

Giới thiệu Ngừng Nhớ Về Em

Tên gốc: Gã cho người qua đường thăm mền tôi.

Edit: Jeongie.

Thể Loại: Hiện đại, sủng, ngọt.

Độ dài: 63 chương + NT.

Nhiếp Thanh Anh không ngờ rằng cô có ngày bị chính người cô yêu phản bội quá đau khổ cô tìm tới men rượu. Lại càng không ngờ rằng cô lại uống say rồi quyết định kết hôn chớp nhoáng với "người qua đường". Nhưng trong cái rủi có cái may khi sau đó mới phát hiện ra "người qua đường" đó thăm mền cô đã nhiều năm.

Trải qua 10 năm thăm mền, anh Chu cuối cùng đã cưới được nữ thần trong mộng của mình - Nhiếp Thanh Anh.

Cô Nhiếp không có tiền, anh Chu tiền xài không hết.

Cô Nhiếp lạnh lùng, lại mắc chứng mù mặt, là cô gái "bảo bối"*. Anh Chu bướng bỉnh, bị bựa lại thích làm trò con bò.

Hai người bạn họ vốn không có bất kì điểm chung nào. Nhưng sau 10 năm, khi anh Chu nhìn thấy cô Nhiếp và bạn trai thì cảm khái: Bao năm rồi, gặp bao cô em chân dài, mặt đẹp, nhưng tôi vẫn thấy cô ấy vẫn xinh đẹp nhất.

*Chỉ những cô gái khi bạn càng tiếp xúc lâu, càng hiểu bạn họ thì sẽ phát hiện ra nhiều điểm hay ho ở họ.

Trích đoạn khoe vợ nơi nơi: (by Bùi Ánh Tâm)

"Vợ tôi rất lợi hại, sức đập người vừa mạnh vừa ác khiến tôi không cần lo vợ đẹp gái bị mấy thằng côn đồ bắt nạt..."

"Mấy kẻ độc thân các cậu làm sao hiểu được tình thú của kẻ đã kết hôn. Tình cảm vợ chồng tôi vô cùng tốt, vợ nhìn thấy tôi là cười, tôi qua vợ còn chủ động mở cửa phòng cho tôi vào mấy cậu có hiểu không. Vợ tôi còn hẹn tôi đi đăng ký kết hôn! Quá đáng yêu..."

"Vợ tôi vừa thấy tôi là vui vẻ tung tăng chạy đến, không gì ngăn cản được..."

Tính huống thực tế khi đi đón vợ:

"Vợ, chạy sai đường, chạy sai đường rồi! Em chạy sai hướng rồi! Anh mới là chồng em nè, người kia không phải đâu! Chồng em ở chỗ này, ở chỗ này!"

Nam chính cũng coi như là "người thứ 3", nhưng mọi chuyện về sau sẽ rõ. Cho nên nếu các bạn không yêu xin đừng nói lời cay đắng.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Môi tình đầu của cậu quay về rồi

Tháng 5, mưa gió triển miên. Hoa lựu ở thành phố A đã nở đỏ một góc trời.

Viện ca múa kịch của tỉnh sắp tới không có buổi diễn nào nên mọi người chỉ cần luyện tập. Viện ca múa kịch của tỉnh A có lịch sử thành lập hơn 60 năm, là một trong những nhà hát cỡ lớn ở Trung Quốc, với đoàn múa cổ điển nổi tiếng trong và ngoài nước. Trong đoàn kịch thì đoàn ca múa, ca kịch và nghệ thuật cổ điển là ba cái tên nổi danh nhất.

10 giờ sáng, trong lúc đoàn nghệ thuật cổ điển đang nghỉ ngơi sau giờ tập, mấy thành viên đang tụm lại tốp năm tốp ba nói chuyện với nhau.

Ở giữa có một đường ngăn cách, nam một bên nữ một bên. Bên ngoài phòng tập mưa cứ rả rích rơi, người đứng đầu nhóm múa - Lương Hiểu Bạch bị mấy cô gái vây quanh nói chuyện. Đột nhiên có một cô gái mở miệng:

"Mọi người nghe tin gì chưa? Đoàn chúng ta vừa có người mới đến, nghe đâu là từ nhà hát thủ đô chuyển đến."

"Lúc trước còn được giải thưởng quốc gia. Không biết tại sao lại chuyển đến chỗ này."

Một cô gái khác vừa lo vừa phấn khích nói vào, "Tôi biết này! Sáng nay lúc đi đưa tài liệu cho đội trưởng, tôi thấy có một cô gái xinh đẹp ngồi trong phòng anh ta."

"Hình như tên là Nhiếp Thanh Anh."

Ngay lập tức, mọi người tụ lại một chỗ bàn tán về Nhiếp Thanh Anh. Nghe nói, sự nghiệp cô ấy đang trên đà phát triển nhưng không hiểu tại sao đột nhiên mai danh ẩn tích, bây giờ lại chuyển đến đoàn múa của bọn họ. Một cô gái thảo luận một lát rồi lại do dự, "Cô Lưu đặc biệt dẫn người đi tìm đội trưởng, chắc chắn là rất coi trọng cô ấy. Nếu Nhiếp Thanh Anh mà đến thì vị trí trong đoàn chúng ta e là sẽ thay đổi..."

Bọn họ lén nhìn Lương Hiểu Bạch, người đứng đầu đoàn múa hiện nay là cô ta. Không biết Nhiếp Thanh Anh đến có uy hiếp vị trí của cô ta hay không? Lương Hiểu Bạch cúi đầu về mũi chân xuống nền nhà. Nhìn cô ta như thế, âm thanh thảo luận từ từ nhỏ lại. Bỗng nhiên, Cửa phòng tập bị đẩy ra, cô giáo ở độ tuổi trung niên với khí chất hơn người dẫn theo một cô gái đi vào. Bà vỗ tay ý bảo mọi người im lặng rồi giới thiệu với cô gái đứng phía sau:

"Mọi người im lặng một chút, trong đoàn chúng ta có một người mới đến. Lúc trước Nhiếp Thanh Anh làm việc ở thủ đô, vì bị thương ở chân nên nghỉ ngơi một năm, bây giờ cô ấy chuyển đến đoàn múa chúng ta nên mọi người giúp đỡ lẫn nhau nhé."

Vừa nghe "chân bị thương" mọi người liền hiểu. Nghề múa này, bị thương như cơm bữa. Trong phòng tập, mọi người dù đứng hay ngồi đều nhìn về cô gái đứng sau cô Lưu. Giày cao gót giẫm lên sàn tập, cô gái tên Nhiếp Thanh Anh kia bước vào trong, bốn mặt gương đều phản chiếu hình ảnh cô gái xinh đẹp ấy, nam nữ có mặt tại phòng tập như đang đánh giá cô một lượt.

Mỹ nhân vừa tiến vào có dáng người siêu chuẩn của một vũ công, vừa cao vừa gầy. Cô mặc một cái áo sơ mi trắng khoác thêm một cái áo khoác dài màu mới nhất. Thắt lưng áo khoát làm tôn lên vòng eo nhỏ nhắn. Đôi giày cao gót màu trắng bạc làm nổi bật đôi chân trắng nõn của cô. Cô vừa từ bên ngoài bước vào, trời thì đang mưa. Hai ống quần màu đen ướt sũng vì nước mưa, từng giọt từng giọt nhỏ xuống nền nhà.

Trong tiếng nước tí tách, thời gian như ngừng lại.

...

Giờ ăn trưa tại căn tin, tin tức có một mỹ nhân vừa chuyển đến nhóm múa cổ điển đã truyền đi khắp nơi.

Buổi chiều trong giờ làm việc, biết bao nhiêu người thấp thoáng bên ngoài phòng tập của nhóm múa cổ điển chỉ để xem thử dung nhan mỹ nhân. Nhiếp Thanh Anh không bị ảnh hưởng vì mấy chuyện này, sau khi thay đồ múa, cô buộc mái tóc dài ra sau rồi bắt đầu tập múa với mấy người trong nhóm. Trong nhóm múa cổ điển cũng âm thầm hỏi han gốc gác của Nhiếp Thanh Anh khắp nơi.

Sau khi hết giờ làm, mấy cô gái ở trong phòng thay đồ bắt đầu nói về Nhiếp Thanh Anh.

"Tôi đã hỏi rồi. Cô ta không có tham gia phỏng vấn gì cả. Nghỉ một năm mà còn được chuyển đến đây đều là nhờ bạn trai cô ta cả. Mấy người biết bạn trai người ta là ai không? Là Từ Bạch Dương đó! Mấy bữa trước còn xuất hiện trên chương trình "10 thanh niên trẻ tuổi". Ba của Từ thiếu là... Hóa ra Từ thiếu là bạn trai cô ta, đúng là may mắn thật. Đúng rồi, cô ta cũng không ở ký túc xá chung với chúng ta."

"Vậy cô ta ở cùng Từ Bạch Dương hả?"

"Không biết dùng thủ đoạn gì mà bò lên giường Từ Thiếu được."

Lương Hiểu Bạch ngồi trên ghế thay giày vẫn không thay đổi vẻ mặt, cô ta không hứng thú với mấy tin đồn nhảm. Nhưng mấy cô kia vừa nhắc đến "Từ Bạch Dương" thì hàng mi cô ta bỗng nhiên run lên. Lương Hiểu Bạch ngừng đầu định nghe xem bọn họ nói gì thì bỗng dưng bọn họ im lặng. Cửa phòng bị mở ra, mấy cô gái luống cuống tay chân nhìn Nhiếp Thanh Anh hờ hững bước vào.

Mái tóc dài như tăn ra, gò má ướt đẫm mồ hôi, cô đứng dưới nắng chiều tà, đôi mắt đen lay láy lạnh lùng nhìn thẳng vào mấy người trong phòng thay đồ. Nhiếp Thanh Anh mở miệng, "Hỏi đi."

Mấy cô gái vừa xấu hổ vừa khó hiểu, "Hỏi, hỏi cái gì?"

Nhiếp Thanh Anh đứng dựa vào cửa, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng nói, "Hỏi tôi dùng thủ đoạn gì mà bò lên giường Từ thiếu."

Mọi người càng thêm xấu hổ, "..."

Nhiếp Thanh Anh chờ hai giây, nhưng vẻ mặt cô vô cùng bình tĩnh không hề lộ vẻ châm chọc.

Không khí trong phòng thay đồ vô cùng yên tĩnh, Nhiếp Thanh Anh yên lặng mở tủ của mình lấy quần áo ra thay. Sau khi thay xong mới có một cô gái bình tĩnh lại nói chuyện với cô, "Nhiếp Thanh Anh, cô mới đến ngày đầu có muốn cùng bọn tôi ăn tối không?"

Nhiếp Thanh Anh đi tới cửa rồi dừng lại, giọng nói vẫn hờ hững như trước, nhưng không còn xa cách như vừa nãy, "Tối mai đi, hôm nay tôi phải đi dự tiệc."

Mấy cô gái bắt đầu rục rịch, có người lớn gan hỏi, "Tiệc của Từ thiếu hả?"

Lòng Lương Hiểu Bạch run lên, vội vàng ngẩng đầu.

Nhiếp Thanh Anh quay đầu lại, về mặt dịu dàng biến mất khi nhìn bọn họ, cô nhẹ giọng đáp, "...Ừ."

Sau khi Nhiếp Thanh Anh rời khỏi, bọn họ mới dám thở ra rồi từng người từng người đi ra khỏi phòng. Lương Hiểu Bạch cầm điện thoại lên, về mặt lạnh lùng mở khóa màn hình bắt đầu nhắn một tin ngọt ngào, "Bạch Dương, em thấy tâm can bảo bối của anh rồi, đúng là thật xinh đẹp. Khó trách anh thích cô ấy nhiều năm như thế."

...

Đến chiều thì mưa đã tạnh, tiệc rượu buổi tối vẫn diễn ra ngoài trời như kế hoạch. Là một tiệc rượu nhỏ mời các thanh niên tài giỏi trong giới chính trị và giới kinh doanh. Sau khi nhận được thiệp mời mọi người đều nể tình chủ bữa tiệc mà đến góp vui. Ban đêm, âm nhạc linh đình, phong cảnh xa hoa, trai xinh gái đẹp đều tụ tập trên sân nhảy.

Trong lúc yến tiệc linh đình thì xuất hiện một chàng trai trẻ. Khác hẳn với dáng vẻ giấy da, áo vest của mấy người đến dự tiệc, anh chỉ mặc một cái áo khoác màu đen, mái tóc được chải gọn gàng. Anh cao khoảng 1 mét 83, chân dài vai rộng, gương mặt với đường nét sắc bén. Anh đứng ở bên ngoài đám người kia khép hờ mắt, hai chân đứng thẳng tràn đầy khí thế.

Âm nhạc dừng lại, mọi người cũng dừng nhảy. Mấy cô gái rời khỏi sân nhảy với tâm trạng đứng ngồi không yên, "Chu thiếu! Lâu rồi không gặp, Chu tam thiếu về nước rồi à?"

Mấy người đàn ông đang ngồi trên choker phụ nữ nghe thấy lập tức đứng dậy chào đón, "Thằng nhóc này, lâu rồi không gặp, về nước cũng không thèm báo cho anh em một tiếng? Có còn coi nhau là bạn không hả?"

Về mặt Chu Minh không hề thay đổi, né cái tay heo của bạn đang đặt trên vai mình. Đôi mắt anh chứa đầy tơ máu, về mặt mệt mỏi. Anh nhếch môi, giọng điệu lười nhác, "Chu Kiến Quốc tổ chức à? Tiệc xem mặt tập thể hả?"

Tiệc rượu sang trọng thế này, vừa vào miệng anh bỗng chốc trở nên đầy mùi nhà quê. Mấy người bạn vây quanh anh, Hàn Đạt bạn anh cứ khẳng khẳng khoát tay lên vai Chu Minh, ngại ngùng nói, "Vì ba cậu muốn nhanh được ôm cháu thôi. Chu tam thiếu nhà cậu mà lại sợ chỗ này hả?"

Chu Minh, "Minh sợ phù hoa che mắt, sợ không cẩn thận mà ngủ với người tình của Chu Kiến Quốc."

Bạn của anh, "... Tam thiếu vẫn thần kinh như xưa.

Sau khi đùa giỡn mấy câu, Chu Minh bị mấy người vây quanh dẫn đến ghế ngồi xuống, anh gác chân lên cầm ly rượu uống một hớp. Bạn bè xung quanh hò hét khiến bầu không khí trong chốc lát nóng lên...

"Tam thiếu! Tam thiếu!"

Có cô gái lần đầu dự tiệc rượu mặt đỏ tím đập, thỉnh thoảng nhìn về người đàn ông ở đằng kia. Anh đẹp trai vô cùng, hai chân bắt chéo, tay cầm ly rượu, đôi mắt hơn nhếch lên. Rõ ràng là đang uống rượu mua vui, gái đẹp vây quanh, nhưng anh lại giống như một con báo đen đang ngủ đông, đôi mắt tinh táo như người ngoài cuộc.

Có người hỏi thăm, "Anh ta là ai vậy?"

"Chu Thiếu đó. Ba anh ta là đại gia giàu nhất thành phố A. Ba mẹ anh ta ly hôn, anh ta có hai người chị cùng cha khác mẹ, ba anh ta lại cưới vợ mới, vợ nhỏ cũng sắp sinh, lại cùng ba anh ta...Như thế đúng không? Tóm lại gia đình họ phức tạp lắm!"

Chu thiếu có gia cảnh phức tạp bị bạn bè chuốc rượu, anh chậm chạp xoa xoa trán. Bỗng nhiên, trong đôi mắt mê ly ấy, anh nhìn thấy một cô gái mặc lễ phục lộ vai màu vàng cam được người khác dẫn vào. Đôi vai mỏng manh, mái tóc suôn dài, phần da thịt bị lộ ra ngoài trắng như tuyết.

Một bên mặt cô dưới ánh đèn trở nên vô cùng xinh đẹp.

Chu Minh nhìn cô gái kia rồi bật cười chế nhạo.

Nhóm bạn thân nhìn theo anh, nghe Chu tam thiếu chỉ tay bình luận, "Là cô ta hả? Là đối tượng xem mặt mà Chu Kiến Quốc sắp xếp? Lần này ông ấy có tâm ghê, điều tra không ít nhì. Ngay cả mối tình đầu của tôi mà cũng tra ra được...Khuôn mặt kia, dáng người kia, chắc chắn. Đúng là y chang mối tình đầu của ông đây."

Mọi người say khướt trừng mắt nhìn.

Chưa kịp lấy lại tinh thần thì Chu Minh đã kéo áo khoác ra bước tới chỗ cô gái kia. Anh khoát lên vai cô trên choker hỏi, "Em gái, làm ngoài giờ hả?"

Bọn người đuổi theo phía sau...Ai đến đây làm ngoài giờ hả!

Chu Minh ngăn cản trước mặt cô gái, hơi chần chờ.

Đột nhiên, anh thu lại dáng vẻ đùa cợt vừa nãy. Cả người cứng đờ, gương mặt đại ra như một tảng ngọc, từng thớ thịt trên người như đang run lên, con ngươi co rụt lại --- Nhiếp Thanh Anh!

Lúc này bạn bè của anh mới đuổi tới kịp, "Này này...cậu vừa về nước nên bọn mình chưa kịp nhắc, cô Nhiếp quay về rồi."

Mọi tình đầu của cậu đã quay lại. Nhưng...hình như cô ấy không nhận ra cậu.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Này mà theo dõi cái gì? Yêu đương thì sao gọi là theo dõi chứ!

Người đàn ông bên cạnh sần nhẩy vô cùng anh tuấn. Lúc Nhiếp Thanh Anh quay lại nhìn anh, cô không để ý cho lắm, thậm chí anh nói gì cô cũng không nghe rõ, chỉ cảm thấy hơi căng thẳng. Cô nhìn anh chăm chăm cả buổi, suy nghĩ nát óc vẫn không biết người này là ai.

Cô Nhiếp đây là một người có bệnh mù mặt hơi nghiêm trọng.

Cô không biết người này, nếu đã không biết thì làm sao có thể giả vờ thân thiết mà đáp lại một người xa lạ chứ?

Người ngoài nhìn vào chỉ thấy vẻ mặt hồ hững của Nhiếp Thanh Anh. Nhưng thật ra, cô đang rất lo lắng nên thử dò đáp, "...Lâu rồi không gặp?"

Mấy anh em đứng sau Chu Minh hít sâu một hơi:...Nữ thần chủ động chào hỏi! Chu Minh chắc vui đến choáng váng luôn rồi!

Chu Minh phản ứng vô cùng dữ dội, mắt anh co rụt lại, lúc Nhiếp Thanh Anh vừa nói câu đó về mặt anh liền thay đổi, thu lại nét cá lơ phát phờ trước đó thay vào đó là dáng vẻ hào hoa phong nhã. Chu Minh lịch sự nhìn vào đôi mắt lạnh lùng như nước của mỹ nhân rồi dịu dàng trả lời, "Lâu rồi không gặp."

Anh hỏi thêm một câu, "Em mới trở về hả?"

Chu Minh vươn tay dẫn đường, dẫn Nhiếp Thanh Anh đi về hướng tiệc rượu. Trước khi đưa cô đi, Chu Minh còn quay đầu lại nhìn đám bạn với ánh mắt đầy uy hiếp, ý bảo bọn họ cách càng xa càng tốt. Nhiếp Thanh Anh thở phào, thầm nghĩ người này chắc có lẽ là người quen. Hồi trung học cô học ở thành phố A, bạn bè của Từ Bạch Dương cô có biết vài người. Nhiếp Thanh Anh nghĩ rằng người này có lẽ là bạn trung học của mình. Tuy không nhớ rõ anh là ai nhưng nếu cô nói thẳng ra thì thật xấu hổ.

Nhiếp Thanh Anh khách sáo đáp lại, "Vừa trở về không lâu."

Chu Minh, "Em đang chờ ai hả?"

Nhiếp Thanh Anh, "Vâng...Bạch Dương vẫn chưa tới."

"A, Từ Bạch Dương hả." Chu Minh bình tĩnh hỏi tiếp, "Chân em đã khỏi chưa?"

Anh hỏi như thế, chút đề phòng của cô cũng biến mất. Nếu không phải là người quen thì làm sao anh biết chuyện cô bị thương? Mỹ nhân Nhiếp xoay lại nhìn Chu Minh, vẻ mặt dịu dàng hơn lúc nãy rất nhiều.

"Khỏe hơn nhiều rồi." Cô suy nghĩ một lát rồi lịch sự hỏi lại, "Anh thì sao?"

Chu Minh, "Vẫn thế thôi, không bằng em."

Nhiếp Thanh Anh nhấp một hớp rượu, hàng mi cong vút phảng chiếu một bóng mờ trên ly rượu, trông cô thật xinh đẹp. Cô không cười chỉ cúi đầu chớp chớp hàng mi rồi nhấp rượu. Nhìn cảnh này khiến con ngươi của Chu Minh trầm lại, trái tim đập nhanh thêm. Nhưng khi cô nhìn lại, anh đã đổi sang dáng vẻ dịu dàng, bắt đầu nói mấy chuyện linh tinh với cô. Anh nói rất nhiều nên khiến cho tâm trạng luôn căng thẳng từ đầu bữa tiệc tới giờ của Nhiếp Thanh Anh trở nên thoải mái hơn.

Mỗi người cầm một ly "Nước mắt thiên sứ." trò chuyện cùng nhau. Nam nữ trong bữa tiệc nhìn thấy hai người đứng cạnh nhau vừa kinh ngạc, vừa hoang mang, có người còn hỏi cô gái đứng cạnh Chu tam thiếu là ai. Người biết chuyện khi thấy Chu Minh và Nhiếp Thanh Anh đứng cùng nhau thì mỉm cười đầy ẩn ý. Người không biết chỉ nhìn qua rồi nói, "Cô gái kia chính là bạn gái của Từ Bạch Dương, người ta đã ra mất nhà chồng rồi."

*Nước mắt thiên sứ: một loại cocktail được pha bởi Volka, BOLS BLUE CURACAO LIQUEUR và Rum cream

"A..." Tiếng thở dài thất vọng vang lên.

Ngay lúc bọn họ đang trò chuyện vui vẻ.

Từ Bạch Dương mặc bộ âu phục được may thủ công đang vội vàng bước vào, trên trán lấm tấm mồ hôi. Anh ta là thanh niên đầy hứa hẹn của thành phố A, nhờ vào mặt mày sáng sủa nên khi tìm người, bao nhiêu cô gái trong bữa tiệc chủ động tiến đến giúp đỡ. Người đàn ông lịch sự nhã nhặn, đối với từng người tiến đến đều mỉm cười như gió xuân. Từ Bạch Dương nhìn thấy hai người đang đứng nói chuyện ở đằng kia, ánh mắt bỗng chốc tối sầm.

Cô gái bị Chu Minh chọc cười nghiêng nghiêng bờ vai, cô lấy tay che mặt nhẹ nhàng nở nụ cười.

Từ Bạch Dương dừng bước rồi mới đi qua. Anh ta cố gắng bình tĩnh, đi chậm lại, đến trước mặt hai người bọn họ mới dịu dàng mở miệng, "Thanh Anh."

Anh ta vừa bước đến đã ôm lấy eo Nhiếp Thanh Anh, bình tĩnh công khai chủ quyền rồi mới giải thích lý do đến trễ với cô. Ánh mắt Từ Bạch Dương lướt đến chỗ Chu Minh rồi cười cười, "Chu thiếu, cảm ơn cậu đã chăm sóc bạn gái của tôi."

Ánh mắt Chu Minh trầm xuống, tay đặt trên ly rượu nắm chặt lại. Bốn mắt nhìn nhau, bắn lửa khắp nơi. Bầu không khí giữa anh và Từ Bạch Dương hơi quái lạ, lúc Nhiếp Thanh Anh nhìn lại thì Chu Minh chỉ cười cười rồi nhường bước. Từ Bạch Dương ôm Nhiếp Thanh Anh rồi đi, anh cũng xoay người bật cười tự giễu.

Ngay lập tức, bà vai Chu Minh bỗng chốc cứng đờ.

Từ Bạch Dương ôm eo Nhiếp Thanh Anh đưa cô rời khỏi. Anh ta thấp giọng hỏi cô, "Hai người vừa nói chuyện gì vậy?"

"Nói vớ vẩn." Nhiếp Thanh Anh nhẹ giọng, "Em cũng không biết anh ta là ai, chỉ nghĩ là bạn trung học thôi. Anh biết anh ta hả? Em và anh ta có biết nhau không?"

Chu Minh đang định rời khỏi đó, "..."

Từ Bạch Dương sững sốt một hồi rồi mỉm cười, trong lòng hơi đắc ý. Anh ta cúi đầu nhìn cô bạn gái đang mơ màng, ánh mắt tràn đầy dịu dàng, thầm nghĩ sao cô lại đáng yêu thế chứ. Phía sau bỗng nhiên có một lực va chạm thật mạnh khiến anh ta lao đảo. Từ Bạch Dương quay đầu lại nhìn thì thấy người vốn đi rồi đi đã quay lại, Chu Minh mạnh bạo đẩy anh ta ra bước đến bên cạnh Nhiếp Thanh Anh. Anh giờ điện thoại lên, tay khoát lên bà vai cứng đờ của Nhiếp Thanh Anh.

Chu Minh bỗng nhiên tiến đến nên không ai phản ứng kịp, anh tiện tay bấm một cái "tách" chụp cho mình và Nhiếp Thanh Anh một tấm hình.

Chu Minh cười nói, "Bạn học cũ, không ngại chụp một tấm chứ?"

Chu Minh nhìn cô, ánh mắt thấp thoáng vẻ cợt nhả khiêu khích. Nhiếp Thanh Anh mờ mịt nhũn mày, Chu Minh vừa huyýt sáo vừa vẫy tay chào tạm biệt.

Nhiếp Thanh Anh...Bạn cũ này, phong cách này sao trông quen thế nhỉ...

Thấy Nhiếp Thanh Anh mất hồn nhìn bóng dáng Chu Minh đang hòa vào đám người trong bữa tiệc, Từ Bạch Dương như đang kiểm chế sự tức giận, mặt mày tối sầm. Cũng may Nhiếp Thanh Anh chỉ nhìn một hồi, không nghĩ gì nhiều xoay người hỏi anh ta. "Bạn học cũ của em hình như không được bình thường, trông thật kỳ quái."

"Nhảm nhí." Từ Bạch Dương tức giận nghiêm mặt, nghiêng răng nghiêng lợi đáp, "Vì anh ta không phải bạn học của em mà là bạn học của anh!"

Nhiếp Thanh Anh "..."

...

Từ Bạch Dương và Chu Minh là bạn thời trung học.

Cùng lớp, cùng bạn, cùng ký túc xá.

Đã thế còn cùng thích một cô gái.

Từ Bạch Dương là học sinh giỏi, còn Chu Minh thì ngược lại. Từ Bạch Dương rất ngoan ngoãn nghe lời thầy cô. Chu Minh lại hay vi phạm nội quy. Là bạn học bao năm, nhưng thầy cô lại chỉ thích Chu Minh hay gây sự, nghịch ngợm.

Nhưng thầy cô thích cũng vô dụng, trong tình yêu Chu Minh là kẻ thua cuộc. Nhiếp Thanh Anh không những không thích anh ta mà còn không biết anh ta là ai.

Nghĩ thế Từ Bạch Dương cảm thấy thật sáng khoái, ánh mắt nhìn sang Nhiếp Thanh Anh bên cạnh càng thêm dịu dàng.

...

Từ Bạch Dương ngại Chu Minh, sợ anh sẽ gây rối trong bữa tiệc. Nhưng sau đó anh chỉ yên lặng ngồi uống rượu cùng với đám bạn, có mỹ nhân vây quanh nhưng anh cũng chỉ khép hờ mắt không hề có hứng thú. Từ Bạch Dương dẫn Nhiếp Thanh Anh đến gặp bạn bè của mình, giới thiệu bạn gái với bọn họ.

Từ Bạch Dương xuất thân từ gia thế thư hương lại kết hôn với một vũ công gia cảnh bình thường. Người nhà họ Từ lại dễ dàng đến thế? Nam nữ trong tiệc rượu ai nấy cũng tỏ vẻ chúc phúc nhưng sau lưng đều mỉm cười đầy thích thú ngồi chờ phim hay.

Chu Minh thờ ơ, chốc chốc lại nhìn sang một cái. Bạn bè nhìn dáng vẻ suy sụp của anh thì đau lòng vô cùng. Chu tam thiếu thất tình, bọn họ liền giúp anh ngăn cản mấy em gái đang định tiến lên mời rượu, không để bọn họ làm phiền đến anh. Chu tam thiếu sa sút tinh thần nằm vật trên sofa nửa sống nửa chết, đáng vẻ trông vô cùng suy yếu.

Không lâu sau, Từ Bạch Dương dẫn Nhiếp Thanh Anh ra cửa sau rồi đi, Chu Minh bật dậy từ sofa, gõ vào đầu mấy anh em của mình. "Đứng dậy, đứng dậy hết cho tôi!

Chu Minh, "Đôi câu nam nữ kia đi rồi, theo dõi cho tôi."

Mọi người hoang mang, "Theo dõi làm gì?"

Bị đập một phát, mấy anh em dường như đã tỉnh rượu, từ dưới đất bò dậy. Chu tam thiếu một chân đạp lên bàn rượu, khí thế hùng hục, mặt dày nói, "Này mà theo dõi cái gì? Yêu đương thì sao gọi là theo dõi chứ!"

Bạn bè kinh ngạc: "Yêu đương?"

Chu Minh, "Yêu đơn phương thì không phải yêu à! Dựa vào đâu mà kì thị tôi?"

...

Mấy người tài xế vội vàng lái xe chở mấy anh "con ông cháu cha" đuổi theo sau. Toàn bộ đều là xe xịn, không phải BMW thì là Mercedes, cả đoàn xe gào thét ầm ĩ trên đường trông rất phong cách.

Chu Minh ngồi trên chiếc xe đầu tiên, bình tĩnh chỉ huy tài xế đuổi theo xe đằng trước, thấy Từ Bạch Dương quẹo vào một khu chung cư không cao cấp lắm. Một người khác lấy điện thoại ra gọi, sau đó bảo vệ chung cư mở cửa cho bọn họ vào.

Chiếc xe dừng lại nấp dưới bóng cây to rồi tắt máy xe, Chu Minh ngồi yên trên xe nhìn chằm chằm vào chiếc xe vừa dừng lại phía trước thì thấy Từ Bạch Dương và Nhiếp Thanh Anh xuống xe.

Hai người đứng trước xe nói với nhau vài câu, sau đó Từ Bạch Dương theo Nhiếp Thanh Anh đi vào hành lang.

Cả đám bạn yên tĩnh theo dõi qua cửa kính xe, không ai dám hó hé vì sợ chọc vào Chu Minh.

Chu Minh bình tĩnh nói, "Chờ."

Bọn họ không xuống xe chỉ ngồi chờ trên xe. Một nam một nữ cùng nhau lên lầu còn vì lí do gì nữa chứ... Trong xe tối đen như mực, mấy người bạn đuổi theo phía sau cũng không dám nói với Chu Minh. Một lát sau, họ bất ngờ khi nhìn thấy Từ Bạch Dương đi xuống.

Anh ta lên xe rồi rồi đi.

Chu Minh hỏi, "Bao lâu?"

Tài xế trả lời, "Ặc, nửa tiếng."

Ánh đèn đường từ bên ngoài chiếu vào hắt lên gương mặt người đàn ông. Mọi người nhìn thấy nụ cười kỳ quái của anh. Chu Minh thả lỏng cả người, lắc lắc cái cổ cứng đờ, nụ cười trên khóe môi ngày càng kỳ quái. Anh cứ cười không ngừng, cười đến nỗi mấy người ngồi trong xe yên lặng cách anh thật xa. Có người không chịu nổi bèn hỏi, "Có gì mà cậu vui thế?"

Chu Minh cứ cười mãi, "Một người đàn ông đêm hôm đến nhà người phụ nữ, chưa đến nửa tiếng đã rồi đi, nếu không phải bắt lực thì chính là muốn "ăn phở"."

Chu Minh, "Dù là loại nào thì cũng đều đáng để ăn mừng."

...

Cả đám người ồ lên rồi theo Chu Minh xuống xe cùng anh ăn mừng. Chu Minh lấy điện thoại ra mở nhạc, anh cất giọng lạnh lạnh hát một bài không theo tiết tấu. Đại gia Chu Minh đã quên mất chuyện mình bị lệch múi giờ. Anh cảm điện thoại gọi người mang pháo hoa đến đây.

Đám bạn bè hùa theo cổ vũ, "Hay, tam thiếu hát hay lắm! Thêm một bài nữa nào!"

Đây là một khu chung cư lâu đời nên lầu không cao lắm. Lúc Nhiếp Thanh Anh đang ngẩng người ở trên nhà thì nghe thấy bên dưới có ai đó nổi điên đang "gào thét". Tiếng hát cứ như ma âm xuyên qua tai, ầm ĩ vô cùng, Nhiếp Thanh Anh đau khổ che lỗ tai lại trầm nghĩ, "Hát hay cái mông ấy."

Đợi một hồi mà bên dưới lầu vẫn còn chưa chịu yên, Nhiếp Thanh Anh bèn gọi điện thoại cho cảnh sát báo có người gây rối trật tự.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Duyên phận đúng là điều kì diệu

Nhiếp Thanh Anh vừa đến thành phố A, không lâu sau sẽ kết hôn với Từ Bạch Dương cho nên cô từ chối sự giúp đỡ của anh ta mà tìm cô giáo cũ của mình để thuê một căn phòng nhỏ. Khu chung cư nằm kế bên một trường tiểu học nên buổi tối vừa yên tĩnh lại vừa an toàn. Không ngờ rằng, ngay buổi tối đầu tiên ở đây Nhiếp Thanh Anh lại bị "nhiều dân".

Sau khi tiễn bạn trai mình về, cô mở một khúc nhạc nhẹ, trải thảm ra để chuẩn bị tập múa. Phòng hơi nhỏ nên không thoải mái bằng phòng tập múa, Nhiếp Thanh Anh chỉ luyện vài động tác múa cơ bản. Trong lúc tập luyện thì cô nhận được cuộc gọi video của cô bạn thân từ thủ đô gọi đến.

Màn hình điện thoại hiện lên một gương mặt xinh đẹp của một cô gái. Người đó đúng là Lộ Khê - bạn thân của Nhiếp Thanh Anh. Lộ Khê và Nhiếp Thanh Anh là bạn học múa với nhau, vì cô nghĩ dưỡng thương một năm nên sự nghiệp bị gián đoạn, còn Lộ Khê bây giờ đang là người múa dẫn đầu của đoàn múa thanh niên.

Lộ Khê ở bên kia nhìn thấy bạn mình mở video nhưng vẫn không quên tập múa thì bắt đầu sốt sắng, "Thiên phú cao như thế mà còn cố gắng thế này...cậu không định để yên cho mình sống hả?"

Ở bên ngoài quá ồn ào, Nhiếp Thanh Anh đóng cửa sổ rồi kéo rèm lại. Sau khi trở lại phòng khách, cô chống hai tay xuống thảm, lấy bụng làm trọng tâm sau đó bắt đầu nâng người lên cao, hai chân cong ra đằng trước rồi kéo đến đầu. Động tác trông rất khó nhưng về mặt Nhiếp Thanh Anh vẫn cứ lạnh lùng hờ hững, vì cố gắng tập trung nên không trả lời vấn đề nhàm chán này của Lộ Khê.

Vòng eo nhỏ nhắn, mỏng manh như dây mây. Cách màn hình điện thoại mà Lộ Khê cảm thấy tim đập thình thịch. Lúc Nhiếp Thanh Anh tập múa, sức lực ấy như một ngọn lửa vây quanh cả người cô khiến người xem nổi cả da gà, vô cùng kinh diễm. Nếu Nhiếp Thanh Anh còn ở nhà hát quốc gia thì người đứng đầu chắc chắn là cô chứ không đến lượt Lộ Khê...Đáng tiếc.

Lộ Khê không quên nhắc nhở cô, "Lúc tập mấy động tác khó thế này cậu phải cẩn thận một chút! Đừng quên chân cậu vừa mới khỏi đó!"

Nhiếp Thanh Anh hít thở thật sâu, hai chân cô đã chạm tới đầu, thời gian tích tắc đọng lại, trán cô bắt đầu đổ mồ hôi. Nhiếp Thanh Anh vẫn còn sức để nói chuyện, "Mình biết."

Bạn thân mà tập múa lại rất là liều mạng. Lộ Khê bắt đầu dĩ lắc đầu, nói sang chuyện khác, "Sao Từ Bạch Dương không ở cùng cậu? Có mình cậu thôi hả?"

Nhiếp Thanh Anh, "Anh ấy vừa mới đi."

Lộ Khê, "Anh ấy đi đâu?"

Nhiếp Thanh Anh, "Không biết"

"Cậu không hỏi hả?"

"Có bao giờ mình hỏi đâu."

Lộ Khê, "Cậu đúng là "bảo bối" mà...Kể mình nghe xem nào."

Nhiếp Thanh Anh thay đổi động tác rồi kể chuyện giữa mình và Từ Bạch Dương. Sau khi rời khỏi tiệc rượu, Từ Bạch Dương đưa cô về nhà rồi đi luôn, Nhiếp Thanh Anh có cảm giác nao nao. Cô nói, "Lần này gặp Từ Bạch Dương mình có cảm giác..."

Người bên kia lo lắng chờ cô nói.

Nhiếp Thanh Anh ngậm miệng lại, "Thôi, không có gì."

Cô nhún nhảy, cảm thấy lần này gặp nhau, giữa cô và Từ Bạch Dương bắt đầu có khoảng cách. Từ Bạch Dương theo đuổi cô từ thời trung học, đến khi hai người đến thủ đô học đại học cô mới nhận lời làm bạn gái của anh ta. Đã bao năm trôi qua, từ đại học đến khi đi làm rồi quyết định đính hôn, cô và anh ta quen nhau cũng gần 8 năm rồi.

Chắc là...do cô suy nghĩ nhiều thôi.

Lộ Khê bên kia cứ truy hỏi, Nhiếp Thanh Anh tự mình phân tích, "Chắc là cái dóp bảy năm rồi. Qua một thời kỳ nhất định thì sẽ không còn nhiệt tình như xưa."

Lộ Khê:...Về mặt bạn Nhiếp cứ như mình phân tích hợp lý lắm không bằng.

Lộ Khê biết ở một vài phương diện Nhiếp Thanh Anh rất chậm lụt, Lộ Khê bèn nhấn nhủ, "Thanh Anh, đừng tin vào đàn ông quá. Lúc cậu bị thương anh ta không ở bên cạnh cậu thường xuyên là mình đã không ưa rồi. Bây giờ cậu lại đến thành phố A, bỏ lại tương lai tốt đẹp ở nhà hát thủ đô mà chạy đến đoàn múa tình chỉ vì ba mẹ anh ta bảo không muốn con dâu làm xa. Cậu vì anh ta mà trả giá nhiều như thế, anh ta quan tâm cậu một chút là sai sao?"

Nhiếp Thanh Anh không cho là đúng, "Mình quay về thành phố A là do mình cảm thấy lúc trước mình quá liều mạng, cần tỉnh dưỡng chứ không phải vì anh ấy."

Lộ Khê, "Còn nữa, đàn ông ai không thích phụ nữ những nhẽo, ý lại mình chứ. Cậu cứ hồ hững như thế, không chịu làm nũng, không chịu ý lại anh ta thì Từ Bạch Dương sẽ nghi ngờ cậu không yêu anh ta đấy."

Nhiếp Thanh Anh ngẩn ngơ, cô dừng động tác, đứng yên trên tấm thảm. Cô gục đầu xuống, nghiêm túc suy nghĩ những lời Lộ Khê vừa nói. Cô ngập ngừng tự kiểm điểm bản thân, có phải mình không quan tâm Từ Bạch Dương không? Mình cứ thế này có phải khiến Từ Bạch Dương có áp lực quá lớn không?

Cô xinh đẹp từ nhỏ, lại dồn hết tinh thần vào việc múa, từ trước đến giờ chỉ có đàn ông lấy lòng khi theo đuổi cô, chứ cô chưa từng chủ động lấy lòng ai.

Thảm yoga đặt ngoài phòng khách. Lộ Khê gọi cô vài tiếng chỉ thấy Nhiếp Thanh Anh chạy về phía phòng ngủ. Một lát sau mới đi ra, Nhiếp Thanh Anh nghiêm túc cầm giấy bút ngồi vào bàn ăn. Cô nhỏ giọng hỏi, "Mình nên làm thế nào?"

Lộ Khê chưa kịp lấy lại tinh thần, "Làm gì?"

Nhiếp Thanh Anh ra vẻ nghiêm túc học hỏi, "Lấy lòng bạn trai."

Lộ Khê, "...Bạn Nhiếp à, vì sao một người sắp kết hôn như cậu mà quay sang hỏi kinh nghiệm yêu đương với một đứa FA như mình hả? Bộ nhìn mình kinh nghiệm phong phú lắm hả?"

Bạn học Nhiếp ngây ngẩn cả người.

Chuông cửa bỗng nhiên vang lên. Reng reng cả buổi trời, tiếng sau còn gấp gấp hơn tiếng trước. Nhiếp Thanh Anh nói với Lộ Khê rồi tắt video, vừa cầm điện thoại vừa suy nghĩ xem là ai. Cô vừa mới dọn đến mà đêm hôm khuya khoắt đã có người gõ cửa?

Đèn cảm ứng ngoài hành lang sáng lên, ở bên ngoài cửa chống trộm có một anh cảnh sát đang đứng, "Chào cô, là cô báo cảnh sát đúng không?"

Nhiếp Thanh Anh hiểu ra, vội mở cửa chống trộm, "Chào anh, sao..."

Cô chỉ nói được một nửa, bởi vì phía sau anh cảnh sát bỗng nhiên xuất hiện ba bốn người đàn ông trẻ tuổi vẻ mặt đang rất phấn khích, cả người thì đầy mùi rượu. Nhiếp Thanh Anh cẩn thận lùi về phía sau một bước, một người đàn ông đẩy mấy người kia ra, đứng sau anh cảnh sát ra vẻ kinh ngạc khi thấy cô, "Hóa ra là em à!"

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Cô trầm nghĩ: Anh là ai?

Đối với một người bị mù mặt nặng như cô, trong mắt cô anh chỉ là một người đẹp trai có thể làm lu mờ người khác. Dù mới rời khỏi tiệc rượu chưa lâu nhưng cô chỉ cảm thấy anh hơi quen mặt chứ không dám chắc chắn rằng mình biết anh.

Ánh mắt đầy xa cách của cô khiến tim anh đau nhói. Chu Minh ngây ngẩn: Cô làm sao thế? Không muốn gặp anh đến thế kia à? Vừa mới gặp đây mà giờ đã vờ như không quen?

Anh cảnh sát ho một tiếng, "Chính là mấy người này, ở dưới lầu say tí bị đàn ca múa hát, chúng tôi đã cảnh cáo bọn họ rồi. Tôi đứng giữa giúp hai bên giải hòa, thái độ nhận sai của bọn họ rất thành khẩn, tôi vừa đến thì họ liền nhận sai, còn xin phép lên đây để xin lỗi cô. Cô xem xem."

Chu Minh bước tới, cầm tay Nhiếp Thanh Anh quơ quơ, vẻ mặt đầy nghiêm túc, "Đúng rồi, đúng rồi, chú cảnh sát nói đúng đó. Tôi đã nhận ra lỗi sai của mình nên đến đây sinh lỗi cô Nhiếp. Làm ảnh hưởng đến tinh thần của cô Nhiếp là tôi sai, Cô Nhiếp, để tôi bồi thường cho cô nhé!"

Nhiếp Thanh Anh nín cười, cố hết sức rút tay mình ra.

Anh cảnh sát thấy có gì đó không đúng, "Làm gì? Làm gì thế? Cậu lên đây xin lỗi thì nắm tay con gái người ta làm gì hả?"

Chu Minh bị mắng nên buông tay cô ra, quay lại nhìn anh cảnh sát cười giải thích, "Chú cảnh sát không biết chứ, bọn tôi là người quen, lúc này còn cùng uống rượu mà. Là tôi nhìn thấy cô Nhiếp nên vui vẻ chứ không sao lại có thể bất lịch sự thế chứ?"

Nhiếp Thanh Anh, "Hả?"

Cô mở to mắt nhìn người đàn ông. Đôi mắt to tròn vô tội đầy ngơ ngác của cô khiến anh cảnh sát nghi ngờ quay lại nhìn Chu Minh và đồng bọn xem bọn

họ có phải đang lừa gạt gái nhà lành hay không.

Chu Minh sững sốt, trái tim như chìm đáy biển. Anh lấy điện thoại ra mở tấm hình chụp chung của hai người lên, "Chúng ta đã cùng uống rượu, chụp hình chung còn cùng nói chuyện với nhau! Em không nhớ hả? Anh là Chu Minh nè! Chu tam thiếu đây! Chu trong cuối tuần, Minh trong ngày mai..."

*Chu Minh 周明, 周末: cuối tuần, 明天: ngày mai

Nhiếp Thanh Anh đã nhớ ra.

Nhưng phản ứng của cô quá chậm nên Chu Minh không nhận được nữa, "Bạn học cũ!"

Hàng mi Nhiếp Thanh Anh khẽ run, cô nhỏ giọng nói, "Anh đừng kích động, tôi biết anh là ai rồi."

Về mặt Chu Minh tái mét, yết hầu trượt lên trượt xuống. Cô vẫn xinh đẹp như thế, anh khép hờ mắt trong lòng bỗng xuất hiện một cảm giác hoang đường. Anh cảnh sát nhìn một hồi, thấy bầu không khí khác thường nên mỉm cười nói, "Đúng là quen nhau rồi. Cái này thì dễ lắm, cậu xin lỗi cô gái này đi. Chuyện của hai người kết thúc tại đây nhé?"

Chu Minh và bạn bè đang ăn mừng ở dưới lầu, còn định đốt pháo hoa nữa cơ. Sau đó cảnh sát đến báo có người gọi điện thoại báo. Anh nghe anh cảnh sát nói một hồi liền hiểu ra, đoán ra được là ai gọi điện. Chu Minh sẽ không bao giờ bỏ lỡ cơ hội được tiếp xúc với Nhiếp Thanh Anh. Anh gấp gấp giục anh cảnh sát lên đây để xin lỗi, coi như đây là duyên phận. Không ngờ rằng, kết cục lại đau lòng đến thế --- Nhiếp Thanh Anh không nhớ anh là ai.

Chỉ hơn một tiếng mà cô đã không còn nhớ anh.

Nhìn về mặt của cô, anh theo đuổi cô bao nhiêu năm có lẽ cô cũng không còn nhớ.

...

Nhiếp Thanh Anh đúng là một người vô tình.

Sau khi quay về xe, Chu Minh kéo cửa sổ xuống, ánh mắt mông lung nhìn ra ngoài cửa sổ đã được hạ xuống. Bạn bè quây cả một đêm, bây giờ ngồi ngáp lên ngáp xuống trên xe. Chu Minh im lặng nhìn cảnh xa hoa trụy lạc của thành phố A về đêm.

Bóng đêm xẹt qua đôi mắt anh, màu đỏ của hoa lựu như ánh lửa rực cháy trong đêm, gương mặt anh dưới bóng đêm càng thêm u buồn trầm lắng, "Tôi quyết định rồi, từ ngày mai tôi sẽ bắt đầu từ bỏ Nhiếp Thanh Anh."

Bạn bè giật mình, "Cậu nói gì?"

Chu Minh như một con sói bị thương, trên mặt tràn đầy vẻ đau lòng. "Từ bỏ Nhiếp Thanh Anh, bắt đầu lại lần nữa. Ông đây lãng phí bao nhiêu năm trên người cô ấy, đúng là thằng ngu mà. Ông đây mà còn tốn thời gian vì cô ấy nữa thì chính là thằng ngu."

Bạn bè ai cũng hy vọng anh sẽ thoát khỏi bóng ma Nhiếp Thanh Anh, nghe thấy thế ai nấy đều vỗ tay hoan hô, "Nói hay lắm!"

Thấy anh em mình cổ vũ như thế, Chu Minh hăng hái hẳn lên, muốn nói vài câu xem thường Nhiếp Thanh Anh. Vừa lúc quay đầu anh nhìn ra cửa sổ. Chỉ một cái liếc mắt ấy thôi đã khiến anh thay đổi ý nghĩ, "Dừng xe, dừng xe mau!"

Tài xế luống cuống tay chân thẳng gấp, cả đám bạn tò mò nhào qua xem. Mọi người nhìn theo anh thì thấy dưới tấm quảng cáo khổng lồ bên đường đối diện, một chiếc Cayenne đang đậu bên đường, cửa xe mở ra xuất hiện một đôi nam nữ. Nữ bọn họ không biết là ai nhưng nam chính đúng là Từ Bạch Dương.

Từ Bạch Dương và cô gái kia hình như đang cãi nhau. Cô gái kia bật khóc, đánh vào vai anh ta. Từ Bạch Dương xoay người bước đi, cô ta vừa khóc vừa đuổi theo. Cách một con đường nhưng bọn họ có thể nghe tiếng cô ta, "Bạch Dương, anh đừng đi. Bạch Dương, em chỉ muốn làm bạn với anh..."

Khụy tay chống lên cửa sổ, gió đêm lành lạnh thoảng qua, Chu Minh chăm chú nhìn "đoạn phim" bên đường đối diện, đôi mắt anh trầm xuống nhưng trên khóe môi lại nở một nụ cười quái dị --- Duyên phận đúng là điều kì diệu.

Tác giả có lời muốn nói:

Chu thiếu: Vả mặt bốp bốp.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Cô ấy không thích Từ Chí Ma, hay là chê chữ tôi xấu?

Từ Bạch Dương đang tranh chấp với một cô gái xa lạ ở ven đường, ngay sau đó anh ta lên xe rồi đi bỏ cô gái kia ở lại. Ở bên đây đường, đám bạn của Chu Minh rửa thắm Từ Bạch Dương quá độc ác, nhìn cô gái kia ngồi xồm trên đất khóc cả buổi trời, sau đó buồn bã bắt taxi rồi đi.

Phim hay cứ thế mà kết thúc.

Mấy anh em quay đầu nhìn sắc mặt tối sầm của Chu Minh, anh nhìn chăm chăm video vừa mới quay trong điện thoại của mình. Mọi người giật mình, vội vàng nhào lên chặn Chu Minh lại rồi cướp lấy điện thoại của anh. Mọi người họ cười toe toét, "Này có gì hay mà xem? Ai mà biết có chuyện gì chứ, không chừng cô gái kia bị điên đấy."

"Cái này cũng không chứng minh được điều gì. Tam thiếu cậu có nhớ mình đã nói gì không? Ngựa tốt thì không ăn lại cỏ. "

Chu Minh bị mấy người phía sau kìm lại, anh gầm nhẹ, "Buông ra!"

Đám bạn kiên quyết không buông. Bọn họ cố gắng khuyên nhủ, lôi kéo tam thiếu quay lại với quỹ đạo của mình, "Thật ra cậu thích cô Nhiếp ở chỗ nào chứ? Hồi trung học gặp cô ấy được mấy lần, sau đó cậu đi du học nước ngoài, bây giờ về nước thì bận rộn chuyện công ty nhà cậu. Cậu có gặp cô ấy thường xuyên đâu."

"Tam thiếu, cậu nhớ mãi không quên cô ấy là vì năm đó cậu bị người ta từ chối, cậu không có được người ta mà thôi. Đây không phải là tình yêu, cái cậu yêu chính là thanh xuân của cậu!"

Chu Minh lên tiếng, "Tôi yêu thanh xuân của mình thì sai à? Ai không yêu thanh xuân của mình thì đứng ra cho tôi xem!"

Bạn bè đang khuyên anh từ bỏ Nhiếp Thanh Anh mà.

Hồi trung học, Chu Minh theo đuổi Nhiếp Thanh Anh nhưng không thành, sau đó lại bị cuốn vào cục diện rối rắm trong nhà mình. Anh học lại, du học nước ngoài, làm việc, đối nghịch với ba mình... Chu tam thiếu nhìn phong cảnh bên ngoài, cuộc sống cũng không ra gì. Nhiếp Thanh Anh giống như một giấc mộng thời niên thiếu của anh. Tình mộng đã rất lâu nhưng anh vẫn không quên được.

Vì quên không được mà nó ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của Chu Minh.

Anh nhìn bọn họ khuyên nhủ mình mà sững sốt, lấy lại tinh thần suy nghĩ một chút, hóa ra anh em của mình không hề coi trọng chuyện thâm mến này. Nhìn về mặt ân cần của bạn, rồi lại nhìn lại đoạn clip vừa quay được, Chu Minh bị bọn họ ảnh hưởng, nghi ngờ có phải mình đã sai rồi không.

Anh hỏi, "Mọi người đều mong tôi từ bỏ?"

Cả đám người đều gật đầu.

Chu Minh ngạc nhiên, hồi lâu sau mới đáp lại, "VẬY...cứ vậy đi?"

"Tam thiếu quá giỏi!" Bạn bè ai cũng "like" cho anh một cái, mọi người nhào đến, hi hi ha ha nói với anh, "Nào, để chúc mừng cho tam thiếu của chúng ta, anh em hát một bài nào."

Chu Minh lấy thuốc ra hút, trong lòng cáu kỉnh.

Loa trên xe mở lớn hết cỡ, một đám thanh niên hai mươi mấy tuổi đầu kéo cửa sổ xuống rồi điên cuồng hát to---

"Tôi một mình tiến về phía em, nhưng chẳng có lời nào nói với em. Tôi chẳng dám nhìn đầu nhìn em...ồ ô...gương mặt của em~

Em hỏi tôi muốn đi đến nơi nào, tôi chỉ về hướng của biển lớn, về bất ngờ trên gương mặt em như muốn...ồ ô...khen ngợi tôi.

Em mang tôi bước vào căn phòng trồng hoa của mình, tôi lại không thể nào thoát khỏi hương hoa mê hoặc, tôi bỗng chốc đã quên mất...ồ ô...phương hướng..."

Chu Minh dựa vào cửa sổ xe, vừa hút thuốc vừa nghe bạn bè hò hét, trong lòng cảm thấy chua xót. Anh hoảng hốt nghĩ đến hồi trung học mình đã từng viết tặng Nhiếp Thanh Anh một bài hát...Chu Minh bỗng nhiên ném tàn thuốc đi, hòa vào đám bạn hò hét.

"Tôi muốn quay về chốn cũ, tôi muốn bước trên con đường quen thuộc. Tôi mới ngờ ra rằng mình không thể rời khỏi em ô ô cô gái ơi!"

(Bài hát: Hoa phòng cô nương)

Trên cầu vượt, càng về đêm đường càng vắng xe. Tiếng ca trong xe cất lên vô cùng rõ ràng, lướt qua bầu trời đêm. Trong xe có người say, cũng có người tỉnh. Tài xế quay đầu nhìn một đám COCC* đang rống cổ hát, chớp chớp mắt, bỗng nhiên nhìn thấy đôi mắt lấp lánh ánh nước của Chu tam thiếu. Tài xế sững sờ nhìn lại thì anh đã khôi phục gương mặt lạnh lùng.

*Con ông cháu cha.

Cả đường hát vang

...

Không ai nhớ rõ, mười năm về trước Chu Minh đang là học sinh trung học, lúc ấy kí túc xá của bọn họ vẫn chưa được lắp đặt máy điều hòa.

Ve kêu ầm ĩ giữa trời nắng chang chang. Lúc ấy xe đạp vẫn còn thịnh hành, chạy băng băng từ ngoài phố lớn vào trong hẻm nhỏ. Chàng trai mười mấy tuổi đầu giam mình trong kí túc xá, mồ hôi đầm đìa, vừa lật từ điển vừa viết thơ tình. Trên giường có một tấm ảnh của một cô gái, cậu viết được mấy chữ chốc chốc lại ngừng đầu lên ngắm một chút.

Toàn bộ hành lang yên tĩnh, ngoài cửa sổ tiếng bóng rổ nện vào tường vô cùng ầm ĩ, đám bạn dưới lầu hô hào, "Chu Minh, chưa viết thư tình xong hả?"

Chàng trai đang múa bút thành văn trong phòng kí túc xá hét to, "Chưa xong!"

"Tôi đến ngay!" Chu Minh nằm lỳ trên giường, tay cầm bút đung đưa không ngừng, cậu vô cùng tự tin, "Nhiếp Thanh Anh mà thấy bức thư này chắc chắn sẽ yêu tôi đến chết mất!"

Đám bạn ngoài cửa sổ châm biếm, "Cậu phải cầu cho hoa khôi Nhiếp không đọc được mấy câu thơ sao chép của cậu mới đúng!"

Chu Minh, "Biến!"

Tay cậu ướt đầm mồ hôi, làm ướt luôn cả mấy tờ giấy viết thư. Cậu đọc "Từ Chí Ma" giống như người mù lần đầu tiên nhìn thấy chữ, vô cùng thần phục. Chàng trai hào hứng chép thơ tình, hy vọng mình có thể khiến người trong lòng cảm động. Nhưng một tuần sau, thư bị trả về, hần và đồng bọn cùng ngồi dưới bóng cây trong sân tập thể dục nghiên cứu kỹ càng hơn.

Cành cây đung đưa trong cơn gió nhẹ, Chu Minh ngồi dưới tán cây sờ cằm, nghiêm túc ngẫm nghĩ, "Vấn đề ở đây là, cô ấy không thích Từ Chí Ma, hay là không thích tôi sao chép thơ, hay là chê chữ tôi xấu?"

Đám bạn chịu thua, "...Cậu nghĩ thật chu toàn đó."

Chuyện của mùa hè năm ấy giống như ném một viên đá vào biển khơi, ngay cả bọt sóng cũng không hề bắn lên. Bạn bè đang cùng nhau ca hát bây giờ của Chu Minh, có người có mặt trong sự kiện năm đó, cũng có người chỉ vừa quen biết mấy năm gần đây. Mà tâm sự của chàng trai lấm mồm năm xưa đã dần dần bị phong ấn, cho vào dĩ vãng.

Trong bóng đêm nhớ lại chuyện xưa, Chu Minh hát cảm, về mặt đầy lạnh lùng

...

Tháng năm thấm thoát trôi qua, tháng sáu lại đến.

Trong thời gian nửa tháng, Chu Minh cố gắng kiềm chế suy nghĩ đi phá tan tình cảm giữa Từ Bạch Dương và Nhiếp Thanh Anh, mà cô vẫn chưa biết có người đang vì mình mà giãy dụa. Lúc trước khi dưỡng bệnh cô và Từ Bạch Dương xa cách một khoảng thời gian, sau khi cô quay về thành phố A thì tình cảm hai người mới dần tốt lên.

Có một ngày cô ra ngoài ăn cơm với ba mẹ Từ Bạch Dương. Phụ huynh bên nhà trai không thích cô mấy nhưng cũng không chán ghét ra mặt.

Nhiếp Thanh Anh dựa theo mấy chiêu bạn thân dạy cho, duy trì cứ cách ba ngày thì đi thăm ba mẹ Từ Bạch Dương một lần, lúc được nghỉ thì hẹn mẹ Từ Bạch Dương ra ngoài dạo phố. Đáng tiếc lại không hẹn được người. Nếu là người bình thường thì người ta đã lo đến sốt vó, nhưng Nhiếp Thanh Anh lại không hề cảm thấy mẹ chồng tương lai không thích mình là điều đáng lo.

Phần lớn thời gian cô đều đóng quân ở viện vũ đạo tập luyện với mấy người trong đoàn. Thịnh thoảng Từ Bạch Dương sẽ đến thăm cô, mang theo vài món quà nhỏ rồi cùng nhau ăn cơm, sau đó anh ta lại đưa cô quay về tiếp tục luyện tập. Từ Bạch Dương vừa phong độ lại dịu dàng, mấy cô gái trong đoàn ai nấy đều hâm mộ hoặc ghen tỵ với cô, lâu lâu lại bóng gió sau lưng cô.

Nhiếp Thanh Anh vẫn giữ im lặng.

Cô không thích nói chuyện, lúc mới đến không dung nhập được với bọn họ thì từ đó về sau cũng không cố gắng xây dựng quan hệ với mọi người trong đoàn nữa. Cô ngày ngày yên lặng ăn cơm, yên lặng luyện tập. Cô xinh đẹp là thế, đáng người lại mảnh mai, đôi mắt long lanh, sáng sủa, đúng là một cô gái với vẻ ngoài xuất chúng. Cả người cô luôn tỏa ra một khí chất vô cùng đặc biệt, Nhiếp Thanh Anh đi ngang qua người phía trước, đáng về lạnh lùng, cao ngạo như thiên nga.

Đàn ông trong đoàn len lén nhìn cô, bàn tán về cô.

Phụ nữ thì châm chọc sau lưng cô, "Có gì mà kiêu ngạo chứ?"

Không hòa đồng, ít nói, lại không có bối cảnh, cô gái xinh đẹp như thế luôn là bia ngắm của tất cả phụ nữ ở đây. Ngày qua ngày, người chậm chạp như

Nhiếp Thanh Anh cũng phát hiện ra mình đang bị cô lập.

Vào một buổi sáng nọ, Nhiếp Thanh Anh bị lãnh đạo gọi lên văn phòng, nghiêm khắc phê bình về chuyện tới qua đoàn múa có buổi tập đột xuất nhưng cô lại không tham gia. Người phụ trách chính là người dẫn đầu Lương Hiểu Bạch. Nhiếp Thanh Anh chăm chú kiểm tra lại hộp thư điện tử của mình, xác nhận mình chưa hề nhận được mail của Lương Hiểu Bạch.

Cô Lưu, "Vậy là...có lẽ Tiểu Lương đã quên."

Lương Hiểu Bạch gần đây được múa đầu trong vở mới ra mắt của đoàn kịch, cho nên cô Lưu không muốn vì mấy chuyện nhỏ nhặt này mà trách mắng cô ta.

Cô Lưu nói, "Coi như Tiểu Lương quên đi, nhưng trong nhóm Wechat có thông báo mà, là do cô không quan tâm thôi."

Nhiếp Thanh Anh ngạc nhiên, "Chúng ta có nhóm trong Wechat à?"

Thời buổi này mà có người không chơi Wechat, Nhiếp Thanh Anh cũng coi như là sinh vật lạ. Cô Lưu như hiểu ra, mỉm cười nói, "À, có lẽ là có hiểu lầm. Được rồi, để tôi thêm cô vào nhóm."

Nhiếp Thanh Anh nhìn cô Lưu, ánh mắt lạnh lùng khiến cô Lưu chột dạ nhìn đi nơi khác. Toàn bộ người trong đoàn đều ở trong nhóm nhưng Nhiếp Thanh Anh lại không được vào, chuyện này nhất định là có người đứng phía sau động tay động chân. Nhiếp Thanh Anh là người không giỏi giao tiếp, lười suy nghĩ nhưng không có nghĩa là cô ngu ngốc -- Cô Lưu đây là đang che chở cho người kia.

Nhiếp Thanh Anh không giận, chỉ nhẹ giọng đáp, "Cô còn có chuyện gì không? Nếu không còn chuyện gì thì em đi luyện tập đây."

Nhìn bóng lưng cao gầy biến mất khỏi văn phòng, cô Lưu mới thở dài một hơi. Bà không muốn điều tra nhưng cũng có thể đoán ra ai đang nhắm vào Nhiếp Thanh Anh. Nhiếp Thanh Anh múa giỏi, trình độ lại cao, vừa vào đoàn đã được giáo viên biên đạo múa khen ngợi hết lời...Bây giờ, ngoại trừ người múa đầu là Lương Hiểu Bạch thì có ai hận Nhiếp Thanh Anh như thế đâu?

Nhưng Nhiếp Thanh Anh chỉ là người mới, làm sao có thể uy hiếp địa vị của Lương Hiểu Bạch cho được? Lần này Tiểu Lương quá nóng nảy rồi.

Nhưng cô Lưu không hề biết, Lương Hiểu Bạch nhắm vào Nhiếp Thanh Anh, ngoại trừ Nhiếp Thanh Anh tài giỏi ra, còn có một nguyên nhân khác...chính là Từ Bạch Dương.

Lương Hiểu Bạch nhớ rõ những lời mà Từ Bạch Dương đã nói với cô ta...

"Lúc trước là do anh sai, anh rất thích bạn gái của mình. Tình cảm giữa anh và Thanh Anh nhiều năm như vậy, anh thật sự muốn lấy cô ấy. Anh không muốn rời xa cô ấy, cũng không muốn làm cô ấy buồn. Hiểu Bạch, từ nay về sau chúng ta hãy coi như chưa từng quen biết, không cần gặp mặt nữa."

...

Lương Hiểu Bạch ngồi ngẩn người trên sân tập, cô ta vừa lau mồ hôi vừa nhớ đến những gì Từ Bạch Dương đã nói với cô ta cách đây nửa tháng mà lòng đau như cắt. Đúng lúc này, Nhiếp Thanh Anh lại đẩy cửa bước vào.

Cô đảo mắt nhìn một lượt khắp phòng, Lương Hiểu Bạch biết cô đến đây làm gì, lạnh lùng chờ cô chất vấn. Sau đó nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh lạnh lùng đứng trong phòng cất tiếng hỏi, "Ai là Lương Hiểu Bạch?"

Lương Hiểu Bạch choáng váng, tức ngực khó thở, "..."

Editor: Chuyện thốn nhất trần đời chính là kẻ thù của bạn lại không biết bạn là ai ==))

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Giám đốc, người ta quen bạn trai đã mười năm rồi

Đến mắng người nhưng người ta là ai mà cô cũng không biết, Nhiếp Thanh Anh này đúng là quá khinh người mà.

"Tránh ra, đừng cản đường!" Lương Hiểu Bạch không chờ Nhiếp Thanh Anh nói xong đã đứng dậy huých vào vai cô, nhìn về phía mấy người đang rúc cổ nghe ngóng kia.

Bà vai bị đụng khiến cô lao đảo lùi về sau vài bước, cô quay đầu nhìn phía sau Lương Hiểu Bạch -- Cô ta đang nói chuyện với người khác, "Chuẩn bị

xong chưa? Chúng ta tập lại đoạn vừa rồi một lần nữa nhé?"

Cô gái bị hỏi lập tức gật đầu, "Được."

Nhiếp Thanh Anh đánh giá hồi lâu mới lên tiếng, "Cô là Lương Hiểu Bạch? Cô đang nhắm vào tôi hả?"

Khinh người quá đáng! Lương Hiểu Bạch hàm hừ trong lòng.

Có một cô gái và một chàng trai do dự nhìn về Nhiếp Thanh Anh đang bị ngó lơ, vẻ mặt hơi ngại ngùng. Lương Hiểu Bạch như có mắt sau đầu, cô ta quay lại nói, "Thì thăm cái gì? Vũ kịch này độ khó cao như thế, không muốn tập luyện để bị mất mặt đúng không? Nhìn cô ta làm gì? Cô ta là người mới, lại không tham gia vở kịch này, cô ta cũng không thể so với mấy người!"

Đám người trong đoàn vội vã chạy đến chỗ Lương Hiểu Bạch tập hợp, dù biên đạo múa và giáo viên chưa tới, nhưng bài múa này bọn họ đã tập rất nhiều lần nên vô cùng quen thuộc. Lương Hiểu Bạch vừa ra lệnh, mọi người bắt đầu xa lánh Nhiếp Thanh Anh, mở nhạc rồi bắt đầu vào vị trí tập luyện. Bọn họ chiếm hơn cả nửa phòng tập, Lương Hiểu Bạch lạnh lùng nhìn về phía Nhiếp Thanh Anh, cô bèn chủ động tránh đi nhường lại chỗ cho bọn họ.

Lương Hiểu Bạch nghi ngờ nhìn cô.

Tiếng nhạc bắt đầu vang lên, nam nữ trong đoàn nhanh nhẹn cất bước, mọi người vây quanh làm nền cho người múa đầu - Lương Hiểu Bạch. Trong lúc Lương Hiểu Bạch múa, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía này, cô ta vênh vào nhìn Nhiếp Thanh Anh đang đứng dựa vào tường. Chỉ thấy cô đứng thẳng người, yên lặng nhìn bọn họ múa...

Vũ kịch tên là , đã được biết bao nhiêu nhà nghệ thuật nổi tiếng biên soạn, sửa chữa nhiều lần, là vũ kịch kinh điển của viện múa của tỉnh. Lần này lại được biên soạn lại, phòng đối ngoại của viện đã bắt đầu tuyên truyền phiên bản mới, trọng điểm tuyên truyền chính là người múa dẫn đầu - Lương Hiểu Bạch sẽ thực hiện một điệu múa với độ khó cực cao.

Nền tảng vũ đạo của Nhiếp Thanh Anh rất vững chắc, nhưng lúc cô đến thì mọi người đã luyện tập hơn một nửa rồi cho nên đoàn múa không sắp xếp cho cô. Nhưng ở trong đoàn hơn nửa tháng, Nhiếp Thanh Anh đã quen thuộc với bài múa lần này.

Mỗi lần Lương Hiểu Bạch nhìn vào đôi mắt trong trẻo, lạnh lùng như nước kia thì vô cùng hồi hộp, cô ta bỗng nhiên có linh cảm chẳng lành. Một giây sau, Lương Hiểu Bạch nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh đứng cạnh một người vũ công, khoan thai giơ tay lên, cô nhấc vai lên đưa chân nhảy vào khoảng trống.

Lúc Lương Hiểu Bạch nhẹ nhàng đưa chân, giống như đang soi gương, cô ta nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh thực hiện động tác giống hệt mình ---

Đưa chân lên cao, sau đó xoay người...

Động tác giống nhau như đúc, ở giữa sàn tập như có một đường phân cách tàng hình, dựng một cái gương lớn. Hai cô gái thực hiện một động tác giống nhau, một dáng múa giống nhau. Lương Hiểu Bạch kìm nén một hơi, rồi múa nhanh hơn.

Bên phía đối diện, Nhiếp Thanh Anh lại vô cùng bình tĩnh, tăng tốc theo cô ta.

Giống như đang soi gương, cô gái đối diện vô cùng xinh đẹp, mỗi một cái nhấc tay, mỗi một lần đưa chân đều mang lại cảm giác mạnh mẽ. Sự chênh lệch xuất hiện rõ ràng, thân hình uyển chuyển, lúc đối phương xoay người tựa như hoa nở... Tất cả đều khiến cho tiết tấu Lương Hiểu Bạch rối loạn, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Mọi người đều nhận ra nhóm trưởng bắt đầu rối loạn. Lương Hiểu Bạch cố gắng bình tĩnh lại nhưng bước nhảy càng lúc càng gấp, mấy người kia ngừng múa, bắt đầu xì xào bàn tán.

"Mau xem, Nhiếp Thanh Anh và Lương Hiểu Bạch nhảy cùng một động tác kia."

"Mới đến hơn nửa tháng mà đã có thể nhảy giống nhóm trưởng rồi?"

Lương Hiểu Bạch hít sâu, động tác tiếp theo chính là động tác xoay người* liên tục hai mươi cái. Động tác này bao gồm cả bật nhảy và xoay tròn, sau khi vũ công mặc đồ múa vào, tay áo vung lên sẽ rất xinh đẹp. Đây là phần quan trọng trong vở được cải biên lần này. Động tác này không hề dễ. Lương Hiểu Bạch không dám khinh thường, bấp thính toàn thân đều kéo căng, cô ta bắt đầu xoay người.

Cùng lúc đó, Nhiếp Thanh Anh dang chân, cánh tay duỗi ra, bắt đầu xoay tròn!

Mọi người trong phòng tập tụ lại một chỗ cùng nhau đếm, "Một, hai, ba...mười một..."

Giọng nói càng lúc càng lớn, mấy vũ công càng ngày càng phấn khích.

...

"Cậu Từ, nhờ chính phủ đầu tư đã giải quyết khó khăn trong viện chúng ta..." Mấy vị lãnh đạo trong viện đang tiếp Từ Bạch Dương, dọc đường đi khen ngợi không dứt. Viện múa của tỉnh A là nhà hát lớn nhất nhì Trung Quốc, từ xưa đến giờ luôn được nhận ưu đãi của chính phủ. Ba Từ là nhân vật có tiếng của tỉnh A, lần trợ cấp này lại do chính Từ Bạch Dương đến, mấy lãnh đạo trong viện ai không bận rộn có mặt để tiếp đãi.

Từ Bạch Dương hào hoa phong nhã, suốt buổi luôn cười cười nói nói, "Không cần khách sáo, mấy năm nay đoàn múa phát triển rất tốt, cơ bản đã có thể tự mình chịu trách nhiệm về mặt kinh tế rồi, đây chỉ là sự cố vũ của chính phủ, mong các vị nhận lấy."

Mấy vị lãnh đạo của đoàn nghệ thuật cổ điển chợt nhớ ra, "Cậu Từ, nghe nói bạn gái của cậu cũng ở trong đoàn chúng tôi? Cậu Từ mau đến thăm cô ấy đi, tặng cho cô ấy một bất ngờ."

Từ Bạch Dương dừng bước, "Nghe Thanh Anh nói bây giờ đang là giờ tập luyện, tôi quá đó có quấy rầy không?"

Mấy người kia vội vàng ra hiệu với cô Lưu, "Không có, cô Lưu nói xem, cô hiểu Nhiếp Thanh Anh nhất mà đúng không??"

Vì Nhiếp Thanh Anh là bạn gái Từ Bạch Dương nên định phá lệ ư? Hơn nữa vì mối quan hệ này mà muốn lấy lòng Từ Bạch Dương? Cô giáo Lưu là một giáo viên truyền thống, không thích đoàn múa của mình bị người ngoài chỉ tay năm ngón, về mặt dần trở nên khó coi. Nhưng mấy vị lãnh đạo nóng lòng nịnh bợ cán bộ, bà chỉ miễn cưỡng nói vào câu. Sau đó bị đẩy lên phía trước dẫn đường.

Từ Bạch Dương đi theo, mấy người lãnh đạo cũng nói đuổi nhau, đi đến trước một phòng tập, tuy đóng cửa nhưng bọn họ vẫn nghe rõ tiếng đếm bên trong. Từ Bạch Dương hơi tò mò, mấy người kia cũng rướn người về phía trước, cô Lưu không hiểu chuyện gì bên trong liền đẩy cửa ra...

"Mười, mười một, mười hai...nhóm trưởng Lương cố lên!"

"Nhiếp Thanh Anh cố lên!"

Trên trán Lương Hiểu Bạch lấm tấm mồ hôi, cô ta đang khấn trương nhưng vì giọng cố vũ cho Nhiếp Thanh Anh ngày càng lớn khiến cô ta càng thêm phân tâm. Cửa đột nhiên bị đẩy ra, cô ta quay ra nhìn thấy gương mặt của Từ Bạch Dương..."Ày da!" Cô ta sợ hãi kêu lên, luống cuống tay chân, thân thể nghiêng về phía trước, mất trọng tâm rồi ngã xuống.

Nhiếp Thanh Anh cũng thấy Từ Bạch Dương từ xa, còn nhìn thấy ánh mắt anh ta nhìn sang Lương Hiểu Bạch, ngay sau đó cô ta liền ngã xuống. Nhiếp Thanh Anh lo lắng trong lòng, nhưng cô đang tập trung vào vũ đạo nên chỉ nghĩ qua rồi thôi.

Ở bên kia, Nhiếp Thanh Anh vẫn tiếp tục múa.

"Mười chín, hai mươi!"

Tim của mọi người có mặt tại đó như nhảy lên cổ họng, nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh kết thúc thì thở phào nhẹ nhõm. Mấy vị lãnh đạo đứng ở cửa sau khi nghe mấy giáo viên giải thích đều kinh hãi nhìn cô gái đang múa kia. Lúc này chỉ mới bắt đầu nhưng cô gái kia lại có thể thực hiện động tác xoay người vô cùng khó kia còn chuẩn hơn cả giáo viên hướng dẫn. Nhiếp Thanh Anh không hề dừng lại, cứ tiếp tục xoay tròn rồi nhảy lên. Lương Hiểu Bạch ngồi dưới sàn sắc mặt trắng bệch, trơ mắt nhìn Từ Bạch Dương đứng ngoài cửa say sưa ngắm nhìn Nhiếp Thanh Anh, những vũ công khác vẫn còn đếm...

"Hai mươi lăm, hai mươi sáu...Ba mươi!"

"Ba mươi một, ba mươi hai...Bốn mươi!"

"Bốn mươi một, bốn mươi hai...Năm mươi!"

Năm mươi cái xoay người, tốc độ vẫn giữ vững chứ không hề chậm lại, động tác rất chuẩn, khi bật lên vô cùng duyên dáng...Động tác có độ cao thể này rất ít người có thể nhảy một lần. Lúc Nhiếp Thanh Anh chậm rãi dừng lại, cô thở hổn hển nhìn về phía bọn họ, cả phòng tập lặng ngắt như tờ.

Sau đó, tiếng vỗ tay không ngừng vang lên.

Cô Lưu đứng ngay cửa, rất lâu vẫn chưa bình tĩnh được. Đợi bà lấy lại tinh thần thì đi tới cạnh mấy giáo viên bàn bạc một lúc rồi nói, "Nhiếp Thanh Anh, cô đến múa dẫn đầu ở góc B đi. Góc BCD hướng dọc xuống, lúc đầu không phải góc D muốn xin nghỉ về quê ư, ký phép đi."

Vờ múa vừa ra được chia là bốn góc ABCD, Lương Hiểu Bạch là người múa dẫn đầu ở góc A. Chỉ vì lần này mà các giáo viên liền đề cử Nhiếp Thanh Anh đến góc B. Lương Hiểu Bạch đã tập động tác này rất lâu, còn cô đến mới hơn nửa tháng. Dựa vào việc phân công như thế đã biểu thị các giáo viên rất hài lòng với màn biểu diễn vừa rồi của cô.

Cô đã bắt đầu uy hiếp vị trí của Lương Hiểu Bạch.

Nhiếp Thanh Anh cúi mắt, vươn tay với Lương Hiểu Bạch ngồi dưới sàn, "Đây là trả thù vì cô nhắm vào tôi."

Trong tiếng bàn luận xôn xao, Lương Hiểu Bạch khó chịu trong lòng nhưng không thể hiện ra, đành miễn cưỡng vịn tay Nhiếp Thanh Anh đứng lên. Giáo viên chỉ đạo thấy thế liền quay sang nói với mấy vị lãnh đạo, "Mấy cô gái trong đoàn chúng tôi rất thân thiết, đặc biệt là Nhiếp Thanh Anh và Lương Hiểu Bạch..."

Lương Hiểu Bạch:...Shit! Ai thân với Nhiếp Thanh Anh hả!

Từ Bạch Dương cười cười bước tới, không hề nhìn sang Lương Hiểu Bạch mà bước thẳng đến chỗ Nhiếp Thanh Anh, "Thanh Anh, em giỏi quá. Chúc mừng em!"

Nhiếp Thanh Anh thấy bạn trai tới, vẻ hồ hững dần biến mất, nở một nụ cười tươi rói.

...

Cuộc họp buổi sáng của tập đoàn Chu thị kết thúc, Chu Minh ngồi trên ghế xoay qua xoay lại trong phòng làm việc, mắt nhìn chăm chăm vào báo cáo trên bàn, bất động cả buổi, dáng vẻ như không hề có hứng thú. Nữ thư ký đứng cạnh bàn báo cáo công việc, nhìn giám đốc Chu yên lặng không nói gì. Thư ký đáng người nóng bỏng, ngực lớn eo nhỏ, nhưng ông chủ của cô lại không thêm quan tâm đến vẻ ngoài của cô. Nữ thư ký nở nụ cười không lộ răng tiêu chuẩn, lên tiếng, "Giám đốc Chu, giám đốc Chu..."

Cô nhỏ nhẹ gọi cả buổi trời nhưng giám đốc Chu không hề đáp lại, giống như người chết.

Thư ký: "Tôi nhờ người quen lấy được vé VIP của vở tối nay!"

Nháy mắt, Chu Minh như bừng sống lại, anh nhìn chăm chú vào thư ký cả buổi, "Chỉ có cô là quyết đoán, bây giờ mà vẫn còn cổ vũ tôi thông đồng với phụ nữ có chồng. Tiểu Trần, cô giỏi quá."

Thư ký Tiểu Trần do dự đáp, "Giám đốc, tôi không có giỏi vậy đâu..."

Chu Minh không để ý tới cô, rũ mắt xuống, "Đáng tiếc, tôi đã đồng ý với bọn Hàn Thiếu, sau này sẽ quên Nhiếp Thanh Anh, nếu như đến đó mà bị bọn họ phát hiện là tiêu."

Tiểu Trần vui vẻ nói, "Ý kiến của Hàn thiếu rất có lý..."

Chu Minh mở to mắt, khí thế mạnh mẽ, ánh mắt vô cùng mãnh liệt, "Nhưng tôi biết cô rất bận, ban đêm phải tăng ca, không có thời gian đi xem múa. Vậy đi, tôi giúp cô vậy, đưa vé cho tôi đi. Tôi sẽ hy sinh vì cô, thất hứa với bạn mình, đi xem múa một lần vậy."

Chỉ một câu thôi mà ông chủ đã bắt cô tăng ca, Tiểu Trần cố gắng giả vờ, "Nhưng tôi có tới hai vé..."

Chu tam thiếu ngạc nhiên nhìn cô, trách mắng, "Nói gì vậy? Nếu tôi và cô cùng đi lỡ như người ta hiểu lầm tôi và cô là người yêu thì sao? Vậy là tôi mất lượt à? Hơn nữa, cô nghĩ tôi sẽ để cho cô có cơ hội bám đại gia ư?"

Chu Minh vỗ vỗ vai cô, "Cố gắng làm việc đi, tôi sẽ tăng lương cho cô!"

Tiểu Trần:...Giám đốc, tôi không muốn bám đại gia, nhưng anh phải tinh táo chút chứ, người ta quen bạn trai đã mười năm rồi!

Tác giả có lời muốn nói: Thư ký Trần luôn là quân sư, là quân sư ngực lớn nhaaa!

*Động tác phiên thân, video mình để ở đầu chương, bấm xem để thấy chị Anh nhà ta siêu thế nào nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Cướp vợ về

là một vũ kịch kinh điển, sau khi cải biên lại thu hút rất nhiều người yêu thích nghệ thuật. Ít nhất tại sân nhà thành phố A, số ghế xem vũ kịch hiện tại đã kín chỗ.

Đặc biệt người đến xem ở sân khấu góc A do người múa dẫn đầu đoàn múa của tỉnh biểu diễn rất nhiều, góc BCD chỉ là lựa chọn thứ hai. Nhưng Chu tam thiếu Chu Minh lại chạy đến ngồi ở sân khấu B vì anh biết Nhiếp Thanh Anh là người múa đầu ở góc B.

Tháng sáu, sau trận mưa rào thì trời bắt đầu oi bức, chạng vạng tối, trong số khán giả đến xem bỗng dừng lại xuất hiện một anh chàng đẹp trai mặc áo khoác nhưng suốt buổi cứ cúi đầu như muốn giấu mặt xuống cổ áo. Anh chàng ngồi vào chỗ mình, dưới ánh đèn sân khấu làm hiện rõ đường nét của một bên mặt của anh, gương mặt sắc bén khiến mấy nữ sinh ngồi bên cạnh cứ nhao nhao nhìn sang.

Phía sau có một cô gái tóc dài rướn người lên chọt chọt người ngồi phía trước rồi hỏi, "Anh gì ơi, anh đi một mình hả?"

Chu Minh nhú mày quay đầu lại.

Nữ sinh: "Anh ơi?"

Chu Minh im lặng. Gương mặt đẹp trai nhưng khi quay đầu ánh mắt lại mờ mịt nhìn cô gái ngồi ghế sau.

Cô gái kia do dự hỏi, "Anh trai không biết nói chuyện hả?"

Chu Minh đầu đón gật đầu.

Mấy cô gái ngồi hàng ghế phía sau lộ ra ánh mắt thất vọng, "..."

Đẹp trai thế này, lại ngồi ở hàng ghế VIP chắc chắn là đại gia, thế nhưng lại là người câm. Không thể tưởng tượng được. mấy cô gái thảo luận một hồi, nửa tin nửa ngờ nhìn mấy người khác trò chuyện với Chu Minh, đôi phương cũng tỏ vẻ không biết nói chuyện, tất cả mọi người im lặng nhìn nhau. Sau chuyện này, không ai chạy đến bắt chuyện với anh nữa. Chu Minh cúi đầu giấu đầu hờ đỗi nói vài câu với mấy anh em trong nhóm chat. Bọn họ trò chuyện ngút trời trong nhóm, bỗng nhiên Hàn Đạt hỏi, "Đứng rồi, công ty ba tôi có mấy vé xem múa, suất diễn trong tuần này, mấy cậu có ai muốn đi không?"

Chu Minh tranh thủ xây dựng hình tượng, "Tôi đang bận lắm, không có thời gian đi đâu. Bây giờ còn đang tăng ca, không tin thì hỏi thư ký của tôi đi!"

Mọi người trong nhóm bỗng dưng im lặng.

Có người nói bóng nói gió, "Cậu không xuất hiện tôi đã quên mất trong đoàn múa có cô Nhiếp đấy."

Chu Minh gửi một biểu cảm, "Tôi yêu công việc, công việc khiến tôi vui vẻ!"

Cả đám bần "..."

Lát sau Hàn Đạt lại hỏi anh, "Không muốn đi thật hả?"

Chu Minh khinh bỉ nhún mày, "Ày, đàn ông mà."

Hàn Đạt, "..."

Chu tam thiếu hóa thân thành đóa hoa giao tiếp nói nói cười cười trong nhóm chat, cuối cùng bạn bè cũng tin anh đang tăng ca ở công ty.

Sau khi Chu Minh về nước liền vào làm việc ở công ty nhà mình, dù anh và cha mình bất hòa nhưng không vì thế mà buông thả công việc, cho nên có thể anh đang tăng ca thật. Anh và bạn bè cùng mắng Chu Kiến Quốc ngược đãi nhân viên một lúc sau đó gửi tám ảnh tăng ca mà thư ký Trương vừa gửi cho mình, rồi mới thoát ra.

Sân khấu bắt đầu kéo màn, ánh đèn dần tối đi, Chu Minh ngồi hàng ghế VIP lau mồ hôi, Mợ nó, hành bỏ quá. Rốt cục có thể an tâm xem múa rồi!

Màn sân khấu vừa kéo ra, một chùm ánh sáng xanh chiếu lên sân khấu đã được dàn dựng như đang ở một bờ sông, vũ công nối đuôi nhau lên sân khấu biểu diễn. Chu Minh yên lặng nhìn bọn họ. Mọi người đang đắm chìm trong những điệu múa thì anh chẳng có chút phản ứng nào. Nhưng vũ đạo trên sân khấu bắt đầu có tiến triển, một cô gái từ trong bước ra làm Chu thiếu hoảng hồn, anh phải nghiêng người về phía trước để nhìn rõ hơn...

Nhiếp Thanh Anh!

Mấy người ngồi ở hàng ghế VIP "Ồ" lên một tiếng: Vị múa dẫn đầu mới tới này không kém Lương Hiểu Bạch là bao.

Trên sân khấu, Nhiếp Thanh Anh đứng đầu, cô mặc một bộ vũ y nhà Đường, dẫn theo một nhóm vũ công. Tiếng nhạc du dương như dòng suối, ánh đèn trên sân khấu mãi miết đuổi theo Nhiếp Thanh Anh. Cô đóng vai một cô gái đang dạo chơi trong tiết Thanh Minh, gương mặt xinh đẹp nở một nụ cười tiêu chuẩn dưới ánh đèn, váy dài lả lướt, cô lắc lư cái eo rồi phát tay áo ngã người ra phía sau, chân cô nhẹ nhàng tạo dáng, điệu múa vô cùng phức tạp nhưng lại đẹp đến mê hồn... Theo diễn biến của vở kịch, ánh đèn chiếu lên người mấy vũ công còn lại bắt đầu mờ đi, bắt đầu đoạn múa đơn kéo dài đến hai phút của Nhiếp Thanh Anh!

Cô phát tay áo, nhẹ nhàng như áng mây trôi.

Cô cất một bước, thân hình như chim yến dạo chơi trong sương mù.

Khi cô gấp người về phía sau, cả sân khấu đều kinh hãi!

Trên khán đài kinh ngạc, "Người múa dẫn đầu này là ai thế? Múa giỏi thật..."

Trong cô như có một loại sức mạnh khó diễn tả, nó như chực chờ bùng nổ mỗi khi cánh tay cô vung lên. Toàn sân khấu chìm vào bóng tối, duy chỉ có một ánh đèn đuổi theo Nhiếp Thanh Anh. Cô tựa như một ngọn lửa, từng cái xoay người, mỗi một cú nhảy bật đều tràn đầy sức sống khiến người xem nín da gà. Tất cả mọi người đều nín thở, dồn hết sự chú ý lên sân khấu. Chu Minh rướn thẳng người về phía trước, ánh mắt sáng bừng như vì sao trong đêm đen.

Cô thật đẹp.

Thật xinh đẹp.

Nhưng cô múa lại càng động lòng người.

Anh nhìn cô gái đang dốc sức phô bày vẻ đẹp của mình trên sân khấu, Chu Minh mỉm cười, bỗng dưng có cảm giác vô cùng tự hào. Anh nhìn cô một lúc, ngẩn ngơ nhớ lại lúc học trung học, lần đầu tiên gặp cô...

...

Lúc Chu tam thiếu mười lăm tuổi, tính tình còn tệ hơn bây giờ. Khi Từ Bạch Dương ngồi bên cạnh chăm chỉ học hành thì Chu Minh kéo cả đám bạn chiến đấu đi gây sự khắp nơi, chơi đùa đến nỗi đầu đầy mồ hôi. Vì con trai quá phá phách mà vợ chồng Chu đại gia không biết đã bạc bao nhiêu sợi tóc. Nhưng Chu Minh vẫn cứ thế, dạy mãi mà không chịu sửa.

Lần đầu tiên gặp Nhiếp Thanh Anh chính là lúc anh hẹn người ta đánh nhau ở trường trung học kế bên.

Vào một buổi chiều cuối tuần, Chu Minh lén chạy ra khỏi nhà đến trường trung học sát vách rồi trèo tường vào. Sân trường cuối tuần vô cùng yên tĩnh, chỉ có vài nhóm học sinh còn lại ở trường. Người hẹn đánh nhau với Chu Minh vẫn chưa đến làm anh chờ đến phát chán, miệng lẩm nhẩm hát mấy câu vừa đi loanh quanh khắp trường thăm thú. Đây là trường trung học trực thuộc Học viện võ đạo, Chu tam thiếu rất thích đánh nhau, đến bây giờ chưa từng nhìn thấy kiểu trường này bao giờ nên đương nhiên phải đi tham quan một vòng.

Vào một buổi chiều bình thường, anh dạo một vòng sân trường, vừa đẩy cửa phòng tập nhảy ra thì thấy một cô gái mặc một bộ đồ múa màu đen trong phòng.

Chỉ có mình cô ở trong phòng tập múa, bật người, tạo dáng phi yến...Những dáng múa với độ khó cao anh chưa từng thấy bao giờ, cứ thế xuất hiện trước mắt anh.

Chu Minh đứng ngơ ngác ngoài cửa phòng tập, cô gái bên trong nhận ra có người tới nhưng không hề quay lại nhìn. Cô chỉ tập trung vào điệu múa, gương mặt và dáng người của cô khiến Chu Minh kích động đến run cả người. Anh chưa bao giờ thấy cô gái nào xinh đẹp như thế, chưa bao giờ nhìn thấy điệu múa nào rung động lòng người đến vậy!

Bạn bè Chu Minh đi tìm kiếm khắp sân trường, "Chu Minh, Chu Minh!"

"DM không phải đã hẹn đánh nhau ư, người đâu rồi? Thăng cờ hó này!"

Cả buổi chiều hôm ấy, Chu Minh cho bạn mình leo cây. Anh đứng trong phòng tập ngắm cô gái tập múa cả buổi, sau khi cô múa xong, anh cứ lèo đèo đi theo cô mãi. Vừa đi anh vừa hỏi, "Đàn em ơi, em tên gì thế? Cuối tuần mà em không về nhà hả?"

"Đàn em ơi, chúng ta làm bạn nhé?"

"Đàn em ơi, em đừng làm lơ anh mà..."

Sau khi quay về, chàng trai chia sẻ bí mật của mình khắp nơi...

Này, nhìn thấy cô bé xinh đẹp kia không? Một ngày nào đó, anh sẽ để cô ấy làm vợ mình.

...

Nhiều năm trôi qua, gặp biết bao minh tinh xinh đẹp, đi một vòng, anh vẫn cảm thấy cô xinh đẹp nhất.

Ký ức và thực tại như đan xen vào nhau hiện ra trước mắt anh, Chu Minh xem đến chăm chú. Về mặt tràn đầy dịu dàng, anh nhớ lại chuyện thời trung học mình đã từng điên cuồng theo đuổi cô thế nào, cô từ chối anh ra sao, rồi sau đó Từ Bạch Dương lại chen chân vào...Chu Minh híp mắt, đồng tử tối sầm lại, về mặt trở nên lạnh lùng.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt truyền đến tán thưởng cô gái đang đứng giữa sân khấu. Chu Minh nhìn chăm chăm cô gái gái đang nhẹ nhàng nhảy múa kia không dời mắt. Ánh mắt vừa dịu dàng lại vừa tàn nhẫn, lại càng mờ mịt. Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, bao nhiêu người chạy lên sân khấu vây quanh đòi chụp hình lưu niệm với vũ công, Nhiếp Thanh Anh lại là đối tượng được tìm đến nhiều nhất.

Chu Minh không lên sân khấu, anh chỉ ngồi tại chỗ với tư thế lười nhác, anh khẽ nhủ mày, hờ hững quan sát ánh nhìn của mọi người hướng về cô gái của anh...Thật lâu sau, Chu Minh sờ cằm, bật cười thành tiếng...

Anh vẫn muốn cô làm vợ mình!

...

tạo nên thành công vang dội tại thành phố A, về bán ra không ít. Công diễn suốt một tháng cho nên lịch trình vô cùng bận rộn. Tổ múa ở bốn góc A B C D thay đổi vũ công liên tục, Chu Minh chỉ đến xem khi có suất diễn của Nhiếp Thanh Anh. Gió mặc gió, mưa kệ mưa, anh luôn ngồi dưới hàng ghế VIP ngắm nhìn cô gái của mình, suy nghĩ xem làm cách nào để đoạt cô khỏi tay Từ Bạch Dương. Mấy người yêu nghệ thuật ở dãy VIP đều quen mặt Chu tam thiếu, nhưng Nhiếp Thanh Anh trên sân khấu vẫn chưa nhận ra anh.

Lương Hiểu Bạch và Nhiếp Thanh Anh nổi tiếng rất có lợi cho đoàn múa. Nhưng mối quan hệ giữa hai người múa dẫn đầu này luôn tồn tại sự cạnh tranh, chưa hề chuyển biến tốt đẹp. Lương Hiểu Bạch không thèm để ý đến Nhiếp Thanh Anh, Nhiếp Thanh Anh lại hờ hững khiến mấy giáo viên trong đoàn

vô cùng đau đầu, đành tìm người nói chuyện với hai người.

Vào một buổi chiều, sau khi kết thúc tập múa, tối nay Lương Hiểu Bạch có lịch diễn còn Nhiếp Thanh Anh thay quần áo xong thì định về nhà. Sau khi tắm rửa xong, cô gặp một cô gái trong phòng thay đồ trông rất quen mặt.

Nhiếp Thanh Anh suy nghĩ một hồi, cẩn thận chào hỏi, "Xin chào."

Lương Hiểu Bạch, "Tôi là Lương Hiểu Bạch! Cô già vờ gì thế?" Cô ta xanh mặt, tìm quần áo để thay.

Nhiếp Thanh Anh sững sờ, không thềm để ý đem đồ đi cất, rồi ngồi trước gương lau tóc. Bỗng nhiên cô nghe thấy có tiếng chuông điện thoại vang lên, quay đầu lại thì thấy điện thoại của Lương Hiểu Bạch vút trên ghế. Chuông điện thoại cứ kêu mãi không dứt, Nhiếp Thanh Anh do dự một hồi rồi mới bước qua cầm điện thoại lên định đưa cho Lương Hiểu Bạch. Nhưng khi cô vừa cầm điện thoại lên thì ngẩn người...

Màn hình điện thoại của Lương Hiểu Bạch là một bóng lưng của một người đàn ông.

Bóng lưng này cho dù là người mù mặt như Nhiếp Thanh Anh cũng sẽ không nhận lầm. Vì đây là Từ Bạch Dương.

Cả đầu cô ong lên, tay cầm điện thoại của Nhiếp Thanh Anh trắng bệch.

Tác giả có lời muốn nói:

Chu thiếu cô lên (T o T)

Spoil chương sau:

"Từ Bạch Dương, chúng ta chia tay đi!"

Đây có phải là câu nói mà các bạn mong chờ nhất không? =))))

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bỗng nhiên cảm thấy hơi đau lòng cho giám đốc

Cách một bức tường, tiếng nước từ vòi sen chảy xuống ào ào, Lương Hiểu Bạch đang tắm bên trong. Trong phòng thay đồ, tiếng chuông điện thoại đã ngừng nhưng Nhiếp Thanh Anh vẫn cầm điện thoại của Lương Hiểu Bạch ngẩn người. Nhiếp Thanh Anh là một người kì lạ, cô và Từ Bạch Dương yêu nhau đã nhiều năm, nhưng cô chưa từng hỏi mấy chuyện kết giao bạn bè của anh ta. Dù ngày thơ ấu nào thì Nhiếp Thanh Anh vẫn biết, màn hình điện thoại của Lương Hiểu Bạch lại là bóng lưng của bạn trai cô, chuyện này vô cùng không thích hợp.

Không lẽ mình hiểu lầm?

Nhiếp Thanh Anh đang tự trấn an bản thân thì tiếng chuông nhẹ nhàng vang lên. Cô sững sốt một lát, luống cuống vút điện thoại Lương Hiểu Bạch xuống, rồi lấy điện thoại của mình trong túi xách ra. Nhìn màn hình báo người gọi đến, Nhiếp Thanh Anh hoảng sợ, ngón tay do dự lướt trên màn hình...

Từ Bạch Dương, "Thanh Anh, anh mới vừa họp xong, em tan làm chưa?"

Nhiếp Thanh Anh, "Ừ...thời tiết thành phố B thế nào? Anh đã quen chưa?"

Mấy ngày nay Từ Bạch Dương đi công tác ở thành phố B, không đến xem cô diễn được nên rất tiếc nuối.

Từ Bạch Dương dịu dàng đáp, "Thời tiết tốt lắm, nhưng anh thì không tốt tí nào."

Nhiếp Thanh Anh ngẩn ngẩn cả người.

Cô nghe thấy giọng người đàn ông bên kia dịu dàng trầm thấp, như đang kề sát bên tai cô ni non, "Thành phố B cái gì cũng tốt, chỉ là không có em. Anh nhớ nụ cười của em, nhớ đôi mắt lấp lánh của em, nhớ mọi thứ về em...Anh không tốt tí nào. Thanh Anh, bây giờ anh chỉ muốn nhanh chóng kết thúc công việc để quay về gặp em thôi."

Hàng mi Nhiếp Thanh Anh run rẩy, gương mặt lạnh lùng bỗng chốc ửng đỏ. Cô cắn môi, nhẹ giọng nói, "Em biết anh đang dỗ ngọt mà thôi."

Từ Bạch Dương dịu dàng, "Anh nói thật đó Thanh Anh, anh quay về sẽ dẫn em đi gặp ba mẹ anh, chúng ta bàn chuyện hôn sự nhé. Một năm chân em bị

thương, không có em ở bên cạnh, anh mới nhận ra rằng mình nhớ em đến nhường nào. Lần này em đến thành phố A, anh rất rất vui vẻ, anh không muốn rời xa em nữa...Thanh Anh hôm nay có vui không?"

Mọi nghi ngờ của Nhiếp Thanh Anh đã bị anh ta đánh bay. Cô mỉm cười nghe Từ Bạch Dương nói chuyện, nếu lúc này có người tiến vào sẽ hoảng sợ cho mà xem, nãy nhân lạnh lùng của đoàn múa lại có lúc cười lên như thế. Nhiếp Thanh Anh đưa tay vuốt vuốt sợi tua rua trên túi xách, thành thật trả lời, "Em không vui lắm."

Từ Bạch Dương, "Ai làm Thanh Anh của chúng ta không vui vậy?"

Nhiếp Thanh Anh, "Không phải không vui...Bạch Dương, trong đoàn múa của em anh có biết cô nào tên Lương Hiểu Bạch hay không?"

Giọng nói bên kia vô cùng bình tĩnh, "Không biết. Đoàn múa của em anh chỉ biết em mà thôi."

Nhiếp Thanh Anh an ủi, "Không có gì, trong đoàn múa của em, em cũng chỉ biết mỗi em mà thôi."

Từ Bạch Dương sững sờ, sau đó bật cười, "Em sao lại đáng yêu thế chứ? Em đột nhiên hỏi thế làm anh còn tưởng em đang định tội anh đấy. Nếu như có người thích anh thì nó liên quan gì đến anh? Sau lưng em có khối người theo đuổi, anh cũng đâu hỏi em đúng không?"

Nhiếp Thanh Anh, "Nói vậy. Em làm gì có ai theo đuổi?"

Cô không nhớ mình có người theo đuổi, Từ Bạch Dương cười một tiếng, không nói chuyện này nữa. Anh ta dịu dàng trấn an bạn gái vài câu. Đôi tình nhân nói chuyện cả buổi trời, sau đó Từ Bạch Dương bảo có người gọi anh thì hai người mới lưu luyến cúp điện thoại.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, cô Nhiếp đây vui vẻ hẳn lên, cắt điện thoại trở vào túi xách. Cô đứng trước gương buộc tóc lại, áo thun màu trắng rộng rãi và quần thể thao màu đen làm tôn lên vòng eo thon nhỏ của cô. Nhiếp Thanh Anh không trang điểm, chỉ cột tóc xong liền định rời đi. Nhưng đúng lúc này, điện thoại Lương Hiểu Bạch lại vang lên lần nữa.

Nhiếp Thanh Anh nhìn thoáng qua, vẻ mặt cứng ngắc.

Màn hình hiện lên, "Anh Từ của tôi."

Vừa lúc, Lương Hiểu Bạch từ phòng tắm bước ra, nhìn Nhiếp Thanh Anh vẫn còn ở đây, cô ta run lên, nhìn theo ánh mắt của cô thì thấy điện thoại của mình. Lương Hiểu Bạch vừa tắm xong nên nước theo tóc nhỏ xuống sàn nhà, cô ta nhìn điện thoại của mình liền dừng bước.

Chuông điện thoại cứ vang lên không ngừng.

Bầu không khí như đóng băng, Nhiếp Thanh Anh nhắc nhở, "Điện thoại của cô kia."

Lương Hiểu Bạch, "..."

Bị ánh mắt lạnh lùng của Nhiếp Thanh Anh nhìn chằm chằm, Lương Hiểu Bạch chần chờ một lát. Nhiếp Thanh Anh đi tới, cầm điện thoại của cô ta lên, Lương Hiểu Bạch vội vàng đoạt lại, "Cô cầm điện thoại của tôi làm gì? Trả lại đây!"

Nhiếp Thanh Anh nghiêng vai chặn cô ta lại, chạm vào nút trả lời.

Giọng nói của người đàn ông bên kia truyền ra khắp căn phòng, "Lương Hiểu Bạch, cô đã nói chuyện của chúng ta cho Thanh Anh rồi hả? Cô nói gì với cô ấy rồi?"

Nhiếp Thanh Anh lạnh lùng nhìn Lương Hiểu Bạch.

Cô ta cảm nhận được ánh mắt của cô nên sợ hãi, thanh thanh cổ họng đáp lại, "Anh Từ..."

Từ Bạch Dương không nhin nổi, giọng nói tràn đầy tức giận, "Cô muốn uy hiếp tôi chứ gì? Muốn bao nhiêu tiền hả? Chỉ cần cô không quấy rầy Thanh Anh, cô muốn bao nhiêu tôi đều cho hết..."

Lương Hiểu Bạch sững sờ, không ngờ Từ Bạch Dương không thêm hỏi đã lấy tiền ra giải quyết. Ngay trước mặt Nhiếp Thanh Anh, Lương Hiểu Bạch không thể tin nổi cất giọng, "Anh nghĩ em vì tiền hả?"

Từ Bạch Dương tức giận, "Cô muốn bao nhiêu tiền!"

Lương Hiểu Bạch thét lên, "Em không cần tiền!"

Bỗng nhiên có một giọng nói lạnh lùng xen vào, "Từ Bạch Dương."

Giống như bị ai đó bóp cổ, người đàn ông bên kia câm lặng, hồi lâu sau anh ta mới lên tiếng, "Thanh Anh, em nghe anh giải thích..."

Nhiếp Thanh Anh, "Từ Bạch Dương, chúng ta chia tay đi!"

Từ Bạch Dương, "...!"

Anh ta đáp lại ngay, "Không ----"

Một giây sau, điện thoại đã tắt máy. Nhiếp Thanh Anh nhét điện thoại vào tay Lương Hiểu Bạch đang rung rung nước mắt kia, cô cúi đầu lấy điện thoại của mình ra, trước mặt Lương Hiểu Bạch nhanh chóng xóa hết tin nhắn của Từ Bạch Dương. Từ danh bạ, Wechat, QQ, Weibo, Instagram cô đều kéo vào blacklist.

Lương Hiểu Bạch ngơ ngác nhìn Nhiếp Thanh Anh xóa hết mọi thứ liên quan đến Từ Bạch Dương, thấy cô ngẩng đầu nhìn cô ta.

Gương mặt xinh đẹp lại vô cùng lạnh lùng, Nhiếp Thanh Anh không thể hiện cảm xúc ra bên ngoài, chỉ hờ hững nhìn Lương Hiểu Bạch rồi đẩy cửa rồi đi ----

"Àm!" Dưới ánh chiều tà, cánh cửa mở rồi đóng lại, cả phòng thanh đồ chỉ còn lại Lương Hiểu Bạch sắc mặt tái nhợt đứng đấy.

...

Người đàn ông đang suy nghĩ vẫn vợ, "Cô nói tôi nên cho Từ Bạch Dương bao nhiêu tiền thì cậu ta mới chịu chia tay vợ tôi?"

Cô thư ký bắt lực, "Giám đốc, anh suy nghĩ nhiều rồi..."

"Cô còn nhớ đoạn clip tôi đã quay không? Theo tôi điều tra, sau lưng vợ tôi, Từ Bạch Dương lại dám dây dưa với một người tên Lương Hiểu Bạch. Cái cô Lương Hiểu Bạch đây là nhân vật quan trọng, múa không giỏi vậy mà địa vị trong đoàn múa lại cao hơn vợ tôi, đúng là bất công mà!"

Thư ký, "Giám đốc, anh lạc đề rồi..."

Người đàn ông nói, "Ý tôi là, chúng ta sẽ đánh vào nhân tố Lương Hiểu Bạch này thì tôi mới có thể theo đuổi vợ mình được."

Bãi đỗ xe bên ngoài nhà hát, bên trong chiếc Lexus màu đen, Chu Minh lật lật văn kiện, cùng thư ký Tiểu Trần vạch ra trọng điểm. Trên cuốn sổ viết đầy các chiến lược, bút đỏ khoanh tròn đầy rẫy trên đó. Đây là công lao cả đêm của thư ký và giám đốc Chu, thư ký Trần đáng thương không được ngủ đủ giấc, lại bị ông chủ bắt đi theo đuổi vợ với mình. Còn Chu thiếu, anh đang cúi đầu cắm cúi viết, góc nghiêng thần thánh khiến người khác há hốc mồm.

Thư ký Trần không nhịn được nên hỏi, "Vợ? Giám đốc, anh xưng hô như thế cô Nhiếp có biết không...A."

Giám đốc cũng không thèm ngẩng đầu, nhưng một cây bút đưa lên đâm một cái trúng ngay trán cô. Chu Minh uể oải, "Dám mắng thăm tôi, chi bằng mở to mắt ra mà nhìn xem khi nào nhà hát mở cửa, tôi muốn đi tìm Lương Hiểu Bạch."

Nước mắt thư ký Trần xém chút lăn dài, cô giả vờ đáp, "Làm gì có, người ta sao dám mắng giám đốc chứ? Người ta đang lo cho anh mà."

Thư ký nói thế khiến Chu Minh hơi căng thẳng, "Lo cái gì?"

Thư ký Trần, "Không phải hồi trung học anh đã từng theo đuổi cô Nhiếp ư? Hồi đó đã không thành công thì bây giờ làm gì có cửa? Lúc trung học cô Nhiếp đã có bạn trai đâu."

Tình cảm của Chu tam thiếu, mọi người bên cạnh anh ai cũng biết rõ. Sau khi anh về nước, thư ký Trần luôn đi theo anh, có đôi khi cô cảm thấy đau lòng thay cho giám đốc -- người thì đẹp trai nhưng sao mà chấp nhất thế?

Chu Minh biết lo lắng của thư ký, anh chỉ cười khẩy, "Trước kia theo đuổi không thành là do tôi quá kín đáo. Bây giờ thì khác rồi." Anh cúi đầu nghịch khuy tay áo của mình, "Để tôi cho cô chiêm ngưỡng thực lực của tôi."

Thư ký Trần, "..."

Kín đáo?????

Giám đốc, hình như anh hiểu lầm rồi??

...

Sau khi bàn bạc với thư ký xong xuôi, Chu Minh xuống xe, dựa theo kế hoạch chính là tối nay đi xem Lương Hiểu Bạch diễn, sau khi kết thúc sẽ chặn đường cô ta. Chu Minh định uy hiếp cô ta, dụ dỗ Lương Hiểu Bạch theo đuổi Từ Bạch Dương. Anh nhất định phải châm ngòi Nhiếp Thanh Anh và Từ Bạch Dương, không để...Lúc xuống xe, thư ký nhận điện thoại từ công ty, cô chăm chỉ lắng nghe, còn Chu Minh thì thông thả bước về phía nhà hát.

Bên ngoài nhà hát người đến kẻ đi vô cùng tấp nập. Chu Minh chỉ mới đi một vòng mà trong tay cầm một xấp tờ rơi. Chu tam thiếu hôm nay rất vui vẻ nên ai phát tờ rơi anh đều lịch sự nhận một tấm. Mới đi hơn mười phút mà trong tay anh đã có hơn mười mấy tờ rơi.

Chu Minh mất kiên nhẫn chờ thư ký đến đưa vé, đột nhiên ánh mắt anh như đông lại, nhìn thấy một cô gái từ cửa sau nhà hát bước ra.

Dáng người cao gầy, bộ đồ thể thao bình thường như khi mặc lên người cô lại rất có phong thái của một người mẫu. Cô đi đường nhưng lại cúi đầu,

bước đi rất nhanh.

Dù không ngừng đầu nhưng Chu Minh vẫn nhận ra, đó chính là Nhiếp Thanh Anh. Cô học võ đạo, nên dáng đi khác hẳn người bình thường. Cô trong đám người qua đường nổi bật như một nàng thiên nga. Tim Chu Minh đập thình thịch, không khỏi cất bước đi theo: Nhiếp Thanh Anh đã xuất hiện, anh làm gì nhớ đến mục đích hôm nay của mình là Lương Hiểu Bạch?

Chu Minh nhiệt tình chạy đến chào hỏi, "Này..."

Nhiếp Thanh Anh cúi đầu.

Cô bước đi vừa nhanh vừa vội.

Bên cạnh có người đưa tay ra, trong tay cầm mười mấy tờ rơi, Nhiếp Thanh Anh nhảy cảm né tránh, không ngừng đầu lên mà chỉ lãnh đạm nói, "Cảm ơn, tôi không lấy tờ rơi đâu."

Cánh tay đang duỗi ra của Chu Minh bỗng nhiên dừng lại, cả người hóa đá, "...!"

Lần này cô không những không nhận ra anh, mà còn dám coi anh là người phát tờ rơi nữa? Cái mọ gì thế!!

Thư ký Trần vội vã chạy đến, tro mắt nhìn giám đốc và cô Nhiếp thoáng lướt qua nhau. Lá cây xào xạc trong gió, cô Nhiếp đi rất nhanh. Thư ký Trần nhìn một bên mặt đẹp trai của giám đốc, nhất thời cảm thấy hơi đau lòng vì anh.

Đây là thực lực mà giám đốc nói ư?

Editor thờ phào nhẹ nhõm.

Từ Bạch Dương mất lượt. Chu thiếu lên sàn!!

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chỉ cần tiểu tam cố gắng, không có góc tường nào không cạy được

Ngoài nhà hát kẻ tới người đi, thư ký Trần kinh ngạc nhìn anh cách đó vài bước, còn ở đây, cô gái xinh đẹp cứ cúi đầu mãi, nói đi là đi. Rõ ràng là mùa hè, nhưng Chu Minh lại cảm thấy cả người lạnh run --- hết lần này tới lần khác, Nhiếp Thanh Anh không hề nhìn đến anh! Anh đúng là ngu mới...

Chu tam thiếu cất bước đuổi theo bất lấy cổ tay của cô. Anh đang định nói vài câu khi để để trả thù cô, cô gái bị kéo đau ngẩng đầu lên với đôi mắt đỏ bừng. Mắt cô đỏ au, vẻ mặt lại không hề biểu hiện ra ngoài, hàng mi không ngừng run rẩy, nước mắt lập tức trào ra.

Trái tim Chu Minh như thất lại, tức giận trong lòng lập tức biến mất, anh cuồng cuồng lên, "Anh chưa nói gì hết, em khóc cái gì?"

Nhiếp Thanh Anh cứ cúi đầu, "Tôi không khóc."

Cô hất tay anh ra, đi về phía trước. Chu Minh đứng đờ ra vài giây rồi đuổi theo, "Em không nhớ anh hả? Anh là Chu Minh nè, Chu trong cuối tuần, Minh trong ngày mai đây. Anh là bạn cũ của em đó, tháng trước chúng ta còn uống rượu, chụp hình chung với nhau, em không nhớ sao? Hồi trung học, lúc em còn chưa có bạn trai..."

Chu Minh đang định nhắc Nhiếp Thanh Anh nhớ lại hồi trung học anh đã từng theo đuổi cô, Nhiếp Thanh Anh đột nhiên dừng bước, quay đầu nghiêm túc nói với anh, "Bây giờ tôi cũng không có bạn trai."

Tim Chu Minh như ngừng đập, "Em đang gợi ý anh theo đuổi em hả?"

Nhiếp Thanh Anh sững sờ.

Chu tam thiếu quan sát phản ứng của cô, nhìn vẻ mặt tự nhiên của Nhiếp Thanh Anh, anh liền hiểu ra ngay. Chu Minh thử dò hỏi, "Cãi nhau hả? Bạn cũ oi, anh nói em nghe, người yêu cãi nhau là chuyện bình thường, đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, chúng ta chỉ khuyên làm hòa chứ không khuyên chia tay..."

Nhiếp Thanh Anh quay đầu bước đi.

...

Chu Minh sợ Nhiếp Thanh Anh thế này sẽ xảy ra chuyện cho nên anh không thèm đi tìm Lương Hiểu Bạch nữa, sau khi dặn dò trợ lý đi tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra thì anh đi theo Nhiếp Thanh Anh, "Em sao thế? Có gì không vui hả? Nề mặt anh là bạn cũ, nói anh nghe đi. Bạn cũ, lâu ngày không gặp anh đang quan tâm em đây. Này, em đừng đi nhanh thế chứ..."

Nhiếp Thanh Anh là người rất kỳ lạ, cô ít khi nào nổi cáu. Nhưng cái người đằng sau...cô thật không thể chịu nổi nữa, "Tôi biết anh không phải là bạn cũ của tôi! Anh là bạn của Từ Bạch Dương!"

Chu Minh mỉm cười, "Nhớ ra anh rồi hả?"

Nhiếp Thanh Anh nhìn anh chăm chăm, mũi cao, mày rậm, đúng là mỹ nam khó gặp. Cô có thể nhìn ra dáng vẻ đẹp trai của anh nhưng cô mắc chứng mù mặt, dù anh có đẹp trai cỡ nào thì lần sau gặp lại cô cũng không thể nhận ra anh. Suốt dọc đường Chu Minh cứ lái nhai bên tai khiến Nhiếp Thanh Anh nhớ ra anh chính là anh chàng đẹp trai nhưng lại có "bệnh" mà cô đã gặp ở tiệc rượu tháng trước. Đáng tiếc, cô không nhớ hồi trung học...

Tâm trạng hiện giờ của Nhiếp Thanh Anh vô cùng sa sút, không có lòng dạ nào để đoán anh là ai, cô im lặng quay đầu tiếp tục bước đi.

Chu Minh không đi theo cô nữa. Nhiếp Thanh Anh nhẹ nhàng thở phào, bước chân cũng dần chậm lại. Vì chuyện của Từ Bạch Dương mà cô chả còn tâm trạng gì, thế mà còn gặp phải một tên thần kinh, cô không thể chịu được nữa. Từ Bạch Dương...Nghĩ đến người đàn ông này, vành mắt Nhiếp Thanh Anh lại đỏ ửng, cô cắn chặt quai hàm.

Lúc này cô không muốn làm trò cười trước mặt Lương Hiểu Bạch, còn bây giờ cô càng không muốn rơi nước mắt vì tên đàn ông kia...Nhiếp Thanh Anh càng đi càng thấy buồn bực, sau lưng vang lên tiếng kèn xe "tìng tìng" rất chói tai. Cô quay đầu lại thì thấy một chiếc Lexus màu đen chậm chậm đuổi theo mình, cửa sổ xe kéo xuống, chàng trai huyết sắc gọi cô, "Lên xe đi! Đã biết anh là ai rồi thì không cần sợ anh là người xấu nữa. Bạn cũ à, em muốn đi đâu? Anh lái xe tiễn em một đoạn."

Nhiếp Thanh Anh khách sáo đáp, "Tôi không quen anh, không cần đâu."

Chu Minh, "Không có gì, anh quen em là được."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

...Tên này có bệnh hả? Từ...sao lại có người bạn tâm thần thế này! Hèn gì bao năm nay anh ta không hề nhắc đến người này.

Nhưng dáng vẻ kiên trì mặt dày thế này làm cô cảm thấy có hơi quen thuộc.

Bây giờ Nhiếp Thanh Anh không có tâm trạng, cô không rảnh nhớ xem anh là ai. Dù gì cô cũng bị mù mặt, dù anh có là đại thần hồi trung học thì cô cũng chả nhớ nổi. Từ Bạch Dương có phải vì mình có thể nhớ rõ mặt của anh ta cho nên mới không sợ hãi mà làm ra chuyện đó? Lúc cô đang trị thương, lúc cô đang lo lắng vì sự nghiệp của mình, cô sợ chân mình bị thương sau này sẽ không thể nào múa được nữa... Thế mà người đàn ông kia gây trước vừa an ủi cô, gây sau đã ở bên cạnh Lương Hiểu Bạch.

Đúng là đồ khôn.

Nhiếp Thanh Anh mặc kệ Chu Minh đang bám kèn inh ỏi phía sau, cô cứ đi dọc theo vỉa hè, còn Chu Minh lái xe chậm chậm theo sau cô. Nhiếp Thanh Anh nghe thấy anh gọi điện thoại nhưng không hề rời đi. Nhiếp Thanh Anh mặc kệ anh, lòng cô mê mẩn, nhìn thấy chỗ khúc cua có một quán rượu liền đẩy cửa bước vào.

Quán bar nằm ở một góc khuất, vì trời còn chưa tối nên lúc bước vào cũng chỉ có mấy người, bartender đang đứng lau ly kính ngạc nhiên cô em xinh đẹp vừa bước vào. Em gái chân dài, nước da trắng trẻo nhưng lại mặc một bộ đồ thể thao rộng thùng thình, gương mặt không son không phấn, rõ ràng cô không phải khách quen ở đây...Tiếng nhạc nhẹ nhàng từ bên trong phát ra, Nhiếp Thanh Anh ngơ ngác đứng tại cửa xoay, có một nhân viên đến chỗ cô, lịch sự chào hỏi, "Chào cô, xin hỏi cô có hẹn trước chưa?"

Nhiếp Thanh Anh khó hiểu, "Uống rượu mà còn phải hẹn trước ư?"

Nhân viên phục vụ hiểu ra, "Cô ơi chắc cô đến lộn chỗ rồi, nơi đây không giống những quán bar bình thường, chúng tôi không..." Thấy Nhiếp Thanh Anh xinh xắn nên cậu ta cố gắng giải thích cho cô hiểu, Nhiếp Thanh Anh hạ tầm mắt, đang định rời khỏi thì cửa phía sau mở ra, một giọng nam lạnh lạnh cất lên, "Đưa rượu cho cô ấy đi."

Nhân viên phục vụ sững sờ, sau đó tiến lên nhiệt tình chào hỏi, "Thứ tư..."

Chu Minh lập tức ngắt lời, "Thứ tư* gì? Hôm nay rõ ràng là thứ bảy! Còn nữa, đừng có bắt quàng làm họ, cậu là ai hả? Ông đây giữ mình trong sạch, chưa từng đến nơi này bao giờ!"

*Nhân viên phục vụ định kêu là Chu tam thiếu (周三少) nhưng bị Chu Minh ngắt ngang nên thành 周三: nghĩa là thứ tư.

Mấy người trong quán bar chấn động, sững sờ nhìn Chu tam thiếu. May mà nhân viên phục vụ khá chuyên nghiệp, vội vàng tỏ ra mình không quen Chu thiếu. Chu Minh đứng sau nói, "Bạn tôi lần đầu đến đây, mấy người đừng có ý chù mà ăn hiếp khách hàng..."

Nhiếp Thanh Anh bực bội, "Anh đừng thế, tôi không muốn uống rượu..."

Chu Minh cúi đầu, chớp mắt đưa tình nhìn cô, rồi nói, "Bạn cũ à, không phải em muốn mượn rượu giải sầu sao? Mượn rượu giải sầu mà em cũng phải kiếm đúng chỗ nữa hả, cô gái xinh đẹp như em bây giờ ra ngoài nguy hiểm lắm, em lại chẳng mang theo bình xịt cay..."

Nhiếp Thanh Anh ngơ ngác, bị người ta dẫn đi đến phòng bao lúc nào không hay. Mà người đàn ông kia còn quay đầu mỉm cười với mình nữa chứ.

...

Đêm nay, Chu Minh cùng Nhiếp Thanh Anh mua say ở quán bar, còn ở sân bay, Từ Bạch Dương liên tục gọi điện cho Nhiếp Thanh Anh nhưng cô đã cho anh ta vào blacklist. Anh ta đành phải gọi cho bạn thân của cô là Lộ Khê và ba mẹ Nhiếp, mấy người kia không biết đã xảy ra chuyện gì, Từ Bạch Dương cũng không dám nói nhiều. Anh ta lại gọi cho Lương Hiểu Bạch, nhưng hôm nay có suất diễn nên cô ta cũng tắt máy.

Rạng sáng, Từ Bạch Dương chạy về thành phố A, đứng trước cửa phòng thuê của Nhiếp Thanh Anh gõ cửa liên tục, "Thanh Anh, Thanh Anh! Em mở cửa nghe anh giải thích..."

Cánh cửa đối diện mở ra, một người phụ nữ trung niên đứng ở đó lên tiếng, "Chủ nhà tôi qua không về, cậu đừng gọi nữa."

Từ Bạch Dương mặt mày trắng bệch, đầu đón ngời xuống: không về...Nhiếp Thanh Anh là một người làm việc và nghỉ ngơi có quy luật, tính tình kì lạ lại không thích xã giao, bình thường cũng không có sở thích gì, tối qua cô không về, cô đã đi đâu?

Màn đêm buông xuống, cuộc sống về đêm của quán bar bây giờ mới bắt đầu. Trong phòng bao, Chu Minh gác chân ngồi đối diện Nhiếp Thanh Anh, lặng lẽ nhìn cô hết lý này tới lý khác. Nhìn cô uống đến mặt mày đỏ bừng, tóc dài xỏa tung, cô cúi đầu nhìn chằm chằm ly rượu, từng giọt từng giọt nước mắt nhỏ vào ly.

Con người Chu Minh co rút, đứng dậy đi ra khỏi phòng. Thư ký Trần đã đứng bên ngoài chờ anh, nói rằng mình đã gặp Lương Hiểu Bạch, cô vui vẻ nói, "Đúng là trời không phụ lòng người, chỉ cần tiểu tam cố gắng, không có góc tường nào không cạy được, không uống công anh nguyên rửa sau lưng bọn họ...Giám đốc, anh chẳng phải là tiểu tam nhân lúc vắng chủ mà chen chân vào ư?"

Chu Minh liếc cô một cái, thư ký Trần vội vàng ngâm miệng, thấy Chu Minh bực dọc phát tay ra hiệu cô có thể tan làm còn lại cứ giao cho anh.

Không biết Chu Minh ra ngoài làm gì, khi quay lại thì Nhiếp Thanh Anh đang ôm đầu bỗng nhiên nghe thấy tiếng nhạc bỗng chốc thay đổi.

"Quando Sono solo

Sogno all "orizzonte

e mancan le parole

Si lo So che non c "e luce

in una Stanza quando manca il Sole..."

Nhiếp Thanh Anh hỏi, "Đây là bài gì?"

Chu Minh, "Time to say goodbye."

Chu Minh phát âm chuẩn giọng London, Nhiếp Thanh Anh học múa từ nhỏ, cho nên tiếng Anh cũng chỉ ở mức căn bản, cô bất ngờ nhìn anh. Chu Minh đang định khoe khoang tài năng, ai ngờ Nhiếp Thanh Anh lại cất giọng buồn buồn, "Phát âm của anh bị gì hả? Tôi nghe đâu giống anh đang hát tiếng Anh đâu."

Chu Minh nghẹn họng, mém tí đã bị nữ thần của mình K.O, một hồi lâu mới lên tiếng, "Bài hát tiếng Ý, nhưng tên tiếng Anh."

Nhiếp Thanh Anh hơi choáng váng, trên hàng mi còn đọng nước mắt, ánh mắt đầy đau thương, bị anh trừng cô lại cúi đầu uống rượu. Cô không biết cách diễn đạt, chỉ có thể uống hết ly này tới ly khác mới có thể tạm thời quên đi đau khổ trong lòng. Nhưng mà, quên rồi thì sao?

"Cám ơn anh đã ở cạnh tôi..." Về mặt Nhiếp Thanh Anh tái nhợt, cô lấy tay che mặt, "Trễ vậy rồi, anh về đi, tôi ở đây một mình là được rồi."

Chu Minh làm sao mà chịu về? Anh nói, "Không sao, sao anh lại để em lại một mình được chứ? Nếu em cảm động thì ngày mai nhớ cám ơn anh là được."

Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu, vì say mà đôi mắt ngập nước, tóc dài tán loạn, cô chống cằm ngắm nhìn anh, đôi mắt long lanh ánh nước. Cô gái thường ngày lạnh lùng giờ đây lại lộ ra sự yếu đuối khiến Chu Minh giật mình, cổ họng bỗng thấy khô nóng. Anh cố gắng kiềm chế tình cảm mãnh liệt của mình, nghe Nhiếp Thanh Anh nói, "...Làm thế nào để cám ơn anh?"

Chu Minh cúi đầu, nhìn áo sơ mi ướt một mảng trước ngực. Anh cười khổ, "Sáng mai sau khi tỉnh rượu, chỉ cần nhớ anh là ai, tên anh là Chu Minh đã coi như báo đáp anh rồi."

Hết lần này tới lần khác Nhiếp Thanh Anh không nhận ra mình, anh đã tuyệt vọng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Bốn bỏ năm lên thì anh cũng tính là bạn trai em mà

Dù không uống rượu nhưng tối qua Chu Minh ngủ không ngon, sáng sớm, anh như một con sư tử vừa mới tỉnh dậy được tắm mình trong nắng mai, sau khi đi ra ngoài rồi quay về, anh ể oải ngồi xuống sofa. Chu Minh nhìn cô gái còn đang say giấc trên sofa đối diện, rồi lại cúi xuống nhìn clip mình quay được Lương Hiểu Bạch và Từ Bạch Dương đang kéo tay kéo chân bên ven đường tối hôm đó trong điện thoại.

Nếu Nhiếp Thanh Anh xem clip này thì khả năng tái hợp của hai người họ sẽ rất thấp.

Chu Minh bình tĩnh suy nghĩ, anh hơi do dự: Cô mà thấy clip này trong điện thoại của mình, thì chắc chắn sẽ nghi ngờ anh có ý đồ từ trước.

Hơn nữa, trong clip Lương Hiểu Bạch và Từ Bạch Dương không có hành động nào vượt quá giới hạn, không đủ chứng cứ, lỡ như cô nghĩ Từ Bạch Dương bị người khác hãm hại thì thế nào? Ăn trộm gà còn mất năm gạo, nhờ clip này Nhiếp Thanh Anh sẽ nghĩ Từ Bạch Dương bị người khác bôi xấu, rồi làm hòa với Từ Bạch Dương thì phải làm sao?

Chu thiếu suy nghĩ một hồi: chuyện ngoại tình này á à, phụ nữ trên đời này rất đặc biệt, họ luôn muốn tha thứ cho người đàn ông của mình một lần, cho rằng đàn ông quay đầu là quý. Nhưng bọn họ không biết rằng ngoại tình sẽ nghiện, có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai.

Anh có thể chắc chắn rằng, bây giờ Nhiếp Thanh Anh khó mà tha thứ cho Từ Bạch Dương.

Chu Minh khép hờ mắt, lúc đang suy nghĩ làm cách nào để châm ngòi hai người thì cô gái phía bên kia có động tĩnh. Anh ngẩng đầu lên, nhìn Nhiếp Thanh Anh ngồi dậy, mái tóc dài xõa tung. Cô thấy đầu hơi đau nên chậm chạp mở mắt ra, về mặt hồ hững nhìn thấy bình rượu ngỗng ngang trên bàn thì ngẩn ra.

Ký ức chậm rãi ùa về, Nhiếp Thanh Anh quay đầu nhìn người đàn ông đang ngồi gác chân trên sofa đối diện. Áo sơ mi anh nhăn nhúm, nút áo ở cổ mở bung ra, trông vô cùng lười nhác.

Nhiếp Thanh Anh như ngồi trên bàn chông, cô hỏi, "...Chu Minh?"

Cô nhớ tối qua khi mình nốc rượu, có một người vô cùng đáng ghét cứ lăm nhăm bên tai mình. Cái tên Chu Minh này được nhắc đi nhắc lại vô số lần, Nhiếp Thanh Anh híp mắt nhìn gương mặt đẹp trai kia, vừa lạ mà vừa quen.

Chu Minh khẽ động, đột nhiên anh bật dậy, chân dài sải qua bước ngang bàn trà đến trước ghế sofa của Nhiếp Thanh Anh. Anh ngồi xồm xuống, bóng lưng cao lớn đổ ập xuống, hơi thở đàn ông như phả vào mặt, Nhiếp Thanh Anh không thoát mái lại khăn trương né người ra sau, Chu Minh nắm lấy tay cô, dịu dàng cúi đầu xuống hôn lên bàn tay cô.

Nhiếp Thanh Anh, "...?"

Chu Minh nhướn mày, đôi mắt sâu thẳm, anh giả vờ than thở, "Trời ạ, lần thứ tư gặp nhau, rốt cục em cũng nhớ ra anh, anh muốn khóc quá đi!!"

Nhiếp Thanh Anh bật cười vì mấy câu trêu chọc của anh, tâm trạng cũng khá hơn nhiều.

Hôm qua say rượu, chắc hẳn cô đã tự bêu rếu bản thân trước mặt anh không ít, nhưng trời sáng, Nhiếp Thanh Anh đã tỉnh táo hơn, cô nghĩ mình với người kia cũng không quen biết gì nên sửa soạn túi xách, cột tóc lại rồi định rời khỏi đây. Cô cúi đầu nói với anh, "Cảm ơn anh tối qua đã giúp đỡ, tôi đi đây."

Chu Minh nhíu mày.

Anh đã sớm đoán được cô sẽ trở mặt vô tình nên đã chuẩn bị sẵn sàng. Chu Minh đứng dậy theo cô, cô đi hướng nào anh đi hướng đó. Chu Minh đi theo sau Nhiếp Thanh Anh ra khỏi phòng bao, lo lắng hỏi cô, "Bây giờ em muốn đi đâu, để anh đi với em."

Nhiếp Thanh Anh đứng ở hành lang tìm nhân viên phục vụ, nghe thấy thế thì tựa sát tường né tránh anh rồi nhỏ giọng nói, "Không cần đâu."

Chu Minh mỉm cười, bắt đầu nói nhảm, "Không được, anh phải đi theo em. Tâm trạng em không tốt, nếu bây giờ anh thả người sau đó em nhảy lầu thì sao?"

Nhiếp Thanh Anh không thèm nghe anh nói, "Tôi không thích nhảy lầu."

Chu Minh, "Trời à, không thích nhảy lầu, vậy không lẽ em thích nhảy cầu? Không được, mấy cô gái thất tình như em anh gặp hoài, anh không dám để em ở một mình đâu. Nhiều khi em càng nghĩ càng buồn, rồi chui vào vỏ ốc của mình thì sao? Tốt xấu gì anh cũng là bạn của Từ "khốn nạn", bốn bỏ năm lên thì anh cũng tính là bạn trai em mà."

Nhiếp Thanh Anh hoảng sợ vì mặt anh quá dày, "Anh Chu, cảm ơn anh tối qua đã giúp đỡ, tôi sẽ cảm ơn anh sau. Nhưng anh đang nói bậy bạ gì thế? Tôi muốn về nhà đi làm!"

Chu Minh, "À, thế hả, vừa hay anh cũng đi làm, để anh tiễn em một đoạn."

Nhiếp Thanh Anh định từ chối, nhưng nhìn Chu Minh, cô thấy nếu mình mà từ chối thì thằng cha này lại tiếp tục làm trò cho xem. Trong lòng thì nghĩ sao Từ Bạch Dương lại quen được một người bạn thế này, nhưng cô chỉ im lặng không nói gì. Nhân viên phục vụ ở cuối hành lang nhoài người ra nhìn, thấy Chu tam thiếu và bạn gái bước ra, thấy anh không nói gì nhân viên mới dám tiến lên.

Trong lúc chờ nhân viên phục vụ, tay Nhiếp Thanh Anh bị người đàn ông phía sau đụng vào.

Nhiếp Thanh Anh vội vàng né tránh.

Chu Minh, "..."

Anh ngơ ngác, bị phản ứng của Nhiếp Thanh Anh làm giật mình, bỗng nhiên cảm thấy bị tổn thương. Về mặt anh lạnh nhạt, đặt bình xịt cay vào tay cô, "Anh cho em cái này. Mấy chuyện như tối qua, may mà em gặp người đáng hoàng như anh nếu không em đã gặp nguy hiểm rồi. Mấy người thành đạt như anh và em ra ngoài rất dễ bị dòm ngó. Nếu không mang bình xịt cay thì đừng ra khỏi nhà."

Chu Minh nói tiếp. "Sáng nay anh có cuộc họp, không kịp đưa em về, anh đi trước đây."

Nhiếp Thanh Anh nắm chặt bình xịt cay trong tay, cô định từ chối nhưng Chu Minh đang nghe điện thoại, không thèm nhìn cô mà đi thẳng ra ngoài. Cô đuổi theo vài bước nhưng không đuổi kịp anh lại đụng phải nhân viên phục vụ. Cậu ta lịch sự báo rằng tối qua đang trong chương trình giảm giá nên tất cả chi phí hôm qua của bọn cô đều được miễn phí.

Nhiếp Thanh Anh luống cuống.

Từ nhỏ cô chỉ thu mình trong viện múa, không có kinh nghiệm cuộc sống, cô thấy chuyện này không đúng nhưng lại không thể chỉ ra không đúng ở đâu. Từ tối qua đến giờ, thu hoạch lớn nhất của cô chính là...cô đã nhớ có người tên là Chu Minh.

Nhưng cô vẫn không thể nhớ kỹ hình dáng của anh ra sao.

Nhiếp Thanh Anh ngơ ngác rời khỏi quán bar, quay đầu nhìn lại căn phòng cũ kỹ dưới hàng cây râm mát, cô nghĩ mãi mà vẫn không hiểu vì sao tối qua mình lại đến đây. Nhiếp Thanh Anh ngẩn ngơ dưới ánh nắng ban mai một hồi, rồi mở điện thoại. Vừa mở nguồn thì điện thoại lập tức đổ chuông tới tấp.

Nhiếp Thanh Anh vừa vẫy taxi vừa ấn nút nghe.

Là điện thoại của Lộ Khê gọi đến, "Cậu với Từ Bạch Dương có chuyện gì vậy? Anh ta sắp phát điên tới nơi rồi kìa, tối qua cứ gọi cho mình riết, mà cậu tắt máy làm gì thế hả?"

Nhiếp Thanh Anh, "Chia tay rồi."

Lộ Khê, "...?"

Nhiếp Thanh Anh vừa nói chuyện vừa ngồi vào taxi, nói địa chỉ nhà hát cho tài xế, Lộ Khê nghe thấy thì hoảng hồn đến nỗi làm đổ ly trà sữa trong tay. Cô ấy cất cao giọng hỏi, "Nhiếp Thanh Anh! Cậu xảy ra chuyện gì vậy? Cậu hơi hốt quá rồi đấy. Dù mình nói cậu đừng nuông chiều Từ Bạch Dương quá, nhưng hai người yêu nhau nhiều năm như thế. Cậu bảo chia tay là chia hả? Từ Bạch Dương nói cậu chặn số anh ta, lần trước mình đã nói cậu phải dịu dàng rồi mà..."

Nhiếp Thanh Anh thấp giọng nói, "Nhưng anh ấy đã phạm sai lầm."

Bên kia dừng lại một chút, "Phạm sai lầm gì mà không thể tha thứ được phải chia tay? Hai người bọn cậu đi đến ngày hôm nay đâu có dễ dàng gì?"

Nhiếp Thanh Anh, "Mình có điện thoại, cúp trước đây."

Không chờ Lộ Khê nói tiếp, Nhiếp Thanh Anh vội vàng nhận điện thoại. Lần này là ba mẹ cô gọi đến, "Anh Anh à, sao con lại cãi nhau với Từ Bạch Dương? Con cũng thật là, vợ chồng trẻ cãi nhau thì cũng đừng làm lờ nhau thế. Bạch Dương nó..."

Nhiếp Thanh Anh bình tĩnh lắng nghe ba mẹ khen ngợi Từ Bạch Dương thế nào. Giọng điệu ba mẹ có hơi nóng nảy, bảo hai người đã bàn chuyện cưới gả rồi, Từ Bạch Dương là thanh niên tài năng, trong nhà lại có thế lực, bỏ qua người này thì làm sao tìm được một người tốt như thế?

Mẹ Nhiếp tận tình khuyên bảo, "Con xem con học múa, ba mẹ không lay chuyển được con đành phải đồng ý. Khó khăn lắm mới có người yêu mà con cũng không để ba mẹ yên tâm ư? Điều kiện gia đình Từ Bạch Dương không những tốt mà nó còn biết phấn đấu. Con là đứa luôn hờ hững với mọi chuyện, bình thường thằng bé nuông chiều con..."

Nhiếp Thanh Anh nghe bọn họ nói chuyện cả buổi cũng không nhắc đến chuyện chia tay. Sau khi xuống xe vào cổng nhà hát thì nhìn thấy xe của Từ Bạch Dương. Nhiếp Thanh Anh dừng lại, định tìm cách tránh anh ta thì Từ Bạch Dương đã mở cửa xe bước xuống. Đôi mắt anh ta hằn lên tơ máu, vẻ mặt đầy mệt mỏi, dịu dàng cất tiếng gọi cô, "Thanh Anh!"

Trong chốc lát, mấy người xung quanh đều nhìn sang đây.

Từ Bạch Dương dịu dàng nói, "Thanh Anh, anh mua bữa sáng cho em nè. Anh sai rồi, anh đến đây để nhận lỗi với em nên em đừng quậy nữa có được không?"

Mái tóc dài của cô bị gió thổi tung, ánh mắt bình tĩnh nhìn người đàn ông trước mặt. Theo con gió, tiếng thảo luận của đồng nghiệp truyền vào tai...

"Từ thiếu dịu dàng quá, Nhiếp Thanh Anh còn làm đáng gì thế không biết?"

"Đồng ý đi. Anh ấy đẹp trai thế có gì mà không thể tha thứ chứ?"

"Tôi đã nói Nhiếp Thanh Anh ra về mà mấy người không tin."

Nhiếp Thanh Anh mím môi, rũ mắt xuống.

Cô không muốn để người ngoài biết chuyện Từ Bạch Dương ngoại tình, anh ta là bạn trai cũ của cô, cô yêu anh ta. Công việc của Từ Bạch Dương cần phải có danh tiếng tốt, cô không muốn khi dễ anh ta.

Nhưng người đời lúc nào cũng xử ép phụ nữ, lại không đặt yêu cầu cao với đàn ông. Mọi người dù biết chuyện hay không, đều cảm thấy Từ Bạch Dương ăn nói khép nép như thế mà cô còn chưa chịu tha thứ. Mọi người đều nói, tình cảm mười năm, tình cảm mười năm...

Đây là muốn ép buộc cô ư?

...

Nói đến Chu Minh, sau khi gặp Nhiếp Thanh Anh, người duy nhất biết được suy nghĩ muốn làm "tiểu tam" của Chu thiếu chỉ có thư ký Trần. Thư ký Trần mỗi ngày đi theo giám đốc cứ mãi lo làm việc mà sót ruột thay: Từ thiếu sắp hợp lại với cô Nhiếp tới nơi rồi mà giám đốc không hề sốt sáng tí nào? Có biết bao cơ hội chen chân vào mà sao ông chủ không chịu ra tay chứ?

Chu Minh mỗi ngày ngoại trừ báo thư ký Trần tặng Nhiếp Thanh Anh một món quà nhỏ thì không có hành động nào khác.

Mọi người ai cũng biết quan hệ giữa Chu Minh và ba mình không tốt. Nhưng sau khi anh đi du học về vẫn đến công ty của nhà mình làm việc. Chu Minh không hề lẫn lộn giữa tình cảm cá nhân vào công việc, bình thường khoa trương là thế, nhưng đáng về Chu Thiếu khi anh mặc áo sơ mi trắng quần âu ngồi trong văn phòng, chân mày rậm, gương mặt trầm trầm lúc nào cũng quyến rũ mấy cô gái trong công ty. Mỗi lần bọn họ thả chậm bước chân trước cửa phòng của anh, thư ký Trần đều phải lên tiếng nhắc nhở.

Trong khoảng thời gian này, Chu Minh đang bận hẹn một nữ ngôi sao để bàn chuyện quảng cáo. Quay quảng cáo kết thúc, sau khi dùng bữa tối xong, lúc ngồi trên xe về nhà nghe thư ký Trần thông báo lịch trình tiếp theo, bỗng nhiên anh gõ gõ lên cửa sổ, nhắm hờ đôi mắt uể oải hỏi, "Đã bao lâu rồi tôi không gặp vợ của tôi vậy?"

Thư ký Trần trầm nói: Tới rồi đây!

Cô gầy gầy mái tóc trước trán, ánh mắt đưa tình nhìn giám đốc mình, kích động trả lời, "Ba ngày rồi."

Chu Minh cười vô cùng quỷ dị, trong lòng đã tính trước, "Ồ, vậy thì liên hệ giúp tôi..."

Thư ký Trần cầm điện thoại lên chuẩn bị gọi, "Tìm cơ hội gặp cô Nhiếp có đúng không?"

Chu Minh, "...Tôi nói là mời Lương Hiểu Bạch ăn cơm. Mà khoan, sao cô thất vọng thế? Bộ tôi vứt bỏ cô hả?"

Tác giả có lời muốn nói:

Chu thiếu này góc tường rất có kế hoạch.

Spoil chương sau:

Chu Minh ung dung hỏi: "Có cảm nhận được hương vị tình yêu không? Tôi có một yêu cầu quá đáng!"

Lương Hiểu Bạch: "Em đồng ý."

=)))

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Thiếu gia nhà nghèo

Cuộc hẹn được sắp xếp tại một nhà hàng Pháp xa hoa với chất lượng phục vụ hạng nhất. Trong điệu nhạc du dương, Lương Hiểu Bạch ngai ngừng ngồi xuống. Người đàn ông ngồi đối diện nở nụ cười với cô ta, cười đến mức khiến cô ta cảm thấy mất tự nhiên. Bữa tối sang trọng trong ánh nến lãng mạn thường chỉ xuất hiện ở tầng lớp thượng lưu, tất cả cứ như là một giấc mơ. Những điều này kể cả khi cô ta ở cùng Từ Bạch Dương cũng chưa bao giờ được nếm trải, Từ Bạch Dương vì nguyên nhân công việc, cho dù gia cảnh tốt cũng không thể vung tay quá trán thế này.

Chu Minh thông thả lấy khăn lau tay, "Cô Lương, cô thấy hài lòng với nơi này không?"

Lương Hiểu Bạch ngẩng đầu nhìn vào mắt anh. Trong lòng còn đang do dự giữa Từ Bạch Dương và Chu Minh, nhưng khi Chu Minh nhìn cô ta, trái tim trong ngực cứ nhảy loạn cả lên, chưa uống rượu mà mặt cô ta đã ửng hồng như say.

Lương Hiểu Bạch lúng túng nhấp một hớp rượu, hoảng hốt nghĩ: Muốn tỏ tình thật ư? Minh có nên từ chối hay không? Phải từ chối thế nào? Từ Bạch Dương tốt hay Chu tam thiếu tốt hơn?

Chu Minh nghiêng người về phía trước, hướng ra bên ngoài một tí, ngay lập tức có nhân viên phục vụ đi đến, trong tay cầm một bó hồng đỏ thắm đưa đến cho Lương Hiểu Bạch. Lương Hiểu Bạch vội vàng cảm ơn rồi nhận lấy, ngay sau đó, Chu Minh búng tay một cái, phía bên ngoài cửa sổ, pháo hoa nở rộ cả bầu trời.

Pháo hoa rực rỡ ngoài kia chiếu vào đôi mắt sáng bừng của người phục nữ trong phòng ăn.

Chu Minh ung dung hỏi, "Có cảm nhận được hương vị của tình yêu hay không?"

Lương Hiểu Bạch ôm lấy bó hồng, nhìn cảnh sắc xinh đẹp bên ngoài cửa sổ. Pháo hoa rực rỡ sắc màu, âm nhạc bên tai bỗng chốc nổi lên, như một giai điệu tình yêu lãng mạn. Tuyệt vời quá, tim Lương Hiểu Bạch chưa bao giờ đập nhanh như thế này. Từ trước đến nay chưa có ai theo đuổi cô ta như thế. Ai có thể từ chối được sự theo đuổi mạnh mẽ của Chu thiếu chứ?

Chu Minh, "Vậy thì, tôi có một yêu cầu hơi quá đáng..."

Lương Hiểu Bạch bật thốt lên, "Em đồng ý!"

Chu Minh nói cho hết câu, "Có gắng theo đuổi Từ Bạch Dương, sống chết phải gả cho cậu ta. Đi theo đuổi tình yêu của cô đi."

Lương Hiểu Bạch, "..."

Ánh sáng rực rỡ phản chiếu trên cửa sổ sát đất, chiếu thẳng vào đôi mắt thâm thẳm kia. Chu Minh dừng lại một lát, đột nhiên nhìn cô ta rồi ra vẻ kinh ngạc nói, "...Tôi còn chưa đụng tới tiền mà cô đã gật đầu? Hèn gì ai cũng nói mấy cô gái "xấu như heo" rất dễ bị lừa."

Lương Hiểu Bạch, "..."

Pháo hoa vẫn tiếp tục nở rộ ngoài cửa sổ, nụ cười người đàn ông đối diện vẫn không thay đổi, khiến người ta đỏ mặt đỏ mày. Lương Hiểu Bạch không phải kẻ ngốc, cô ta tái mét mặt mày nhìn nụ cười trên tức của Chu Minh, cảm túi xách định đứng dậy, "Anh Chu, anh thấy trêu đùa tôi rất vui có đúng không?"

Chu Minh kinh ngạc, "Làm gì có. Tôi đâu có trêu cô."

Anh tỉnh mắt đảo qua túi xách của cô ta. Túi Chanel, dù có bạc màu cũng không vỡ vụn, có thể thấy túi này đã dùng rất lâu rồi. Chu Minh không nói gì, Lương Hiểu Bạch càng thêm xấu hổ. Thấy thế Chu Minh chỉ cười rồi nói, "Muốn mua quần áo mới, giày mới không? Theo đuổi Từ Bạch Dương đi."

"Cô theo anh ta một ngày, tôi cho cô 1 vạn."

Lương Hiểu Bạch giận đến đỏ mặt, "...Anh không xem TV hả, trên TV người ta không ai diễn như anh cả!"

Chu Minh dựa vào ghế, thông thả xoay xoay cái nĩa trong tay, "Chê ít hả? Cô cứ coi tôi là thiếu gia nhà nghèo đi."

Thiếu gia nhà nghèo gì mà như thần thế này.

Chu Minh, "Chốt giá, nếu cô có thể gả cho cậu ta thì quá hời rồi. Cô cứ từ từ mà suy nghĩ đi."

...

Trong lúc Lương Hiểu Bạch đang dẩy dựa trong viên đạn bọc đường của Chu tam thiếu, dần dần bị lay động thì đạo gần đây Nhiếp Thanh Anh trải qua rất tồi tệ.

Cô và Từ Bạch Dương chia tay nhưng anh ta không đồng ý. Từ Bạch Dương gác tất cả công việc sang một bên, mỗi ngày đều đến nhà hát canh chừng cô, tìm cô để giải thích. Nhiều lúc Nhiếp Thanh Anh cảm thấy hoảng hốt, thấy mình như quay lại thời trung học. Khi đó Từ Bạch Dương cũng theo đuổi cô như thế, cô không phải vì sự kiên trì của anh ta làm cảm động mà là vì bài hát Từ Bạch Dương sáng tác cho cô.

Hồi trung học rất nhiều người theo đuổi Nhiếp Thanh Anh nhưng cô lại không nhớ rõ mặt bọn họ, để tránh khỏi sự xấu hổ, cô thường trốn tránh mọi người. Không ai muốn mình mắc chứng mù mặt cả, tính tình của cô không hề liên quan gì đến việc không nhớ mặt người khác. Trong biết bao nhiêu bạn nam theo đuổi cô, chỉ có mỗi Từ Bạch Dương là ôm đàn ghi ta ngồi dưới ký túc xá mà hát cho cô nghe, còn hát hay đến thế, đi thẳng vào lòng cô.

Anh ta hát, "Áng mây bông bồng bồng trôi, con gió lại nhẹ nhàng thoảng qua, gió lướt qua tóc anh, dạy anh làm thế nào để quên đi em"

Từ Bạch Dương hát, "Cảnh khô buồn tênh trong gió lạnh, lửa ngoài đồng trong bóng chiều tà, trên trời chỉ còn lại vài đám mây, dạy anh làm thế nào để quên đi em"

Lúc trung học, Nhiếp Thanh Anh gục ngã vì tài hoa của anh ta, lúc thi đại học ba mẹ Từ Bạch Dương đều muốn anh ta học đại học ở thành phố A, nhưng anh ta lại sửa nguyện vọng, cùng cô đến thủ đô học. Tháng 9 năm ấy, bầu trời chìm ngập trong sắc vàng của hoa ngân hạnh, Nhiếp Thanh Anh được bạn học nhắc nhở có người đến tìm cô, khi chạy xuống lầu thì nhìn thấy chàng trai cầm ghi ta vì cô mà cất tiếng hát, sau đó quyết định ở bên cạnh anh ta.

Từ đó đến nay đã được 7 8 năm rồi.

Nhiếp Thanh Anh cứ nghĩ Từ Bạch Dương thích cô như thế thì sau này bọn họ sẽ kết hôn rồi sinh con. Ba mẹ Từ Bạch Dương không thích cô múa, không thích nghề nghiệp, xuất thân của cô, cảm thấy cô không xứng với con trai bọn họ. Mấy năm nay, gia đình hai bên cũng có rất nhiều mâu thuẫn. Nhưng mặc kệ thế nào, Từ Bạch Dương vẫn luôn kiên trì muốn ở bên cô. Anh ta kiên định như thế cho nên dù Nhiếp Thanh Anh có thích múa thế nào, dù không nở rộ xa nhà hát thủ đô nhưng cô vẫn từ chức để đến thành phố A với anh ta. Nhiếp Thanh Anh không giao tiếp, nhiều năm cô chỉ biết thu mình trong thế giới vũ đạo của mình nên không biết cách tiếp xúc với những người xung quanh, cô nghĩ anh ta sẽ hiểu cô.

Nhưng mà...Ngay lúc chân cô bị thương, trong lúc cô dẫn vật đau đớn nhất anh ta lại phản bội cô.

Lúc anh ta và Lương Hiểu Bạch ở cùng nhau liệu anh ta có nghĩ đến cô đang dẩy dựa vì tương lai có thể không thể múa của mình hay không? Anh ta biết rõ lúc ấy cô đã có dự định, dù không thể múa nữa cô vẫn sẽ đến thành phố A với anh ta.

Vì sao anh ta lại phản bội cô?

...

Đêm nay, sau khi thoát khỏi Từ Bạch Dương, lúc về đến nhà, Nhiếp Thanh Anh lặng lẽ ăn cơm, lúc rửa chén, cô thần thờ đứng trước bồn rửa một hồi lâu, tâm trạng bỗng chốc sa sút. Đúng lúc này thì Lộ Khê gọi video đến cho cô, Nhiếp Thanh Anh lau lau tay, cất giọng buồn buồn, "Alo."

Lộ Khê dừng lại, nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh không tập múa mà đang rửa chén thì im lặng. Đối với người cuồng luyện tập như Nhiếp Thanh Anh thì chuyện này không được bình thường. Lộ Khê hít sâu một hơi, "...Đã buồn đến thế thì sao lại không thể tha thứ cho Từ Bạch Dương? Cậu không thể nói cho mình biết lí do hai người chia tay sao?"

Lộ Khê nói tiếp, "Cậu xem hai người bọn cậu âm ỉ như thế, ba mẹ cậu lo lắng đến nỗi luôn gọi hỏi mình. Mình thấy ba mẹ cậu sắp đi tìm cậu rồi đây."

Nhiếp Thanh Anh lê bước vào phòng ngủ, buồn bực mở máy tính lên, kéo chuột một hồi. Cô không biết mình đang tìm gì, Lộ Khê khuyên vài câu nhưng thái độ của cô quá kiên quyết, Lộ Khê bắt đầu suy đoán. Khiến Nhiếp Thanh Anh kiên quyết chia tay nhưng lại không chịu nói ra nguyên nhân...Nếu vậy thì chuyện này có ảnh hưởng xấu đến Từ Bạch Dương ư?

Lộ Khê không hỏi nữa, chỉ nói, "Được rồi, Thanh Anh, cậu phải nhớ mặc kệ cậu làm gì, quyết định ra sao thì mình luôn ủng hộ cậu. Ba mẹ cậu cứ để mình lo, cậu đừng gấp, cứ từ từ mà suy nghĩ."

Nhiếp Thanh Anh, "Cám ơn cậu, mình không gấp."

Đến lúc này rồi mà Lộ Khê vẫn bị câu "Mình không gấp." của Nhiếp Thanh Anh chọc cười. Lộ Khê trêu cô, "Được rồi, đừng nói về 'tiền nhiệm' của cậu nữa, nói chuyện vui đi. Đạo này cậu có chuyện gì vui không, gặp người qua đường nào thú vị không? Cậu chỉ cần nghĩ đến những chuyện này thôi, đừng buồn nữa."

Lộ Khê nói thế khiến cô chợt nhớ đến một bóng hình mơ hồ, dù không rõ mặt nhưng mỗi một lời nói, từng cử chỉ đều vô cùng sinh động. Nhiếp Thanh Anh không nhận được nhếch nhếch khóe môi, nở một nụ cười.

Lộ Khê tinh mắt nhìn thấy, "Quào có biến nha!"

Nhiếp Thanh Anh, "Bạn học của Từ...tên là Chu Minh thì phải. Mình lại không biết anh ta, mà anh ta lại theo mình ngồi quán bar cả đêm. Mình muốn cảm ơn anh ấy nhưng không có cơ hội. Anh ấy là người tốt, chỉ có điều hơi quái dị xú thôi."

Lộ Khê phản bác, "Lập dị? Cô Nhiếp à, có ai quái dị bằng cậu hả? Cậu chính là người quái dị đấy...mà khoan...Chu Minh hả... sao nghe hơi quen tai nhỉ."

Nhiếp Thanh Anh đã mở máy tính nên thuận tay tìm kiếm, sau đó hiểu ra, "Cả nước có hơn 118314 người tên Chu Minh. Cái tên quần chúng như thế cậu nghe quen tai là phải rồi."

Lộ Khê, "..."

Cô định nói không phải ý này, nhưng đúng là cái tên này quá phổ thông. Lộ Khê suy nghĩ cả buổi cũng không biết vì sao lại thấy quen. Bên đây Nhiếp Thanh Anh vọc máy tính, thuận tay mở ra hộp mail, "ting" một tiếng cô nhận được một mail từ người nặc danh.

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc, hộp mail của cô lập ra đã nhiều năm rồi nhưng chỉ để trang trí mà thôi. Ai lại gửi mail cho cô thế này?

Nhiếp Thanh Anh kích động nói với Lộ Khê, "Mình nhận được một cái mail."

Lộ Khê hỏi, "Quảng cáo hả? Hay virus? Cậu đừng bấm lung tung, ai mà gửi mail cho cậu chứ."

Nhiếp Thanh Anh không nghe.

Cô bấm vào, đính kèm là một video, Nhiếp Thanh Anh tắt cả buổi trời mới tải xuống thành công, vừa mở video lên thì có âm thanh phát ra, "Bạch Dương, anh đừng đi. Bạch Dương..."

Lộ Khê, "...!"

Là giọng của người phụ nữ khác.

Nhiếp Thanh Anh sửng sốt, phản ứng nhanh chưa từng thấy, không chờ Lộ Khê mở miệng cô đã kết thúc cuộc gọi, cắt đứt tín hiệu của Lộ Khê. Cô nhìn chăm chăm hình ảnh dưới bảng quảng cáo khổng lồ trong video, Từ Bạch Dương và một cô gái dây dưa không rõ...Cô cúi xuống nhìn bàn tay đang cảm chuột lạnh toát.

Bên kia, Lộ Khê cầm điện thoại thần thờ ngoài ban công ký túc xá, sau đó cô đã hiểu ra vì sao Nhiếp Thanh Anh lại muốn chia tay rạch ròi như thế. Tim Lộ Khê trầm xuống, cô thờ dài rồi lăm lăm một mình, "Cũng tốt, cũ không đi thì mới không đến, Tiểu Nhiếp xinh đẹp như thế chắc chắn sẽ tốt thôi. Nhưng mà Chu Minh nghe quen tai thật, quen lắm! Là ai vậy nhỉ..."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lại còn NP. Đúng là biết đùa!

Lúc tan làm thì trời đã sập tối, Chu tam thiếu muốn xem thử kết quả của "vũng nước" mình đã khuấy đục thế nào. Anh lái chiếc xe thể thao dõm dảng chạy đến công nhà hát khiến bao nhiêu kẻ ngược nhìn, thỉnh thoảng có vài người thét chói tai. Anh hạ cửa kính xe xuống, đeo kính mát vào rồi gác tay lên thành cửa sổ chờ đợi.

Dáng vẻ đội người của anh làm biết bao cô em từ nhà hát bước ra đều thả chậm bước chân khi đi ngang qua xe anh. Nhưng người đàn ông trong xe vẫn bất động, bọn họ đành thất vọng rời đi. Cả đám người đứng đó bàn tán, tò mò không biết chủ nhân chiếc xe này đang chờ em nào?

Khoảng 10 phút sau, xuyên qua kính râm, Chu Minh nhìn thấy một chiếc xe khác chạy thẳng vào bãi đậu xe rồi dừng lại. Một lúc sau, Từ Bạch Dương xuống xe, mọi người xung quanh ra vẻ hiểu rõ. Chu Minh kéo kính cửa sổ lên che khuất mặt mình, hứng thú dào dạt ngó xem Từ Bạch Dương định làm gì.

Anh ta đến đây chờ Nhiếp Thanh Anh, Chu Minh nghĩ, chắc là định làm hộ hoa sứ giả đây mà.

Lúc Nhiếp Thanh Anh đi ra thì nghe thấy có người gọi tên mình, "Thanh Anh."

Nghe thấy giọng nói này, bả vai cô cứng đờ, cúi đầu bước nhanh hơn. Người đàn ông bất đắc dĩ kéo tay cô lại, "Thanh Anh đừng như thế mà em. Anh chỉ phạm có một tội thôi, giờ đã biết sai rồi, em hãy cho anh thêm một cơ hội đi."

Từ Bạch Dương dỗ dành cô, "Chúng ta tìm chỗ nói chuyện nhé em."

Nhiếp Thanh Anh, "Tôi không muốn, anh làm gì có mình anh biết rõ nhất."

Từ Bạch Dương cười khổ, "Chỉ có mỗi chuyện của Lương Hiểu Bạch thôi...Anh biết Lương Hiểu Bạch là do sắp xếp công việc cho em. Thường xuyên chạy đến đoàn múa cho nên mới biết Lương Hiểu Bạch..."

Nhiếp Thanh Anh nói, "Vậy thì thật xin lỗi, vì tôi mà anh phải đi quá giới hạn."

Từ Bạch Dương, "..."

Nhiếp Thanh Anh né ra muốn thoát khỏi vòng vây của anh ta, cô không muốn nói chuyện với anh ta nữa. Từ Bạch Dương chờ mấy ngày mới tóm được cô làm sao chịu từ bỏ dễ dàng như thế? Anh ta ăn nói khép nép dễ dàng cô, nắm chặt cổ tay không cho cô đi. Nhiếp Thanh Anh nâng mí mắt, trong đôi mắt tràn đầy tức giận.

Nhiếp Thanh Anh, "Anh làm chuyện còn tệ hơn thế nữa nhưng tôi không muốn nói thôi. Mau buông tôi ra."

Từ Bạch Dương, "Em đừng quậy nữa có được không..."

Chu Minh quan sát từ xa như nhìn mây. Anh bắt mắt đẩy cửa xe bước xuống, định tiến lên ngăn cản. Nhưng vừa đi được vài bước thì nghe thấy Nhiếp Thanh Anh tức giận nói, "Anh không chỉ làm mỗi chuyện này, anh anh..."

Cô xấu hổ không nói ra lời, nhưng dưới sự dồn ép của Từ Bạch Dương, cô cắn răng nói cho hết câu, "...Anh còn dám chơi NP!"

**Mọi người chắc biết NP là gì chứ nhỉ? =>)

Từ Bạch Dương, "...???"

Chu thiếu nghe thấy liền bật cười ra tiếng, thu hút sự chú ý của hai người bọn họ.

Má, Nhiếp Thanh Anh không nhận ra người trong clip là Lương Hiểu Bạch ư? Còn nói NP nữa chứ, đúng là biết đùa mà.

Từ Bạch Dương thừa nhận mình có qua lại với Lương Hiểu Bạch, nhưng anh ta quan hệ với phụ nữ khác từ lúc nào chứ? Nhiếp Thanh Anh rõ ràng đang vu khống anh ta.

Không đúng...cô nhất định đã hiểu lầm rồi. Dù gì cô cũng là người mắc chứng mù mắt.

Từ Bạch Dương định hỏi Nhiếp Thanh Anh mình "NP" khi nào, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười phát ra từ phía sau. Anh ta và Nhiếp Thanh Anh cùng quay lại thì thấy Chu thiếu bắt đầu "lên sàn". Về mặt bình tĩnh của Nhiếp Thanh Anh mang theo sự kinh ngạc, ánh mắt Từ Bạch Dương bỗng chốc thay đổi, đáy mắt tràn đầy phòng bị.

Ngược lại Chu Minh lại cười toe toét, vui vẻ bước lên chào hỏi, "Ai da, Từ Bạch Dương, bạn học cũ, lâu rồi không gặp. Sao thế? Cậu và hoa khôi Nhiếp giận nhau hả?"

Nhiếp Thanh Anh nhếch môi, nghiêng đầu tò mò nhìn người này. Từ Bạch Dương đề phòng lùi về sau mấy bước, Chu Minh lại giả vờ thân thiết quàng vai bá cổ kéo anh ta sang một bên. Anh vừa giả vờ kinh ngạc khi gặp lại hai người vừa yên lặng kéo dài khoảng cách giữa Từ Bạch Dương và Nhiếp Thanh Anh. Từ Bạch Dương hơi kháng cự lại anh, về mặt cứng nhắc không nhìn ra tâm trạng chào đón bạn học cũ. Chu Minh lôi anh ta đi một khoảng, thấp giọng dạy dỗ, "Cậu làm gì thế?"

Từ Bạch Dương nổi nóng, "Cậu muốn gì hả?:"

Chu Minh giương mắt nhìn bạn Nhiếp ngờ ngạc đằng kia, lạnh lẽo nở nụ cười, chỉ bảo Từ Bạch Dương, "Từ thiếu, tôi luôn ủng hộ cậu và hoa khôi Nhiếp mà. Sao cậu lại nhìn tôi như kẻ thù thế này? Cậu xem hoa khôi Nhiếp đang chống cự cậu, bây giờ khác xưa rồi. Nếu cậu cứ sắp tới thì cô ấy sẽ tức giận. Chỉ bằng đề cô ấy bớt giận, cho đôi phương thời gian tĩnh táo lại. Vừa hay tôi có thể giúp cậu trò chuyện với cô Nhiếp xem thái độ của cô ấy. Tôi đây có thể giúp cậu tìm lại được tình yêu đó nha."

Từ Bạch Dương biết chuyện Chu Minh chăm sóc Nhiếp Thanh Anh lúc say rượu, lúc này anh ta nửa tin nửa ngờ nhìn anh, chần chờ hỏi, "Cậu...giúp tôi thật ư? Lúc trung học không phải..."

Chu Minh vung tay, tùy ý nói, "Này, nói gì thế, vậy là không coi tôi là bạn rồi. Hồi trung học tuy tôi có thích cô ấy, nhưng đã bao nhiêu năm trôi qua rồi. Với lại, vợ của bạn không thể đựng vào, tôi là loại người thích trêu chọc vợ bạn lắm hả?"

Từ Bạch Dương bị anh gỡ hết cảnh giác, anh ta quay đầu nhìn Nhiếp Thanh Anh, cô cúi đầu né tránh ánh mắt của anh ta. Từ Bạch Dương cảm thấy thật bất lực, đồng thời bị Chu Minh lung lạc ý chí. Anh ta xoa xoa chân mày, miễn cưỡng đáp, "Vậy phiền cậu nói giúp tôi trước mặt Thanh Anh."

Chu Minh vội vàng đồng ý, "Nhất định, nhất định rồi."

Từ Bạch Dương đứng một chỗ nhìn Chu Minh đi về phía Nhiếp Thanh Anh. Chu Minh vừa đến trước mặt cô, Nhiếp Thanh Anh có hơi kháng cự nhưng Chu Minh cúi đầu nói vài câu thì cô lờ mờ sang bên này một cái, sau đó đi theo Chu Minh lên xe. Từ Bạch Dương đứng lặng người nhìn chiếc xe khởi động, chạy ra khỏi bãi đỗ xe rồi phóng thẳng lên đường lớn. Tâm trạng Từ Bạch Dương bây giờ vô cùng phức tạp ---

Anh ta và Chu Minh ngoại trừ là bạn cùng bàn hồi trung học, sau đó cũng không còn liên lạc với nhau. Từ Bạch Dương học đại học trong nước, tốt nghiệp xong thì vào làm việc trong nhà nước, từng bước từng bước trở thành tinh anh trong mắt ba mẹ. Chu Minh thì sau đó đi học lại, rồi ra nước ngoài du học, anh vừa về nước cách đây không lâu.

Hai người có cuộc sống hoàn toàn khác nhau, điểm giao nhau giữa bọn họ hồi trung học chính là cùng thích một cô gái. Xa cách nhiều năm, Chu Minh có thật sự đứng về phía anh ta, giúp anh ta làm lành với Nhiếp Thanh Anh hay không?

Một nơi khác, Chu Minh nhìn bóng dáng dần dần khuất xa của Từ Bạch Dương qua kính chiếu hậu, nụ cười phai nhạt dần: Xin lỗi nhé bạn học cũ. Chính cậu là người ngoại tình trước nên đừng trách tôi lợi dụng cơ hội. Chỉ cần cậu lộ ra điểm sai thôi, tôi có thể khiến cậu không thể quay đầu.

Lái xe được năm phút thì Nhiếp Thanh Anh ngồi bên ghế phụ nhẹ giọng nói, "Anh..."

Người đàn ông nhanh chóng đáp lại, "Anh là Chu Minh!"

Nhiếp Thanh Anh sững sờ, sau đó mỉm cười. Bây giờ cô vẫn chưa nhớ mặt anh, nhưng Chu Minh cứ xuất hiện hoài, anh còn quen với Từ Bạch Dương cho nên cô đương nhiên biết anh là ai mà. Hơn nữa anh còn tặng quà cho cô mỗi ngày, bảo đó là quà an ủi...Nhiếp Thanh Anh nói tiếp, "Tôi biết anh là ai mà. Cảm ơn anh đã giải vây giúp tôi, tôi chỉ muốn nói, không còn thấy Từ Bạch Dương nữa nên anh có thể dừng xe để tôi xuống không."

Chu Minh nhìn thẳng phía trước, ngón tay gõ gõ lên vô lăng. Đôi mắt màu hổ phách sáng lên, anh nở nụ cười hờ hững, "Cô Nhiếp à, em cảm ơn anh hai lần rồi. Nhưng anh chưa thấy có báo đáp gì cả."

Nhiếp Thanh Anh khẽ giật mình, sau đó nói với anh: "Ôn cứu mạng nguyên lấy thân báo đáp. Đó chỉ có trong cổ đại thôi, mà anh cũng không hề cứu mạng tôi, anh chỉ giúp đỡ nên phải điều chỉnh một chút..."

Nhiếp Thanh Anh cúi đầu, lấy điện thoại từ trong túi xách ra, nghiêng đầu nhìn một bên mặt Chu Minh, cô nói "Tôi đưa tiền cho anh nhé."

Chu Minh. "...!!!"

Bánh xe kít một tiếng thảng gập, hai người bị kéo về phía trước thật mạnh, sau đó mới ngồi vững lại. Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc quay lại nhìn Chu Minh dừng xe giữa đường, anh đang nhìn cô bằng một ánh mắt khó hiểu.

Đưa tiền cho anh?? Cô có biết anh nhiều tiền thế nào không? Anh cần tiền chắc?

Nhiếp Thanh Anh khó hiểu, nhưng vẫn giải thích cho anh, "Kinh nghiệm 20 năm cuộc đời mách bảo tôi rằng, tiền có thể giải quyết mọi vấn đề."

Chu Minh trầm nghĩ: Nhưng kinh nghiệm 20 năm trong đời anh lại nói với anh rằng, anh sẽ không tìm ra được cô gái nào xinh đẹp lại đáng yêu hơn em

Nhìn cả nửa ngày, Chu Minh mới kiểm chế được bản thân mà không hù dọa cô gái vừa bị bạn trai đá này. Anh tự nói với mình rằng vẫn còn nhiều thời gian, trên mặt lại nở nụ cười nham nhở, giọng anh vang giòn, "Tiền hả? Anh không thiếu."

Nhiếp Thanh Anh cảm thấy khó xử, "Vậy thì phiền thật. Không giải quyết được bằng tiền, thì tôi không biết phải làm sao."

Chu Minh cười khế, "Sao lại thế được. Anh sẽ cho em cơ hội báo đáp. Chuyện là vậy, công ty của anh có một tạp chí chụp ảnh tuyên truyền cho nhưng lại thiếu người mẫu. Anh phỏng vấn hơn một nghìn người nhưng chưa thấy ai hợp hơn em. Cô Nhiếp có thể giúp anh không?"

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc, "Anh bảo giúp anh làm người mẫu?"

Chu Minh ra vẻ khổ não, "Đúng vậy, đạo diễn có một ý tưởng, muốn vũ công tạo những động tác múa với độ khó cao ở bất kỳ nơi nào trên đường phố. Người bình thường cảm thấy rất xấu hổ khi bị quần chúng vây xem mà còn phải múa trước mặt họ. Nếu em không đồng ý thì..."

Nhiếp Thanh Anh lắc đầu, "Không đâu, tôi không quan tâm người khác nghĩ gì."

Cô đồng ý với yêu cầu kỳ quái của anh, đồng thời nghiêng đầu nhìn anh, "Hóa ra anh liên lạc thường xuyên với tôi là vì chuyện này, bạn thân tôi còn bảo anh đang theo đuổi tôi, tôi biết ngay là cô ấy suy nghĩ nhiều mà."

Chu Minh chỉ im lặng mỉm cười.

Anh tiếp tục lái xe đưa cô đến quảng trường trung tâm trước, chưa được bao lâu thì thư ký Trần vội vã dẫn anh quay phim chạy tới. Thư ký Trần trông vô cùng mạnh mẽ, vừa xuống xe đã tìm được người, đôi mắt cô ấy bừng sáng, vội vàng xông lên. Chu Minh nhú mồm rồi quay sang nói với Nhiếp Thanh Anh, "Ày da, thư ký của anh hơi có vấn đề, chính là quá nhiệt tình với anh..."

Anh còn chưa dứt câu thì thư ký Trần đã chạy vụt qua mặt anh, kích động nắm tay Nhiếp Thanh Anh, "Cô chính là Nhiếp Thanh Anh phải không? Wa, lần đầu tiên tôi mới thấy có người xinh đẹp thế này, đúng là tích đức ba đời mà!"

Chu Minh, "..."

Tích đức ba đời cái con khi ấy.

Còn dám làm lỗ nữa hả? Bộ đây là lần đầu cô thấy Nhiếp Thanh Anh chắc?

Nhưng thư ký của anh lại quá nịnh bợ, dựa vào lợi thế phái nữ mà nhiệt tình khoát tay Nhiếp Thanh Anh, lừa cô nàng không có kỹ năng giao tiếp này đi

mất. Thư ký Trần vừa đi vừa nói, "Ay da, cô gọi tôi là Linh Linh là được rồi. Tên tiếng Trung của tôi là Trần Linh Linh, tên tiếng Anh là Lingling Chen. Cô Nhiếp à, tôi muốn phỏng vấn cô vài câu, sao cô lại có thể khiến một đàn ông nhớ mãi không quên hay vậy? Cô nhìn tôi xem, đứng cạnh đại gia còn khó nữa kìa, liệu bây giờ gọt mặt còn kịp không..."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Toàn là cáo già cả, giả vờ cái gì chứ?

Tuyên truyền "Khiêu vũ ở dân gian" là thật.

Nhưng hạng mục này ngay từ đầu tập đoàn Chu thị muốn mời người đứng đầu của Đoàn múa cổ điển của tỉnh - Lương Hiểu Bạch. Chu Minh tự mình gặp mặt Lương Hiểu Bạch, đoạt lấy cơ hội này để mượn hoa hiến Phật mà nâng Nhiếp Thanh Anh lên. Nhiếp Thanh Anh vẫn chưa biết lần tuyên truyền nghệ thuật dân gian của tập đoàn Chu thị mạnh tay thế nào, càng không biết vì cô mà Chu Minh phải gánh bao nhiêu áp lực. May là Nhiếp Thanh Anh nhận giải thưởng là sự thật, cô xinh đẹp cũng là sự thật, Chu tam thiếu lại là con trai của chủ tịch, cho nên lần này tập đoàn mới để yên cho Chu Minh chuyên quyền lần này.

Nhưng cũng vì thế mà Chu Minh và các lão thần trong tập đoàn khó tránh khỏi có mâu thuẫn.

Với chức danh thư ký cao cấp, Trần Linh Linh hơi lo lắng Nhiếp Thanh Anh sẽ phụ lòng tin của giám đốc nhà mình.

Nhưng Trần Linh Linh nhanh chóng phát hiện, Nhiếp Thanh Anh không hổ là nữ thần gây thương nhớ nhiều năm của giám đốc.

Buổi chiều, nhiếp ảnh gia vác camera cùng bọn họ đi xuyên qua các ngõ ngách chụp ảnh cho Nhiếp Thanh Anh. Tuy bọn họ không phải là dân chuyên nghiệp nhưng vẫn có thể nhìn ra nền tảng vũ đạo của Nhiếp Thanh Anh vững chắc thế nào, Nhiếp Thanh Anh có thể dựa vào tưởng tượng của anh quay phim mà bày ra những dáng múa mà bọn họ yêu cầu.

Tóc dài đen mượt như mây, cô gái mặc cái áo hở vai màu bạc hà, phối hợp với quần thể thao màu trắng. Gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, làn da trắng như tuyết, chính là kiểu nữ thần khiến người ta nhớ mãi không quên. Khung xương của cô vô cùng mềm dẻo, mỗi khi tạo dáng hoặc nhảy múa, khi ánh đèn flash tỏa sáng, càng có nhiều người qua đường dừng bước vì cô.

Mọi người nhao nhao hỏi, "Là ngôi sao nào thế? Mới thấy lần đầu."

Bọn họ bắt đầu lấy điện thoại ra chụp hình hoặc quay clip lại.

Chu Minh đứng bên cạnh xem với vẻ mặt đầy tự hào. Anh rất vui khi cô gái mình thích được mọi người yêu thích, nhưng cô lại không thuộc về bọn họ. Nhìn mọi người vây xem ngày càng nhiều, anh ra hiệu cho thư ký bảo nhân viên để bọn họ ngăn mọi người đang đứng xem, anh bước qua, vừa tiến vào phạm vi quay phim vừa nắm lấy cổ tay Nhiếp Thanh Anh kéo cô chạy về phía không người.

Nhiếp Thanh Anh chạy rất chậm, anh quay đầu ra sau uy hiếp cô, "Chạy mau nào, cẩn thận bị người ta ăn thịt."

Nhiếp Thanh Anh, "Sao anh lại nói thế? Anh phỉ báng người qua đường, là phạm pháp đó."

Chu Minh ngăn cô lại, "Suýt, em nói linh tinh gì đó! Đừng tăng thêm gánh nặng cho chú cảnh sát nữa."

Anh quay đầu nhìn cô, ánh mắt như chứa đựng muôn vàng tia nắng, Chu Minh mỉm cười. Trông anh như một cậu bé nghịch ngợm đang vui đùa. Nhiếp Thanh Anh vừa ngỡ ngàng vừa do dự, đến khi anh quay đầu nhìn cô mỉm cười, trái tim khẽ đập loạn nhịp. Không hiểu sao cô lại có một cảm giác rung động khó nói, chỉ biết trong một giây thất thần ấy, mà khi cô lấy lại tinh thần thì Chu Minh kéo cô chạy đến dựa lên một bức tường thờ hờn hờn.

Mái tóc trước trán anh thấm đầy mồ hôi, còn anh lại mỉm cười nhìn cô.

Tâm trạng Nhiếp Thanh Anh bỗng trở nên nhẹ nhõm hẳn, đôi môi khẽ nhấp nháy, cô ngại ngần đưa tay lên lau mồ hôi thì mới phát hiện ra tay mình đang bị Chu Minh nắm chặt. Nhiếp Thanh Anh dấy dựa, Chu Minh thấy thế thì buông tay ra, anh vội vàng nói, "Em căng thẳng cái gì? Lúc trước khi anh và Từ Bạch Dương theo đuổi em, cũng đã nắm tay em rồi. Đây là bạn cũ cả, đừng ngại."

Nhiếp Thanh Anh nghĩ rằng anh đang nói anh đi cùng Từ Bạch Dương, chứng kiến Từ Bạch Dương theo đuổi mình.

Cô có hơi nghi ngờ.

Chu Minh dịu dàng nói, "Để anh đoán xem, có phải em đã nhớ ra anh là ai đúng không?"

Nhiếp Thanh Anh, "...Anh không phải là bạn cùng bàn với Từ Bạch Dương ư?"

Da mặt Chu Minh căng ra, ánh mắt anh trầm xuống, nhìn cô chăm chăm, không thể tin nổi, mình theo đuổi cô lâu như thế mà cô lại không có một chút ấn tượng nào. Anh viết thư tình cho cô, vì cô mà đánh nhau với nam sinh trường cô, cổ vũ cho cô trong mỗi cuộc thi...Chu Minh, "Không lẽ anh không còn thân phận nào khác ư?"

Nhiếp Thanh Anh nhìn anh thật lâu.

Mắc chứng mù mặt đã lâu, nếu để Nhiếp Thanh Anh đối mặt với người khác cô sẽ rất sợ hãi, hoảng hốt. Ở ngoài cô là nữ thần trong mắt mọi người, nhưng bên trong lại là một cô gái không thể nhận ra bất cứ ai, phải giả vờ lạnh lùng. Bây giờ cô nhìn Chu Minh, trong đầu lại hiện lên vô số gương mặt xa lạ. Mỗi một gương mặt cố gắng khớp vào Chu Minh, nhưng...

Chu Minh ra vẻ giận dữ gõ vào trán cô, "Cô gái ngốc này! Anh còn là bạn cùng phòng với Từ Bạch Dương nữa!"

Nhiếp Thanh Anh nhẹ nhàng thở phào, "Đúng đúng đúng, tôi nhớ ra rồi."

Nhưng Chu Minh biết rõ cô không nhớ anh.

Chu Minh kéo kéo tay cô hỏi, "Nghỉ đủ chưa? Đi, chúng ta tiếp tục chụp nào. Đừng thấy nhiếp ảnh gia của bọn anh không có ở đây, trình độ của Chu tam thiếu anh đây cũng không kém đâu nha."

Nhiếp Thanh Anh "Ừ" một tiếng, nhìn trái nhìn phải, giúp Chu Minh tìm một chỗ thích hợp để chụp ảnh. Vừa đi được hai bước, Nhiếp Thanh Anh nghi ngờ hỏi anh, "Chu tam thiếu?"

Chu Minh điều chỉnh camera trên vai, hờ hững hỏi lại, "Sao vậy?"

Nhiếp Thanh Anh nói, "Người phục vụ ở quán bar hôm đó không phải nói 'thứ tư' mà là 'Chu tam thiếu' có đúng không? Cậu ta biết anh. Anh thường đến đó hà."

Máy quay phim xém tí nữa bị Chu Minh vứt đi.

Anh khiếp sợ, quay lại nhìn Nhiếp Thanh Anh, nóng lòng muốn giải thích mình không phải là công tử ăn chơi như cô nghĩ, nhưng khi anh vừa nhìn thấy ý cười trong mắt cô thì hiểu ngay. Chu Minh dừng lại, đưa tay làm động tác ngắt mũi cô, nhưng không hề chạm vào mũi cô, "A, cô bé lớn gan, dám trêu anh à?"

Nhiếp Thanh Anh nhìn anh, ánh mắt trong veo, hàng mi run rẩy, nét hồng trên gương mặt cô như trời xuân tháng ba, cô khẽ cười rồi cất bước chạy theo Chu Minh, bước chân nhẹ nhàng trông cô dường như rất vui vẻ. Mấy ngày liên tục bị Từ Bạch Dương bám theo ám ảnh, bây giờ mới được thả lỏng một chút.

Chu Minh theo thói quen nắm lấy cổ tay cô, dẫn cô đi chụp hình, mà Nhiếp Thanh Anh đã không còn kháng cự như trước.

Chu Minh im lặng làm tan rã địch ý và kháng cự của cô dành cho mình, cả một buổi chiều, anh trêu cô rồi lại khen cô, giúp cô chụp những bức ảnh thật đẹp. Thư ký Trần và nhiếp ảnh gia đã bị quăng tới nơi nào, Chu Minh đã mang theo nữ thần của mình bay đến vài thánh địa tình yêu. Dĩ nhiên, ảnh chụp nhiều nhưng chọn ra chỉ vài tấm, phần hậu kỳ có thể sẽ chỉnh sửa thêm nhưng Chu thiếu không thêm đề ý.

Quảng trường trung ương gần sát với trung tâm thương mại, xung quanh đều là các cặp tình nhân nắm tay nhau đi dạo. Chim bồ câu trắng bay vòng quanh quảng trường dưới ánh nắng vàng rực rỡ. Khi mặt trời ngã về tây cũng là lúc chụp ảnh xong, Nhiếp Thanh Anh ngồi xõm trên mặt đất cho bồ câu ăn. Chu Minh đi mua nước cho cô, nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô, anh yên lặng một hồi, thầm xin lỗi cô rồi lấy điện thoại ra gọi.

Ánh nắng chiều tà hắt lên gương mặt trắng như sứ, cô chống tay lên đầu gối ngắm nhìn đàn bồ câu, đôi môi nhỏ xinh khẽ mím lại rồi nở nụ cười, vô cùng quyến rũ. Anh đứng từ xa ngắm nhìn cô, đến khi Nhiếp Thanh Anh cảm thấy anh đi quá lâu, bắt đầu nhìn xung quanh thì anh mới từ từ bước tới.

Nhiếp Thanh Anh và Chu Minh ngồi nghỉ ngơi trên một chiếc ghế trắng phía sau suối phun nước, ánh nắng xuyên qua kẽ hở của lá cây, tầng tầng lớp lớp, dưới bóng cây râm mát, bầu không khí vô cùng hài hòa, Nhiếp Thanh Anh cúi đầu hút một hộp trà sữa thì bỗng nhiên từ xa có giọng nói của một người phụ nữ trung niên gọi lớn, "Tiểu Nhiếp."

Cùng lúc đó, kèm theo một giọng nói kinh ngạc, ngập ngừng hỏi, "Chu Minh?"

"Sao hai người lại ở cùng nhau?"

Nhiếp Thanh Anh nghe thấy thì ngẩn đầu lên tìm kiếm, nhìn thấy một người phụ nữ trung niên xách theo túi lớn túi nhỏ từ trong trung tâm thương mại bước ra. Sắc mặt bà ấy vô cùng khó coi, đây chính là mẹ của Từ Bạch Dương. Bà Từ cứ tưởng mình nhìn lầm, bà dụi dụi đôi mắt, đến khi Chu Minh đứng bên cạnh nửa cười nửa không lên tiếng, "Ồ, di nhỏ cũng đi dạo phố ư?" Bà Từ liền xác nhận đó là con dâu tương lai của mình, nó dám vứt bỏ con trai mình mà cầu kết với đứa con trai nhà họ Chu ư!

Người bạn đi cạnh bà chính là vợ đương nhiệm của đại gia Chu Kiến Quốc, trẻ tuổi lại xinh đẹp, chỉ lớn hơn Chu Minh vài tuổi, nhưng mỗi lần gặp đều bị Chu Minh bõn cợt một tiếng, "Di nhỏ."

Nhiếp Thanh Anh đứng dậy, cô không biết Chu Minh quen với người phụ nữ bên cạnh bà Từ, nhưng cô không có thời gian để nghĩ nhiều, thấy bà Từ thì lễ phép chào một tiếng, "Di Từ..."

Bà Từ không thêm đề ý đến Nhiếp Thanh Anh mà quay người đi thẳng, chưa được bao xa đã lấy điện thoại ra gọi cho Từ Bạch Dương, "Bạch Dương à, bạn gái con "ăn vụng" sau lưng con đấy, con có biết không..."

Đôi mắt Nhiếp Thanh Anh co rụt lại, vội vàng đuổi theo vài bước nhưng rồi dừng lại. Cô lẳng lặng nhìn bóng lưng của bà Từ, giống như đang xem một đoạn ký ức đã xóa bỏ trong đầu. Cô không hề nhìn thấy Chu Minh đứng sau lưng mình đang trao đổi ánh mắt với người được gọi là "dì nhỏ" kia.

Sau khi người vợ hiện tại của Chu Kiến Quốc sinh được một đứa con gái thì luôn cho rằng mình không thể sinh được con trai. Bà Chu nhỏ này luôn bị mối quan hệ rắc rối ở nhà họ Chu tra tấn, khó có dịp Chu thiếu nờ cô ta giúp đỡ, cho cô ta một nhành ô liu, cô ta đương nhiên sẽ nhận lấy rồi.

Bà Chu nhỏ nhẹ nhàng mỉm cười nhìn bà Từ nổi giận đùng đùng lên xe rồi đi, rồi lại quay đầu tò mò nhìn cô gái cao gầy bên cạnh Chu Minh nghĩ nghĩ. Hóa ra đây chính là Nhiếp Thanh Anh trong truyền thuyết.

Toàn bộ nhà họ Chu ai cũng tò mò người trong lòng của Chu Minh.

...

Chu Minh đã muốn cướp Nhiếp Thanh Anh về tay mình thì anh sẽ quyết tâm tàn nhẫn, làm việc không chừa đường lui. Một bên đề Lương Hiểu Bạch tiếp tục theo đuổi Từ Bạch Dương, một bên đề bà Từ chặt đứt khả năng tái hợp của bọn họ. Để lại cho Nhiếp Thanh Anh thời gian tiêu hóa, Chu Minh thừa lúc đó mà làm tăng độ cảm tình của cô với anh, đồng thời cố gắng hoàn tất công việc của mình.

Hợp tác quảng cáo đã thảo luận xong, ký hợp đồng với tiểu minh tinh kia xong xuôi thì cũng đã đến tháng bảy.

Nhà họ Chu có một căn biệt thự ở ngoại ô, hiếm khi Chu thiếu mới về nhà một lần, vừa mới bước vào phòng khách thì thấy có vài người phụ nữ đang tụ tập đánh bài. Bà Chu nhỏ làm cái, bà Từ cũng có mặt ở đây. Thấy cậu chủ về nên quản gia vội vàng ra đón, đồng thời thông báo cho bà Chu nhỏ đang đánh bài với mấy người kia. Ánh mắt cô ta lóe lên như có điều suy nghĩ. Cho nên, sau khi Chu Minh vào nhà, dù anh không nhìn qua nhưng lúc bước lên lầu vẫn nghe thấy mọi người đang vây quanh bà Từ bàn luận, "Thật hả? Con bà muốn cầu hôn Nhiếp Thanh Anh hả? Ghê thật, đã ầm ĩ thế này rồi mà vẫn cầu hôn ư?"

Bà Từ bắt đầu dĩ, "Tôi cũng hết cách. Bạch Dương nhà tôi chỉ nhìn trúng mỗi Tiểu Nhiếp, tôi và ba nó đành phải đồng ý thôi. Đúng là nghiệp chướng mà..."

Cầu hôn!

Chu Minh dựa người vào lan can, sắc mặt lạnh lùng. Anh không đi lên lầu nữa mà xoay người bước xuống. Bà Chu nhỏ vội vàng đuổi theo hỏi, "Chu Minh, cậu đi đâu đấy? Tối nay cha cậu về mà hỏi thì sao?"

Chu Minh quay lại, nhìn cô ta.

Anh vui vẻ đáp, "Toàn là cáo già cả, già vờ cái gì chứ?"

Bà Chu nhỏ dờ người, sau đó kiềm chế cảm xúc, bình tĩnh mỉm cười nhìn Chu Minh vừa trở về, chưa kịp nghỉ ngơi đã lên xe thể thao phóng đi. Cô ta sờ sờ cái bụng của mình, cảm thấy tâm trạng tốt hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Cùng một ngày, cô Nhiếp đây lại nhận được hai lời cầu hôn

Nhiếp Thanh Anh đã nói mình và Từ Bạch Dương chia tay nhưng mọi người xung quanh vẫn nghĩ bọn họ là một đôi. Vì phản ứng của Từ Bạch Dương như muốn nói với mọi người rằng hai người họ chỉ đang giận dỗi nhau mà thôi. Nhiếp Thanh Anh là người thích yên tĩnh, cô không quen phải nói với người khác rằng mình và Từ Bạch Dương đã kết thúc. Cô muốn tự mình chữa thương đồng thời không muốn dây dưa với bạn trai cũ, lại dẫn đến kết quả là, người người vui mừng chờ hai người tái hợp.

Nhiếp Thanh Anh cảm thấy thật phiền phức.

Cô không quan tâm Lương Hiểu Bạch và Từ Bạch Dương ra sao, cô còn chưa nghĩ ra phải nói thế nào với ba mẹ mình, Từ Bạch Dương mỗi ngày đến đón cô đi làm, tặng quà cho cô. Tất cả đều là nguyên nhân dẫn đến phiền muộn.

Nhiếp Thanh Anh đã thở phào nhẹ nhõm khi bà Từ hiểu lầm cô bắt cá hai tay, cô nghĩ rằng rốt cục đã có thể kết thúc sự tra tấn này rồi. Ai ngờ vài ngày sau, bà Từ lại hẹn gặp cô muốn tâm sự về chuyện tình cảm của người trẻ tuổi. Nhiếp Thanh Anh không muốn đề ý đến Từ Bạch Dương, nhưng vẫn phải

Kính trọng người lớn.

Chạng vạng tối, sau khi tập múa xong thì Nhiếp Thanh Anh đón xe đi đến nhà hàng Pháp để gặp mặt bà Từ. Bình thường bà Từ đối xử với cô rất hờ hững nhưng vì tôn trọng trường bối, cô đặc biệt quay về nhà thay đồ, lên xe bắt đầu trang điểm nhẹ nhàng. Nhưng không ngờ, khi đến nơi, được nhân viên phục vụ dẫn đến chỗ hẹn lại thấy một người đàn ông đứng dậy vẫy tay với cô, "Thanh Anh, muốn hẹn em ra ngoài thôi cũng khó quá."

Đèn chùm tỏa ra ánh sáng dịu dịu, ánh nền chập chờn, đứng trên tấm thảm sang trọng, nhìn thấy người đàn ông mặc âu phục mang giày da, Nhiếp Thanh Anh, "..."

Vừa nhìn thấy Từ Bạch Dương là cô liền hiểu, không muốn nói nhiều, cô xoay người rời đi.

Từ Bạch Dương túm lấy cổ tay cô, thấp giọng cười khò, "Nhà hàng này rất khó đặt chỗ trước, anh phải đặt trước một tháng mới có bàn. Anh đúng là có nhờ mẹ anh để kết thúc mối quan hệ của chúng ta. Em.."

Anh ta định nói, "Em cho em chút thể diện." Nhưng Nhiếp Thanh Anh vừa nghe anh ta nói muốn chấm dứt nên dừng bước, bắt lấy trọng điểm, "Anh rốt cục đã muốn kết thúc?"

Từ Bạch Dương, "Ừm..."

Nhiếp Thanh Anh kéo ghế ra ngồi xuống.

Nhân viên phục vụ lễ phép cúi đầu, nụ cười bên khóe môi Từ Bạch Dương cứng đờ. Biểu hiện không kịp chờ đợi muốn cùng anh ta chấm dứt của Nhiếp Thanh Anh khiến lòng anh ta phũ một lớp sương mờ. Từ Bạch Dương đứng yên một chỗ cả buổi, đợi đến lúc Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu nhìn thì anh ta mới thờ dài ngồi xuống.

Từ Bạch Dương nhìn Nhiếp Thanh Anh, "Nghiêm mặt làm gì? Coi như sau này...chúng ta cũng có thể làm bạn mà."

Thái độ anh ta tùy ý làm Nhiếp Thanh Anh cũng nhẹ nhõm không ít.

Từ Bạch Dương cười nhẹ, "Em còn nhớ lúc chúng ta lên đại học không? Lúc đó ba mẹ không cho anh lên thủ đô học, không cho anh tiền sinh hoạt, nhưng anh còn phải theo đuổi bạn gái. Khi ấy anh chỉ mong khi nào kiếm được tiền, sẽ dẫn em đến nhà hàng sang trọng thế này để ăn thật ngon."

Nghe anh ta nói, ánh mắt Nhiếp Thanh Anh dịu dàng hẳn.

Cô cũng nhớ lúc học đại học hai người bọn họ tình cảm thế nào. Nói thật, Nhiếp Thanh Anh là một người quái dị, có rất nhiều người theo đuổi cô nhưng đều bị sự lạnh lùng của cô đánh bại. Chỉ có mỗi Từ Bạch Dương đột phá vòng vây trở thành người quan trọng nhất.

Nhiếp Thanh Anh suy nghĩ một lát rồi nói, "Em nhớ có một lần vào mùa đông hồi trung học, anh không có tiền mua vé xe về nhà, khi đó còn quan tâm em mượn tiền. Sau đó em đã gom hết tiền trên người cho anh mượn, mặc dù lúc ấy chúng ta chưa có gì nhưng em rất lo cho anh. Ba mẹ em còn tưởng em gặp lừa đảo làm bọn họ lo lắng thật lâu, nhưng lại không dám hỏi em mà chỉ dám gọi điện cho Lộ Khê, cô ấy lại gọi hỏi anh, anh lại nghi ngờ hỏi ngược lại em...đi một vòng, náo nhiệt hẳn lên."

Lúc cô nói chuyện này với giọng điệu dịu dàng, khóe môi khẽ nhếch lên nở nụ cười. Nhưng Từ Bạch Dương lại, "..."

Anh ta lắc lắc ly rượu trong tay, ánh mắt rũ xuống nhìn rượu đỏ sóng sánh bên trong. Dưới ánh đèn, anh ta bị Nhiếp Thanh Anh chọc bật cười, giọng nói vừa cứng chiều vừa bất lực, "Sao em lại nhớ kỹ mấy chuyện mất mặt của anh vậy?"

Nhiếp Thanh Anh nói như đương nhiên, "Em cũng nhớ rất rõ những lúc anh tốt với em. Lúc học đại học, cả trường đều biết bạn trai của em yêu em nhiều bao nhiêu."

Từ Bạch Dương hỏi, "Cái gì em cũng nhớ, vì sao phải chia tay với anh?"

Nhiếp Thanh Anh ngờ ngác một lát, rướn người về phía trước, thật thà đáp, "Tốt thì tốt thật, nhưng lúc không tốt cũng giống như nhau. Có lẽ bây giờ anh rất thích em, anh nghĩ mình chỉ phạm phải sai lầm mà một người đàn ông hay mắc phải. Nhưng em lại không phải là người yêu anh đến nỗi có thể chấp nhận hết những vết dơ như thế."

Từ Bạch Dương, "Cứ phải nhắc đến Lương Hiểu Bạch ư? Em không thể xem như chưa từng có chuyện này sao?"

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc nhìn anh ta, ánh mắt như muốn nói: Sao lại không tồn tại cho được? Nhưng phản xạ của cô hơi kỳ lạ, một lát sau như bình tĩnh, "Dựa vào lý trí, em có thể chấp nhận sai lầm của anh. Em biết anh đang làm trong nhà nước, danh tiếng không thể quá xấu được, cho nên em sẽ không nói với mọi người chuyện của anh và Lương Hiểu Bạch. Nếu anh đang lo chuyện này thì anh có thể yên tâm"

Từ Bạch Dương cảm thấy miệng đắng chát, cô nghĩ mình quán lấy cô là do nguyên nhân ấy? Từ Bạch Dương nhẹ giọng đáp, "Nói thế thì em không trách anh nữa? Về sau sẽ không nhắc đến chuyện này?"

Nhiếp Thanh Anh suy nghĩ một lát, dù sao hai người cũng đã chia tay, "Có gì đâu. Cảm ơn anh đã cho em thấy rõ bản chất của anh..."

Nhiếp Thanh Anh còn chưa nói hết, Từ Bạch Dương đã nâng ly lên, "Nào, anh mời em một ly."

Anh ta không dám để Nhiếp Thanh Anh nói tiếp, anh ta muốn mình nắm giữ tiết tấu của buổi trò chuyện. Từ Bạch Dương im lặng dẫn dắt Nhiếp Thanh Anh nhớ về quá khứ tốt đẹp của bọn họ, để bầu không khí tốt hơn, anh ta nháy mắt với nhân viên phục vụ xa xa, ý bảo bọn họ sắp xếp chuyện cầu hôn -

Để kết thúc đoạn tình cảm của bọn họ ở nơi này, chính là cầu hôn.

...

Cũng trong thời gian đó, Chu tam thiếu bị kẹt xe trên cầu vượt mà trong lòng như muốn sụp đổ. Ra khỏi xe, anh nhìn mấy hàng xe xếp hàng dài nối đuôi nhau như đang rồng rắn thì tức muốn chửi thề. Anh đứng trên cầu chống nạnh gọi điện thoại mắng thư ký hơn mười phút.

Trần Linh Linh bên kia vô cùng oan ức, "Giám đốc, tôi đang nghỉ phép. Anh nói sau khi ký hợp đồng thì cho tôi nghỉ mà."

Chu Minh nhíu mày, "Tôi sắp mất vợ rồi mà cô còn có tâm trạng nghỉ phép hả?"

Trần Linh Linh, "Tôi cũng không phải kẻ thứ ba! Anh mất vợ thì tôi có cười hay khóc đều không thích hợp mà?"

Chu Minh, "Nói chuyện cho đàng hoàng, tôi ghi âm lại đây."

Thư ký Trần sợ anh ghi nộ về sau mà khóc không ra nước mắt, "..."

Đùa với giám đốc vài câu, Trần Linh Linh bắt đầu gọi điện hỏi thăm khắp nơi. Một lát sau, Chu Minh không nhận được mà hút thuốc, thư ký Trần gọi đến, nhanh chóng báo cho giám đốc biết cô Nhiếp đang hẹn hò với Từ thiếu. Theo như bà Từ nói thì lần hẹn này sẽ biến thành hiện trường cầu hôn.

Trần Linh Linh trong lòng yên lặng đốt nến cho giám đốc nhà mình, "Anh xong đời rồi."

Chu Minh lại rất tinh táo, "Cô đến nhà hàng đó trước đi, giúp tôi trông chừng, phải nhanh chóng báo cáo tình huống mới nhất cho tôi đây."

Thư ký Trần khó xử, "Giám đốc à không được đâu. Nhà hàng kia phải hẹn trước một tháng mới được, tháng trước anh hủy hết mọi cuộc hẹn, nên bây giờ chúng ta không có hẹn."

Chu Minh, "Cô qua đó trước đi, để tôi sắp xếp."

Cúp điện thoại của thư ký, Chu Minh mở Wechat, bắt đầu hỏi đám bạn của mình, có người đã hẹn trước ở nhà hàng này, Chu Minh muốn điều chỉnh lại thời gian. Anh hỏi cả buổi, Hàn Đạt hỏi anh, "Cậu muốn làm gì?"

Chu Minh không nói rõ, đám bạn của anh vẫn chưa biết chuyện anh đi đào tường nhà người ta. Nếu cuối cùng vẫn thua Từ Bạch Dương thì thật mất mặt. Chu Minh tùy tiện lấy cớ, "Mấy ngày trước có ký hợp đồng với một minh tinh đó? Cô ta rất hợp với tôi nên muốn mời cô ta một bữa."

Hàn Đạt không hề nghi ngờ, "Thật ư, vậy tốt quá rồi. Cậu chờ một lát."

Chu Minh không ngừng nhìn thời gian, "Nhanh lên, đừng nhiều chuyện mà đi nói lung tung."

Hàn Đạt vỗ ngực cam đoan, "Tôi làm thì cậu cứ yên tâm!"

Hàn thiếu lấy lướt của mình đưa cho Chu Minh để anh bảo thư ký liên hệ trực tiếp với nhà hàng. Sau mấy cuộc điện thoại, Hàn Đạt cảm thấy sáng khoái tinh thần, trong lòng thật vui vẻ. Anh, Chu Minh và Khương Dược là bạn thân từ hồi cấp ba, Khương Dược không nói làm gì, còn Chu Minh thì Hàn Đạt biết rõ năm xưa anh thích Nhiếp Thanh Anh nhiều thế nào.

Nếu không phải lúc đó nhà Chu Minh xảy ra chuyện...Mùa đông năm ấy là lúc Chu Minh đau khổ nhất. Nếu không phải vì chuyện đó thì bạn trai của Nhiếp Thanh Anh chưa chắc gì là Từ Bạch Dương.

Mấy năm nay, mặc dù Chu Minh biểu hiện thoải mái. Nhưng Nhiếp Thanh Anh chính là tử huyệt của anh, ẩn một cái là nổ tung. Đột trước Chu Minh bảo muốn từ bỏ Nhiếp Thanh Anh, Hàn Đạt không thể nào tin nổi. Bây giờ ở cùng một thành phố với Nhiếp Thanh Anh, mà Chu Minh lại muốn hẹn hò với minh tinh, đây đúng là muốn từ bỏ rồi...Tin tốt thế này mà Chu Minh lại không cho Hàn Đạt nhiều chuyện đúng là muốn bức chết anh ta.

Thế là trong lúc phấn khích, Hàn thiếu không đi nhiều chuyện với người khác mà lại gọi điện cho minh tinh mà Chu Minh muốn hẹn hò, "Bảo cho cô một tin tốt! Chu thiếu muốn hẹn cô, cô phải nắm chắc cơ hội đó!"

Nữ minh tinh đang chạy sô nghe thấy thế thì bất ngờ, "Thật ư? Tam thiếu muốn theo đuổi tôi?"

Hàn Đạt, "Tôi lừa cô làm gì? Chính miệng cậu ấy nói với tôi, cậu ấy có ấn tượng tốt với cô. Không có hảo cảm thì sao lại ký hợp đồng với cô? Cậu ấy đang nâng đỡ cô đấy!"

Hàn Thiếu và nữ minh tinh cùng nhau vui vẻ, mong mỗi chờ Chu Minh chậm chạp không đến buổi hẹn.

...

Thư ký Trần Linh Linh vội vã chạy đến nhà hàng, không uống được ngụm nước nào đã bắt đầu bàn bạc với ông chủ nhà hàng.

Lúc này, Nhiếp Thanh Anh đang dùng bữa bỗng nhiên cảm giác âm nhạc trong phòng đột nhiên thay đổi. Có người mang món mới lên, sau khi mang lên, bầu không khí xung quanh bỗng chốc im lặng. Nhiếp Thanh Anh vừa thấy Từ Bạch Dương ở đối diện đứng dậy, cô ngo ngắc ngắc đầu thì thấy Từ Bạch Dương ôm một bó hoa hồng thơm ngát rồi quỳ xuống.

Dao nĩa trong tay Nhiếp Thanh Anh rơi xuống bàn một cái "cạch", cô vội vàng đứng dậy.

Từ Bạch Dương quỳ trên mặt đất, ôm bó hoa ngẩng đầu nói với cô, "Thanh Anh, gả cho anh nhé!"

"Sai lầm trước đó, anh nguyện ý dùng cả đời này để bù đắp."

Nhiếp Thanh Anh tròn tròn mắt, sắc mặt trắng bệch.

Dàn nhạc bên trong bắt đầu vang lên giai điệu lãng mạn, nam ca sĩ vừa kéo đàn violin vừa hát, hai nhân viên bên cạnh Nhiếp Thanh Anh đang đứng và Từ Bạch Dương đang quỳ xuống cầu hôn xoay người. Một phút sau, toàn bộ thực khách trong phòng ăn đều đứng dậy vui vẻ chúc phúc, "Gả cho anh ấy đi, gả cho anh ấy đi..."

Đúng lúc này, thư ký Trần cũng đang giúp giám đốc nhà bình chuẩn bị lễ cầu hôn. Cùng một ngày, cô Nhiếp đây sẽ nhận được hai lời cầu hôn.

Nhìn Chu thiếu thấy mà thương, mình sẽ bật mí một chuyện để vỗ về anh nhà. Trong chương này, có một chi tiết đã bị thay đổi nhân vật chính. Các bạn có đoán ra không?

Spoil chương sau:

Mọi người xung quanh, "Cô Nhiếp à, có phải cô đồng ý nhằm đối tượng rồi không?"

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Vợ ời, xin nghỉ một ngày, chúng ta đi đăng ký nhé

Ánh nền lung linh hắt lên gương mặt Nhiếp Thanh Anh, tiếng chúc phúc của mọi người xung quanh liên tiếp vang lên bên tai. Người đàn ông đang quỳ gối cầu hôn mỉm cười nhìn cô với ánh mắt tràn đầy lưu luyến. Trước khung cảnh đã được sắp xếp ổn thỏa thể này, Nhiếp Thanh Anh bỗng nhiên có cảm giác "đâm lao phải theo lao".

"Đồng ý đi! Đồng ý đi!"

Nhiếp Thanh Anh cắn môi, hàng mi khẽ lay động, đôi mắt long lanh phản chiếu sự giãy dụa.

Từ Bạch Dương nhìn mà lòng ngửa ngáy, nhưng anh ta cắn chặt răng quyết tâm phải làm tới cùng, nghĩ rằng chỉ một lần này thôi. Dưới sự cổ vũ đã chuẩn bị sẵn, Từ Bạch Dương nhẹ giọng tuyên thệ trước mặt cô, "Gả cho anh nhé, Thanh Anh. Những chuyện trước đó chỉ khiến anh càng thêm tin tưởng mình không thể rời xa em. Anh rất thích em, chúng ta ở bên nhau cũng rất vui vẻ mà đúng không? Nếu em không thể nào quên được...Em xin rút khỏi đoàn múa, sau khi kết hôn thì ở nhà, muốn làm gì tùy em, có được không em?"

Suy nghĩ của Nhiếp Thanh Anh luôn luôn lệch pha so với người khác, "...Anh bảo em nghỉ việc ở nhà chăm chỉ làm vợ ư?"

Từ Bạch Dương, "Không phải, chỉ cần em vui, em thích làm gì cũng được. Thanh Anh, em hãy tin anh một lần đi, chỉ cần tin anh thêm một lần nữa, anh nhất định sẽ không phụ lòng em."

Nhiếp Thanh Anh cúi đầu nhìn vào mắt anh ta, không biết do ảnh hưởng bởi bầu không khí xung quanh hay là do cảm động bởi ánh mắt chân thành của Từ Bạch Dương mà làm cô nhớ đến những lúc bên nhau đầy ngọt ngào của cả hai. Lòng cô như mềm ra, nằm đó cô và anh ta ở bên nhau là do cô chỉ có thể nhận ra anh ta. Về ngoài khỏi ngõ của Từ Bạch Dương lại có thể hóa giải chứng mù mắt của cô, chuyện này đã khiến cô vui mừng biết bao. Hơn nữa sau khi quen nhau, anh ta cũng rất tốt với cô. Cùng Từ Bạch Dương ở bên nhau, cô rất hạnh phúc, cũng đã từng nghĩ cứ ở bên nhau thế này.

Nhưng, Nhiếp Thanh Anh luôn có một cảm giác khó chịu và bất lực đang giãy dụa trong lòng mình. Cô không cam tâm, không thể tha thứ, cũng không có cách nào chịu đựng được...

Lòng cô rối bời, mặt mày tái mét lui về phía sau, "Không được, em không thể đồng ý...anh để em suy nghĩ đã."

Bầu không khí xung quanh bỗng chốc yên tĩnh, ngay cả tiếng nhạc và tiếng hát cũng chậm lại một nhịp. Đôi mắt Từ Bạch Dương co rụt, nhìn cô gái cầm túi xách đứng dậy rời khỏi nhà hàng với bước chân lao đảo. Đúng lúc này thì thư ký Trần và giám đốc nhà hàng cùng bước tới, nhìn thấy cô thì Trần Linh Linh vội vàng trốn phía sau giám đốc. Nhưng cô quá lo xa rồi, mặc dù đáng người Trần Linh Linh ngực to eo thon nhưng Nhiếp Thanh Anh vẫn không nhận ra cô là ai.

Từ Bạch Dương cắn răng chạy đuổi theo tới cửa thang máy, "Thanh Anh, Thanh Anh..."

Một màn kịch kết thúc như thế, thực khách trong nhà hàng đưa mắt nhìn nhau mang theo vẻ tiếc hận. Còn thư ký Trần đang trốn sau lưng giám đốc nhà hàng thần thần bí bí lấy điện thoại ra đặt lên tai. Hóa ra cô luôn để điện thoại chứ không hề cúp máy, "Giám đốc, anh có nghe động tĩnh bên này chưa? Chuẩn bị chiến đấu! Chuẩn bị chiến đấu!"

Chu Minh thở hổn hển nói, "Gấp cái gì, đừng quấy rầy nữa."

Chu tam thiếu trực tiếp cúp điện thoại của thư ký nhà mình.

Sau khi Từ Bạch Dương rời đi, nhân viên phục vụ này giờ vẫn còn đang xem kịch hay mới chợt nhớ ra, "Quý ngài kia quên mang nhẫn theo."

Từ Bạch Dương và Nhiếp Thanh Anh cùng tiến vào thang máy, suốt dọc đường đi, anh ta vẫn ôm chặt bó hoa hồng, không ngừng giải thích với cô. Cửa thang máy mở ra, lầu một là trung tâm thương mại. Nhiếp Thanh Anh buồn bực bước ra khỏi thang máy, trong lòng rối bời. Cô không biết làm thế nào để đáp lại lời cầu hôn của Từ Bạch Dương, đồng ý hay không cô đều không thoải mái...

Hai người chân trước chân sau đi ra khỏi trung tâm thương mại, lúc đến cửa xoay, Nhiếp Thanh Anh còn quay đầu nói chuyện với Từ Bạch Dương. Nhưng vừa ra khỏi cửa, bỗng dưng có cái gì đó chạm vào đầu gối mình. Bao năm tập múa đã tạo cho cô sự nhạy cảm đối với cơ thể của mình, va chạm tuy nhỏ nhưng vẫn khiến cô dừng lại bước chân, sau đó cúi đầu nhìn xuống.

Sau đó cô nhìn thấy ở vị trí thấp như thế lại xuất hiện hai cái bóng bay. Một đôi song sinh cầm bóng bay trong tay, định tặng nó cho chị gái xinh đẹp trước mặt này, ai ngờ bóng bay lại bay thẳng lên trời. Bóng bay đủ màu sắc bay lướt qua mặt Nhiếp Thanh Anh khiến cô không thể rời mắt khỏi nó. Hai bé con sững sờ đứng đó, nhưng vẫn cố nói cho hết câu, "Chị ơi, có một anh nhờ bọn em tặng bóng bay cho chị."

Cô chưa kịp lấy lại tinh thần thì Từ Bạch Dương đứng phía sau bỗng nhiên đánh hơi có điều nguy hiểm, anh ta cứng đờ người. Sau đó, anh ta bắt lấy tay Nhiếp Thanh Anh, cảnh giác nói, "Thanh Anh, chúng ta đi thôi."

Ở phía sau, nhân viên phục vụ đã chạy đến, "Quý khách, hai người quên cầm nhẫn rồi."

Từ Bạch Dương quay đầu, về mặt vội vàng đầy phức tạp nhìn cái hộp nhỏ trong tay nhân viên phục vụ, hai chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trên miếng lót bằng nhung.

Thời gian không cho anh ta cơ hội rút lui.

Trước mặt Từ Bạch Dương và Nhiếp Thanh Anh, đài phun nước của trung tâm thương mại vốn dĩ đã tắt lúc này đây bỗng nhiên phun lên, bọt nước tung tóe khắp nơi, tiếng nhạc du dương vang lên. Đồng thời, ánh đèn xung quanh bỗng nhiên bùng sáng. Trong điệu nhạc vui tai, dưới ánh đèn lấp lánh, đài phun nước càng thêm rực rỡ sắc màu với đủ hình dạng được biến hóa. Một người đàn ông chậm rãi xuất hiện từ phía sau đài phun nước.

Hiếm khi có dịp anh mặc trang trọng như thế, phần cổ tay áo được cài khuy bạc trông rất độc đáo.

Anh bước ra từ phía sau đài phun nước, gương mặt bị bọt nước bắn lên càng trở nên mờ mờ ảo ảo. Hơi thở mạnh mẽ và cảm giác quen thuộc này làm Nhiếp Thanh Anh phải nhìn anh thêm một lần nữa để xác nhận. Từ Bạch Dương ở sau lưng cứ giục cô đi mãi, nhưng cô vẫn đứng im không rời đi. Cô mang theo lòng hiếu kỳ ngắm nhìn khung cảnh chỉ có ở trong mơ đang xuất hiện trước mặt mình...

Người đàn ông quý xuông trước mặt cô, ôm bó hoa đưa tới. Ánh mắt anh không thèm nhìn Từ Bạch Dương mà chỉ chăm chú nhìn cô Nhiếp, dịu dàng nói, "Cô Nhiếp, anh cũng muốn cầu hôn em."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Cùng một ngày, thế mà có hai người cầu hôn cô.

Cô ghen ngào, "...Chu Minh?"

Chu tam thiếu khoa trương hít sâu một hơi, giả vờ cảm động nói, "Trời ơi, em cuối cùng đã nhận ra anh, muốn khóc luôn."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Mặc dù không đúng lúc, nhưng cô lại bị Chu Minh chọc, ý cười lan tỏa bên môi.

Lúc này, nhân viên phục vụ lại nhắc nhở, "Cô Nhiếp, nhẫn của cô..."

Cửa xoay lại xoay một vòng, mấy thực khách vừa này dùng bữa chung đã xuống tới. Bọn họ đều là bạn bè quen biết với Từ Bạch Dương được mời đến để giúp đỡ. Nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh và Từ Bạch Dương vẫn còn đứng trước cửa, trước mặt lại có một người đang quý. Có mấy người trong đám

bọn họ nhận ra đây là Chu Minh, trong lòng run lên. Từ Bạch Dương chính trực theo đuổi bạn gái lại gặp phải Chu thiếu mạnh mẽ? Mấy người bọn họ nhìn không được mà thay mặt Từ Bạch Dương khuyên giải, "Cô Nhiếp, anh Từ rất thích cô, cô đồng ý với anh ấy đi."

"Cô nghĩ đặt phòng ở đây để cầu hôn bộ dễ lắm ư? Còn để bọn tôi phải đặt bàn trước cho ngày hôm nay. Anh Từ đã sắp xếp rất lâu rồi, cô đừng phụ lòng anh ấy."

"Đúng đó, cô Nhiếp, gả cho anh Từ cô sẽ không thiệt thòi đâu."

Mọi người nhón nháo thuyết phục cô. Nhiếp Thanh Anh lại đứng trước tình huống "đám lao phải theo lao", cô nhìn sang hai người đàn ông. Chu Minh vẫn ung dung chờ cô, Từ Bạch Dương vẫn không rời đi, yên lặng chờ cô. Nhiếp Thanh Anh nhú mày, cảm thấy bất mãn đối với hành động bức ép mình của Từ Bạch Dương.

Có lẽ vì không thể chịu nổi hành vi của Từ Bạch Dương, hoặc vẫn không thể tha thứ cho anh ta, có lẽ là do Chu Minh quá chân thành, buổi cầu hôn này lại quá rung động...đầu óc Nhiếp Thanh Anh như bị đóng băng, cúi đầu nhận lấy bó hoa trong tay Chu Minh, "Tôi đồng ý."

Mọi người xung quanh, "..."

Từ Bạch Dương vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ, "Thanh Anh!"

Mọi người, "...Cô Nhiếp à, cô có đồng ý lộn người không vậy?"

Ban đầu Chu Minh sững sờ, ngay sau đó lại trở nên vui mừng như điên. Ban đầu anh định cầu hôn chỉ là muốn phá không cho Từ Bạch Dương cầu hôn thành công. Nhiếp Thanh Anh có một khối u trong lòng đối với Từ Bạch Dương, hai lời cầu hôn sẽ khiến cho cô mất đi khả năng do dự. Sau khi cô suy nghĩ lại, thì khả năng nhận lời cầu hôn của Từ Bạch Dương sẽ thấp đi...Chu Minh không ngờ rằng, trước mặt mọi người, Nhiếp Thanh Anh lại gật đầu chấp nhận lời cầu hôn của một người "qua đường" là anh đây.

Đồ ngốc Từ Bạch Dương, anh vậy mà lại được hỏi.

Nhiếp Thanh Anh ôm bó hoa, cúi đầu không nhìn ai bước nhanh rời khỏi hiện trường nhón nháo này.

Sau lưng, Chu Minh vội vàng đứng dậy đuổi theo cô. Vừa đi được vài bước đã bị Từ Bạch Dương ngăn lại. Anh ta lạnh lùng nhìn anh, "Chu Minh, cậu có ý gì? Dám "đào góc tường" nhà tôi?"

Tâm trạng của Chu Minh thiếu bây giờ rất tốt, anh vừa đưa mắt đuổi theo bóng lưng của cô gái nhỏ ẩn trong bóng tối, vừa qua loa đáp lại Từ Bạch Dương, "Đào cũng đã đào xong rồi, muốn bồi thường thì tìm thư ký của tôi."

Chu Minh đẩy anh ta ra, nhanh chân đuổi theo Nhiếp Thanh Anh.

Từ Bạch Dương chạy theo anh, gương mặt trắng trẻo giờ đây đỏ bừng. Từ Bạch Dương nổi giận đùng đùng, "Cậu đứng lại cho tôi! Cậu mà là bạn cũ cái gì! Chu Minh cậu là đồ tồi..."

Anh ta vung một nắm đấm, bị Chu Minh xoay người lại nắm chặt lấy.

Chu Minh xoay người nhìn anh ta, ánh mắt vô cùng sắc bén. Trong nháy mắt, trên người anh bỗng hiện lên hơi thở đầy nguy hiểm. Anh nhẹ nhàng nở nụ cười, "Muốn đánh nhau à? Được thôi, dù sao Nhiếp Thanh Anh đã đồng ý gả cho tôi, tôi đây rộng lượng đánh với anh một trận vậy."

Từ Bạch Dương giận dữ, "Cậu "đào góc tường" của tôi! Cậu có ý gì, trả thù tôi ư, trả thù năm đó sau khi cậu từ bỏ Nhiếp Thanh Anh, còn tôi thì theo đuổi thành công. Bây giờ tìm tôi trả thù đúng không?"

Chu Minh ra vẻ tiếc nuối, "Aiz, bạn cũ à, cậu nói gì mà xa lạ quá. Ai trả thù cậu chứ, duyên phận là chuyện của ông trời, muốn tránh cũng không tránh được, tôi cũng hết cách rồi."

...

Sau khi Nhiếp Thanh Anh xúc động vì muốn thoát khỏi Từ Bạch Dương mà nhận lời cầu hôn của Chu Minh, đồng ý chưa được vài giây, cô đã hối hận.

Nếu Chu Minh đuổi theo, cô sẽ nói hết tình hình cho anh nghe, bảo với anh rằng mình đã hối hận. Nhưng Chu Minh không hề đuổi theo, anh còn đang bận đánh nhau với Từ Bạch Dương, giải quyết những chuyện còn sót lại khi xưa của hai người."

Nhiếp Thanh Anh lên xe về nhà với tâm trạng phiền muộn, cô đứng ngồi không yên suốt cả đường đi, cứ liên tục nhìn điện thoại với mong muốn có số lạ gọi đến, hy vọng Chu Minh nói với cô rằng anh chỉ giúp cô thoát khỏi khó khăn chứ anh không có ý gì cả.

Điện thoại ngược lại yên lặng cả đoạn đường. Chu Minh không hề gọi cho cô.

Nhiếp Thanh Anh tự an ủi bản thân, không chừng anh chỉ đùa thôi, cô đồng ý chắc cũng đùa anh rồi. Cả đêm trằn trọc, sáng hôm sau sau khi thức dậy, Nhiếp Thanh Anh ép buộc bản thân phải quên đi chuyện tối qua. Nhưng trời không toại lòng người, lúc cô xuống lầu đi làm thì lại thấy có một chiếc xe thể thao màu đỏ đang đậu trước khu nhà mình. Bởi vì giá trị xe thể thao này không phù hợp với khu nhà cũ cô đang ở, Nhiếp Thanh Anh không khỏi nhìn thêm vài lần.

Một giây sau, cửa xe mở ra, Chu Minh bước xuống với gương mặt dạt dào ý cười, "Vợ ơi, xin nghỉ một ngày, chúng ta đi đăng ký nhé."

Nhiếp Thanh Anh ngỡ ngác, "Đăng...đăng ký cái gì?"

Còn nữa, ai là vợ anh hả?

Chúc mừng Chu thiếu đã kết thúc chuỗi ngày ăn hành, bắt đầu hành trình ăn tôi =)))

Spoil chương sau:

Nhiếp Thanh Anh mở danh bạ điện thoại, trong hàng loạt số lạ cô dễ dàng tìm ra số của Chu Minh. Cô nhắn cho anh một tin: "Đăng ký kết hôn đi."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Đến đây là để kết hôn hay ly hôn vậy?

Nhiếp Thanh Anh rất xinh đẹp, từ bé đến lớn, số người theo đuổi cô có thể xếp thành một hàng dài, bây giờ ở thành phố A lại được Từ thiếu và Chu thiếu cầu hôn cùng một lúc, có nhiều người sau khi nghe tin liền chạy đến xem thử em gái xinh đẹp ấy là ai.

Trước giờ tan tầm nửa tiếng, Từ Bạch Dương và Chu Minh cùng lúc xuất hiện ở trước cổng nhà hát. Hai chiếc xe sang trọng cùng lúc dừng lại, hai người đàn ông, một người khiêm tốn, một người khoa trương, ai nấy đều tràn đầy năng lượng như hai chàng trai mới lớn. Cảnh tượng trăm năm mới gặp một lần này hấp dẫn không ít người qua đường, mọi người từ nhà hát đi ra ai cũng ngó sang nhìn hai người đàn ông đứng cạnh xe mình.

Từ sau khi bị Chu Minh ngáng chân, bây giờ Từ Bạch Dương không thèm liếc bạn học cũ này dù chỉ nửa con mắt. Anh ta đã thấy rõ bộ mặt thật của Chu Minh, thằng này đúng là muốn đào gốc tường nhà mình.

Mà bây giờ Chu Minh lại gặp một phiền phức nhỏ.

Anh đến chỗ làm của Nhiếp Thanh Anh chờ người, không biết vì sao cô nàng mình tính vừa ký hợp đồng quảng cáo lại mò ra được hành tung của anh, cô ta mang kính râm, đeo khẩu trang, lênh khênh trên đôi giày cao gót hơn chục phân lọc cọc bước đến chắn đường anh. Xe của cô ta đậu sát bên cạnh xe anh, dưới ánh mắt mong chờ kịch hay của Từ Bạch Dương, cô ta bước đến tháo kính râm xuống, liếc mắt đưa tình với Chu Minh rồi ọ ẹ một câu, "Tam thiếu!"

Đầu Chu Minh căng ra ngay lập tức.

Thời gian này anh rất sợ gặp phiền toái, mọi chuyện đều dùng tiền để giải quyết, ngay lúc Nhiếp Thanh Anh có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, anh không muốn truy cứu vì sao cô nàng mình tính lại tìm được anh. Một câu cũng không hỏi, anh loay hoay tìm bút để viết chỉ phiếu, "Muốn bao nhiêu? Cầm tiền rồi đi mau đi, cách xa tôi một chút..."

Tiểu minh tinh, "..."

Cô ta vừa kinh ngạc vừa oan ức hỏi, "Không phải anh muốn theo đuổi em ư? Anh làm gì thế?"

Chu Minh nhú mày, ngẩng đầu nhìn gương mặt xinh đẹp trước mắt mình. Đúng là rất xinh, mày liễu thướt tha, môi đào đỏ thắm, dáng vẻ căn môi trông đáng yêu vô cùng. Gương mặt đã được trang điểm kỹ càng này, đàn ông bình thường nhìn vào chắc chắn sẽ không nhận ra cô ta đã trang điểm. Đồng thời, vì sợ người bên cạnh nhận ra nên cô ta cứ che che giấu giấu không dám đưa mặt ra nhìn người. Chu Minh hơi ngần ngại, thầm nghĩ đúng là không bằng một góc vợ của anh.

Bao nhiêu lần rồi. Cho dù là gương mặt hay là khí chất, đã bao năm trôi qua, gặp biết bao nhiêu em gái xinh đẹp, nhưng anh chỉ cảm thấy chỉ có Nhiếp Thanh Anh mới xứng với hai chữ "xinh đẹp" này, về đẹp không cần son phấn tô điểm, đẹp đến nao lòng.

Tiểu minh tinh nghĩ anh đã hiểu, ai ngờ Chu Minh nhìn cô ta rồi lại nhất quyết nói, "Chê ít hả? Muốn bao nhiêu?"

Mí mắt cô ta run rẩy, trong lòng thì bức bối. Dáng vẻ Chu Minh như sợ cô ta dây dưa không thả, phản ứng như thấy bò nhí chạy đến tận nhà này là sao? Không phải Hàn thiếu đã nói Chu Minh muốn hẹn hò với cô ta ư? Tiểu minh tinh đã chờ mấy ngày rồi mà vẫn không thấy người đâu, đành phải tự mình ra trận. Ngờ đâu anh lại phản ứng thế này?

Lúc cô ta đang quấy rầy Chu Minh thì Nhiếp Thanh Anh cũng chậm rãi bước ra.

Hai người đàn ông đứng cạnh xe mình, một trái một phải đồng thanh kêu lên, "Thanh Anh." "Vợ ơi!"

Nhiếp Thanh Anh nhìn sang hai bên, cúi đầu vờ như không thấy rồi vội vàng đi đến lối đi bộ, trốn tránh bọn họ. Chu Minh hung ác lườm tiểu minh tinh một cái rồi nhanh chóng lên xe đuổi theo. Từ Bạch Dương cũng lên xe, nhưng "kịch bản" Chu tam thiếu bỏ công lâu nay dựng ra rốt cục cũng lên sàn ---

Lương Hiểu Bạch vốn đi đi phía sau Nhiếp Thanh Anh, lúc cô ta nhìn thấy Từ Bạch Dương và Chu Minh thì trong đầu bỗng nhiên hiện lên câu nói của Chu Minh lúc trước. Cô ta bước đến chặn đầu xe Từ Bạch Dương, dịu dàng chào hỏi, "Bạch Dương, lâu rồi không chịu tìm em, bây giờ hai ta ngay cả bạn cũng không thể làm ư?"

Chiếc xe thể thao bên cạnh nhả khói ra làm Từ Bạch Dương sặc sụa. Xuyên qua kính chiếu hậu, Từ Bạch Dương nhìn Chu Minh mỉm cười khiêu khích trong chiếc Lexus vừa vọt ra ngoài. Anh ta nắm một cái lên tay lái, gương mặt trầm xuống, anh ta biết mình lại bỏ lỡ lần nữa.

Sau khi Nhiếp Thanh Anh trốn thoát thì nhanh chóng quyết định về nhà để cắt đuôi hai người kia. Nhưng Chu Minh vẫn kiên nhẫn bám theo cô, chạy vào tận khu chung cư của Nhiếp Thanh Anh. Cô vẫn cứ cúi đầu, không thèm nhìn người phía sau mà bước vào. Chu Minh từ phía sau chạy đến nắm lấy cổ tay cô, dịu dàng nói, "Vợ ơi, kết hôn đi."

Nhiếp Thanh Anh giãy tay ra nhưng không thành. Cô đứng bên ngoài tòa nhà, một lát sau, cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

Nhiếp Thanh Anh nhẹ giọng hỏi, "...Anh muốn bao nhiêu tiền mới chịu buông tha cho tôi?"

Chu Minh chấn động. "Em yêu ơi, cách xử lý phiền phức của em giống hệt anh luôn. Không đời nào em làm gì, mỗi khi anh xử lý mấy người đáng ghét suốt ngày theo đuôi anh cũng giống thế đấy. Hai đứa mình đúng là một đôi trời sinh đó."

Nhiếp Thanh Anh dừng lại một chút rồi nói, "...Tôi không có nói anh đáng ghét."

Nhiếp Thanh Anh im lặng một hồi, quyết định phải nói hết mọi chuyện thì người này mới có thể buông tha cho mình. Cô nói, "Ngay cả anh là anh tôi cũng không nhận ra."

Chu Minh đã bị sự coi thường của cô đã kích đến nỗi đã luyện thành một trái tim kim cương, nghe Nhiếp Thanh Anh nói mà mắt anh không thèm chớp lấy một cái. Chu Minh bỗng nói, "Vợ ơi em đừng gấp, để anh phân tích cho em nghe. Em nhìn Từ Bạch Dương đi, dù em và cậu ta đã chia tay nhưng cậu ta vẫn cứ bám lấy không buông có đúng không? Em thấy không, em đã đồng ý lời cầu hôn của anh mà cậu ta cũng không từ bỏ. Vì thế chỉ khi em kết hôn rồi thì mới có thể thoát khỏi cậu ta."

Về mặt Chu Minh buồn rầu, "Mà anh đây. Chuyện vừa này em cũng thấy mà? Anh cũng bị cô ta quấy rầy phiền muốn chết, cô ta cứ muốn theo đuôi anh, anh từ chối cô ta lại càng bám chặt hơn. Vợ ơi, anh hiểu nỗi buồn của em mà."

Vì muốn đạt được nhận thức chung mà Chu Minh không tiếc mở miệng tung tin đồn nhảm của tiểu minh tinh.

Nhiếp Thanh Anh chưa hiểu rõ về Chu Chu Minh, về mặt thả lỏng, thái độ cũng không còn cứng rắn như vừa này. Đôi mắt long lanh như hồ nước mùa xuân nhìn sang Chu thiếu, bỗng nhiên cô có cảm giác gặp được người cùng chung số phận.

Chu Minh đưa ra kết luận, "Thế nên chúng ta không cần tình cảm, chỉ bàn lợi ích là được rồi. Em là vì thoát khỏi Từ Bạch Dương, còn anh muốn thoát khỏi tiểu minh tinh kia, hai ta kết hôn, đó là cách tốt nhất."

Hàng mi Nhiếp Thanh Anh rung rung, sóng mắt lưu chuyển, đáy lòng bất ngờ khẽ động.

Cô bảo, "Tôi không muốn dây dưa với Từ Bạch Dương, anh ta mỗi ngày đứng chờ ở ngoài nhà hát, bên trong đoàn múa lại nhiều chuyện làm ảnh hưởng đến công việc của tôi."

Chu Minh tận dụng thời cơ, "Vậy thì chúng ta càng phải kết hôn! Anh sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc của em, bình thường anh còn bận hơn em, lại phải thường xuyên đi công tác. Anh hoàn toàn ủng hộ sự nghiệp của em, em thích múa thì cứ tiếp tục múa. Ngay cả gia đình anh đều tốt hơn Từ Bạch Dương, gia đình anh ta nhiều quy củ, em sẽ bị trói buộc. Nhưng anh lại khác..."

Chu tam thiếu giống như nhân viên tiếp thị, liên tục đẩy mạnh tiêu thụ chính bản thân mình, Nhiếp Thanh Anh cảm thấy có chút không đúng, nghi ngờ nhìn anh, "Nhưng mọi người ai cũng nói gia đình anh rất phức tạp..."

Chu Minh không thèm chớp mắt, "Không đâu. Xưa nay anh có bao giờ để lời cha mẹ nói vào tai đâu. Bọn họ không quản được anh đâu."

"Em kết hôn với anh, chính là kết hôn với một mình anh, không cần quan tâm đến gia đình của anh. Cha mẹ anh đã ly hôn, mẹ anh định cư ở nước ngoài, bà ấy có cuộc sống riêng của mình, sau này em gả cho anh thì không lo có chuyện mẹ chồng nàng dâu. Quan hệ giữa anh và ba không tốt, lời ông ấy nói cũng như nước đổ lá môn mà thôi, ngay cả nhà mà anh cũng không thèm về, sau này hai chúng ta ở riêng, em không cần phải làm ông ta vui lòng. Còn chị gái và dì nhỏ của anh lại càng dễ. Bọn họ đều là người ngoài, anh không quen, em cũng không cần quen làm gì."

Nhiếp Thanh Anh: Vì sao có người vì muốn cầu hôn mà lại đơn giản hóa gia đình phức tạp của mình như thế? Không giống với những gì cô nghe được.

Chu Minh là một sinh viên tài năng, có tài hùng biện, lại rất logic. Anh nói một hồi một hồi những chỗ tốt khi gả cho mình, Nhiếp Thanh Anh bị anh làm cho choáng váng mặt mày, cân cân trong lòng lại nghiêng về phía anh thêm một chút. Nhiếp Thanh Anh cố gắng duy trì ranh giới cuối cùng của mình, "Tôi

không muốn kết hôn qua loa, tôi với anh lại không quen, cũng không có tình cảm với anh."

Chu Minh, "Tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng mà. Cùng lắm thì ly hôn thôi."

Chu tam thiếu đúng là người trời, đề thuyết phục Nhiếp Thanh Anh, chưa kịp kết hôn đã bàn đến chuyện ly hôn rồi.

Chu Minh thề thốt, "Em yên tâm, anh khác Từ Bạch Dương. Chúng ta kết hôn, dù cho em không yêu anh thì anh cũng sẽ không bao giờ ngoại tình. Nếu anh phạm phải sai lầm này, anh sẽ tịnh thân* ngay lập tức, tất cả nhà, xe thuộc quyền sở hữu của anh đều sẽ chuyển sang tên em. Em mà kết hôn với anh sẽ không lỗ đâu."

*Tịnh thân: quá trình để trở thành thái giám ngày xưa.

Nhiếp Thanh Anh kỳ quái nhìn anh, "Tôi không tham tiền."

Chu Minh im bất, trầm nghĩ tiêu rồi, phẩm chất của nữ thần khác xa anh. Nhưng anh nhanh chóng cứu vãn hình tượng bản thân, "Anh chỉ dùng điều này để bày tỏ nguyên tắc của anh mà thôi."

Anh giục cô, "Kết hôn nhé! Kết hôn nhé em!"

Nhiếp Thanh Anh không thể chống đỡ nổi, chỉ nói, "...Anh để tôi suy nghĩ lại đã."

Ngày hôm sau, Nhiếp Thanh Anh được nghỉ, buổi chiều cô ở nhà vừa khuấy nồi cháo vừa nhớ đến Chu Minh. Đột nhiên cô nhận được một cuộc điện thoại, là ba mẹ Nhiếp gọi đến. Mẹ Nhiếp vừa nghe cô bắt máy đã vội vàng hỏi, "Thanh Anh, con và Bạch Dương sao rồi?"

Nhiếp Thanh Anh úp úp mở mở nói, "Cứ thế thôi."

Mẹ Nhiếp, "Vậy thì mẹ yên tâm rồi. Bạch Dương là thằng bé tốt, con đừng bỏ lỡ người ta. Con cũng đã 25 rồi, cả ngày chỉ cắm đầu vào múa may thì làm được gì, phải lấy chồng đi. Kết hôn xong rồi lại tiếp tục sự nghiệp, đến lúc đó mẹ cũng không lãng nhăng nữa. Không phải con nói đến thành phố A để kết hôn ư? Chùng nào mới kết hôn đây? Ba mẹ Bạch Dương nói sao? Con thử hỏi nó xem."

Một cuộc điện thoại giục cười kéo dài cả tiếng đồng hồ.

Nhiếp Thanh Anh im lặng nghe mẹ nói chuyện với mình, cháo cũng vừa chín tới. Cô ngồi xuống, chậm rãi múc một muỗng cháo đưa vào miệng. Ăn được một miếng, cô lại nhớ đến lời cầu hôn động lòng người của Chu Minh. Anh rốt cục đã thuyết phục thành công rồi, cô trầm nghĩ, ít ra mình còn có thể ly hôn.

Nhiếp Thanh Anh mở danh bạ điện thoại, trong hàng loạt số lạ cô dễ dàng tìm ra số của Chu Minh. Sau đó, cô nhắn cho anh một tin: "Đăng ký kết hôn đi."

Bên kia trả lời lại ngay lập tức, "Vợ ơi chờ anh!!"

Cô không hề biết rằng, Chu Minh vốn đang chuẩn bị đi công tác, anh sắp sửa lên máy bay rồi, nhưng vừa nhận được tin nhắn của cô anh liền hủy chuyến bay ngay lập tức, vội vàng chạy về thành phố A.

Sau khi hẹn thời gian với Chu Minh, Nhiếp Thanh Anh liền ra khỏi nhà. Cô đến cục dân chính gần nhà mình, cùng xếp hàng với mấy cặp đôi đến đăng ký. Chu Minh vẫn chưa thấy đến nhưng cô không hề sốt ruột. Cô yên lặng ngồi chờ một bên, đối lập hẳn so với mấy cặp đôi anh em em em rải thức ăn cho chó khắp nơi kia. Hôn nữa với vẻ ngoài xinh đẹp khiến người khác càng thêm chú ý. Bọn họ vừa nhìn cô thì trong đầu đã tự động hiện lên một bộ phim màu chó dài 80 tập.

Có một nhân viên trong cục đến chỗ cô thúc giục, "Sắp đến lượt cô rồi, anh nhà cô đâu?"

Nhiếp Thanh Anh suy nghĩ một lát rồi trả lời, "Tôi không biết!"

Nhân viên công tác há hốc mồm: Không biết là sao?

Nhiếp Thanh Anh nói tiếp, "Để tôi hỏi anh ấy xem."

Nhân viên lấy tay lau mồ hôi thì thấy Nhiếp Thanh Anh cầm điện thoại ra lướt, ấn một dãy số chưa được lưu vào danh bạ, sau đó gửi một tin nhắn, "Chào anh, anh Chu, xin hỏi khi nào anh mới dành chút thời gian đến đây..."

Nhân viên, "..."

Anh Chu? Chào anh? Xin hỏi? Dành chút thời gian?

Xa lạ thế này...đến đây để kết hôn hay ly hôn vậy? Sao mấy cặp đôi bây giờ thể hiện tình cảm kỳ quái thế này?

Sắp NGƯỢC rồi, sắp NGƯỢC...độc giả rồi=))))))

Spoil chương sau:

Chu Minh ôm chặt lấy cô, "Vợ ơi, anh sợ ma, không dám ngủ một mình, em ngủ chung với anh đi, anh hứa anh sẽ không làm gì hết mà."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Vợ ơi, anh sợ ma, không dám ngủ một mình

Tục ngữ có câu "Làm việc tốt thường hay gặp trắc trở."

Chu Minh lại bị kẹt xe trên đường.

Chuyện này hết sức khẩn cấp, anh gọi điện thoại khắp nơi, "Tiểu Trần, hộ khẩu! Đến nhà tôi ở khu Khúc Giang lấy hộ khẩu giúp tôi, tôi sẽ gửi địa chỉ ngay, lát nữa gặp nhau ở cục dân chính."

Thư ký Trần, "Giám đốc...tôi đang nghỉ phép..."

Chu Minh, "Tôi biết cô đang nghỉ phép, nhưng..."

Thư ký Trần, "Tôi đang ở nước ngoài mà! Nhưng giám đốc yên tâm, chìa khóa nhà anh tôi đã đưa cho trợ lý Triệu..."

Trợ lý Triệu là ai? Chu Minh là giám đốc, dưới có thư ký, thư ký lại có trợ lý giúp đỡ. Nhưng vị giám đốc này lại không biết trợ lý là ai. Biết Trần Linh Linh không ở trong nước, Chu Minh cúp ngang điện thoại. Anh không thêm tốn thời gian với cô ấy, lập tức gọi cho anh em của mình, "Hàn Đạt, cậu đến nhà tôi lấy hộ khẩu cho tôi, nhanh lên."

Bây giờ là 4 giờ chiều, Hàn thiếu không đi làm, anh ta đang mơ mơ màng màng ngâm mình trong quán bar. Hàn Đạt say khướt hỏi lại, "Cậu lấy hộ khẩu làm gì?"

Chu Minh đáp lại qua loa, "Bây giờ nói cho cậu biết cũng không sao, tôi sắp kết hôn với nữ thần rồi."

Hàn Đạt: "..."

Anh ta vội đẩy cô em ngực to bên cạnh ra, bước nhanh ra khỏi đám đông ồn ào, Hàn Đạt tỉnh rượu ngay lập tức. Anh ta đứng ngoài hành lang, khó tin hỏi lại, "Nữ thần của cậu? Nhiếp Thanh Anh hả?"

Chu Minh hờ hững trả lời, "Ừ."

Hàn Đạt gào thét, "Không phải cậu bảo từ bỏ cô ta rồi ư? Hóa ra cậu đang chơi bợn tôi đấy à?"

Chu Minh đưa điện thoại cách xa ra một chút, ra vẻ oan ức nói, "Giữ chứ, tôi từ bỏ thật rồi, nhưng cậu biết mà, trên đời này không có chuyện nào theo kế hoạch của cậu cả."

Hàn Đạt thấy mình say thật rồi.

Chu Minh, "Lát nữa đến nhớ mang đồ đẹp cho tôi nha, cả nước hoa và keo xịt tóc nữa."

Hàn Đạt mở miệng mắng Chu Minh vài câu, sau khi cúp điện thoại cũng không sai cấp dưới đi làm mà tự mình rời khỏi quán bar chạy đến nhà Chu Minh ở khu Khúc Giang. Nhà của Chu đại gia ở biệt thự ngoại ô, còn Chu Minh bình thường ở lại nhà trong khu Khúc Giang, hai cha con nhà này ngoại trừ công việc thì không thêm nhìn mặt nhau. Hàn Đạt tự mình đi lấy hộ khẩu cho anh là do quá hiếu kỳ --

Nhiếp Thanh Anh chịu gả cho Chu Minh thật ư?

Nguyễn vọng từ trung học của Chu Minh sắp thành hiện thực rồi?

Không lẽ chỉ cần sống lâu, cố gắng chịu khổ thì mọi ước mơ đều sẽ thành hiện thực chăng?

...

Nhiếp Thanh Anh ngồi chờ hơn một tiếng đồng hồ. Cục dân chính nghỉ làm lúc 6 giờ chiều, 5 giờ 30 đã bắt đầu ngưng nhận đăng ký, cô nhìn đồng hồ, giờ đã 5 giờ 15 rồi.

Chu Minh vẫn chưa đến.

Đến lượt Nhiếp Thanh Anh, nhân viên công tác nhìn cô gái xinh đẹp này với ánh mắt vô cùng kỳ lạ, Nhiếp Thanh Anh đành nhường chỗ cho một cặp vợ chồng đến ly hôn, còn mình thì tiếp tục chờ một bên. Thấy họ sắp tan làm đến nơi rồi mà Chu Minh vẫn chưa đến, Nhiếp Thanh Anh không hề tức giận.

Cười chui không giống với kết hôn bình thường, có lẽ đôi phương cảm thấy qua loa quá mà hối hận rồi.

Nhiếp Thanh Anh không đợi nữa, sau khi cô kéo số điện thoại của Chu Minh vào danh sách đen thì quyết định kết thúc trò cười này. Cô đi ra cửa định về nhà, lúc đặt tay lên cánh cửa, cô nhìn thoáng ra bên ngoài thì sững sốt --

Có một chiếc taxi vội vã dừng lại ở bên ngoài, người đàn ông vội vàng bước xuống xe, mồ hôi đổ đầy đầu.

Đến bây giờ, Nhiếp Thanh Anh vẫn chưa nhận ra người đàn ông điển trai này chính là chồng tương lai của mình. Cô chỉ tò mò nhìn chàng trai đang ngăn không cho tài xế chạy đi vì anh phải đứng trước kiếng xe mà sửa sang lại đầu tóc của mình. Ngay sau đó lại có một chiếc xe chạy đến, một người khác nhảy xuống xe, một tay cầm nước hoa một tay cầm một bộ đồ vest, lớn tiếng gọi người đàn ông đang soi gương kia, "Chu Minh, hộ khẩu nè!"

Chu Minh thúc giục, "Nhanh nhanh nhanh, mẹ nó, sao tự nhiên tóc tôi lại vểnh lên thế này, sao mà chụp hình được đây? Keo xịt tóc đâu? Cậu có mang thầy Tony* đến không đây?"

*Thầy Tony: dân mạng dùng để chỉ nhà tạo mẫu tóc. Vì họ phát hiện những nhà tạo mẫu tóc phần lớn đều tên là Tony hoặc Kevin bởi nghe rất oách mà lại dễ nhớ, nhưng Tony vẫn chiếm đa số cho nên bọn họ dùng Tony để chỉ những nhà tạo mẫu tóc. (Theo Baiké)

Người đàn ông đi sau mừng anh, "Tôi đem cả salon đến cho cậu nhé?"

Nhiếp Thanh Anh đang đứng trước cửa, "..."

Đây chính là ông chồng tương lai của mình...

Nhân viên công tác đứng sau cô, "Àiz, này cô, cô có đi nữa không?"

Nhiếp Thanh Anh mím môi khẽ nở nụ cười, "Không, chồng tôi tới rồi."

Cô yên lặng chờ một lát, quả nhiên không lâu sau, Chu Minh trở lại đáng vẻ đẹp trai ngồi ngồi đây cửa bước vào, nhìn thấy cô gái mặc váy dài đứng cạnh cửa. Cô gái với làn da trắng như tuyết, chân dài tay thon, khí chất như hoa lan đang nhìn mình. Chu Minh dừng lại, mặt dày lên tiếng, "Vợ ơi, anh đến có trễ quá không?"

Anh đến gần ôm lấy vai của cô bước vào trong. Nhiếp Thanh Anh cứng đờ người, cô vẫn chưa quen với những đụng chạm ôm ấp của anh, Chu Minh cúi đầu nhỏ giọng hỏi cô, "Em đứng đây chờ bao lâu rồi?"

Nhiếp Thanh Anh nhìn anh, biết anh đang muốn hỏi cái gì liền trả lời, "Tôi nhìn thấy hết cả rồi."

Chu Minh, "..."

Cánh tay ôm bà vai Nhiếp Thanh Anh siết chặt lại, trong lòng anh cảm thấy có nguy cơ. Nhiếp Thanh Anh có khi nào thấy tác phong vừa rồi của anh mà hối hận không muốn gả cho anh nữa không? Anh bước nhanh hơn, vừa đi vừa giục cô, "Nhanh nào, nhanh nào, tranh thủ thời gian đi đăng ký thôi, đừng kéo dài thời gian làm việc của người ta."

Nhiếp Thanh Anh bị anh đẩy đi về phía trước. Cô cúi đầu che đi ý cười trong đáy mắt.

Thủ tục kết hôn rất nhanh. Chu tam thiếu chỉ yên lặng được một lát, đến khi hai người chụp hình xong, nhân viên công tác đưa giấy chứng nhận kết hôn cho bọn họ, Chu Minh cầm ảnh chụp đi đến bên cạnh cô vợ dịu dàng của mình cảm thán, "Nhìn xem, tình yêu ngập tràn trong mắt đôi ta, tình cảm đang dần lên men này, chứng minh chuyện tình đôi ta sẽ ngày một tốt hơn!"

Nhiếp Thanh Anh bình tĩnh nhìn tấm ảnh chụp chung của bọn họ, không nhìn ra tình cảm lên men ở chỗ nào. Cô hỏi, "Tình cảm của chúng ta ở đâu ra?"

Da mặt Chu Minh gật gật.

Nhân viên làm việc ở cục dân chính, "...Đôi vợ chồng trẻ hai người đúng là thú vị, ha ha ha."

Bọn họ cúi đầu cười đến nổi bà vai run rẩy. Đến cuối ngày rồi mà có thể gặp một cặp vợ chồng thú vị như thế, vui quá đi mất.

Mặt Nhiếp Thanh Anh đỏ bừng, cô lấy tay che mặt...Ông chồng lạ mặt này đúng là biết diễn, mặt mặt quá đi mà. Dám lừa cả cô...

...

Sau khi rời khỏi cục dân chính, Nhiếp Thanh Anh cảm thấy hoảng hốt, không ngờ mình lại giải quyết chuyện hôn nhân đại sự của mình nhanh như thế. Bà mẹ cô còn tưởng cô sẽ kết hôn với Từ Bạch Dương, kết quả cô lại đi cưới chui, trở thành vợ đại gia. Có lẽ ba mẹ cũng không biết Chu Minh là

ai...Nhưng không sao, thật ra cô cũng không biết rõ về anh chồng mới cưới này.

Tàng đá trong lòng Chu Minh cuối cùng cũng rơi xuống, anh vui mừng khắp khỏi ngấm nghĩa giấy kết hôn của hai người suốt.

Cuối cùng anh cũng lừa được Nhiếp Thanh Anh...cưới cô về nhà rồi.

5 giờ rưỡi, hai người đứng trước cửa cục dân chính, Nhiếp Thanh Anh vẫn còn xa lạ với Chu Minh. Anh nhận ra sự xa cách của cô, vì muốn làm giảm sự ngại ngùng giữa hai người, anh chủ động mở lời, "Kết hôn rồi, em có gì muốn nói với anh không?"

Nhiếp Thanh Anh chậm rãi trả lời, "Tôi không muốn làm tiệc cưới, không muốn thông báo chuyện kết hôn cho mọi người biết, sau này có ly hôn thì đỡ phiền phức."

Chu Minh bỗng chốc hóa đá.

Sau đó anh mới miễn cưỡng trả lời, "Được thôi."

Nhiếp Thanh Anh do dự một chút mới nói, "Cha mẹ hai bên..."

Chu Minh, "Tạm thời không cần gặp. Mẹ anh đang ở nước ngoài. Chờ sau khi chúng ta rảnh thì nói tiếp."

Nhiếp Thanh Anh thờ phào nhẹ nhõm rồi gật đầu. Bây giờ cô không muốn kích thích ba mẹ mình...Nếu cô mà nói cho ba mẹ biết mình chia tay với Từ Bạch Dương, hai người chắc chắn sẽ phản đối, bắt cô phải chấp nhận anh ta. Thôi thì cho bọn họ thời gian giảm sốc rồi hãy nói chuyện mình kết hôn sau vậy. Nhiếp Thanh Anh suy nghĩ một cách tích cực, biết đâu vài ngày nữa mình với Chu Minh lại ly hôn thì sao, tốt nhất là khoan hãy nói.

Chu Minh ôm vai Nhiếp Thanh Anh, cúi đầu nhìn cô, "Hôm nay trễ rồi nên không có thời gian làm chuyện khác, trước mắt qua nhà anh ngủ nhé."

Nhiếp Thanh Anh, "Không, không cần đâu..."

Chu Minh giả vờ đau khổ, "Vợ à, ngày đầu tiên kết hôn mà em đã muốn ở riêng với anh rồi hả?"

Nhiếp Thanh Anh nhìn về âm thầm trong mắt anh, nhẹ nhàng thờ dài, nghĩ có lẽ mình đã làm tổn thương anh thật rồi. Cô có chút bối rối, trước kia quen Từ Bạch Dương, anh ta không bao giờ quăn quýt khi cô lên tiếng từ chối. Trên đời sao lại có người đàn ông kỳ quái như Chu Minh thế này? Chu Minh và Từ Bạch Dương hoàn toàn trái ngược nhau...Cô cố gắng thích ứng với thân phận cô vợ mới của mình, không muốn để lại ấn tượng xấu với chồng vào ngày đầu tiên kết hôn.

Nhiếp Thanh Anh cắn môi, "Có tiện không?"

Chu Minh "Sao lại không tiện? Không lẽ em nghĩ anh sẽ mang phụ nữ khác về nhà mình?"

Nhiếp Thanh Anh kỳ quái nhìn anh, sao anh ấy lại nghĩ như thế?

Cô nói, "Ý tôi là tôi không có áo ngủ, dép lên, kem dưỡng da, còn có khăn mặt và bàn chải đánh răng, tôi ngủ chỗ anh không tiện lắm."

Chu Minh, "..."

Não của vợ anh đúng là...Chu Minh buồn cười nói, "Vậy chúng ta quay về nhà em lấy ít đồ nhé?"

Nhiếp Thanh Anh hài lòng trả lời, "Ừ."

...

Thế là, hai vợ chồng mới cưới giày vò một hồi, lúc quay về khu Khúc Giang đã đến 8 giờ tối. Nhà Chu Minh chưa bao giờ nổi lửa nấu cơm, nổi nêu xoong chảo, hoặc là không có, hoặc là mới tinh. Chu Minh lúng túng cả buổi trời, đành phải mời cô vợ mới cưới xuống lầu ăn cơm tiệm.

Đêm đầu tiên sau khi kết hôn, Nhiếp Thanh Anh rửa mặt xong xuôi thì chần chờ nói với anh chuyện chia phòng ngủ.

Ánh mắt Chu Minh hơi kỳ lạ, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Nhiếp Thanh Anh dịu dàng nhìn anh, nghĩ trong đầu ông chồng này đúng thật là biết quan tâm, cô đưa ra bao nhiêu điều kiện vô lý vậy mà anh đều đồng ý. Có lẽ cô đã lấy đúng người rồi.

Vào phòng đóng cửa, cô Nhiếp thuyết phục bản thân thích nghi với hoàn cảnh mới rồi chìm vào giấc ngủ. Ngủ trong nhà của một người đàn ông xa lạ, mặc dù người này bây giờ đã là chồng mình, nhưng cô vẫn có cảm giác lạ lẫm. Nhiếp Thanh Anh mơ mơ màng màng đến gần rạng sáng mới ngủ được. Cô vừa chợp mắt không được bao lâu thì bên ngoài có người gõ cửa phòng, "Vợ ơi, vợ ơi vợ..."

Nhiếp Thanh Anh bị đánh thức.

Cô mơ màng ngồi dậy, bật đèn xem giờ, trời vẫn còn chưa sáng. Nhiếp Thanh Anh đi chân trần ra mở cửa, nhìn thấy người đàn ông mặc áo ngủ đứng

ngoài cửa run lấy bầy. Cửa vừa mở ra, Chu Minh liền nhào đến ôm chặt Nhiếp Thanh Anh. Cô giật nảy mình, con buồn ngủ bỗng chốc mắt sạch.

Chu Minh ôm chặt cô kể lể, "Vợ ơi, anh sợ ma, không dám ngủ một mình. Vợ cho anh ngủ chung đi, anh đảm bảo với em cái gì anh cũng không làm."

Về mặt Nhiếp Thanh Anh không chút biểu tình: cô chỉ biết câm nín trước trò mèo của Chu tam thiếu.

Tác giả có lời muốn nói:

Nhiếp Thanh Anh: Có ông chồng thích diễn quá thì phải làm sao?

Chàng trai vàng trong làng diễn xuất: Chu Minh =)))

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Vợ ơi! Em chạy sai hướng rồi! Anh mới là chồng em nè!

Đêm hôm khuya khoắt, ông chồng trên danh nghĩa lại chạy đến phòng, ôm cô run lấy bầy nói mình sợ ma nên muốn ngủ với cô.

Sáng mai còn phải dậy đi làm. Nhiếp Thanh Anh có hơi bực bội, "Đây không phải là nhà anh sao? Trước kia sao anh ngủ được?"

Chu Minh ngẩng đầu buồn bã nhìn cô rồi thở dài. Anh cao to thế mà lại ra giả vờ hoảng hốt như chú nai con, Nhiếp Thanh Anh nhìn mà thấy ớn lạnh.

Chu tam thiếu u sầu đáp, "Đêm dài đằng đẵng mà không có ai ở bên, một mình anh cô độc đành cố nén nỗi sợ hãi vào lòng. Nhưng bây giờ anh đã có em rồi, vợ ơi, em sẽ không bỏ mặc anh chứ?"

Nhiếp Thanh Anh và Chu Minh mặt đối mặt với nhau, vai bị anh ôm chặt, cô cố giãy dụa nhưng không thành. Chỉ cần cô dùng sức một tí là anh lại gào lên "Anh sợ quá!". Nhiếp Thanh Anh chặt vật đưa tay lên xem giờ, đã 1 giờ 10 rồi.

Cô bất lực hỏi, "Có đúng là anh chỉ ngủ chứ không làm chuyện khác?"

Chu Minh, "Dĩ nhiên."

Nhiếp Thanh Anh, "Vào ngủ đi."

Nhiếp Thanh Anh quay người đi về phía giường, bảo Chu Minh lấy thêm gối. Chu Minh nhìn bóng lưng cô, vừa gật đầu đồng ý vừa nở nụ cười khó hiểu -- cô vẫn dễ lừa như xưa.

Giống như năm đó, cô không biết anh là ai, nhưng khi anh giả vờ đáng thương mượn tiền cô, cô lại dốc túi cho anh mượn.

Anh biết cô đã lâu, bao năm trôi qua mà cô vẫn không hề thay đổi, nhưng anh đã không còn là chàng trai chỉ biết theo đuôi cô năm đó.

Anh đã thay đổi rất nhiều, thời gian thấm thoát thoi đưa, thiếu niên đã từng cầu mà không được, nản lòng rút lui ấy đã sớm biến mất rồi. Bây giờ chỉ còn lại người đàn ông không từ thủ đoạn, không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua mà thôi.

Với mảnh khoe của mình, Chu thiếu cuối cùng đã được ngủ cùng giường với vợ, cứ từ từ mà tới, tạm thời anh không muốn thăm dò ranh giới của Nhiếp Thanh Anh. Sau khi dịu dàng chúc vợ ngủ ngon xong, tắt đèn, đôi vợ chồng mới cưới bắt đầu đêm cùng giường đầu tiên.

...

Bóng đêm dần buông xuống, sau khi bị Chu Minh hành một trận, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Chu Minh nằm bên cạnh nhìn cô chăm chú, lúc tỉnh lúc mơ, bị nhấn chìm trong cơn ác mộng không chân thật.

Anh mơ đến thời cấp 3, vào mùa đông năm lớp 12, chuyện ba anh giấu diếm bao năm trời cuối cùng đã bị lộ. Vợ của ông dẫn theo 2 đứa con gái từ quê lên tìm ông, chỉ trong một đêm, người mẹ cao quý của anh lại trở thành kẻ thứ ba. Ba và mẹ đều là những người nổi tiếng trong giới, ba là ông trùm trên thương trường, mẹ là nhà dương cầm nổi tiếng. Sau khi mọi chuyện xảy ra, không chỉ cổ phiếu của công ty ba bị giảm, ngay cả sự nghiệp của mẹ cũng bị người ta chỉ trích. Sau đó mẹ anh bị bị, quay về nhà ông ngoại ngay trong đêm.

Trong khoảng thời gian ấy, chàng trai Chu Minh luôn được ba mẹ cưng chiều kia bỗng chốc không biết phải làm thế nào.

Anh hận ba mình, cũng hận vợ của ba và hai người chị gái, anh còn hận mẹ mình trở thành kẻ thứ ba bị mọi người thóa mạ. Lúc ấy trong nhà rất loạn, địa vị của anh lung lay sắp đổ, Chu Minh không muốn về nhà đối mặt với những lời kiện cáo của bà vợ lớn với ba mình, anh chỉ muốn về nhà ngoại thăm mẹ.

Chu Minh ghét ba mình, cảm thấy tất cả mọi thứ trên người mình đều do ông ấy cho, anh muốn đi thăm mẹ nhưng lại không muốn dùng tiền của ông.

Mùa đông năm ấy, anh chỉ đi loanh quanh trong trường, không biết phải đi đâu. Anh mẹ theo con đường quen thuộc đi đến sân trường bên cạnh, nhưng lúc ấy mọi người đã nghỉ học, lúc bấy giờ anh cũng không còn tâm trạng theo đuổi Nhiếp Thanh Anh. Đi đến trường học bên cạnh, ngồi gần người trên bậc thang, trong lòng như muốn bùng nổ, anh muốn giết hết những người xa lạ đang ở trong căn nhà kia, lại mệt mỏi chỉ hận muốn trốn khỏi căn nhà đó.

Đúng lúc ấy, bỗng nhiên thấp thoáng dáng người thon gầy, với cái eo nhỏ xinh và đôi chân dài cùng làn da trắng như tuyết nổi bật. Cô từ trên lầu bước xuống thì nhìn thấy chàng trai đang ngồi trên bậc thang.

Chu Minh ngồi dưới ánh chiều tà, khắp sân trường không còn một bóng người, cô bước đến gần, nhìn bóng lưng gầy gò cô độc của anh trông rất lạnh lẽo, đìu hiu.

Anh nở nụ cười hờ hững, "Em sắp về nhà hả? Ai cũng muốn về nhà, nhưng anh phải đi nơi nào đây...Anh có một chuyện đè nén ở trong lòng sắp điên rồi, nhưng anh không muốn nói cho người quen biết. Em có muốn nghe không?"

Nhiếp Thanh Anh liền đáp, "Được."

Chàng trai khiếp sợ ngẩng đầu, lần đầu tiên được cô đáp lại. Dưới ánh nhìn chăm chú của cô, anh khản trương một lát rồi mở miệng, "Ba mẹ anh sắp li hôn."

Vừa nói ra thì những lời tiếp theo cũng dễ dàng hơn. Anh không muốn tâm sự với bạn bè để tìm kiếm sự đồng tình, chỉ muốn nói với một mình cô. Chu Minh kể hết những chuyện vừa qua trong nhà mình, nói mình ghét ba mẹ con nhà kia thế nào, hận ba mình ra sao. Có lẽ vì cảm xúc của anh quá bất ổn, ánh mắt ngập tràn thù hận khiến cô lo lắng hỏi anh, "Vậy anh định làm gì?"

Lúc đầu Chu Minh định mượn người dân mặt ba mẹ con nhà kia. Nhưng dưới ánh nhìn chăm chú của cô, anh chần chờ một lát, tự kéo bản thân từ ranh giới nguy hiểm quay trở về, "...Vay tiền, anh muốn về quê thăm mẹ."

Nhiếp Thanh Anh, "À."

Thế là cô đem hết tiền của mình đưa cho anh, ngay cả tiền mua vé xe về nhà của mình cũng đưa luôn cho anh. Nhiếp Thanh Anh, "Tôi múa rất giỏi, chỉ cần nhận một vở múa là đủ tiền mua vé xe rồi, anh cầm tiền mua vé về nhà trước đi."

Chu Minh ngạc nhiên, "Vậy...học kỳ sau anh sẽ trả tiền lại cho em nhé."

Nhiếp Thanh Anh lắc đầu, "Không cần đâu."

Bây giờ nghĩ lại, Nhiếp Thanh Anh nói không cần có lẽ là vì từ đầu đến cuối cô không biết mình là ai. Lúc cô cho anh mượn tiền đã không trông mong anh sẽ trả lại. Dù sao cô cũng không nhớ nổi.

Sau đó Chu Minh không trả tiền lại. Học kỳ hai lớp 12 anh không đi học thường xuyên, chuyện theo đuổi nữ thần cũng bị anh cho vào quên lãng, so với mấy chuyện nhà phức tạp của nhà mình, Nhiếp Thanh Anh không quan trọng bằng. Về sau anh thi rớt đại học, học lại, mẹ ly hôn rồi xuất ngoại, ba mẹ bắt đầu kiện tụng, cả thế giới đều biết đến chuyện bê bối của nhà bọn họ...Đương nhiên, Chu Minh cũng đã bỏ lỡ Nhiếp Thanh Anh.

Cô là ánh trăng sáng trong cuộc đời của anh, trong lúc vô tình cô đã kéo anh ra khỏi ranh giới phạm tội. Sau này, anh cũng gặp qua rất nhiều cô gái xinh đẹp, nhưng vẫn không thể thoát khỏi hình bóng cô. Anh luôn nhớ đến cô, nhớ đến buổi chiều hôm ấy, lần đầu tiên cô dịu dàng với anh như thế. Nhiều năm sau, anh học lại, xuất ngoại, đi làm, lúc quay về vẫn muốn tìm cô...

...

Nhưng âm kém dương sai, lúc đó Nhiếp Thanh Anh được bạn thân Lộ Khê giới thiệu quen biết Từ Bạch Dương. Sau lại cùng anh ta yêu nhau, biết mùa đông năm ấy ba mẹ Từ Bạch Dương cũng âm ỉ muốn li hôn. Cô tưởng chàng trai năm đó vay tiền mình chính là Từ Bạch Dương, khi nghe cô nói, Từ Bạch Dương chỉ im lặng, anh ta đoán được là ai nhưng lại không nói gì.

Mọi chuyện đã qua không cần phải truy cứu, có truy cũng không làm được gì, chỉ càng thêm phiền. Chỉ khi Nhiếp Thanh Anh và Chu Minh tiếp tục đoạn tiền duyên kia thì quá khứ đã qua mới càng thêm ý nghĩa.

...

Nhiếp Thanh Anh ngủ cả đêm luôn có cảm giác bị bóng đè. Ngay lúc cô sắp tắt thở thì cuối cùng chuông báo thức đã vang lên báo hiệu trời đã sáng. Cô mở mắt ra, đưa tay định tắt báo thức thì cảm giác có gì đó đang đè nặng lên người mình, trên cổ cũng bị vắt ngang khiến cô không ngồi dậy được.

Cô cố gắng xoay người lại, dưới ánh sớm mai xuyên qua ô cửa sổ, cô nhìn thấy người đàn ông đang quấn chặt lấy người mình như bạch tuộc, đầu tóc thì bù xù như tổ quạ.

Nhiếp Thanh Anh giật cả mình.

Sau đó mới nhớ ra đây là chồng mình, cô im lặng đánh giá: Tướng ngủ của Chu thiếu...đúng là...

Cô giãy hoài mà không ra, đành phải đẩy đẩy anh, "Anh mau dậy đi! Đừng ngủ nữa, nặng muốn chết đây này, tôi không thờ được...lát nữa tôi còn phải đi làm nữa!"

Chu Minh bị đẩy một hồi lâu mới mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của cô vợ nhà mình. Tóc dài bị chặn dưới cánh tay, làn da trắng nõn mềm mại vô cùng, gương mặt toát lên vẻ xinh đẹp, mỹ nhân đang nhủu mày nhìn anh, ngay cả khi giận dữ mà còn đẹp như thế. Anh gần như đã quên mất mình và cô đã ngủ chung một giường, quên mất anh và cô đã là vợ chồng, anh mơ màng cảm thấy chỉ có Nhiếp Thanh Anh trong mơ mới có thể ngủ cùng với anh.

Chắc chắn là mơ rồi.

Thế nên Chu Minh vô cùng tự nhiên ôm lấy cổ cô, đè nữ thần lòng mình xuống giường, triền miên quẩn lấy môi cô.

Nhiếp Thanh Anh, "...!!!!!"

Một giây sau, trong phòng ngủ vang lên tiếng "ầm ầm", người đàn ông thâm thiết kêu lên, Chu Minh bị cô Nhiếp đạp xuống giường.

Chu Minh đã hoàn toàn tỉnh táo.

...

Vợ mang theo vẻ mặt hằm hằm đi làm, Chu Minh xin lỗi thế nào cô cũng không thềm để ý. Anh khổ muốn chết, nhìn đồng hồ cũng đã trễ rồi nên chỉ có thể đi làm trước rồi tính. Chuyển công tác của anh đã hủy đột xuất, trong thời gian này không có chuyện gì làm nên muốn ở nhà với vợ, nhưng cũng phải đến trả lời với công ty về chuyện kia. Sáng nay Nhiếp Thanh Anh quá độc ác, không hổ danh là vũ công, lực ở chân rất mạnh mẽ...Chu tam thiếu đến công ty với cái chân cà nhắc hấp dẫn vô số ánh mắt vây xem.

Đến giờ ăn trưa, Chu Minh đọc tin nhắn của đám bạn trên Wechat, "Tam thiếu, mới mở một hội sở cao cấp, tối nay đi không?"

Tối qua Nhiếp Thanh Anh mới nhắc anh không được nhiều chuyện bỏ lơ khắp nơi mình đã kết hôn.

Chu Minh nhìn hồi lâu, ra vẻ lơ đãng khoe khoang, "Ây da, chắc tôi không đi được đâu, eo đau quá."

Bạn bè, "Đau ở đâu? Cậu làm gì mà đau?"

Anh hồ hững trả lời, "Bị vợ đạp."

Cả đám: "..."

Mọi người chấn kinh, "Cậu lấy vợ khi nào vậy?"

...

Thế là xế chiều hôm đó, trước cửa nhà hát, hàng loạt xe thể thao của đám con nhà giàu chắn hết lối. Chu Minh vuốt vuốt áo, để bạn bè chiêm ngưỡng cái eo của mình. Anh đắc ý nói, "Vợ của tôi rất lợi hại, sức đạp vừa mạnh vừa ác khiến tôi không cần lo lắng vợ đẹp bị đám du côn ăn hiếp..."

Bạn bè nghe cả buổi trời, nghe đến phiên, trợn trắng mắt nhìn anh, "Cả ngày nay cậu cứ khoe vợ cậu đánh, sao cô ấy không đối xử tốt với cậu một tí hả?"

Chu Minh khịt mũi coi thường, "Một đám độc thân các cậu làm sao hiểu được tinh thú của người đã kết hôn chứ. Tình cảm vợ chồng tôi rất tốt, chỉ cần nhìn thấy tôi là cười, tối qua vợ tôi còn chủ động cho tôi vào phòng ngủ cùng đấy, mấy cậu có hiểu không? Vợ tôi còn hẹn tôi đi đăng ký kết hôn đấy! Quá đáng yêu..."

Chu tam thiếu khoe khoang một hồi, nhìn sang cửa chính thấy Nhiếp Thanh Anh đang đi ra. Anh vội vàng kêu đám bạn nhìn sang, Nhiếp Thanh Anh nhìn thoáng về phía anh, Chu Minh bèn nở nụ cười. Anh quay đầu nói với đám bạn của mình, "Vợ tôi vừa thấy tôi liền vui vẻ tung tăng chạy đến, không gì ngăn cản được..."

Bạn bè, "Này..."

Chu Minh quay đầu, bỗng nhiên nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh chỉ nhìn sang đây một cái rồi quay đầu đi ngược hướng với bọn họ. Chu Minh lập tức luống cuống, không thềm để ý nữa mà vội vàng hô to, "Vợ ơi! Em chạy sai hướng rồi! Anh mới là chồng em nè! Không phải người kia đâu! Chồng em ở đây! Ở đây nè!"

Tất cả mọi người đều câm nín nhìn Chu tam thiếu điên cuồng vẫy tay với Nhiếp Thanh Anh, "..."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Anh thật thà mà, làm sao nói dối được chứ?

Bên ngoài nhà hát, Chu Minh vừa hết lên, tất cả mọi người xung quanh đều quay lại nhìn. Nhiếp Thanh Anh đi ngược hướng với Chu thiếu hoàng hốt, suýt nữa thì té sấp mặt...

Đúng vậy, cô Nhiếp bị chứng mù mặt nghiêm trọng, lúc này khi nhìn thoáng qua thì đúng là cô không nhận ra chồng mình thật. Không nhận ra là một chuyện, nhưng cô không có góc đến nổi nhìn thấy người hơi giống một chút liền nhận lầm.

Nhiếp Thanh Anh đi hướng này là do quá khát, nhìn thấy cửa hàng tiện lợi đằng trước nên định vào mua một chai nước. Khả năng nhận lầm người, chính là người qua đường trong mắt Nhiếp Thanh Anh.

Chu Minh quá lớn tiếng khiến cho mọi người nhìn về Nhiếp Thanh Anh đang khiêm tốn đằng kia. Cô chậm rãi lấy tóc che bớt lại màu đỏ đang lan dần từ tai xuống cổ, hai gò má nóng bừng, gương mặt nữ thần ửng đỏ cả lên.

Sau khi kết hôn với Chu Minh, Nhiếp Thanh Anh đã nếm được cảm giác giận muốn điên người mà trước đây khi quen với Từ Bạch Dương chưa bao giờ có.

Chờ đến khi Nhiếp Thanh Anh mặt mày hằm hằm cầm một chai nước đi đến trước mặt Chu Minh và mấy người bạn của anh, Chu Minh sắc mặt một cái, biết mình đã hiểu lầm cô, anh thức thời vội vàng xin lỗi, ân cần lấy chai nước trong tay cô mở nắp rồi lấy cái ly trong xe ra rót cho cô uống.

Nhiếp Thanh Anh cầm ly nước, rất muốn trừng anh một cái.

Bàn tay Chu Minh đặt phía sau lưng hăng nhéo một cái lên lưng một người bạn, suýt nữa khiến cho người này hộc máu. Nhờ kinh nghiệm lăn lộn bao năm cùng nhau, người bạn kia lập tức hiểu ra Chu Minh cần anh ta dời sự chú ý của Nhiếp Thanh Anh. Sau khi thăm mắng Chu thiếu một hồi, anh ta mới ngại ngùng nở nụ cười chào Nhiếp Thanh Anh, "Chào chị dâu."

Anh ta vừa chào xong, mấy anh em trong nhóm bùng tình, nhao nhao lấy lại tinh thần, nhiệt tình chào hỏi với Nhiếp Thanh Anh.

Cô nhẹ nhàng hỏi, "Các anh...đến đây là để gặp tôi hả?"

Chu Minh thân mật ôm vai kéo cô về phía mình, đồng thời quay đầu nháy mắt ra hiệu với đám bạn, thoải mái trả lời, "Làm gì có? Tụi nó rảnh quá nên gọi điện rủ anh đi chơi. Nhưng chồng em từ chối ngay!"

Mấy anh em âm thầm khinh bỉ anh.

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc, có hơi thất vọng nói, "Nhưng tôi lại muốn đi chơi một chút."

Chu Minh, "..."

Vợ của anh đúng là khác người.

Thực ra trong đoàn múa mới có một vũ múa hiện đại, vô cùng sinh động đặc sắc. Dù Nhiếp Thanh Anh múa cổ điển nhưng cô không chi theo đuổi mỗi vũ múa cổ điển. Sáng nay cô và biên đạo múa có xem qua một chút, cảm thấy cần phải tìm hiểu vài quán bar về đêm. Nhắc đến chuyện này, Nhiếp Thanh Anh chợt nhớ đến có lần Chu Minh vì an ủi cô bị thất tình mà dẫn cô đến quán bar, có vẻ như chồng của cô rất quen thuộc với mấy chỗ này.

Nhiếp Thanh Anh khách sáo hỏi mấy người bạn của Chu Minh, "Mấy anh rủ Chu Minh đi đâu vậy?"

Chu Minh đứng sau lưng cô, ánh mắt lờ mờ sang, mấy người kia chỉ được cái giả vờ nghiêm chỉnh, "Có đi đâu đâu, chỉ rủ cậu ta đi...uống cà phê mà thôi."

Nhiếp Thanh Anh, "Tôi còn tưởng mấy anh sẽ đến quán bar, làm tôi muốn xem thử một chút. Đó giờ tôi chưa thấy kẻ có tiền ăn chơi ra sao cả?"

Cả đám bạn bè say sưa. Nữ thần đứng là không giống với bọn người phạm bọn họ.

...

Vì Nhiếp Thanh Anh hiếu kỳ nên Chu Minh và bạn bè dẫn cô đến một hộp đêm không quá ồn ào. Dù cô đã là vợ của Chu Minh, nhưng tính tình cô yên tĩnh, tao nhã, lại rất có khí chất, ở trước mặt cô, tất cả đàn ông có mặt ở đây đều ngồi rất nghiêm chỉnh, ra vẻ mình đây là người đàn ông đứng đắn.

Hộp đêm vô cùng náo nhiệt, âm nhạc được vặn hết cỡ, những anh chàng đẹp trai như những vì sao lấp lánh xoay quanh ánh trăng ngồi cạnh Nhiếp Thanh Anh, ai nấy đều mang vẻ mặt nghiêm túc như đến đây để họp vậy.

Nhân viên thấy khách quen, vội bước tới hỏi mọi người uống gì.

Mọi người thận trọng đáp, "Nước trái cây được rồi."

Nhiếp Thanh Anh, "...Chỗ này không cho uống rượu hả?"

Chu Minh lập tức trả lời, "Đừng để ý đến tụi nó! Em thích uống gì thì cứ gọi!"

Nhân viên bị đơ toàn tập.

Cậu ta vội vàng rời khỏi đây, sợ hãi nói với quản lý rằng tối nay mấy người Chu Minh rất bất thường. Quản lý cũng hoảng theo, mấy cậu đại gia này là khách quen ở đây, bây giờ lại yên tĩnh gọi nước trái cây nhấp từng ngụm từng ngụm thế này có phải đang bắt mồi với chỗ này hay không?

Chu Minh và mấy người bạn cũng không ngờ, dù đang giả vờ giả vịt trước mặt nữ thần đi chăng nữa thì họ cũng biết rõ làm thế này sẽ khiến cho đám người ở đây hiểu lầm. Nhiếp Thanh Anh được Chu Minh che chở ngồi phía trong im lặng thưởng thức không khí ở đây, không hề tỏ vẻ ghét bỏ. Chu Minh nghiêng sang nhìn Hàn Đạt một cái. Hàn Đạt hiểu ý, đứng dậy lấy cốc đi vệ sinh để tìm quản lý nói trước một tiếng.

Hôm nay, Hàn thiếu không được may mắn cho lắm.

Anh ta vừa đi được vài bước thì đụng phải một cô em ngực to đi đến. Em gái này cố ý áp sát vào người anh ta, ồ ồ lên tiếng, "Hàn thiếu! Lâu rồi anh không tới đây, có phải không còn thích Tiểu Mỹ nữa không?"

Hàn Đạt lập tức cảm nhận được ánh mắt chăm chú của nữ thần phía sau, anh ta chỉ biết ho khan không ngừng.

Nhưng cô em Tiểu Mỹ này lại không hề biết Hàn Đạt đang sợ sệt, cô ta mỉm cười, đưa tay lấy một cành hồng ngậm vào miệng, chân dài bước lên một bước dán sát vào người Hàn Đạt. Em gái vuốt tóc một cái, đường cong cơ thể lộ ra dưới ánh đèn, cô ta lướt một vòng quanh Hàn Đạt, nhảy một điệu vô cùng cuồng dã.

Hàn Đạt sắp khóc đến nơi rồi, mặt mày đen sầm quát lên, "Làm gì vậy hả, không biết phép tắc gì cả, gọi quản lý của mấy người tới đây!"

Chu Minh đang ngồi cùng với vợ ở ghế trong, vừa uống nước trái cây vừa cười đến run rẩy cả vai. Nhiếp Thanh Anh ngồi bên cạnh thấy chồng mình cười khom cả lưng nên nhỏ giọng hỏi anh, "Anh cười gì thế? Có gì buồn cười ư?"

Chu Minh chưa kịp giải thích với cô vợ ngây thơ của mình thì Hàn Đạt đã quay về, anh ta xấu hổ ngồi xuống, rồi ngai ngùng nhìn Nhiếp Thanh Anh, "Cô em vừa rồi nhảy khá đẹp."

Nhiếp Thanh Anh không nhìn anh ta, nhưng khi Hàn Đạt vừa nói ra, đôi mắt long lanh nhìn về phía anh ta, cô hoang mang hỏi, "Cái này gọi là "nhảy khá đẹp" hả?"

Hàn Đạt, "..."

Nhiếp Thanh Anh, "Trình độ của cô ấy chỉ thuộc dạng mới nhập môn mà thôi, ngay cả thực tập sinh ở vũ đoàn của tôi cũng không bằng."

Hàn Đạt bật cười, "A...Nhưng không phải chị múa cổ điển ư? Em gái kia là nhảy sexy mà, không giống nhau..."

Nhiếp Thanh Anh đặt ly rượu xuống bàn, vẻ mặt hồ hởi, "Cũng như nhau thôi. Kiến thức căn bản của múa cổ điển rất nghiêm khắc, mấy động tác của cô ấy tôi cũng có thể nhảy, tôi nhảy còn tốt hơn nhiều."

Thái độ về vũ đạo của Nhiếp Thanh Anh rất nghiêm túc so với mấy anh chàng con nhà giàu này, cô nhìn xung quanh một lát, mấy người kia nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái, chỉ có chồng mình là yên lặng ngồi đó, không hề ngạc nhiên trước phản ứng của cô. Nhiếp Thanh Anh do dự một hồi, sau đó đưa tay ôm vai của Chu Minh rồi nghiêng người sang.

Cả đám bạn hít một hơi thật sâu, thấy Nhiếp Thanh Anh vừa nói nhảy liền lấy chồng mình ra làm cột, múa ngay tại chỗ trước mặt bọn họ.

Tiết tấu âm nhạc trở nên mãnh liệt, cơ thể Nhiếp Thanh Anh mềm mại, động tác tạo ra biên độ lớn, cả người uốn éo như có như không dán vào người Chu Minh. Lúc cúi người, cả gương mặt của cô như trượt qua cổ anh.

Hồ hấp của mỹ nhân giao hòa với mình, gương mặt mông lung xinh đẹp. Chu Minh nắm chặt ly nước trái cây trong tay, đáy mắt trầm xuống.

Điệu nhảy sexy này dịu dàng nhưng không hề yếu mị, mập mờ như cô gái vừa nãy, tay cô đặt lên vai Chu Minh, thân thể anh lại lùi về phía sau, sắc mặt khê biến.

Trong nháy mắt, cơ thể anh đã có phản ứng.

Nhiếp Thanh Anh chỉ nhảy một điệu ngắn, cảm thấy hơi ổn rồi thì quay sang nhìn đám bạn của Chu Minh, "Đây mới gọi là nhảy."

Bạn bè Chu Minh:...Nữ thần Nhiếp đứng là "cô gái bảo bối" mà.

Bọn họ vội lấy lại tinh thần, vỗ tay rầm rầm, huyết sáo liên tục rồi gào to, "Hay! Tam thiếu phu nhân nhảy giỏi quá!"

Nhiếp Thanh Anh không hề cười, cô rũ mắt xuống, đáy mắt mang theo chút ngại ngùng.

Bạn bè giật dây, "Chị dâu nhảy giỏi quá...cho bọn em chiêm ngưỡng một điệu múa cột...ạc!"

Bọn họ chưa dứt lời, âm thanh bỗng trở nên quý dị, vì ánh mắt Chu Minh vừa liếc qua, lạnh lùng như băng tuyết khiến người ta run sợ. Chu Minh vừa cười vừa nói với Nhiếp Thanh Anh, "Gọi cho anh một ly rượu đi.", sau đó lặng lẽ lờm đăm bạn xấu này.

Nhiếp Thanh Anh bị Chu Minh lừa đi gọi rượu, anh mỉm cười đưa mắt nhìn bóng lưng rời đi của cô dưới ánh đèn lượn lờ khói thuốc của quán bar, vừa quay đầu lại đã cảnh cáo ngay, "Đừng trêu vợ tôi."

Bọn họ ngại ngùng nói, "Chỉ nhảy một bản thôi mà có gì đâu."

Chu Minh hồ hững đáp, "Cô ấy sẽ làm thật đó. Cô ấy khác với chúng ta."

Nhiếp Thanh Anh sống trong thế giới của cô, mà thế giới đó vô cùng thuần túy, vô cùng đơn giản, không bám bụi trần. Trong thế giới của mình, cô sống rất vui vẻ, chỉ cần nhìn một nhánh cây chìa ra khỏi thế giới trần tục thôi cũng đã thấy rất thú vị.

Vui đùa cũng có giới hạn, Chu Minh sẽ không để bạn bè thấy vợ anh ngây thơ liên tục trêu chọc cô ấy như thế.

...

Chu Minh kiểm soát tình huống, không để đám bạn đùa quá trớn, lại cùng Nhiếp Thanh Anh vui đùa một hồi. Chơi hơn một tiếng, thấy Nhiếp Thanh Anh có vẻ mệt nên anh tìm đại một cái cơ mang cô về trước. Cô vừa đi, đám công tử này mới nói lòng că vạt, thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng không cần giả vờ nữa rồi.

Chu Minh lái xe đưa Nhiếp Thanh Anh về nhà, thỉnh thoảng lại nhìn sang cô. Thấy cô nhắm mắt lại, anh liền nở nụ cười, "Sao, chơi vui không?"

Nhiếp Thanh Anh trả lời, "Cũng được. Bạn bè anh rất tốt, nhưng..."

Cô chân chờ một lát, "Tôi có chuyện muốn hỏi anh."

Chu Minh run lên, suýt nữa thì trượt tay lái, thầm nghĩ "Đến rồi, đến rồi". Thấy bọn họ ăn chơi ở quán bar, có lẽ cô đã có ấn tượng không tốt về anh rồi. Anh ăn chơi như thế, liệu cô có cảm thấy hối hận khi gả cho anh không?

Nhiếp Thanh Anh nghiêng đầu, cau mày hỏi, "Bạn anh đều biết chuyện chúng ta kết hôn, là do anh nói ư? Không phải tôi đã bảo là khoan hãy nói với người khác rồi mà?"

Chu Minh dừng lại, khẽ cười một tiếng, "Anh có nói đâu. Eo của anh bị em đập một phát đau điếng, anh chỉ nói với tụi nó là anh bị đau eo, tụi nó hỏi anh sao lại đau. Anh thật thà mà, làm sao nói dối được chứ?"

Nhiếp Thanh Anh đỏ mặt, tức giận nói, "Anh, anh, anh...sau này đừng đi nói lung tung nữa!"

Chu Minh nhún mày, sau đó mở miệng đồng ý.

Anh im lặng một hồi, thăm dò hỏi cô, "Em chỉ hỏi cái này thôi hả? Không muốn hỏi gì khác hả?"

Nhiếp Thanh Anh vẫn còn phụng phịu, "Cái gì khác?"

Chu Minh, "Ví dụ như trước đây anh ăn chơi thế nào..."

Nhiếp Thanh Anh khó hiểu, "Trước đây là trước đây, có liên quan gì đến hiện tại? Tôi lấy anh của hiện tại, cho nên sẽ không quan tâm quá khứ của anh."

Chu Minh im lặng, quay mặt sang chỗ khác, ánh đèn đường hắt lên gương mặt anh trông vô cùng dịu dàng. Vừa hay gặp đèn đỏ, anh dừng xe lại, sau đó đưa tay sang nắm lấy tay cô, "Em yên tâm..."

Nhiếp Thanh Anh thoải mái cười với anh, "Không có gì, cùng lắm thì ly hôn thôi. Đứng rồi, chúng ta không có ký bản thỏa thuận trước kết hôn, không sao chứ?"

Chu Minh rút tay về ngay lập tức.

Mẹ bà nó bản thỏa thuận trước kết hôn, cùng lắm thì ly hôn cái con khi, cô đừng có mà mơ!

Spoil chương sau:

Nhiếp Thanh Anh sững sờ, chưa kịp phản ứng lại thì trên màn hình lại hiện ra một hàng chữ lớn, "Vợ ơi, mở cửa cho anh đi. Anh sai rồi, anh đây tới là để cầu hoan."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cầu...cầu hoan???

Kết hôn là có mục đích.

Không khí sáng sớm vô cùng trong lành và mát mẻ, bên ngoài rạp hát, tốp năm tốp ba người đi đường vừa đi vừa trò chuyện rôm rả. Một ngày mới đã bắt đầu, phía ngoài rạp hát lại xuất hiện một cảnh tượng hi hữu -- Từ Bạch Dương đứng đây chờ Nhiếp Thanh Anh, Lương Hiểu Bạch nhìn thấy liền tiến đến nói chuyện với anh ta.

Từ Bạch Dương, "Cô mau đi đi, Thanh Anh mà thấy lại không hay."

Lương Hiểu Bạch, "Anh vẫn chưa hiểu sao? Nhiếp Thanh Anh và Chu tam thiếu có quan hệ thân thiết, cô ta không chịu được tủi thân, chỉ có em chịu chờ anh, chỉ có em thôi!"

Nhắc tới Chu Minh, trong mắt Từ Bạch Dương trở nên u ám và hoảng hốt. Nhiếp Thanh Anh đến thành phố A đúng là một chuyện sai lầm. Lúc đầu Chu Minh đã buông tay rồi, nhưng chính anh ta lại mang cơ hội đến cho Chu Minh...nhớ đến nụ cười lười biếng nhưng lại đầy tính xâm lược kia, trong lòng Từ Bạch Dương cảm thấy thật bất an.

Anh ta miễn cưỡng nói, "Chỉ cần Thanh Anh chưa kết hôn thì tôi sẽ còn có cơ hội..."

Còn chưa dứt lời, xung quanh, tiếng trầm trở vang lên không dứt, Từ Bạch Dương và Lương Hiểu Bạch quay đầu nhìn sang thì thấy một chiếc xe thể thao Lexus màu đen chạy đến. Nhìn thấy chiếc xe quen thuộc, mí mắt Từ Bạch Dương giật giật.

Xe thể thao dừng lại, cửa xe mở ra, một người đàn ông đeo kính râm bước xuống trước. Người đàn ông với dáng người cao gầy, rất có khí chất, tay anh đặt lên cửa sổ xe, dáng vẻ vô cùng tùy ý này khiến các cô gái xung quanh nhốn nháo cả lên. Anh nở nụ cười lưu manh, chiếc kính râm trên sống mũi càng làm nổi bật gương mặt anh tuấn của anh.

Anh vòng qua ghế phụ, mở cửa đỡ một cô gái xinh đẹp bước xuống.

Cái cổ thiên nga, gương mặt trắng nõn nà, cả người cô như phát ra một vầng ánh sáng lung linh không gì sánh bằng. Bình thường lúc chưa make up, Nhiếp Thanh Anh luôn được mọi người trong vũ đoàn công nhận là hoa khôi của đoàn, bây giờ cô trang điểm nhẹ nhàng, mặc một chiếc váy đắt tiền, vẻ đẹp của cô, đi thẳng vào lòng người.

Đây là lần đầu tiên từ khi gia nhập vũ đoàn đến nay cô nổi bật thế này.

Vừa bước xuống xe đã bị Chu Minh ôm lấy bờ vai.

Nhiếp Thanh Anh, "Anh đừng giỡn nữa..."

Chu Minh vừa nở nụ cười phóng điện khắp nơi, vừa nghiêm túc nói với cô, "Đừng lộn xộn, bạn trai cũ của em đang nhìn kia."

Nhiếp Thanh Anh bất động, để mặc cho Chu Minh phách lối tuyên bố chủ quyền. Chiếc nhẫn cưới lấp lánh trên bàn tay trái đang khoác lên vai cô, mà mọi người nhìn kỹ lại thấy tay phải của Nhiếp Thanh Anh cũng đeo một chiếc nhẫn kiểu nữ.

Đôi vợ chồng với chỉ số nhan sắc vô cùng cao đi thẳng về phía trước, mọi người xung quanh ai nấy đều trầm trồ, lùi về phía sau nhường đường cho bọn họ.

Nhiếp Thanh Anh nép vào lòng chồng như một chú chim non, dù nữ thần đã cố ra vẻ nghiêm túc nhưng không thể giấu đi đôi gò má đang ửng hồng của mình, cô vẫn chưa quen với việc Chu Minh khoe khoang như thế. Nhưng Nhiếp Thanh Anh vẫn chống đỡ được, đến khi đi ngang qua Từ Bạch Dương, ánh mắt vẫn thẳng tắp nhìn về phía trước, một cái liếc mắt cũng không thèm dành cho bạn trai cũ.

Chu Minh ngoái đầu, cách kích râm như cười như không nhìn Từ Bạch Dương đang mất hồn.

Sau đó anh lại nhìn sang Lương Hiểu Bạch ở bên cạnh, cô ta rụt người về phía sau của Từ Bạch Dương, hạ tầm mắt. Cô ta hiểu rõ ánh mắt này của Chu Minh, ý anh khen cô ta làm rất tốt.

Một ngày 1 vạn nhưng chỉ yêu cầu cô ta bám lấy Từ Bạch Dương mỗi ngày. Chuyện kiếm tiền dễ như thế, sao cô ta không làm chứ?

Buổi sáng lúc đi làm, Chu Minh tự mình đưa Nhiếp Thanh Anh đi, sau đó mọi người vây quanh chúc mừng cô. Nhiếp Thanh Anh ngỡ ngàng một hồi mà không hiểu chuyện gì xảy ra, đến lúc vào phòng rửa tay nhìn thấy nhẵn cười của mình thì mới biết bọn họ chúc mừng chuyện gì...

Chu Minh không thèm nhắc cô!

Cố ý để mọi người biết chuyện bọn họ kết hôn!

Cô Nhiếp tức không chịu được, cô chưa bao giờ bị người khác khi dễ thế này. Lau tay sạch sẽ, chưa ra khỏi nhà vệ sinh Nhiếp Thanh Anh đã lấy điện thoại ra. Chu Minh bị Nhiếp Thanh Anh lôi số điện thoại ra khỏi sổ đen chưa được hai ngày, đã bị cô gọi đến mắng "Anh là đồ khốn!"

Chu Minh vừa kết thúc cuộc họp sáng, anh đã tính chuẩn thời gian Nhiếp Thanh Anh phản ứng lại. Điện thoại vừa rung lên, anh nhận được tin nhắn từ vọc mình, bật cười một tiếng rồi trả lời cho cô, "Anh Anh, đánh là thương mắng là yêu, dù em có mắng anh thế nào thì anh cũng sẽ không giận đâu."

Nhiếp Thanh Anh gửi lại cho anh một hàng dấu chấm

Vừa ra khỏi phòng họp, giám đốc Chu ôm điện thoại cười ha ha, mấy người đi cùng tò mò nhìn sang. Dáng vẻ không nghiêm túc, lác cắc của anh khiến cho mấy cô đồng nghiệp bất mãn với anh trong lúc họp vừa này đồng loạt tăng hăng vài cái.

Chu Minh ngẩng đầu nhìn bọn họ, cảm thấy mình vui như thế này sao không chia sẻ cùng mọi người? Anh nhìn một lượt, mặt dày vừa tiến lên vừa cười hi hi, "Nào nào, cho mọi người xem tin nhắn của tôi này."

Mấy vị cổ đông trung niên tưởng rằng Chu Minh cho bọn họ xem cơ mật làm ăn gì gì đó, về mặt ai nấy cũng thận trọng, cẩn thận cầm lấy điện thoại của Chu Minh rồi cẩn thận nghiên cứu. Một hồi sau, bọn họ chần chờ hỏi, "Này...không phải là chuyện yêu đương ư?"

Chu Minh, "NO! Mấy người coi kỹ lại đi."

Nhất định là tin tức rất quan trọng.

Bọn họ lại tiếp tục nghiên cứu, sau đó xấu hổ xin ý kiến Chu Minh.

Chu thiếu mới từ tốn giải thích, "Yêu đương cái gì, đây là tin nhắn của tôi với vợ mình. Chúng tôi là vợ chồng hợp pháp, không phải là người không danh không phận đâu nhé."

Cả đám nghe lén xung quanh, "..."

Nhưng chuyện này có liên quan gì đến công ty? Chu Minh cho bọn họ xem cái này không phải muốn cho bọn họ xem cơ mật của công ty ư? Mấy vị cổ đông cổ nhin, "Thế cậu cho bọn tôi xem cái này làm gì?"

Chu Minh, "Có gì đâu. Muốn chia sẻ với mấy người ngọt ngào của vợ chồng tôi thôi. Ngọt không nào?"

Mấy vị cổ đông: "...Cậu hâm à???"

Chu Minh giận tái mặt, "Mấy người điên hả? Sao lại hét vào mặt tôi? Đúng là khó ờ."

Mấy vị cổ đông: ...Ai khó ở hả? Đúng là bệnh tâm thần!

Chu tam thiếu đưa bọn họ một hồi, tinh thần phấn chấn rời khỏi phòng họp, sắc mặt mấy vị cổ đông vô cùng khó coi, bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, thế là vội vàng gọi Chu Minh lại, "Đội đã! Đội đã! Cậu vừa mới nói gì? Cậu có vợ rồi à? Kết hôn khi nào? Sao bọn tôi lại không biết thế này? Bố cậu có biết không?"

Chu Minh quay đầu, nhìn bọn họ nở nụ cười đầy ẩn ý.

Bọn họ nhìn nhau rồi thở dài, cảm thấy thật tội nghiệp cho chủ tịch Chu - cùng một công ty, trên quan hệ công việc là cấp trên cấp dưới, quan hệ cá nhân lại là bố con, nhưng ngay cả chuyện con trai mình kết hôn mà ông ấy cũng không hề biết.

Nhiếp Thanh Anh lại càng đáng thương hơn.

Cô bảo chồng mình đừng bỏ lỡ khắp nơi chuyện kết hôn, nhưng Chu Minh lại là kỳ tài. Chỉ cần anh nhớ liên khoe khoang mọi lúc mọi nơi. Vài ngày sau, tất cả mọi người trong công ty trừ vị chủ tịch đáng thương kia ra thì ai cũng biết chuyện Chu Minh rước được nữ thần của lòng mình về dinh.

...

Bên này, Nhiếp Thanh Anh còn đang đứng ở bồn rửa tay nhắn tin với Chu Minh. Một cô gái đẩy cửa bước vào, Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu lên nhìn, sau đó hồ hững gạt đầu chào rồi lại cúi đầu gõ tin.

Cô gái được cô chào vô cùng ngạc nhiên, lúc rửa tay lạnh lùng nhìn Nhiếp Thanh Anh vẫn còn đang cầm mặt vào điện thoại, trong lòng cảm thấy vô cùng

kỳ quái. Bình thường Nhiếp Thanh Anh là một người kỳ lạ, không hề giống mấy thanh niên thích vọc điện thoại hiện nay. Thế nên bây giờ nhìn cô cứ cúi đầu nhìn điện thoại vừa mím chặt đôi môi lại càng thêm kì quái.

Cô gái không nhìn được hỏi, "Cô không hận tôi ư?"

Nhiếp Thanh Anh phản ứng chậm một nhịp, lát sau mới ngẩng đầu lên, "Hả?"

Cô gái nhỏ giọng nói, "Chuyện tôi cướp Từ Bạch Dương từ tay cô."

Nhiếp Thanh Anh nghiêm túc nhìn cô ta một lúc, kinh ngạc, "Cô là Lương Hiểu Bạch hả?"

Lương Hiểu Bạch, "...Cô!!"

Cô có ý ư? Chắc chắn là có ý! Làm việc với nhau lâu như vậy, hai người lại có quan hệ cạnh tranh, làm sao Nhiếp Thanh Anh không biết cô ta cho được? Đúng là quá xem thường người khác mà!

Hai mắt Lương Hiểu Bạch đỏ lên, bị vẻ mặt hờ hững của Nhiếp Thanh Anh chọc giận vùng tay bước ra ngoài, không muốn nói thêm bất cứ câu nào với Nhiếp Thanh Anh.

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Cô ngược lại không quan tâm cho lắm. Nhận biết người rất khó khăn, khi còn bé cô đã rất cố gắng, sau này thì cam chịu chấp nhận thì thấy mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều. Dù sao thì tiếp xúc càng lâu thì cô sẽ nhận ra thôi.

Nhiếp Thanh Anh rửa tay lần cuối rồi bước ra khỏi nhà vệ sinh, cô vốn dĩ không để tâm đến chuyện này cho lắm. Đạo gần đây nhà hát sắp có một tiết mục cho nghi thức bế mạc, yêu cầu bọn họ sắp xếp một đoạn múa.

Lần này không giống với lúc mỹ nữ Nhiếp Thanh Anh nhảy ngang vào đoàn múa, lúc ấy Lương Hiểu Bạch hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu múa dẫn đầu, nhưng sau mấy tháng, vũ đạo của Nhiếp Thanh Anh đã được công nhận. Lần này các giáo viên vẫn chưa chọn ra người múa dẫn đầu.

Bọn họ để cho Lương Hiểu Bạch và Nhiếp Thanh Anh cùng tập cho vị trí múa dẫn đầu.

Lương Hiểu Bạch nghiêng đầu nhìn Nhiếp Thanh Anh lúc nào cũng hờ hững thì bỗng thấy áp lực, vô cùng mệt mỏi: vì sao Nhiếp Thanh Anh cứ muốn tranh giành với cô ta? Sao Nhiếp Thanh Anh lại không hề lo lắng?

...

Cuộc chiến giành vị trí múa dẫn đầu vẫn chưa đến hồi kết, sau khi tan làm, Nhiếp Thanh Anh trở về căn phòng của mình dọn đồ sang nhà của Chu Minh. Cô rất bất ngờ, trong nhà Chu Minh lại có một căn phòng tập múa, giống như đã được đặc biệt chuẩn bị cho cô.

Nhưng lúc trước Chu Minh với cô không quen biết, phòng tập múa này đương nhiên không có liên quan gì đến cô.

Có lẽ hồi xưa lúc chồng mình quậy tung nóc ở quán bar, vì muốn lấy le mà lên tập nhảy ở nhà đây mà.

Nhiếp Thanh Anh không khỏi cảm thán, cũng không dễ dàng gì, nhìn bọn họ đi bar nhảy đẹp như thế, có ai biết rằng bọn họ phải mất công lên lút tập luyện ở nhà bao đêm.

Buổi tối quay trở về nhà, đứng trong phòng khách nhìn hoàn cảnh xa lạ, Nhiếp Thanh Anh biết Chu Minh vẫn chưa tan làm. Cô mím môi, vẫn còn đang bực vì chuyện anh khoe nhậu cười hồi sáng cho nên cũng không thèm gọi điện hỏi anh khi nào về.

Nhiếp Thanh Anh tự mình nấu cháo, sau đó lại tập múa cả tiếng đồng hồ. Đột nhiên nhớ đến vở múa mới của vũ đoàn, cô có vài ý tưởng cho điệu múa mới, thế là vội vàng mở máy tính đi tra tài liệu, sẵn tiện gọi điện an ủi ba mẹ một lúc, sau đó lại trò chuyện video với bạn thân Lộ Khê.

Lộ Khê, "Ồ, chuyển nhà rồi hả? Cuối cùng cậu cũng không chịu nổi căn phòng cũ kỹ kia rồi hả?"

Nhiếp Thanh Anh qua loa đáp lời.

Lộ Khê, "Cậu đang xem gì đó?"

Nhiếp Thanh Anh, "Mình đang nghĩ đến vài điệu múa, định xin ý kiến từ các thầy cô trong vũ đoàn."

Chỉ cần không nhắc đến Từ Bạch Dương, bầu không khí rất tốt. Lộ Khê thăm đoán có lẽ Nhiếp Thanh Anh và Từ Bạch Dương đã hoàn toàn chấm dứt rồi, nhưng cô sợ Nhiếp Thanh Anh đau lòng nên cũng không dám hỏi nhiều. Lộ Khê làm bộ tò ra hứng thú, bảo Nhiếp Thanh Anh lấy điện thoại quay lại màn hình máy tính, tốt xấu gì cô cũng đang múa trong vũ đoàn thủ đô, có thể cùng bạn thân nghiên cứu vũ đạo.

Nhiếp Thanh Anh vừa quay điện thoại về phía màn hình máy tính thì "bùm" một phát, màn hình bỗng dưng tối đen.

Nhiếp Thanh Anh sững sờ, chưa kịp phản ứng lại thì trên màn hình lại hiện ra một hàng chữ lớn, "Vợ ơi, mở cửa cho anh đi. Anh sai rồi, anh đây tới để

cầu hoan."

Nhiếp Thanh Anh hết hồn:

Giờ đây? Chu Minh là hacker à?

Lộ Khê ngờ ngác:

Cầu hoan?

Sau đó, màn hình lại hiện lên một hàng chữ, "Anh đánh nhầm, là cầu hòa chứ không phải cầu hoan. Cái chức năng dự đoán văn bản này hại chết anh rồi."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Hai mắt Lộ Khê như muốn rơi ra, hô lên, "Thanh Anh!"

Chuyện gì thế này? Vợ ở đâu ra? Giờ mà cầu hoan? Anh Anh nhà cô rốt cục đã trêu chọc yêu ma phương nào thế hả?

Chương sau:

Cô nghe Lộ Khê thở dài, "Bây giờ cậu đã đoán ra chưa? Chồng cậu vốn dĩ không phải là người xa lạ, hồi cấp 3 mặc dù không học chung trường với tụi mình nhưng lúc ấy, anh ấy thích cậu đó."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Môi anh dán lên đôi môi mềm mại của

Giấu đi chuyện kết hôn khó khăn đến thế nào?

Nhiếp Thanh Anh như muốn ngừng thở, cô cảm giác bây giờ ngoại trừ ba mẹ ra thì người xung quanh biết chuyện cô đã kết hôn ngày càng nhiều...Nhờ bàn tay thần của ông chồng Chu Minh nhà cô ngoài cửa mà bây giờ cô phải đối mặt với chất vấn của cô bạn thân, Nhiếp Thanh Anh không thể không khai ra chuyện mình cưới chui với Lộ Khê.

Lộ Khê kinh ngạc đến nỗi không thể khép miệng lại được, đến bây giờ cô vẫn không thể tin rằng, một Nhiếp Thanh Anh lạnh lùng, hờ hững thế này mà lại đi cưới chui với một người xa lạ. Mà khoan, Chu Minh...có thật là người xa lạ không?

Lúc Nhiếp Thanh Anh đang giải thích chuyện của Chu Minh cho bạn thân nghe thì trên màn hình tối đen lại hiện thêm mấy dòng chữ.

"Chị gái nhỏ* ơi, chồng em làm việc cả ngày, mệt đến nỗi hai đầu chân nhũn ra rồi đây này."

*小姐姐: từ ngữ phổ biến trên mạng. Đối với trạch nam, bọn họ chỉ dùng xưng hô này với những cô gái dịu dàng, đáng yêu, xinh đẹp và hào phóng. (Baikē.baidu)

"Anh đau đầu quá, lại còn đói nữa, anh muốn ăn cơm vợ ơi."

"Đói đến choáng váng mặt mày, chị bé mau mở cửa nào. Chồng em đói chết tới nơi rồi mà em không đau lòng à?"

"Ball ball you."

Những kí tự như mạng theo nhiệt độ, Nhiếp Thanh Anh bị anh chàng gọi là "chị bé" thì đỏ hết cả tai, cả người vô cùng mất tự nhiên. Tính tình cô yên tĩnh như vậy nhưng cũng không nhịn được mà mắng anh với Lộ Khê, "Anh ấy đánh chữ còn nhanh hơn mình nói, ở đâu ra mà đói đến choáng váng mặt mày chứ?"

Lộ Khê, "..."

Trời đất, rốt cục Nhiếp Thanh Anh đã gả cho một thằng cha tâm thần nào vậy?

Cô bật cười nói, "Mình đang lo không biết có phải cậu bị lừa cưới hay không, nhưng giờ nhìn lại...hai vợ chồng nhà cậu cũng xứng đôi phết."

Về mặt Nhiếp Thanh Anh không chút biểu tình, nghe bạn mình khích lệ thì trong lòng cũng vui lấy. Cô vuốt vuốt màn hình điện thoại vài cái, kéo Chu

Mình ra khỏi danh sách đen. Lộ Khê đang rất tò mò, nên liền bảo Nhiếp Thanh Anh cầm điện thoại theo ra mở cửa cho Chu Minh, rồi giả vờ xoay điện thoại một cái. Lộ Khê muốn nhìn xem chồng của Nhiếp Thanh Anh là thần thánh phương nào, Anh Anh nhà cô ngây thơ như thế, nếu bị lừa thật cô sẽ không thể nào ngồi yên mà bay từ thủ đô sang đây tìm Nhiếp Thanh Anh ngay.

Nhiếp Thanh Anh đứng dậy đi mở cửa, cô cầm điện thoại đi tới huyền quan, lúc mở cửa ra thì thấy một người đàn ông anh tuấn đang loay hoay với cái laptop, sau khi đóng laptop lại thì nhìn cô cười một cái. Anh đang dùng laptop điều khiển máy tính trong nhà, đùa cô đến quên trời.

Nhiếp Thanh Anh hoảng hốt, dù bình thường không nhìn ra nhưng Chu Minh đúng là nhân tài, khác xa so với những người thuộc khoa xã hội như cô.

Chu Minh tưởng cô tức giận, ngờ đâu Nhiếp Thanh Anh trầm ngâm một lúc rồi hỏi, "Ball ball you nghĩa là gì?"

Chu Minh giả vờ kinh ngạc, "Nghĩa là xin em đấy. "Chị bé à, em đúng là lạc hậu, nào nào, để anh giúp em tái "3000 thuật ngữ trên mạng thời đại mới" để tham khảo nhé, chúng ta cùng nghiên cứu nào."

Nhiếp Thanh Anh bị anh ôm vai, còn bị anh lấy mất điện thoại, cô la lên một tiếng. Chu Minh thoáng nhìn sang, nhạy cảm phát hiện cô đang nói chuyện video với ai đó. Anh mỉm cười, im lặng trả điện thoại lại cho cô, trước mặt cô ra vẻ dửng dưng không quan tâm đến đời sống cá nhân của vợ.

Quả nhiên, Nhiếp Thanh Anh lại bị lừa, cô cảm thấy có hơi áy náy với anh. Chu Minh đứng ở huyền quan đôi giày thì nghe cô hỏi, "Anh đói không, muốn ăn gì tôi làm cho anh..."

Chu Minh giật mình, sau đó lại cười nói, "Nói gì vậy, sao anh lại để em nấu cơm được."

Anh nắm tay Nhiếp Thanh Anh, cúi đầu hôn lên những ngón tay thon dài ấy. Tay cô run lên, Chu Minh thâm tình nhìn đôi tay cô, "Chị bé đây là nghệ thuật gia, tay em phục vụ vì nghệ thuật, mấy chuyện nấu cơm nặng nhọc này cứ để cho người thô kệch như anh làm là được."

Chu Minh thực sự đẩy Nhiếp Thanh Anh ra phòng khách ngồi chơi máy tính, còn giúp cô chỉnh máy tính lại, rót nước cho vợ, rồi mở máy điều hòa, ân cần hỏi han cả buổi trời, nhân lúc đó, anh vờ như lơ đãng nhìn vào màn hình máy tính của cô, thấy cô đang tra tài liệu múa thì thái độ với cô càng thêm nhiệt tình. Chăm sóc cho vợ xong xuôi rồi, Chu Minh mới quay trở lại phòng bếp nấu cơm. Lộ Khê chứng kiến hết tất cả chỉ biết than thở.

Lúc trước Từ Bạch Dương đối xử rất tốt với Nhiếp Thanh Anh, nhưng chưa đến mức này. Ông chồng này của cô bạn thân...Nhiếp Thanh Anh gả đúng người rồi.

Nhưng hai cô không hề hay biết, cửa phòng bếp vừa đóng lại, nụ cười dửng dưng của anh biến mất ngay lập tức. Anh lấy điện thoại ra, lạnh lùng nói, "Tra giúp tôi, ai đang nói chuyện với vợ tôi vậy, là nam hay nữ, có quan hệ gì với tôi."

Nhiếp Thanh Anh đang ở phòng khách tiếp nhận thăm vấn từ Lộ Khê. Nhịp tim của cô đập nhanh không thể tưởng, có hơi khấn trương, chờ Lộ Khê đánh giá Chu Minh.

Lộ Khê im lặng hồi lâu, không nói Chu Minh thế nào, ngược lại lại hỏi Nhiếp Thanh Anh, "Cậu có nhớ sinh nhật 16 tuổi của mình không?"

Nhiếp Thanh Anh run lên, sóng lưng thẳng tắp, "Nhớ chứ."

Đâu chỉ nhớ kỹ, mà là ấn tượng khắc sâu đến tận xương tủy.

Nhiếp Thanh Anh trải qua sinh nhật 16 tuổi tại trường học.

Bạn bè đều đến dự sinh nhật của cô, tất cả quà tặng chỉ là thứ yếu, chuyện khiến Nhiếp Thanh Anh ấn tượng khó quên chính là lúc cô tập múa thì nhìn thấy trên bảng đen xuất hiện dòng chữ đủ sắc màu, "Anh Anh yên tâm bay, Minh Minh mãi theo em!"

Hàng chữ ấy chiếm hơn nửa cái bảng, những lời chúc của các bạn học khác bị dồn vào một góc, trông vô cùng đáng thương.

Bị lời chúc hào hùng này kích động, Nhiếp Thanh Anh nhìn hàng chữ trên bảng như muốn ngạt thở, hoa mắt chóng mặt. Sau đó có một chàng trai mặt mũi bặm tím đẩy một xe bánh kem đến, mấy bạn học bắt đầu tùm lại mặc sức vui vẻ.

...

Lộ Khê cười khê, "Hàng chữ đó chính là do chồng của cậu viết đó."

Nhiếp Thanh Anh không kịp trở tay, "...Hả? Mình nhớ không lầm thì người viết hàng chữ đó mặt mày bặm tím mà?"

Cách màn hình di động, Lộ Khê thở dài, cảm thấy thông cảm sâu sắc với cô bạn mù mặt của mình, "Nhưng cậu trai mặt mũi sung tím đó chính là Chu Minh đấy." Lộ Khê lặp lại lần nữa, "Đúng vậy, chính là ông chồng hiện tại của cậu đó. Mặc dù đã nhiều năm trôi qua, nhưng anh ấy đẹp trai như vậy, ngoại trừ cậu ra thì không ai mà không nhận ra cả."

Nhiếp Thanh Anh cảm thấy đầu mình như đang đặc sán lại, "Nhưng mà mặt mày người đó bặm tím...mà anh ấy là bạn học của Từ Bạch Dương mà."

Lộ Khê rút cục cũng hiểu.

Cô im lặng một lúc, rồi dịu dàng nói, "Thanh Anh, cậu có biết hồi cấp 3 có bao nhiêu người theo đuổi cậu không? Cậu có biết nếu như nam sinh ngoài trường theo đuổi cậu thì nam sinh toàn trường chúng ta sẽ ra tay chặn lại hết không?"

Nam sinh toàn trường cùng nhau bảo vệ một nữ sinh, rất điên cuồng. Là bạn thân của Nhiếp Thanh Anh, Lộ Khê đã may mắn được chứng kiến cảnh tượng điên cuồng đó.

"Năm đó, Chu Minh vì viết mấy chữ đó lên bảng mà đánh nhau với nam sinh trường chúng ta. Thế thì mặt mày sao lại không bầm dập cho được? Nữ sinh xinh đẹp chỉ biết cắm đầu vào học như cậu không hề biết ở sau lưng mình, nữ sinh và nam sinh khác đã vì cậu mà âm ỉ thế nào."

Nhiếp Thanh Anh không thể suy nghĩ được gì, hô hấp bỗng trở nên gấp gáp.

Cô nghe Lộ Khê thở dài, "Bây giờ cậu đã đoán ra chưa? Chồng cậu vốn dĩ không phải là người xa lạ, hồi cấp 3 mặc dù không chung trường với tội mình nhưng lúc ấy, anh ấy thích cậu đó."

"Trong tất cả những người theo đuổi cậu thì anh ấy giỏi nhất đó, nhờ thế mà mình mới nhớ rõ. Mình đã nói rồi mà, bảo sao lại thấy Chu Minh nghe quen."

...

Lòng Nhiếp Thanh Anh loạn hết cả lên, buổi tối ăn cơm cứ nhìn Chu Minh chằm chằm, sau đó như người mất hồn. Hồi cấp 3 anh thích cô? Nếu vậy thì bây giờ anh kết hôn với cô có mục đích gì? Không phải anh bảo là anh muốn cắt đuôi với tiểu minh tinh kia ư?

Nhưng mà, đó cũng là chuyện từ 10 năm trước...Cứ coi như là thích đi, thì anh cũng không thích cô nhiều đâu nhỉ?

Hơn nữa, sau đó cô lại cùng Từ Bạch Dương yêu nhau, cũng không có gì gút mắt với Chu Minh. Có lẽ anh đã từ bỏ từ lâu rồi? Bây giờ chỉ đơn thuần hợp tác với cô mà thôi?

Nhưng nếu như anh vẫn chưa từ bỏ...vậy thì anh đến bên cô với tâm trạng gì?

Bị Nhiếp Thanh Anh dùng ánh mắt quỷ dị nhìn mình cả đêm, Chu Minh có hơi chột dạ, nghĩ rằng cô đã phát hiện ra chuyện mình điều tra quan hệ bạn bè của cô. Thế là cả một đêm, Chu Minh càng thêm dịu dàng mỗi khi nói chuyện với cô, ngay cả khi đi ngủ cũng không dám đùa cô để ngủ chung giường nữa.

Nhiếp Thanh Anh suy nghĩ thật lâu, cô vẫn cảm thấy xấu hổ, cũng không dám hỏi Chu Minh rằng "Cấp 3 có phải anh thích tôi không?". Anh nói phải, cô không nhớ; anh nói không phải, cô cũng không nhớ gì. Cô cứ như là một người đi đùa giỡn tình cảm của người khác...Thôi, không hỏi nữa.

Ban ngày Nhiếp Thanh Anh vắt nát óc để nhớ lại chuyện từ thời cấp 3 của mình, buổi chiều khi tan làm đã nhìn thấy Từ Bạch Dương từ phía xa bước tới tìm cô, tâm trạng của cô bỗng chốc trầm xuống. Những gì nên nói đã nói hết rồi, cô cũng đã kết hôn mà anh ta cũng không chịu buông tha cô là sao?

Từ Bạch Dương nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh từ xa đã nở nụ cười rồi bước đến chỗ cô. Mà Nhiếp Thanh Anh lại quay đầu né tránh ánh mắt của anh ta, sau đó quay người đi về hướng ngược lại. lhb ở phía sau vừa đi ra, thấy cảnh này thì khê cắn môi, trong lòng trở nên chua chát. Cô ta bây giờ đã nhận ra Từ Bạch Dương yêu Nhiếp Thanh Anh nhiều bao nhiêu, tình cảm của cô ta đối với Từ Bạch Dương lại trở nên phức tạp, chính bản thân mình cũng không rõ mình đến với anh ta rốt cuộc là vì tiền hay là vì yêu.

Nhiếp Thanh Anh đi ngược với dòng người ra khỏi nhà hát, lúc đang tìm taxi thì có tiếng còi xe vang lên. Cô nhìn sang, hai mắt bừng sáng, trong dòng xe cô tập nập, cô nhìn thấy chiếc Lexus quen thuộc. Nhiếp Thanh Anh bước nhanh tới, mở cửa xe rồi ngồi vào ghế phụ.

Cô vội vàng giục anh, "Đi nhanh, đi nhanh."

Chu Minh, "Hà, em làm gì mà gấp thế? Ai đuổi theo em hả?"

Không chờ Nhiếp Thanh Anh trả lời, nụ cười Chu Minh bỗng trở nên lạnh lùng. Dưới hàng cây xanh mát, anh nhìn thấy Từ Bạch Dương đi về phía này liền hiểu rõ Nhiếp Thanh Anh đang trốn cái gì. Từ Bạch Dương này...vẫn chưa chịu hết hy vọng.

Chu Minh ngừng một chút, sau đó quay sang nhìn vợ mình, "Em cứ tránh mãi thế thì cũng vô dụng thôi."

"Muốn làm một mẹ khỏe cả đời không?"

Nhiếp Thanh Anh dựa lưng vào ghế, thắt dây an toàn, dáng người mảnh khảnh lung linh. Đôi mắt đen lay láy hiện lên sự tò mò, mong đợi nhìn về phía Chu Minh. Anh nhìn Từ Bạch Dương đang đi đến rồi cười một tiếng, tháo dây an toàn ra, rướn người sang Nhiếp Thanh Anh bên cạnh. Anh ôm lấy cổ cô, chớp mũi lạnh lạnh của anh sượt qua má cô. Nhiếp Thanh Anh rụt người lại, nghe thấy anh nói, "Cậu ta đang nhìn kia, đừng nhúc nhích."

Một giây sau, môi anh dán lên đôi môi mềm mại của cô. Một tay anh ôm cổ cô, một tay nâng má của cô, trán kề trán, mũi kề mũi, nụ hôn vô cùng triền miên, càng thêm sâu...

"Ừm." Trong đầu Nhiếp Thanh Anh như có pháo hoa bùng nổ, trong nháy mắt như có hàng ngàn luồng ánh sáng dịch chuyển.

Cô nắm chặt tay, cả người cứng ngắc tựa vào ghế, bỗng chốc nhớ lại những lời Lộ Khê từng nói.

"Vậy giờ cậu đã đoán ra chưa? Chồng của cậu không phải là người xa lạ, mặc dù cấp 3 anh ấy không học cùng trường với bọn mình, nhưng lúc ấy anh ấy đã thích cậu rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Nicolas Triệu Tứ trở thành nhân vật truyền thuyết trên đài radio giao thông của thành phố A

Nhiếp Thanh Anh là người chỉ quan tâm đến hiện tại, không quan tâm đến những chuyện quá khứ, cũng không hỏi đến tương lai.

Cô nhìn Chu Minh.

Anh cụp mắt, hàng mi đen dài khẽ quét qua, đôi mắt ẩn chứa sự trêu chọc đang nhìn cô. Cái nhìn đầy thâm tình này khiến cho dưới ngày xuân nắng ấm, Nhiếp Thanh Anh đang cảm thấy vô cùng mát mẻ bỗng chốc trở nên khô nóng. Cô sững sờ một lát, chưa kịp suy nghĩ gì thì đôi tay anh đã vuốt ve cái gáy cô, sau đó đôi môi đè lên môi cô, một trận cuồng nhiệt ập đến.

Thật ra hai người họ đã từng hôn nhau. Nhưng lúc ấy, anh vừa mới đặt môi lên cô đã giận dữ đạp anh xuống giường. Sau đó anh còn cười tí tởn, cũng không tiếp tục nữa.

Đây là lần thứ hai...lần thứ hai, môi lưỡi giao nhau, tương thân tương ái...

Ngón tay Nhiếp Thanh Anh bầu chặt lên ghê da, móng tay màu hồng phấn càng lúc càng bầu chặt, ngón tay dùng sức đến mức trắng bệch. Cả người cô cứng đờ, gương mặt ngốc ra, bên ngoài cửa sổ còn có bạn trai cũ đang nhìn. Cô đang khần trương..Chu Minh nhận ra nên lấy tay nhẹ nhàng ấn cô sát vào, nụ hôn càng thêm cần trọng. Vì không muốn dọa cô sợ, anh đã cố gắng dùng hết khả năng của mình để mang đến cho cô một trải nghiệm tốt nhất.

Quá mức thâm tình, có thể cảm nhận được thông qua xúc cảm từ giữa đôi môi.

Như ngọn lửa hừng hực cháy, như cánh én run rẩy dưới mái hiên, gió xuân ập đến, như cơn say giữa đêm hè...môi kề môi vừa thân mật lại vừa dịu dàng. Thời gian dần trôi qua, Nhiếp Thanh Anh không còn cứng nhắc như ban đầu, bà vai cô bắt đầu thả lỏng, dần dần thuận theo nụ hôn của Chu Minh.

Đôi nam nữ trong xe hôn nhau đến khó rời.

Dù đang giả vờ, nhưng khó nói được có bao nhiêu chân tình. Cách ngoài xe mấy bước, Từ Bạch Dương đi đến gần, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi. Dưới tán lá cây loang lổ, màu xanh như màu của táo trong hồ nước trong, phản chiếu lên cửa kính xe. Dưới khung cảnh rực rỡ ấy, anh ta thấp thoáng nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh đang được Chu Minh ôm chặt vào lòng hôn một cách cuồng nhiệt.

Đầy mạnh mẽ, vô cùng thuận lợi.

Từ Bạch Dương thất thần trong chốc lát, trái tim như đang đi thang máy, bất ngờ "ầm" một cái, thang máy bị mất khống chế ở không trung, sau đó rơi thẳng xuống dưới.

Anh ta lại nhớ đến thời cấp 3.

Lúc ấy mình là học sinh giỏi trong mắt thầy cô, Chu Minh ngồi cùng bàn chẳng qua chỉ là một tên vừa học dở lại hay gây sự. Mặc dù nghịch ngợm, hay gây sự nhưng Chu Minh chưa bao giờ vi phạm nội quy nhà trường. Nhưng có một khoảng thời gian, mỗi ngày cậu ta đều trèo tường trốn học. Kế bên trường bọn họ là một trường nghệ thuật cấp 3, ngày nào Chu Minh cũng trèo tường trốn học chính là chạy sang trường bên cạnh.

Cậu ta biến thành một người hoàn toàn khác, bắt đầu lên thư viện mượn sách, một học sinh khoa tự nhiên mà lại đi mượn sách Từ Chí Ma, Tagore, rồi bắt đầu vắt óc viết thư tình.

Mỗi một bức thư tình của Chu Minh đều mở đầu bằng "Nhiếp MM." "Em Thanh Anh.", "Bạn học Nhiếp Thanh Anh." Sau đó cậu ta lại vò đầu bứt tóc, rạn hoai mà không ra được chữ nào, thư tình cũng viết không xong. Đó là lần đầu tiên Từ Bạch Dương biết đến cái tên Nhiếp Thanh Anh này.

Ban đầu, anh ta thích chính là Nhiếp Thanh Anh trong lòng Chu Minh.

Từ Bạch Dương mang theo sự kiêu căng của một học sinh giỏi, im lặng nhìn Chu Minh vắt hết óc tìm kế lấy lòng hoa khôi trường bên. Mỗi lần thất bại trở về, Chu Minh chỉ nở nụ cười lặng lẽ rồi tuyên bố -- "Một ngày nào đó, tôi sẽ để cô ấy làm bạn gái mình."

Duyên phận đúng là chuyện không thể nói trước.

Ấy thế mà Nhiếp Thanh Anh lại thật sự gả cho Chu Minh, cô gái lạnh lùng như thế, cũng sẽ có lúc ngoan ngoãn ngồi trong xe để mặc Chu Minh hôn mình.

Giống như những năm ở bên với anh ta là một sai lầm

Lương Hiểu Bạch đứng sau lưng dịu dàng lên tiếng, "Bạch Dương, đừng nhìn nữa..."

Từ Bạch Dương chật vật quay đầu, vội vàng rời đi tựa như có mãnh thú đang đuổi theo phía sau. Anh ta thất hồn lạc phách, đau lòng không nguôi, anh ta mệt mỏi suy nghĩ, nếu Nhiếp Thanh Anh thích Chu Minh, vậy những năm này của mình thì sao, có phải là sai lầm hay không...có phải anh ta đã hoàn toàn mất đi cô?

Ánh hoàng hôn buông xuống bên ngoài nhà hát, người đàn ông chạy thật nhanh. Ngựa xe như nước, mỹ nữ như mây. Tuy mỹ nữ như mây, nhưng anh ta chỉ biết rằng -- có nhưng lại không biết quý trọng, phạm phải sai lầm nên vĩnh viễn mất đi, mất rồi cũng không thể nào tìm lại được.

Ánh mắt Lương Hiểu Bạch đầy phức tạp, nhìn xung quanh một chút rồi quyết định đi theo Từ Bạch Dương, một mực lẳng lặng đi sau anh ta. Từ Bạch Dương thất tình, đây là cơ hội tốt của cô ta. Lương Hiểu Bạch vẫn luôn thích Từ Bạch Dương, dù cô không biết rốt cục đây có phải là lựa chọn tốt hay không.

Sau khi Từ Bạch Dương đi rồi, đôi nam nữ ôm hôn trong xe vẫn chưa phát hiện ra. Một lát sau, nhận ra bàn tay Chu Minh bắt đầu không thành thật dò xét bên eo cô, Nhiếp Thanh Anh giãy ra, anh vội bình tĩnh lại, lui về sau một chút, nhìn đôi má ửng hồng của nữ thần sau nệm hôn mãnh liệt.

Chóp mũi cô lấm tấm mồ hôi, sợi tóc tán loạn rơi xuốngбет vào má cô, đôi môi đỏ hồng khẽ mím lại, ngực cô phập phồng lên xuống, cô tránh né không dám nhìn vào mắt anh mà chỉ cúi đầu, ngón tay còn móm móm cái ghế.

Chu Minh mỉm cười.

Anh biết bây giờ mình nên giả vờ quan tâm, nhưng Chu tam thiếu không nhận được mà muốn trêu cô, "Cảm giác thế nào?"

Nhiếp Thanh Anh nhẹ nhàng "Ừm." một tiếng

Chu Minh trêu cô, "Ừm là sao? Tốt hay không? Cô bé à, anh hỏi em đó, lúc nói chuyện với người khác mà không nhìn vào mắt người ta là bất lịch sự đó. Em cứ cúi đầu là sao?"

Nhiếp Thanh Anh rất dễ bị lừa. Kinh nghiệm giao tiếp của cô vẫn còn rất thiếu sót, nếu như có người nói rằng như thế là không đúng thì cô sẽ cố gắng sửa đổi. Cho nên khi Chu Minh nói "bất lịch sự", Nhiếp Thanh Anh đỏ mặt, hàng mi khẽ rung động, xấu hổ ngẩng đầu nhìn anh rồi nhẹ nhàng đáp, "Được lắm." Chu tam thiếu giật mình, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ho nhẹ một tiếng.

Nhiếp Thanh Anh nhà anh đáng yêu quá đi.

Anh quay đầu lại, vì muốn để cô bớt luống cuống tay chân, anh tra chìa khóa vào rồi lái xe ra khỏi bãi. Chiếc xe chạy vào đường lớn, đồng thời, Chu Minh thẳng thắn khen cô, "Vợ ơi, em thật là đẹp. Lúc nãy nhìn gần mới thấy da em lại mịn màng như thế..."

Chu Minh bị tịt từ, anh không phải thuộc tuýp người lẳng mạn, cho nên lúc muốn khen người khác cũng không biết phải khen thế nào.

Nhiếp Thanh Anh cứ tưởng anh đã khen xong, thấy mình nên nói gì đó để bầu không khí tự nhiên hơn. Thế là cô nói, "Vi ngày nào tôi cũng dùng mỹ phẩm dưỡng da nên da mới đẹp như thế. Nếu anh thích, tôi có thể đề cử vài loại cho anh."

Chu Minh, "..."

Anh cố gắng nhịn cười, bả vai cứ run run, "Sao anh thích vợ anh thật thà thế này nhì."

Nhiếp Thanh Anh mấp máy đôi môi, trông cô có vẻ rất vui.

Đúng lúc này, điện thoại của Chu Minh lại vang lên. Màn trêu chọc vợ đành tạm kết thúc, anh âm thầm ảo não: Sao trên đời lại có cái gọi là Bluetooth thế này? Nếu không có nó thì anh đã nhờ vợ mình nghe giúp rồi. Lúc cô lấy điện thoại chẳng phải sẽ đụng chạm cơ thể anh ư? Kết quả bây giờ, Nhiếp Thanh Anh lại ngồi yên lặng chờ anh ấn bluetooth để nghe...Chu Minh mang tai nghe vào, giờ không kịp để giả vờ trên xe không có thứ này rồi.

Chu Minh buồn bực nhận điện thoại, sau khi "Ừ." vài tiếng thì anh dừng xe lại ven đường, sau đó thương lượng với cô, "Anh có chuyện đột xuất, phải tăng ca nên tối nay anh sẽ không về nhà. Bây giờ để anh đưa em về trước, em ăn gì đó một chút, lúc đi ngủ thì nhớ đóng cửa kỹ càng nhé."

Nhiếp Thanh Anh lườm anh, "Tôi vốn dĩ ngủ một mình mà."

Chu Minh, "...Anh đang quan tâm em, em không hiểu à?"

Nhiếp Thanh Anh bùng tỉnh, nói "Cảm ơn." rồi ngập ngừng một lát, hiểu chuyện nói với anh, "Anh tăng ca nên chắc là công việc rất gấp. Không thì để tôi tự kêu xe về, còn anh đến thẳng công ty đi."

Chu Minh chần chờ một chút, vì công ty và nhà anh thuộc hai hướng khác nhau. Anh gật đầu đồng ý với cô, tự mình đưa vợ lên taxi, nói địa chỉ với tài xế,

sau lại chụp hình biển số xong mới đưa mắt nhìn chiếc taxi rời đi.

Tỉnh kiểm soát của anh lại rục rịch ngoi lên, nhưng cô không hề phát hiện ra, anh đã sắp xếp mọi chuyện đầu vào đấy. Ngồi trên xe, tài xế cảm thán với cô, "Chồng cô giỏi thật mà lại yêu thương cô nữa chứ."

Nhiếp Thanh Anh không biết tài xế vì sao lại khen như thế, cô chỉ im lặng nở nụ cười lịch sự. Phong cảnh ngoài cửa sổ lướt đi như bay, lướt qua đôi gò má trắng nõn của cô, gương mặt hồ hững, sừng sững bất động.

Tài xế nghĩ thầm...Cô gái này thật lạnh lùng.

Sau khi quay về xe, Chu Minh chậm rãi lái xe đến công ty. Không có Nhiếp Thanh Anh ngồi trên xe, nên anh cảm thấy không quen. Để làm dịu tâm trạng, Chu Minh mở radio, chuyển đến kênh phát thanh của đài giao thông. Vì lúc này nữ thần đã ngồi trên xe anh, còn chấp nhận nụ hôn của anh, tâm trạng hiện giờ của Chu Minh rất tốt. Anh lẩm bẩm hát vài câu, ngay cả quảng cáo cũng say sưa lắng nghe.

Có lẽ do tâm trạng quá tốt, lúc tiết mục muốn giao lưu với thính giả nghe đài, Chu Minh vui vẻ gọi điện thoại đến trả lời câu hỏi. Đại khái là hôm nay Chu Minh khá may mắn, 10 câu hỏi anh đều trả lời đúng hết, trở thành thính giả may mắn của ngày hôm nay. Nam nữ MC khoa trương chúc mừng anh, vì đây là đài phát thanh giao thông của thành phố A, đa số tài xế thành phố A đều mở kênh này để nghe trong lúc lái xe, mọi người đều nghe thấy Chu Minh khẽ cười một tiếng khi được MC khích lệ.

Tiếng cười trầm thấp, vài nữ thính giả nghe mà ửng đỏ hai tai.

Nữ MC nghe thấy anh cười liền biết người này đang rất vui, thế là nắm lấy cơ hội, "Vị thính giả này có lẽ rất vui khi được chương trình chọn đây mà? Có phải anh là fan trung thành của chương trình không?"

Chu tam thiếu: "Không hề. Tôi vui vì chuyện khác, không liên quan tới các người."

Nữ MC cứng đờ, sau đó lịch sự nở nụ cười, "Vậy anh có thể cùng chia sẻ chuyện vui ấy với mọi người được không?"

Dường như Chu Minh đang do dự, "Chuyện này, thật ra vợ tôi không thích tôi đi khắp nơi khoe khoang, cô ấy nói tôi nhiều chuyện."

MC, "Vậy..."

MC đang định nói "Vậy thì thôi.", ai ngờ Chu Minh lại mở miệng, "Nhưng mà vợ tôi không có ở đây, thôi thì tôi đành chia sẻ với mọi người vậy." Anh ho khan một tiếng, hắng giọng nói tiếp, "Tôi muốn chia sẻ với mọi người một nụ hôn tuyệt vời của tôi và vợ. Đây không phải là một nụ hôn bình thường đâu nhé, mà là nụ hôn và mặt bốp bốp bạn trai cũ của vợ tôi. Mà cũng không hẳn là nụ hôn "và mặt" nữa, đây là lần đầu tiên sau khi kết hôn bọn tôi hôn nhau mãnh liệt như thế."

"Aiz, để tôi kể cho mọi người nghe câu chuyện đằng sau nhé..."

Bla bla...Chu Minh huyền thuyên cả buổi.

Nam nữ MC cứng đờ: "..."

Toàn bộ thính giả thành phố A đang nghe đều tròn mắt há mồm, "..."

...

Trên taxi, vì cô gái này quá yên tĩnh, này giờ không hề hé miệng nửa câu, tài xế hơi ngại ngùng, bèn tiện tay mở radio lên. Sau đó lại nghe thấy một thính giả may mắn đang lẩm nhẩm cả buổi trời, "Nụ hôn này ấy à, chi tiết hơn tôi không thể nói, nhưng phải công nhận một điều rằng, vợ tôi rất xinh đẹp, trên đời này không có một ai có thể xinh hơn vợ tôi được..."

Nhiếp Thanh Anh ngồi ghé sau ghế giật mình, "..."

Gương mặt vừa hết đỏ, "bùm" một cái lại đỏ ửng cả lên.

Cô và tài xế đáng thương ngồi nghe thính giả này bô lô cả mười mấy phút đồng hồ, ngay cả hai MC muốn chen vào cũng không được. Tài xế bực bội nói, "Thằng cha bị bệnh hả? Còn khen vợ mình lên tận mây xanh, chắc là cuồng vợ lắm đây."

Nhiếp Thanh Anh yên lặng chôn mặt xuống hai tay, cô lại muốn kéo chồng mình vào danh sách đen tiếp rồi.

Trong vòng một tháng ngắn ngủi, số lần cô kéo Chu Minh vào danh sách đen còn nhiều hơn Từ Bạch Dương trong mười năm quen nhau.

Vất vả lắm mới nghe được thính giả kia tạm ngưng, MC vội vàng chen vào, "Hóa ra tình cảm của vợ chồng anh tốt như thế, chúng tôi đều biết cả rồi. Để cảm ơn anh đã tham gia chương trình, chúng tôi sẽ tặng anh một món quà nho nhỏ. Xin hỏi anh tên gì?"

Nhiếp Thanh Anh chậm rãi che mặt: Mặt mặt quá, đây là muốn cho cả thế giới này biết ư...

Vị thính giả kia im lặng một lát rồi nói, "Tôi là Nicolas Triệu Tứ."

Mọi người đều ngó ra, "..."

Chu Minh có bệnh chứ không phải ngốc. 6 giờ chiều ngày hôm đó, Nicolas Triệu Tứ trở thành nhân vật truyền thuyết trên đài radio giao thông của thành phố A.

Nhà có anh chồng ngoan. Lỡ hứa với vợ không đi bép xép rồi nên anh chỉ đành lên radio thông báo cho cả thành phố đều biết mà thôi. =)))

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chu Minh - Chu tiểu tiên nữ - Nicolas Triệu Tứ

Chu Minh rút chìa khóa xe chạy vào công ty đã là 7 giờ tối. Công ty xảy ra chuyện lớn, tất cả nhân viên đều tắt bật tăng ca, ngược lại, Chu Minh lại rất thảnh thơi. Anh vừa bước vào phòng, thư ký Trần chân trước vừa nghỉ phép trở về, chân sau đã vào phòng làm việc, đóng cửa sổ, kéo rèm cửa lại.

Nghỉ phép một tuần, lúc trở về, gương mặt cô càng thêm hồng nhuận, khí sắc rất tốt, Trần Linh Linh vẫn giữ dáng vẻ ngực lớn eo thon, xinh đẹp như hoa.

Trần Linh Linh nở nụ cười chuyên nghiệp, thần thần bí bí mở miệng, "Giám đốc..."

Chu Minh đứng trước bàn làm việc, đưa tay lật xem giấy tờ vừa mới được đưa tới, không thèm ngẩng đầu lên đã nói, "Cẩn thận lời nói của cô đấy! Mở cửa phòng ra, đừng làm người ta tưởng tôi với cô cấu kết làm bậy."

Trần Linh Linh lén lút trừng mắt với anh: Giám đốc lại đang đùa giỡn nữa rồi!

Mất thấy chuyện hôm nay rất quan trọng, cô giả vờ như không nghe thấy lời anh nói, bước lại gần bên người anh, nhỏ giọng nói, "Giám đốc, tôi nghe nói công ty xảy ra chuyện, phía trên ai cũng chấn động. Chuyện đó có phải thật không vậy?"

Chu Minh, "Sao tôi biết được? Tôi đến công ty còn trẻ hơn cô mà!"

Trần Linh Linh thầm nói trong lòng, chủ tịch Chu không phải là ba anh sao? Anh không đi hỏi ông ấy ư! Hai cha con "plastic"* này, số lần nói chuyện với nhau còn không bằng nhân viên bọn tôi.

*Xuất phát từ Weibo, "Chị em tốt giống như hoa giả, giả tạo là thể, nhưng không bao giờ héo tàn.", chỉ tình cảm giả tạo như hoa giả. Ý nói, Chu Minh và ba ngoài mặt là cha con nhưng thực ra không có tình cảm gì nhiều.

Chu Minh đang múa thái cực quyền, anh qua loa cho có, Trần Linh Linh lại rất sốt ruột. Phía trên biến động, không ảnh hưởng đến giám đốc Chu, nhưng mấy nhân viên như bọn họ thì rất khó nói. Chu Minh đi một vòng quanh bàn, rồi bắt chéo chân ngồi xuống, Trần Linh Linh cắn răng, dứt khoát đi thẳng vào vấn đề, "Tôi nhận được tin, nói rằng sản phẩm của chúng ta vì có vấn đề bảo vệ môi trường nên đã bị hải quan giữ lại, không những phải bồi thường tiền, mà sau khi hàng bị trả về còn bị người của bộ môi trường đến kiểm tra. Sau đó còn biết bao như vấn đề thuế, tham ô... Còn gặp ngay lúc lãnh đạo ở trung ương xuống thị sát. Nghe nói chủ tịch Chu đang đi đàm phán chuyện làm ăn mà phải bay về trong đêm để xử lý chuyện này. Giám đốc, anh không nghe gì thật hả?"

Chu Minh kinh ngạc, "Thật hả? Thế thảm vậy á!"

Dáng vẻ anh như đang hóng hớt khiến thư ký Trần sốt ruột. Trần Linh Linh ai oán lườm anh một cái, vì ông chủ mà tranh thủ, cô chỉ có thể nói thêm. Trần Linh Linh tiến đến bên tai Chu Minh, nhẹ giọng thì thầm, "Còn có một tin bên lề nữa chính là có cổ đông đang lên bán cổ phần..."

Ngón tay đang lướt tài liệu của Chu Minh bỗng dừng lại, hai mắt híp lại, lần này anh mới thực sự chú ý lắng nghe.

Trong tập đoàn Chu thị, Chu đại gia - Chu Kiến Quốc nắm giữ 40% cổ phần, Chu Minh nắm giữ 8%, mẹ Chu Minh có 2%, 50% cổ phần còn lại rải rác cho những cổ đông khác nắm giữ. Chuyện cổ phần này thật ra rất nguy hiểm, giống như đang đi lưỡi dao, một khi Chu Minh hoặc mẹ Chu Minh chuyển sang ủng hộ cổ đông khác thì Chu đại gia sẽ mất quyền điều hành công ty. Bây giờ lại có cổ đông muốn bán cổ phần của mình, chứng tỏ rằng có người không phục Chu Kiến Quốc, muốn nhân cơ hội này đoạt quyền... Chu Minh thấp giọng hỏi, "Tin này có đáng tin không?"

Trần Linh Linh do dự một lát, nghĩ đến chuyện bây giờ mình chỉ có thể dựa vào giám đốc, thế là gật đầu đầy chắc chắn.

Trên mặt Chu Minh hiện lên một nụ cười đầy hứng thú, "Tốt quá."

Anh nói với Trần Linh Linh, "Giúp tôi liên lạc với vài người, tôi góp vốn, nặc danh mua lại cổ phần cho tôi."

Trần Linh Linh, "Được. Giám đốc anh quả nhiên anh vẫn ủng hộ chủ tịch Chu."

Chu Minh ngồi phía sau bàn làm việc, hai mắt chăm chú nhìn văn kiện trên tay, anh chuyển bút, bật cười ha hả, ánh mắt tràn ngập ý tứ "cô đúng là loài người ngu ngốc."

Lần này thư ký Trần hoàn toàn không hiểu ý anh là gì.

...

Vào giai đoạn biến động của tập đoàn Chu thị, Chu Minh một lòng quan sát bên kia, số lần tăng ca ngày càng nhiều, thời gian về nhà rất ít. Nhiếp Thanh Anh cũng không rảnh rỗi, bởi vì nghi thức bế mạc của liên hoan phim, Nhiếp Thanh Anh được vũ đoàn chọn biểu diễn cho 2 tiết mục, một là múa nhóm vẫn chưa chọn ra người múa dẫn đầu, một tiết mục nữa chính là tiết mục múa đơn.

Vở múa này, dịu dàng lưu luyến, thanh thuần mà không yếu mị, độ khó vô cùng cao, trong vũ đoàn chỉ có mình Nhiếp Thanh Anh là múa đẹp nhất, nhóm biên đạo múa đều chọn Nhiếp Thanh Anh. Nghe nói trong lễ bế mạc liên hoan phim sẽ có sự xuất hiện của vũ công nổi tiếng - Tôn Đình Hồng, đây mới chính trọng điểm đối với cô.

Cô và các thầy cô biên đạo đã thảo luận về ý cảnh và độ khó của vở múa này, còn tìm kiếm tư liệu, xem những tiền bối đi trước phân tích điệu múa này thế nào. Vở múa này chính là vở múa với độ khó cao nhất sau khi cô bị thương ở chân. Cô Tôn Đình Hồng chính là tiền bối mà cô luôn muốn được thỉnh giáo lúc còn đang học ở Học viện vũ đạo Bắc Kinh nhưng không có duyên gặp mặt. Tuổi thọ của nghề vũ công tương đối ngắn, thời kỳ đỉnh cao chính là vào khoảng 20 - 23 tuổi. Nhưng cô Tôn Đình Hồng đã 40 50 tuổi rồi mà vẫn có thể nhảy múa như những cô gái ở lứa tuổi 20, là vũ công được mọi người yêu thích nhất.

Trong lòng Nhiếp Thanh Anh luôn mong được gặp cô Tôn để thỉnh giáo. Lễ bế mạc lần này e là cơ hội cuối cùng được gặp cô ấy. Nhiếp Thanh Anh rất quý trọng cơ hội lần này. Dù chưa chọn ra người múa chính, hay múa đơn thì cô vẫn luôn chăm chỉ luyện tập. Cô vốn có thiên phú, những động tác khó đều tập rất nhanh, ngày cả các giáo viên trong đoàn đều cảm thấy tự ti, dù mình đang trong thời kỳ đỉnh cao cũng nhảy không tốt bằng Nhiếp Thanh Anh. Nhưng cô vẫn chưa hài lòng, cô muốn mình nhảy phải tốt hơn.

Ăn cơm, ngủ, nghỉ, ngay cả khi về đến nhà, trong đầu của cô luôn suy nghĩ về bài múa.

Buổi tối sau khi kết thúc luyện tập, Nhiếp Thanh Anh về nhà làm bữa khuya cho mình. Mỗi một ngày vũ công vận động tiêu hao rất nhiều năng lượng, cô ăn rất nhiều nhưng lại không hề béo. Cô đã nuôi dưỡng thói quen mỗi tối sau khi về nhà sẽ ăn thêm một bữa. Cô đứng trong phòng bếp, lơ đãng khuấy yến mạch, trong đầu vẫn còn nghĩ đến mấy động tác của vở múa.

Bây giờ đã 11 giờ, Chu Minh vừa về đến nhà, nghĩ rằng vợ mình đã ngủ, anh rón rén đóng cửa lại, lại phát hiện đèn phòng bếp sáng trưng. Chu Minh nhủ mảy, bước vào đứng dựa lên cửa phòng bếp nhìn dáng vẻ thẳng tắp của vợ mình, tay đang chế thêm nước vào nồi yến mạch, nước tràn ra khỏi ly, chảy xuống bồn rửa bên dưới, vậy mà cô vẫn không hề hay biết.

Chu Minh, "Khụ khụ!"

Nhiếp Thanh Anh lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn anh. Cô kinh ngạc, "Anh về rồi hả, có đói bụng không, để tôi...a" Cuối cùng cô cũng phát hiện nước đã tràn, vội vàng bỏ ấm điện xuống, xấu hổ đi tìm đồ dọn dẹp.

Làm sao Chu Minh để cô mệt nhọc, đôi tay xinh đẹp của vợ anh sao lại làm ba cái chuyện này được? Anh dẫn cô ra khỏi phòng bếp rồi tự mình ra tay thu dọn tàn cuộc, sau đó rót thêm một ly yến mạch cho mình, rồi bung ra phòng khách cùng uống với cô. Chu Minh cảm thấy vô cùng áy náy, mấy ngày nay tăng ca suốt mà quên chăm sóc cho vợ mình.

Chu tam thiếu dịu dàng thì thầm với cô, "Anh cảm động quá đi mất, chị gái bé nhỏ của anh vẫn chưa chịu đi ngủ, có phải đang chờ anh không?"

Nhiếp Thanh Anh thành thật trả lời, "Không phải."

Chu Minh bị đâm cho một nhát, anh im lặng một lát, nhưng chẳng sao cả, vì anh rất kiên cường. Anh uống một hớp, cười hi hi, "Vậy thì có chuyện gì? Có gì nghĩ không ra, có thể chia sẻ với anh. Nhìn em ngủ muộn như thế, anh đau lòng muốn vỡ cả tim."

Nhiếp Thanh Anh lắc đầu, "Không có gì."

Chu Minh lập tức ôm ngực, "Trời ơi, vợ tôi không tin tôi, không chịu tâm sự với tôi. Tim tôi đau quá..."

Anh diễn vô cùng nhập tâm, chỉ cần cô nói không một tiếng thôi anh sẽ lăn ra sàn mà khóc lóc om sòm cho coi. Mấy ngày nay cô luôn rầu rĩ không vui, thoát một cái đã bị anh chọc cười. Nhiếp Thanh Anh nói, "Anh đừng rợn nữa. Là chuyện trong vũ đoàn mà thôi, có nói anh cũng không hiểu đâu."

Chu Minh, "Anh không hiểu á? Sao anh lại không hiểu cho được? Biệt danh ông hoàng sàn nhảy của anh là để gọi chơi thôi sao? Hồi cấp 3 anh từng khóc lóc đòi ba mẹ cho anh đi học nhảy, em có biết đâu!"

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc đến nỗi không khép miệng được, đồng thời cũng cảm thấy vui vẻ vì sở thích của chồng và mình giống nhau, "Thật sao? Thật sao? Hồi cấp 3 anh cũng học nhảy hả? Anh làm sao mà học được vậy?"

Chu Minh ghen hờn, vợ của anh không bao giờ nắm được trọng điểm cả. Anh hàm hồ đáp, "Anh không có học, vì lúc đó anh mém bị ba anh đánh gãy"

chân."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Chu Minh, "Không quan trọng! Anh nói vậy là muốn cho em biết, Anh Anh, anh hiểu em! Chồng của em cũng biết nhảy đó, em nói gì anh đều hiểu cả. Nào nào, Anh Anh, cầm tay chồng em đi, hãy nói hết tâm sự lòng mình, chồng em sẽ cho em lời khuyên."

Nhiếp Thanh Anh nhìn anh bằng ánh mắt vô cùng hoài nghi, nhưng hai tay lại bị anh nắm chặt lấy, rút hoài không ra. Cô bán tín bán nghi, nhìn ánh mắt thành khẩn của anh, cô do dự hai giây, rồi nói hết những phiền não của mình cho anh nghe. Đơn giản chỉ là cô nhảy chỗ nào không đẹp, cảm thấy chỗ nào không khớp, có cách nào khắc phục hay không...

Chu Minh nghe cô nói xong, rất tự tin vỗ ngực cam đoan, "Có thể thôi á? Đơn giản! Em đi tắm trước đi, sau đó chúng ta sẽ nói chuyện xuyên đêm, anh sẽ phân tích cho em nghe nhé."

Nhiếp Thanh Anh "ò" lên một tiếng rồi bị anh giục đi tắm. Mà sau khi đẩy cô đi, Chu Minh bắt đầu cuống cuống nhảy lên như thỏ, tìm điện thoại khắp nơi, rồi bắt đầu lên Baidu tìm kiếm.

Hai mươi phút sau, Nhiếp Thanh Anh tắm xong bước ra ngoài, tới lượt Chu Minh tắm. Lúc cô đang lau tóc thì nghe tiếng thông báo từ điện thoại của anh. Nghĩ đến dạo này công ty của anh đang bận rộn, sợ trễ nãi công việc của chồng, cô đến lấy điện thoại định đưa cho anh. Ai ngờ lúc cô cầm điện thoại của anh lên, điện thoại lại nhận được tin nhắn, màn hình sáng lên, Nhiếp Thanh Anh bất cẩn chạm vào liên mở khóa.

Sau đó, Nhiếp Thanh Anh cảm thấy khó thở khi nhìn thấy một đồng câu hỏi của ông chồng nhà mình trên Baidu --

"có vị trí thế nào trong đoàn múa cổ điển? Có bao nhiêu phiên bản?"

"Mấy anh mấy chị đẹp gái ở đây có ai tốt nghiệp trường múa hay không? Đang học cũng được nữa. Em là Tiểu tiên nữ 16 tuổi, muốn thi múa, xin hỏi có lớp dạy múa cấp tốc nào không ạ?"

"Thần thái và thân pháp của múa cổ điển* là gì vậy? Có chị gái xinh đẹp nào đi ngang qua xin hãy giúp mị."

Nhiếp Thanh Anh cầm điện thoại của Chu Minh trong tay mà run rẩy. Chu tiểu tiên nữ - Nicolas Triệu Tứ - Chu Minh còn đang tắm bên trong, cô cầm điện thoại mà cứ như cầm củ khoai lang nóng, cả người cứng đờ như gỗ, cảm thấy ngưỡng mộ anh vô cùng.

*Múa cổ điển Trung Hoa có 3 phần chính: thần thái, thân pháp và kỹ thuật.

Thần thái: Thần thái của múa Trung Hoa cổ điển dung hợp nhiều yếu tố. Ví dụ, lấy "vạn, nghiêng, tròn, uốn", làm động tác hình thể trung tâm, lấy "tam viên" tạo nền tảng cho hướng đi của động tác, lấy eo làm trục để thân trên nâng lên, hạ xuống, trùng xuống, ngả về sau, lồng ngực hóp và nở, chuyển động của sườn và còn nhiều hơn nữa. Những yếu tố cơ bản này mang lại cho múa Trung Hoa cổ điển năng lực biểu đạt cực kỳ phong phú, và tiềm năng sáng tạo to lớn. Thần thái nhấn mạnh ý vị của nội hàm, hơi thở, ý niệm, sự lôi cuốn, và tình cảm nội tâm. Về bản chất là lấy tinh thần dẫn dắt hình thể, lấy hình thể để truyền tinh thần.

Thân pháp: chỉ kỹ thuật và phương thức biểu đạt bề ngoài bao gồm hàng trăm động tác và tư thế tinh xảo. Mặc dù nhiều tư thế trông rất đơn giản, nhưng thực ra chúng đòi hỏi sự kết hợp hoàn hảo của tất cả các bộ phận của cơ thể. Ví dụ, động tác di chuyển và xoay người, hướng nhìn, cách đặt các ngón tay, và còn nhiều nữa, tất cả đều yêu cầu sự chuẩn xác và nhịp nhàng.

Kỹ thuật: Kỹ thuật trong múa Trung Hoa cổ điển chỉ một loạt các kỹ thuật rất khó, bao gồm bật và nhảy, xoay và lật người. Những kỹ thuật này nhằm bổ sung cho thần thái và thân pháp. (Nguồn: shenyunperformingarts.org)

Chương sau:

Nhiếp Thanh Anh dịch sang bên cạnh, không hề ngẩng đầu lên, "Anh đừng dán vào tôi như thế, ngứa lắm."

Chu tam thiếu, "..."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Ít nhất đừng để chồng mình biết là mình mua quot;xích chóquot;

Nhiếp Thanh Anh lướt lịch sử truy cập Baidu của Chu Minh, càng xem càng hết hồn. Cô nhìn tài khoản mang tên "Tiểu tiên nữ 16 tuổi" của Chu Minh, ảnh đại diện là hình thiếu nữ trong truyện tranh, có vẻ là tài khoản thật, nick này đã được sử dụng vài năm rồi. Anh giả vờ làm nai vàng khắp nơi, mở miệng khép miệng kêu người ta là anh đẹp trai, chị đẹp gái, nói năng ngọt xớt, có khi bị người ta mắng còn khóc "hu hu"...

Tóm lại, nhìn vào tài khoản này, người ta sẽ nghĩ rằng đây là một cô bé vô cùng đáng yêu.

Chu Minh xài nick này ít nhất 4 5 năm. Nói đúng hơn là, lúc anh 20 tuổi thì giả vờ làm cô bé học sinh 10 tuổi. Cứ thế mà từ cô học trò nhỏ, anh lại tiếp tục giả dạng thành tiểu tiên nữ, từ tiểu học, trung học, đến cấp 3, thế mà không ai phát hiện ra...Oa, bà ngoại sói* này đúng là quá tâm cơ rồi!

*Bà ngoại sói: trong truyện cô bé quàng khăn đỏ. Chỉ những kẻ xấu nhưng giỏi ngụy trang.

Vấn đề ở đây chính là, giả cho một ông chồng thích làm trò thế này thì phải làm sao?

Trong phòng tắm, nước chảy ào ào, làn sương mờ dần dần hiện lên. Cách một lớp kính mờ nên không thể thấy cái gì. Nhiếp Thanh Anh ngồi bên ngoài thấp thòm một hồi lâu nhưng vẫn không dám đối chất với bà ngoại sói. Nhiếp Thanh Anh ngồi trên giường trong tâm trạng vô cùng phức tạp, sau khi xem hết một loạt trong điện thoại của anh, cô cảm thấy thà rằng không biết thì hơn. Lấy chồng hơn một tháng, bạn học Nhiếp chậm chạp rốt cục đã biết ông chồng của mình vừa bỉ bựa, vừa thích làm trò con bò.

Bạn trai cũ của cô vừa phong độ, vừa dịu dàng lại còn lịch sự, sao chồng cô lại khác xa thế này? Mắt nhìn đàn ông của cô sao lại bẻ ngoặt 180 độ thế này?

Không biết Nhiếp Thanh Anh thân thờ bao lâu, Chu Minh đã tắm xong. Sau khi sấy tóc, vừa mặc đồ xong, tràn đầy tự tin vội vã tìm Nhiếp Thanh Anh tính lấy le trước mặt cô. Tìm vợ cả một vòng khắp nhà mà không thấy đâu, nhìn sang phòng ngủ thì thấy đèn sáng, Chu thiếu bước vào, giả vờ thối tiên khí vào vợ mình, "Vợ ơi, chờ anh lâu không? Cũng không còn cách nào, chồng em rất dẻo dai*", ha ha ha."

**Anh đang lái sang chuyện mình rất dẻo dai trên giường.:))*

Nhiếp Thanh Anh im lặng nhìn anh.

Chu Minh buồn bực, không biết cô thế này có hiểu câu bông đùa sắc tình này của mình hay không. Nhưng nhìn đôi mắt đen lay láy của vợ đang run rẩy, anh đành thu bớt sự phóng túng của mình lại, ra vẻ nghiêm túc nói, "Được rồi, không phải nói chuyện khiêu vũ của em sao. Tối đây, anh dạy cho em, mau lấy giấy bút ghi lại nè."

Nhiếp Thanh Anh, "Ồ."

Cô thật sự đi lấy giấy bút, ngồi im lặng nhìn Chu Minh: Tôi càng muốn xem thử Tiểu tiên nữ 16 tuổi chỉ biết cầu cứu Baidu thì múa rìu qua mắt thợ thế nào.

Chu Minh cảm thấy kỳ lạ, thái độ lúc giảng bài của anh rất nghiêm túc, nhưng cứ có cảm thấy ánh mắt của bạn Nhiếp bên cạnh nhìn mình mang theo cảm giác "đồng cảm với trẻ thiếu năng". Chu Minh nhìn sang cô thì cô lại nhìn sang chỗ khác không dám đối mặt với anh. Nhưng lòng Chu Minh đang có quỷ, anh không thể nói ra mục đích một hai phải lôi kéo vợ nói chuyện với mình, nên cũng không dám chỉ trích Nhiếp Thanh Anh không quan tâm đến mình.

Càng về sau, Nhiếp Thanh Anh lại càng kinh ngạc, vì cô nhận ra rằng, mặc dù Chu Minh dựa vào kiến thức trên Baidu nhưng lại có thể phân tích một cách rõ ràng, còn có thể cùng cô thảo luận cả buổi trời. Năng lực phân tích, tổng kết của Chu Minh đối với những kiến thức mới mẻ khiến cô kinh ngạc không thôi. Anh đưa ra vài quan điểm, trông có vẻ hoang đường nhưng nếu suy nghĩ kỹ càng thì không hoàn toàn không có đạo lý...Nhiếp Thanh Anh có thể hiểu hết những gì anh nói.

Chu Minh thừa cơ ôm lấy bờ vai mảnh mai của cô, rồi ôm cô vào lòng. Trên người cô mang theo mùi thơm thoang thoảng sau khi tắm, tóc dài vẫn còn hơi ẩm, mềm mại, ánh đèn dịu dàng hắt lên hàng mi cong vút, đôi môi đỏ hồng hơi vênh lên, tựa như vết son trên nền tuyết trắng, dịu dàng mà lại rực rỡ, xinh đẹp động lòng người. Anh như chìm sâu vào cơn say, không tự chủ mà sát lại gần thêm, đầu anh là một mảnh hỗn độn. Hơi thở nóng rực phả lên đôi gò má ửng đỏ của cô, người đàn ông cúi đầu, chính bản thân anh cũng không biết mình đang nói cái gì, "Ừm, sau đó, em có thể cân nhắc dùng sức mạnh hay nhẹ..."

Nhiếp Thanh Anh dịch sang bên cạnh, không hề ngẩng đầu lên, "Anh đừng dán vào tôi như thế, ngứa lắm."

Chu tam thiếu, "..."

Anh nên làm thế nào với cô vợ không hiểu phong tình này đây?"

Chu Minh đột nhiên dừng lại, Nhiếp Thanh Anh khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn anh. Ánh mắt cô gái quá mức thuần khiết, càng làm cho tư tưởng đồi trụy của anh trở nên bẩn thỉu. Chu Minh ừ ừ, phát phát tay, vô lực nói, "Thôi, tiếp tục nào.."

Bọn họ quả thật thảo luận về múa cổ điển đến nửa đêm, sau đó càng nói càng buồn ngủ, tinh thần hai người đều biểu tình, Chu Minh không muốn động dậy, nửa ép buộc ôm lấy vai cô rồi ngã xuống giường ngủ thiếp đi. Nhiếp Thanh Anh lăm lăm bảo anh đi về phòng mà ngủ, Chu Minh chỉ hừ hừ vài tiếng rồi ôm cô chặt hơn. Quà một hồi, hai mắt Nhiếp Thanh Anh cũng dip lại, mặc kệ anh.

Đây là lần thứ hai hai người ngủ cùng nhau sau khi cưới.

Sau đó, bạn học Nhiếp đã có thể xác nhận, thói quen khi ngủ của Chu Minh rất xấu.

Tựa như bị bóng đè, bị người đàn ông ôm chặt, chặt đến khó thở. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Nhiếp Thanh Anh hơi giãy dụa rồi mở mắt ra, phát hiện mình bị Chu Minh ôm chặt, hai tay hai chân quấn lên người mình như bạch tuộc. Nhiếp Thanh Anh nóng và cả mồ hôi, bảo Chu Minh buông ra.

Anh mơ màng mở mắt ra, thấy cô đang nhìn mình chăm chăm. Anh nói thầm một câu, bỏ Nhiếp Thanh Anh ra rồi lăn sang phía bên kia giường ngủ tiếp. Nhiếp Thanh Anh thở phào nhẹ nhõm, cô tắt đèn, sau đó ngủ tiếp. Kết quả, chưa tới một lát, cô lại bị bóng đè lần nữa...Lần này cô không thèm gọi anh dậy, giãy dụa bỏ ra khỏi người anh, kéo lấy tay chân chồng mình rồi đẩy sang bên kia giường.

Một đêm tốn sức, Nhiếp Thanh Anh suýt nữa đã bị Chu Minh đè chết, cô vật vờ sửa lại tư thế ngủ cho chồng ít nhất 3 lần. Nữ thần lạnh lùng "đánh nhau" với chồng trên giường không hề lạnh lùng tí nào. Nhưng dáng ngủ của anh quá xấu, cô lấy chân chặn lại thế mà không biết dùng cách nào mà anh lại đi xuyên qua, rồi lại ôm cô ngủ tiếp...Cuối cùng cô không chịu được nữa, đạp anh bay thẳng xuống giường.

Thế giới trở nên yên tĩnh hơn.

...

Hôm sau thức dậy, không biết làm sao mà anh lại ôm một cái gối, nằm sát mép giường, "duyên dáng" ngáy khò khò. Anh leo lên giường khi nào, Nhiếp Thanh Anh không hề hay biết. Nhưng sáng dậy nhìn thấy chồng ngủ trên giường, Nhiếp Thanh Anh thở phào nhẹ nhõm. Cô sợ chồng mình mà biết anh ấy ngủ dưới đất cả đêm, cô lại mang tiếng ngược đãi chồng thì khổ.

Vì chột dạ cho nên lúc gọi Chu Minh dậy rất dịu dàng, lần đầu cô gọi anh là "ông xã", "Ông xã, dậy đi làm nào, đừng ngủ nữa."

Chu Minh buồn ngủ vô cùng, lúc anh ngủ, sống mũi cao thẳng càng thêm rõ nét, gương mặt với những đường nét nam tính, có khí chất của quý tộc Anh quốc. Ánh ban mai xuyên qua màn cửa chiếu vào, ánh nắng vàng rực rỡ, nhảy nhót trên gương mặt anh. Nhiếp Thanh Anh đẩy vai anh, ánh mắt lại rơi vào gương mặt đẹp trai ấy, trái tim không tự chủ được mà lỡ mất một nhịp. Cô sững sờ, ngơ ngác ngắm nhìn anh...Đến khi Chu Minh tóc tai rồi bời bời mở mắt ra, theo bản năng ôm lấy eo cô, "Vợ ơi..."

Nhiếp Thanh Anh nhanh chóng dời mắt, cất giọng hờ hững, "Đừng quậy nữa, dậy đi."

Chu tam thiếu hoàn toàn không biết chuyện tối qua mình ngủ dưới sàn, anh xuống giường đánh răng rửa mặt. Nhiếp Thanh Anh dậy trước anh nên vào phòng bếp làm sandwich với trứng. Gà cho Chu Minh đã lâu, nhưng ít khi nào cô xuống bếp nấu cơm cho hai người, cùng ăn sáng với Chu Minh, tâm trạng của cô trở nên rất tốt. Nhưng lúc Chu Minh ngồi vào bàn ăn sáng, buồn bực thốt lên, "Kỳ lạ, sao lưng anh lại đau thế nhỉ, giống như bị ai đó tấn cho một trận vậy."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Cô im lặng uống sữa, tốt bụng kẹp một miếng sandwich cho anh. Chu Minh kinh ngạc vì được cô quan tâm, xúc động nhìn cô. Nhiếp Thanh Anh cúi đầu, nhẹ giọng nói, "Anh nghĩ là ai đã đánh anh hả?"

Chu Minh thuận miệng đáp, "Không biết nữa. Chắc là nằm mơ rồi té xuống giường. Anh không quấy rầy vợ chứ?"

Nhiếp Thanh Anh lắc đầu.

Chu Minh thâm tình nhìn cô, cách một cái bàn, nắm chặt tay cô, "Anh Anh, em thật tốt. Lúc trước anh ngủ với người khác, dám kìa dám chê tướng ngủ anh xấu, không ai muốn ngủ cùng phòng với anh cả. Chỉ có em là không chê anh thôi."

Nhiếp Thanh Anh cười với anh, dịu dàng vô cùng, "Ăn sáng đi."

Cô không những chê anh, còn đạp anh xuống giường nữa.

Nhưng cô sẽ không nói.

Nhiếp Thanh Anh là một hủ nút* xấu xa.

**Chỉ những người trầm mặc, ít nói, ít tâm sự với người khác.*

...

Tập đoàn Chu thị xảy ra chuyện, công việc của Chu Minh bận rộn hơn so với ngày thường, nhưng dù bận thế nào thì anh vẫn kiên trì muốn đưa Nhiếp Thanh Anh đi làm. Nhưng giờ tan làm của Nhiếp Thanh Anh rất hay thay đổi, không phải kiểu 9 giờ làm, 5 giờ về cho nên để chiều theo Nhiếp Thanh Anh, Chu Minh phải điều chỉnh công việc của mình theo thời gian đi làm của cô. Nhiếp Thanh Anh rất áy náy, bao lần bảo anh không cần đưa đón mình nhưng Chu Minh bình thường rất nghe lời cô ngoại trừ chuyện này.

Chu Minh nói, "Em hay diễn đêm, trở về muộn. Bình thường anh cũng hay tặng ca, vốn dĩ thời gian gặp được em đã rất ít rồi, bây giờ mà không tranh thủ, anh sợ em quên mất mình đã kết hôn rồi."

Nhiếp Thanh Anh nghe xong lại càng áy náy.

Cảm giác áy náy này đạt đến đỉnh điểm vào một buổi chiều lúc tan làm chờ anh đến đón. Bất ngờ có hai chiếc Lexus giống hệt nhau đậu ở ven đường, hai người đàn ông đều bước xuống đứng cạnh xe.

Ai nấy đều rất đẹp trai, sang trọng.

Nhiếp Thanh Anh ngơ ngác nhìn sang hai bên, cô ngập ngừng, không biết ai mới là chồng mình..

Lòng bàn tay cô đỏ mỏ hôi, nắm chặt điện thoại trong tay, lo lắng không biết có nên nhắn tin cho Chu Minh hay không. Cô cảm thấy buồn vì chứng mù mắt của mình, ở cùng anh hơn một tháng rồi mà vẫn không nhận ra anh. Lúc Nhiếp Thanh Anh đang ngập ngừng đứng đó, Chu Minh đã gọi cô, "Vợ ơi, bên này nè! Em đứng ngốc ở đó chi vậy!"

Nhiếp Thanh Anh bừng tỉnh, vội vàng chạy lên xe anh.

Ngồi lên xe, mắt Chu Minh đen thui, trông rất mệt mỏi. Anh lơ đãng tra chìa khóa xe, không biết có phát hiện chuyện Nhiếp Thanh Anh không nhận ra anh lúc này hay không. Cô ngồi bên cạnh nhìn anh, rồi quyết định.

Cô nhất định phải nghĩ cách nào đó để nhận ra Chu Minh.

Dù sau này có ly hôn thì bây giờ cũng không thể nhận lầm.

...

Vì chuyện này, Nhiếp Thanh Anh cố ý tham khảo bạn thân của mình, cô uyển chuyển nói ra ý tưởng của mình, sắp đến Thất tịch rồi, cô định mua một món quà tặng cho Chu Minh. Muốn chọn một sợi dây chuyền thật đặc biệt, nhìn vào là nhận ra ngay. Cách màn hình, sau khi kinh ngạc một hồi, Lộ Khê cảm thấy vô cùng hưng phấn.

"Quào, trời ơi! Cuối cùng mình cũng đã mở mang tầm mắt, có người dùng xích chó để nhận biết chó nhà mình rồi!"

Nhiếp Thanh Anh trách cô, "Xích chó gì? Đừng nói khó nghe thế."

Lộ Khê định xin lỗi thì nghe Nhiếp Thanh Anh nói tiếp, "Ít nhất đừng để chồng mình biết là mình mua xích chó."

Lộ Khê, "..."

Khá khen, khá khen! Đôi vợ chồng "plastic" lúc nào cũng mở miệng bảo ly hôn này, tính toán hay thật.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Đang yêu ư?

Vì kinh nghiệm cuộc sống của bạn học Nhiếp như một tờ giấy trắng, cho nên lúc cô chọn quà cho Chu Minh thì Lộ Khê nhắc nhở cô, "Cậu cứ mua đồ đắt tiền là được, đừng mua rẻ quá. Chồng cậu vừa giàu lại có địa vị, cậu đừng để anh ấy rớt giá nhé."

Nhiếp Thanh Anh, "Sao cậu biết anh ấy rất giàu?"

Lộ Khê nói một cách đương nhiên, "Chu Minh là con trai độc nhất của Chu đại gia, lúc gả cho anh ấy cậu không tìm hiểu hả? Tốt xấu gì hỏi cấp 3 người ta cũng từng thích cậu mà."

Nhiếp Thanh Anh như có điều suy nghĩ.

Đúng vậy, một người đàn ông từng thích cô, mặc kệ bây giờ anh có còn thích hay không thì cô cũng không thể xua đuổi anh. Lúc đầu Nhiếp Thanh Anh định mua dây chuyền cho Chu Minh, nhưng lúc đi dạo phố thì cô lại chấm một cặp dây chuyền tình nhân của Cartier, với mặt dây là hai vòng tròn nhỏ được khảm kim cương lồng vào nhau. Cô đứng ngắm một hồi, nhân viên bán hàng thấy thế thì vội vàng chạy đến tiếp chuyện với cô. Nhiếp Thanh Anh không phải là người dễ bị người bán hàng dụ dỗ, nhưng cô lại rất thích cặp dây chuyền này, khi về nhà, trên tay cô lại mang theo một đôi dây chuyền tình nhân.

Coi như mất gần 3 vạn.

Đành nói lời tạm biệt với mấy tháng tiền lương vậy.

Lộ Khê khinh bỉ cô, "Có gì đâu, bảo chồng cậu đưa tiền lại. Đàn ông kiếm tiền là để phụ nữ tiêu mà."

Nhiếp Thanh Anh, "Tiền là do bọn họ làm ra tại sao lại đưa cho phụ nữ xài? Mình không phải vì tiền mới gả cho anh ấy. Với lại sau khi kết hôn, bọn mình không hề có tài sản chung."

Cô bình tĩnh nói tiếp, "Mình không quan tâm anh ấy có tiền hay không."

Lộ Khê im lặng một lúc lâu mới mở miệng, "...Đàn ông chỉ thích mấy cô gái ngốc như cậu thôi."

Cô không khỏi lo lắng cho Nhiếp Thanh Anh, cuộc hôn nhân của bọn họ quá bất thường, Nhiếp Thanh Anh vì tránh né Từ Bạch Dương, cộng thêm chuyện ba mẹ giục cưới, mà Nhiếp Thanh Anh nói, Chu Minh muốn trốn tránh sự theo đuổi điên cuồng của một cô mình tính mới kết hôn với mình. Cuộc hôn nhân này có quá nhiều tai họa ngầm.

Nhiếp Thanh Anh ngược lại không suy nghĩ nhiều như thế, cô sống vì bản thân mình, nếu hợp thì ở bên nhau, không hợp thì chia tay, không cần do dự điều gì. Chuyện cô đang lo lắng chính là, "Làm sao để tặng dây chuyền cho anh ấy đây? Mình có nên tặng hay không? Đây là dây chuyền tình nhân đây."

Lộ Khê cảm thấy kỳ quái, "Không phải cậu định tặng cho anh ấy vào đêm Thất tịch ư?"

Nhiếp Thanh Anh, "Nhưng Thất tịch lại tặng quà tình nhân, vậy chẳng khác nào nói hai bọn mình yêu nhau?"

Lộ Khê, "..."

Bị bộ não kỳ lạ của bạn học Nhiếp hù dọa một hồi, Lộ Khê nghi ngờ, "Bọn cậu không phải đang yêu ư? Thanh Anh, cậu định nghĩa quan hệ vợ chồng bọn cậu thế nào vậy?"

Nhiếp Thanh Anh ngơ ngác, trong lòng cảm thấy mịt mờ...

Cô định nghĩa hôn nhân của mình, chính là quan hệ hợp tác. Vừa hay, cô lại không ghét Chu Minh, hai người hợp ý nhau, thế là đi đăng ký kết hôn thôi. Nhưng, cô và Chu Minh đang yêu nhau á?

Càng đến ngày Thất tịch thì Nhiếp Thanh Anh càng thêm khẩn trương. Vì ý nghĩa của ngày lễ này rất quan trọng, "xích chó" của cô vì thế lại càng nặng thêm, không biết phải tặng thế nào. Nhiều lần cô giấu sợi dây chuyền của mình, định tặng dây dành cho nam cho anh. Nhưng dạo này Chu Minh bận rộn công việc, lúc nào cũng đi sớm về trễ, cô không tìm được cơ hội để nói với anh.

Nhiếp Thanh Anh lật xem lịch trình của mình, hầu hết những ngày lễ tết là những ngày bọn cô bận rộn nhất. Mấy ngày gần Thất tịch cô có quá nhiều buổi diễn, lịch trình hầu như kín mít, không hề có thời gian rảnh. Đến sáng sớm cách Thất tịch hai ngày, Chu Minh vào bếp làm đồ ăn sáng, Nhiếp Thanh Anh ngồi cạnh bàn ăn thì nghe thấy chồng cô lên tiếng chào cô.

Nhiếp Thanh Anh cắt sợi dây chuyền nóng bỏng tay kia vào ví da của mình, đến bây giờ cô vẫn chưa tặng cho anh, không biết đến hôm ấy sẽ thế nào. Cho nên lúc Chu Minh chào cô, Nhiếp Thanh Anh chỉ ưỡn oai đáp lại, "Chào buổi sáng."

Chu Minh đã ăn xong, anh thu dọn chén đĩa đem vào phòng bếp, thuận miệng nói với cô, "Vợ ơi, tối Thất tịch em có rảnh không? Chúng ta ra ngoài chơi nhé."

Nhiếp Thanh Anh ngậy ngẩn cả người.

Lịch trình trước và sau Thất tịch của cô đã kín, nhưng cô vẫn trả lời anh, "Rảnh, chúng ta đi chơi hả?"

Chu Minh kinh ngạc nhìn cô vợ xinh đẹp của mình, "Đương nhiên, Thất tịch mà! Sao lại không đi chơi cho được?"

Tâm tình ưỡn oai của Nhiếp Thanh Anh trong nháy mắt như được ánh dương soi sáng. Cô cúi đầu len lén nở nụ cười, mắt thấy Chu Minh đang định đi vào phòng bếp, cô bỗng hỏi anh, "Anh và cô mình tính kia sao rồi?"

Chu Minh hỏi lại theo bản năng, "Mình tính nào?"

Chu tam thiếu trăm công nghìn việc, bận rộn mỗi ngày, đã ném tiểu minh tinh nào đó ra khỏi đầu.

Nhiếp Thanh Anh nhắc anh, "Chính là lúc chúng ta kết hôn, anh bảo có cô minh tinh nào đó theo đuổi anh. Không phải vì chuyện đó nên anh mới kết hôn với tôi ư?"

Chu Minh giật mình, "À à à! Cô ấy à. Người ta cũng không đến nỗi nào, sau khi biết anh đã lấy vợ thì làm âm ỉ một trận rồi thôi, cũng không liên lạc nữa. Vợ ơi, em đứng là tuyệt vời, im lặng không một tiếng mà giải quyết phiền phức cho anh."

Vừa quay lưng đi, Chu Minh lau mồ hôi trên trán: Nguy hiểm quá! Cũng may mà anh thông minh!

Thật ra làm gì có minh tinh nào quấn chặt không buông, sau khi Hàn Đạt giải thích rõ ràng, cô nàng kia cũng biết điều xin lỗi rồi thôi. Còn anh, vì lừa Nhiếp Thanh Anh kết hôn với mình mà phải sử dụng biết bao tiểu xảo nhỏ nhoi này. Cũng nhờ cô dễ lừa, không truy cứu thêm nên anh mới có thể thoát nạn.

Vì chột dạ cho nên sau khi dọn dẹp xong xuôi, Chu Minh vội vã chạy xuống lầu lấy xe, bảo anh chờ cô ở trong xe. Cô chỉ biết chờ dài, chỉ mong anh đừng đưa đón cô nữa, nhưng có nói cũng vô ích mà thôi. Nhưng khi đến vũ đoàn, sau khi tập được một chút thì Nhiếp Thanh Anh đi tìm đoàn trưởng, báo rằng cô không thể tham gia buổi diễn vào đêm Thất tịch, muốn xin nghỉ một buổi. Nhiếp Thanh Anh và Lưong Hiểu Bạch là hai người quan trọng trong vũ đoàn, nay có một người muốn xin nghỉ phép, đoàn trưởng đương nhiên không chấp nhận. Nhưng ánh mắt của cô vô cùng bình tĩnh, lại kiên định, cô phải nhỏ giọng hứa hẹn rất nhiều chuyện cho nên đoàn trưởng mới đồng ý cho cô nghỉ.

...

Chủ tịch Chu đã quay trở về công ty giải quyết vấn đề, tất cả nhân viên đều trong trạng thái sẵn sàng ra chiến trường, chỉ sợ sơ sẩy một chút thôi sẽ bị sa thải ngay lập tức. Trong công ty đầu đầu khắp nơi, ông Chu phải giải quyết từng cái một, còn Chu Minh lại thờ ơ lạnh nhạt không thèm giúp đỡ. Thậm chí anh còn có thời gian rảnh rỗi thảo luận với thư ký của mình làm thế nào để có một đêm Thất tịch khó quên với vợ.

Chu tam thiếu tóm gọn, "Phải long trọng! Ấn tượng khắc sâu! Vợ tôi nào cá vàng lắm, không khắc sâu cô ấy không nhớ được đâu."

Thư ký Trần khoanh tay trước ngực, giúp cấp trên bày mưu kế, "Giám đốc đã hẹn cô Nhiếp chưa? Con gái bây giờ hay thích kiêu này, mặc dù các anh đã hẹn, nhưng anh có thể gọi điện nói rằng anh đột nhiên có chuyện phải tăng ca nên không đi được, cô ấy nghe thế sẽ thất vọng. Sau đó anh sắp xếp đường khác, vẫn để cô ấy đi chơi, từ hai người xuống còn một người. Trong lúc cô ấy đang cô đơn đi dạo trên đường, anh bỗng nhiên xuất hiện mang theo một bó hồng, ngạc nhiên chưa! Cô ấy chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên, rất vui vẻ!"

Chu Minh thử tưởng tượng ra cảnh ấy, xùy một tiếng.

Anh gõ gõ cây bút máy trong tay xuống bàn, "Trò nhảm gì thế? Không được. Cách tiếp theo."

Trần Linh Linh bị người ta khinh bỉ thẩm mỹ của mình, cảm thấy không phục, "Anh nói đi, cách này không tốt chỗ nào? Quá ngon tình, quá bất ngờ còn gì. Con gái bây giờ thích kiêu này lắm! Anh là đàn ông đương nhiên không hiểu rồi."

Chu Minh ngẩng đầu lên, khẽ nhíu mày, đôi mắt đen như mực, trầm giọng, "Tôi sẽ không bao giờ để vợ mình đau lòng. Thà là cô ấy không nhớ được chứ không để cô ấy buồn. Cách này không được."

Trần Linh Linh không hiểu cho lắm.

Chu Minh sốt ruột giải thích cho cô hiểu, "Nếu tôi gọi điện nói không đi, cô ấy sẽ thất vọng, không vui. Chuyện này không được. Tôi lấy cô ấy là muốn cô ấy vui vẻ, cho dù kết quả có ngon tình cỡ nào đi nữa thì cũng không xóa bỏ được nỗi buồn của cô ấy khi nhận được tin tôi không thể đi chơi với cô ấy."

Trần Linh Linh muốn chửi thề, "Nhưng anh đi thì người ta cũng chưa chắc gì sẽ nhớ."

Chu Minh dựa vào lưng ghế, như cười như không, "Không sao cả. Chỉ cần cô ấy vui là được rồi. Tôi đã bỏ ra biết bao nhiêu năm, gặp biết bao nhiêu người, đi qua bao con đường, tôi lại nhận ra rằng mình vẫn còn thích cô ấy. Thích đến nỗi không thể nào quên được... muốn cho cô ấy tất cả mọi thứ. Để cô ấy biết rằng, cô ấy không hề sai người."

"Cưới chui thì sao? Cưới chui thì không được nhìn mặt người khác, không có nhân quyền hả? Một ngày vợ chồng, trăm năm ân nghĩa! Dù cưới chui thì tôi cũng muốn làm cho cô ấy cả đời này cũng không muốn ly hôn."

Thư ký Trần giật mình.

Cô đi theo Chu Minh đã hơn một năm, anh không phải là người có tình cảm sâu nặng, ngược lại trông anh vô cùng lác cắc, kiêu phá gia chi tử. Nhưng chỉ có mình Nhiếp Thanh Anh mới có thể khiến Chu Minh phá bỏ mọi nguyên tắc của mình, vì cô mà thay đổi phương hướng của mình... Thư ký đột nhiên nói một câu, "Giám đốc, cô Nhiếp nhất định sẽ yêu anh."

Chu Minh liếc cô, "Nhảm nhí! Tôi vừa đẹp trai vừa thâm tình, vừa có tiền lại đối xử tốt với cô ấy, làm sao mà cô ấy không yêu tôi chứ?"

Trần Linh Linh, "..."

Xin lỗi, cô quên mất da mặt giám đốc dày bẩm sinh.

Chu Minh, "Bây giờ để cô bày cách khiến vợ tôi vui vẻ."

Thư ký Trần cúi đầu xem tài liệu kẹp bên trong văn kiện, nhìn thấy một phần chưa được đưa lên, lòng cô khẽ động, đầu óc như được khai sáng, "Tuyên truyền cho 'Khiêu vũ ở nhân gian' đã ổn định chưa?"

Chu Minh nâng mắt, khẽ híp lại, anh hiểu thư ký của mình có ý gì.

...

Hẹn hò theo cách cũ có cái hay của nó.

Đêm Thất tịch hôm ấy, Chu Minh đi đón Nhiếp Thanh Anh đến Phù Dung Viên. Nhà của bọn họ ở khu Khúc Giang, Phù Dung Viên cũng ở khu đó,

nhưng anh chưa bao giờ đi đến đó, Nhiếp Thanh Anh cũng chưa. Ngồi trên xe chồng mình, vì buổi sáng vừa mới mưa cho nên Nhiếp Thanh Anh khoác thêm áo khoác bên ngoài.

Cách một lớp quần áo, cô cứ luôn lo lắng lấy tay sờ soạng sợi dây chuyền kia, trong lòng thầm nghĩ, lát nữa làm thế nào để đưa nó cho anh.

Xe dừng ở bên ngoài, hai vợ chồng đi bộ vào trong. Trong công viên, đèn đuốc sáng trưng, rực rỡ sắc màu, còn có một vờ múa, rất có phong cách đời Đường. Đêm Thất tịch, người đến kẻ đi, hai người họ ở bên trong đám người ấy, bị chen lấn đến nghẹt thở, sơ sẩy một chút thôi có thể lạc nhau.

Tay hai người nhẹ nhàng chạm vào nhau.

Nhiếp Thanh Anh cứ nhét tay mình vào túi áo, sợ mình làm mất sợi dây chuyền. Mấy lần Chu Minh muốn nắm tay cô đều bị cô làm lơ. Đi một hồi, Chu Minh đột nhiên dừng bước, sau đó nhìn cô, "Chị bé à, tay em chắc là quý lắm hả? Không cho anh đụng vào luôn ư?"

Nhiếp Thanh Anh, "Có thể đụng mà. Anh muốn chạm tay tôi để làm gì?"

Cô đưa bàn tay vừa chạm vào tay anh ra, nhưng lại sợ làm mất dây chuyền, thế là lại nhét tay vào túi áo khoác.

Nhìn đáng vẻ xa cách của cô... Chu Minh khẽ giật khóe miệng, thờ dài đầy cam chịu, "Thôi được rồi."

Ai bảo đây là vợ anh làm gì? Nhận hàng rồi thì sao có thể trả hàng được?

Chu Minh ôm vai cô, che chở cho cô rồi tiếp tục đi. Đi được vài bước, Nhiếp Thanh Anh đột nhiên ngừng đầu, này giờ mới hiểu ra, "Lúc này có phải anh muốn nắm tay tôi không?"

Chu Minh cúi đầu nhìn cô bằng ánh mắt cá chết, "..."

Nhiếp Thanh Anh mím môi khẽ cười. Cô vươn tay, xương cổ tay tinh tế, ngón tay thon dài, trắng nõn không tì vết. Cô quơ quơ tay trước mắt anh, Chu Minh như bị câu hồn trước cảnh này, sau đó lại nghe cô nói, "Nè, cho anh đó, nắm đi."

Ồm, chương sau tặng xích chó... í lộn dây chuyền nha nha! J)

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Mình làm lão chồng ngốc luôn rồi, phải làm gì với anh ấy đây?

Phù Dung Viên được bày trí theo phong cách thời Đường, là một trong những công viên có phong cảnh nhân tạo đẹp nhất. Khu vườn mang theo phong cách cổ xưa, đèn đuốc được thấp sáng trưng, dưới ánh đèn, các đình nghi chân, gác lửng trở nên lung lẫy hơn bao giờ hết. Bước vào từ cửa phía tây, Chu Minh và Nhiếp Thanh Anh bị dòng người đông đúc liên tục đẩy về phía trước.

Trên hồ sen đang có biểu diễn múa, xung quanh còn bày bán mấy món ăn vặt vỉa hè, thật ra những thứ này đều rất bình thường, không có gì hiếm lạ. Nhưng cùng hòa vào đoàn người ở đây, bị cuốn theo cảm xúc của mọi người cho nên anh và cô đứng trước sân khấu xem màn trình diễn nhạc nước, tâm trạng cũng theo đó mà vui vẻ hơn.

Ánh đèn giao nhau với mặt hồ, hơi nước khẽ lưu động, ngọn lửa phun ra, cùng với âm nhạc sôi động, mặt hồ hiện lên một thế giới kỳ diệu. Sau khi nhạc nước kết thúc, một tiết mục múa khác lại lên sân. Chu Minh và Nhiếp Thanh Anh đứng trên lầu Tứ Vân xem biểu diễn. Nhìn bầu không khí không ngừng dâng cao, tiếng reo hò của mọi người xung quanh không dứt, từ khi màn biểu diễn nhạc nước bắt đầu, bọn họ đã lấy điện thoại ra để chụp ảnh và quay phim.

Chu Minh đứng phía sau Nhiếp Thanh Anh, nắm lấy tay cô, tâm trạng hơi khác thường.

Mấy năm nay anh đã đi qua biết bao miền đất mới, thắng cảnh du lịch nước ngoài anh cũng đã tham quan rất nhiều nơi. Lúc vừa xuất ngoại chỉ lo kiếm tiền, kiếm tiền rồi lại bắt đầu hoang phí thanh xuân, chơi bời khắp nơi với đám bạn của mình. Anh đã từng tham gia lễ hội âm nhạc điện tử lớn nhất thế giới, khi ngồi du thuyền thì lại gặp mưa giông sấm sét, từng chiêm ngưỡng dải ngân hà lung lẫy tại sa mạc Badain Jaran, còn từng lưỡng lự đứng trước bức tường tò tính ở Macao, hồi liệu mình và Nhiếp Thanh Anh có còn khả năng hay không.

Đã gặp qua biết bao trải nghiệm tuyệt vời, nhưng chỉ khi đứng bên cạnh cô gái mình thích, ở một công viên nho nhỏ tại thành phố mình sinh ra, Chu Minh mới nhận ra rằng, đây chính là nơi đẹp nhất mà anh đã từng đặt chân đến.

Nhiếp Thanh Anh bỗng nhiên quay đầu lại hỏi anh, "Bình thường lúc diễn tôi cũng như thế hả?"

Cô chỉ tiết mục múa ở phía dưới lầu.

Chu Minh phủ nhận ngay lập tức, "Anh Anh là vũ công chuyên nghiệp, vừa thanh lịch vừa tao nhã, cảm giác khác với bọn họ mà."

Âm nhạc xung quanh truyền đến, Nhiếp Thanh Anh trầm ngâm, "Múa là để mọi người xem, nếu khán giả không cảm nhận được thì tao nhã thế nào cũng vô dụng."

Chu Minh nhíu mày.

Nói không tao nhã, anh liền lấy máy ảnh ra, nhìn cô cười hỏi, "Ai mà không tục chứ? Em muốn chụp hình với bọn họ không?"

Đôi mắt Nhiếp Thanh Anh khẽ chớp, sóng mắt lưu chuyển, cô có cảm giác thật mới mẻ. Bình thường đều là cô biểu diễn, người khác chụp hình, hôm nay cô lại xem người khác biểu diễn, mình lại đi chụp hình. Cảm giác này thật mới mẻ. Cô có hơi kích động, đôi mắt như bùng sáng. Đúng lúc nhạc bỗng nhiên to lên, Nhiếp Thanh Anh mở miệng nói.

Chu Minh nghe không rõ nên tiến gần lại, "Em nói gì?"

Nhiếp Thanh Anh nói lại lần nữa.

Chu Minh, "Hả?"

Nhiếp Thanh Anh cứ tưởng anh không nghe rõ thật, định quay lại nói với anh lần nữa, nhưng vừa quay lại, đôi môi cô bỗng in dấu lên gương mặt anh. Chu Minh cau mày, cúi đầu xuống ra vẻ như đang chăm chú nghe cô nói gì. Anh len lén tiến sát lại gần cô hơn, vợ vừa quay đầu lại, cánh môi mát lạnh như băng nhẹ nhàng sượt qua mặt anh.

Chu Minh dừng lại, Nhiếp Thanh Anh cứng đờ.

Mặt cô đỏ bừng, vẻ mặt vẫn cố duy trì đáng vẻ hờ hững, nhưng động tác lại hoảng hốt lui về phía sau. Vừa bước xuống liền hụt chân, cô mất trọng tâm nên ngã nhào vào lòng anh, mặt đập lên vai anh.

Sau đó lại nghe thấy Chu Minh nghiêm giọng trách, "Đừng có lộn xộn, ở đây đông người, lỡ ngã thì sao?"

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Chu Minh cúi đầu, đôi môi mấp máy chạm vào đôi tai đỏ bừng bừng kia, dịu dàng hỏi, "Cục cưng sao thế? Em muốn nói gì nào?"

Nhiếp Thanh Anh, "Có phải anh nghĩ tôi bị ngu hay không?"

Chu Minh khẽ giật mình.

Đôi mắt Nhiếp Thanh Anh hơi hướm giống mắt phượng, phía đuôi mắt khẽ nhếch rất xinh, nhưng không quá mỉa mai. Gương mặt cô vừa nhỏ nhắn lại trắng trẻo, cộng thêm đôi mắt quyến rũ ấy làm tôn lên một nét đẹp ngây thơ khiến mọi người nhìn vào đều yêu thích. Cô nhìn anh vài giây thôi mà lòng anh đã nóng hừng hực, trái tim đập rộn ràng. Trong tiếng nhạc nhẹ nhàng, Chu Minh nghe vợ mình cất tiếng, "Mấy trò theo đuổi con gái tôi thấy nhiều rồi, trò này của anh... có hơi gà chíp đấy."

Nói xong cô liền quay đầu, khoe môi khẽ cong lên, tiếp tục xem múa.

Chu Minh lại bị đá kích nặng nề... F*ck, anh quên mất vợ anh là cô gái vạn người mê, đàn ông theo đuổi xếp thành hàng dài. Mấy chiêu trò chíp bông này cô vừa nhìn liền biết ngay.

Chu Minh cảm thấy thật áp lực, trong lòng cứ thấp thỏm không thôi, không biết liệu cuộc hẹn hôm nay có thể làm bạn Nhiếp hài lòng không nữa.

Thật ra bạn Nhiếp rất hài lòng, rất vui vẻ. Chu Minh đang rối rắm không biết làm sao, Nhiếp Thanh Anh lại chăm chú xem múa, sau đó cùng Chu Minh đến nhà hát, đi dạo mấy con đường ăn vặt, tâm trạng cả đêm của cô đều vui vẻ thoải mái. Trước kia khi hẹn hò với Từ Bạch Dương, ngoại trừ hồi đại học không có tiền có hơi tiết kiệm ra thì lần nào anh ta cũng đưa cô đến những nơi sang trọng, đắt tiền mà người bình thường không hay đến. Có lẽ là do Nhiếp Thanh Anh mang lại cho người ta cảm giác rằng mình là nữ thần văn nghệ, không ai dám không tôn trọng, nhưng cô lại rất thích không khí bình dị như thế này, chỉ là trước giờ cô ít nói nên không bao giờ nói ra.

Hai người ra khỏi cửa nam, Chu Minh đề nghị đi đến quảng trường Tân Thiên Địa gần đó nghỉ chân một lát. Trung tâm thương mại ở quảng trường này bao gồm từng căn biệt thự nối liền nhau, khác hẳn so với những nơi khác. Hai người chậm rãi tản bộ dọc theo đường Phù Dung, dọc đường đi, điện thoại Chu Minh vang lên không ngừng. Anh từ chối mấy lần nhưng đối phương vẫn kiên trì không ngừng. Nhiếp Thanh Anh đành phải nói, "Có lẽ có chuyện gấp đấy, anh nghe đi."

Chu Minh, "Anh khát quá, vợ ơi mua giúp anh ly cà phê nhé."

Nhiếp Thanh Anh không hề nghi ngờ, chỉ "ừ" một tiếng rồi đi. Đợi đến khi cô đi được một đoạn, chắc chắn cô không nghe thấy anh mới nhận điện thoại,

"Bạch Vô Thường, muốn đòi mạng người ta hả?"

Thư ký ở đầu bên kia vội nói, "Giám đốc, tuyên truyền không được duyệt. Trưởng phòng tuyên truyền không nói rằng tỉ lệ không thu hút đầu tư quá lớn, công ty không quay vòng vốn kịp. Rõ ràng lúc trước bọn họ đã đồng ý cả rồi, bây giờ lại muốn lật lọng. Tôi đang ở bên đó, nói một hồi trưởng phòng bên đó lại đòi gặp anh. Giám đốc thấy sao?"

Chu Minh, "Trưởng phòng bên đó là ai?"

Thư ký Trần nói ra một cái tên.

Chu Minh bật cười, "À, đây là nhân cơ hội chen ép đây mà... tập đoàn Chu thị đang rối ren, có người lại muốn đục nước béo cò. Nhưng ông ta không biết rằng quan hệ giữa tôi và Chu Kiến Quốc rất kém, tìm tôi thì có lợi gì."

Trần Linh Linh vội nín thở, "Anh là Chu tam thiếu mà!"

Chu Minh xùy cười một tiếng.

Giả vờ không nhận ra ý tứ giễu cợt của giám đốc, thư ký Trần buồn bã đáp, "Đáng tiếc, bất ngờ lớn dành cho cô Nhiếp thất bại rồi."

"Thất bại? Ha ha. Cô về đi, chúng ta mặc kệ bọn họ, chạm trán trực tiếp là được. Không quay vòng vốn được, trước tiên cứ mở màn hình LED ở quảng trường Tân Thiên Địa suốt 1 tiếng cho tôi, là hình cô ấy, để cho mọi người ở đây nhìn thấy. Bây giờ cô giúp tôi gọi điện thoại..."

Anh trầm giọng sắp xếp mọi chuyện, gương mặt như căng ra, vừa nói vừa suy nghĩ trong đầu làm cách nào để lo chuyện bên đây. Làm sao để màn hình LED bên này chiếu quảng cáo, tuyên truyền ... Trần Linh Linh vâng dạ nhớ kỹ lời giám đốc nói, đột nhiên, đầu bên kia lại truyền đến một giọng nữ, "Không cần đâu!"

Thư ký Trần hết hồn, giọng ai đây?

Cô nín thở, lỗ tai dính sát vào tai nghe, định bụng hóng hớt tí chuyện của sếp nhà mình. Phía bên kia, Chu Minh cũng hết hồn, anh cứng ngắc quay đầu lại, nhìn Nhiếp Thanh Anh đang cầm hai ly cà phê đứng sau lưng anh. Mấy lời anh nói đều bị cô nghe hết.

Chu Minh, "... Sao em về nhanh thế..."

Nhiếp Thanh Anh lẳng lặng đứng đó, "Anh bảo anh khát mà."

Thế nên cô đã vội vàng mua về cho anh.

Chu Minh run rẩy, gương mặt đẹp trai nở một nụ cười cứng ngắc. Lòng anh đang rối rắm, nhưng lại giả vờ bình tĩnh. Anh muốn trêu chọc cô, nhưng Nhiếp Thanh Anh chỉ chỉ điện thoại của anh, "Có thể cúp điện thoại được không? Tôi không muốn người khác nghe thấy."

Nhiếp Thanh Anh, "Tôi không quan tâm có được tuyên truyền hay không, tối nay tôi rất vui. Anh Chu, cảm ơn anh."

Chu Minh như bị ngạt thở, mặt anh xanh lè, như bị đá kích lớn, "Anh Chu?? Hai ta xa lạ lắm ư?"

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Cô vội vàng đổi giọng, "Cảm ơn anh, ông xã."

Chồng cô ôm lấy trái tim đang bị tổn thương nặng nề, đưa tay tắt điện thoại. Thư ký Trần bên kia: "..."

Cô Nhiếp thật ác độc.

Chu Minh bất an cúp điện thoại, lòng mảy may khê nhú lại, âm thầm tính toán làm sao để vẫn hồi hình tượng của mình. Mấy lần anh há miệng muốn nói nhưng lại không biết phải nói thế nào với cô.

Sự bất ngờ dành cho cô bất thành, lại bị người ta bảo "không cần". Có lẽ cô đang nghĩ anh đang lợi dụng việc công để làm chuyện tư... Đầu óc Chu Minh rối như tơ, bỗng nhiên lại nghe cô nói, "Ông xã, anh nhắm mắt lại đi."

Chu Minh, "Hả?"

Nhiếp Thanh Anh, "Nhắm mắt lại."

Ánh đèn rực rỡ, nước nước chảy rầm rì, tiếng đàn dương cầm, cộng thêm cả tiếng đàn tỳ bà thấp thoáng quanh đây, tất cả hòa vào nhau hài hòa đến lạ kỳ. Hai người đứng trên đường, dưới ánh đèn đường, Chu Minh chậm rãi cúi xuống nhìn Nhiếp Thanh Anh, ánh mắt giao nhau. Bỗng nhiên anh nở nụ cười, hai mắt nhắm chặt, như đang chờ đợi...

Không lẽ vợ anh thấy anh buồn, biết sự bất ngờ anh dành cho cô thất bại rồi nên muốn thưởng cho anh một nụ hôn ư?

Chắc chắc, phần thưởng này của chị bé thật lợi hại.

Chu tam thiếu từ từ nhắm mắt lại, cảm giác cơ thể của cô nhòai sang. Lòng anh đầy mong chờ, thấy cô nhón chân, choàng tay qua cổ anh. Tim Chu Minh như chú nai con đang nhảy loạn, máu anh đang sôi trào, nhịp tim lớn đến nỗi chính anh cũng nghe thấy, chờ đợi một nụ hôn. Anh đang đoán xem cô sẽ hôn lên môi mình hay lên má mình. Hy vọng cô sẽ hôn lên môi anh.

Đôi môi vẫn như thường, không hề có nụ hôn nào cả.

Nhưng ở cổ lại mát lạnh, có vật gì đó được đeo lên,

Nhiếp Thanh Anh như trút được gánh nặng, cô nhẹ nhàng nở nụ cười, "Đẹp đấy."

Chu Minh mở mắt ra, sờ sờ cái cổ của mình, hình như cô tặng dây chuyền cho anh?

Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu, quan sát vẻ mặt của anh, "Ông xã, anh thích không?"

Chu Minh trầm ngâm, "Thích hay không, câu hỏi này thật khó trả lời. So với kỳ vọng của anh thì không thích cho lắm, nhưng nếu so với vài tháng trước thì anh lại rất thích. Câu hỏi khó thể này, anh phải suy nghĩ kỹ đã."

Nhiếp Thanh Anh sững sờ, sau đó mím môi đầy vui vẻ: Minh làm lão chồng gốc luôn rồi, phải làm gì với anh ấy đây?

Chương sau:

Bên kia một môi ngáp một cái, "Alo? Chuyện gì?"

Chu Minh, "Không có gì? Tôi mới đăng ảnh trong nhóm đấy, nhắc cậu vào xem rồi cho xin vài dòng bình luận nhé, nhớ bấm like cho tôi đấy."

Cậu bạn bên kia mơ màng mở Wechat lên, sau khi bấm vào xem hình thì nói, "Dây chuyền à?"

Chu Minh hí hửng nói, "Ừa, vợ tôi tặng đấy!"

Bữa bạn nào đoán đúng rồi đấy =)))

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Cuối cùng Nhiếp Thanh Anh cũng đã tặng được "xích chó", cô thờ phào nhẹ nhõm. Chu Minh mặc dù không được hôn như mong muốn nhưng lại nhận được quà của cô nên rất vui.

Sự vui vẻ này kéo dài đến tận sáng hôm sau, lúc Nhiếp Thanh Anh rời giường thì phát hiện anh đã dậy từ sớm. Cô đi ngang qua phòng bếp đến phòng tắm để đánh răng, nghe thấy có tiếng nhạc phát ra, vừa thoải mái lại thư giãn, Chu Minh xắn tay áo sơ mi trắng lên, trên tay đeo một cái đồng hồ chuẩn giống như những người đàn ông thành đạt. Tâm trạng anh hôm nay có vẻ rất tốt, vừa nấu ăn vừa đung đưa theo điệu nhạc, ngâm nga hát theo, cái miệng lác qua lác lại.

Trái xoay xoay, phải nhún nhún...

Trông dáng vẻ đắc ý của anh, Nhiếp Thanh Anh tranh thủ thời gian vờ như không thấy, nhắm mắt bước qua.

Chu Minh vui vẻ nên tâm trạng của cô cũng vui lây. Lúc cô đang rửa mặt trong phòng tắm, Chu Minh lác lư đi đến. Anh lười biếng đứng tựa vào cửa, chăm chú nhìn cô cả buổi trời, Nhiếp Thanh Anh không thèm để ý đến anh. Chu Minh không chịu được tịch mịch nên tặng hăng một cái.

Nhiếp Thanh Anh nghiêng đầu nhìn anh, "Chào buổi sáng."

Đôi mắt Chu Minh nhiễm ý cười, như ánh ban mai bên ngoài cửa sổ. Anh háit cảm, hỏi cô, "Thấy anh hôm nay có gì khác không?"

Nhiếp Thanh Anh đầu đầu, để một người mắc chứng mù mặt như cô tìm xem anh có gì khác, chồng cô đúng là muốn làm khó cô.

Tuy nhiên cô vẫn chăm chú quan sát anh một lúc. Dù không nhận ra gương mặt của chồng mình, nhưng lúc cô nhìn anh thì vẫn biết anh rất đẹp trai.

Không phải xinh đẹp, không phải khéo léo, chính là gương mặt trầm tĩnh, sóng mũi cao thẳng như một tuyệt tác. Khuy măng sét, cà vạt không thiếu cái nào, anh ăn mặc chỉnh tề dựa vào khung cửa, trông như một tình anh, lại mang theo cảm giác lắc lắc lưu manh.

Nhiếp Thanh Anh chần chờ, "Cà vạt mới?"

Chu Minh lắc đầu.

Nhiếp Thanh Anh, "Tâm trạng vui vẻ?"

Chu Minh mỉm cười, đưa ngón trỏ lên lắc lắc. Về mặt anh vô cùng thần bí, đôi mắt như có muôn vàn cánh đào tung bay, như một chàng trai khiến con tim của tất cả các nữ sinh loạn nhịp, "Nhắc nhở em một chút, nhìn theo tay anh nè."

Nhiếp Thanh Anh, "Lông mày?"

Lắc lắc tay.

"Nước hoa?"

Sắc mặt Chu Minh khê biến.

Nhiếp Thanh Anh chần chờ đoán thử, "Cổ?"

Chu Minh nhìn cô khen ngợi, Nhiếp Thanh Anh được anh cổ vũ, nhìn cổ anh cả buổi, hơi ngập ngừng. Qua một đêm, không lẽ cổ anh lại dài ra? Hay là da mặt đẹp lên? Nhiếp Thanh Anh lại nói, "... Cổ thon dài, đẹp đó."

Da mặt Chu Minh gật gật, anh không nhìn được nữa, "Nhìn dây chuyền! Dây chuyền này không phải do em tặng hả? Em không thấy ư?"

Bấy giờ Nhiếp Thanh Anh mới biết anh quơ quào cả buổi trời để làm gì. Nhiếp Thanh Anh luống cuống, cô rất sợ người khác bảo cô nhận ra sự khác biệt, khả năng nhận thức với mọi thứ xung quanh của cô quá kém, người bình thường không biết được cô có bao nhiêu khó khăn để hiểu ý bọn họ. Gương mặt cô đỏ bừng, cảm thấy thật có lỗi với anh, thế nên vất óc tìm từ để khen anh, "Anh đeo sợi dây chuyền này thật đẹp. Từ cô bé 18 tuổi đến bà lão 80 tuổi nhìn thấy đều sẽ yêu anh mất thôi."

Chu Minh sửng sốt, trong lòng thầm nghĩ: Vậy em có yêu anh không?

Nhưng anh lại không dám hỏi, anh biết rằng cô không hề yêu anh. Chu Minh nhìn Nhiếp Thanh Anh vụng về khen mình, rất cố gắng, lại vụng về đến đáng yêu. Anh bị cô chọc cười, đi tới chỗ cô âu yếm ôm vai cô. Nhiếp Thanh Anh bị anh ôm bất ngờ, bà vai cô cứng ngắc, ngo ngắc ngắc đầu lên nhìn anh, sau lưng đụng vào bồn rửa mặt. Chu thiếu đang vui nên chỉ phát tay bảo cô cứ tiếp tục rửa mặt, còn anh thì đi kiếm chuyện khác để làm.

Anh rất thích món quà Nhiếp Thanh Anh tặng cho mình đến nỗi không nỡ tháo dây chuyền ra, ăn sáng qua loa rồi vội vàng đứng trước gương tạo kiểu chụp hình, sau đó đăng lên tường, đăng vào group Wechat, QQ, khoe với mọi người. Anh đăng ảnh lên group của đồng bọn nhà mình, nhưng mới sáng sớm nên không có ai vào xem. Bạn Nhiếp thì đang ăn sáng ở đằng kia, Chu Minh không chịu nổi cô đơn nên lục lợi danh bạ, trực tiếp gọi điện thoại...

Bên kia một hồi ngập một cái, "Alo? Chuyện gì?"

Chu Minh, "Không có gì? Tôi mới đăng ảnh trong nhóm, nhắc cậu vào xem rồi cho xin vài dòng bình luận nhé, nhớ bấm like cho tôi đấy."

Cậu bạn bên kia mơ màng mở Wechat lên, sau khi bấm vào xem hình thì nói, "Dây chuyền à?"

Chu Minh hí hửng nói, "Ừa, vợ tôi tặng đấy."

Cậu bạn mới phản ứng kịp, chửi ầm lên, "Cậu bị bệnh hả? Sáng sớm không để cho người ta ngủ, dựng đầu tôi dậy chỉ để xem mấy người rai thức ăn cho chó hả?"

"Tít..." Điện thoại bị cúp ngang.

Chu Minh ngồi xuống bàn mỉm cười nhìn Nhiếp Thanh Anh ở đối diện, "Aiz, thằng này khó ở quá. Để anh gọi cho đứa khác."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Chu Minh lại gọi cho một người bạn khác, chuông đổ hai lần rồi mà không ai nhắc máy, anh vẫn kiên trì cầm máy, đến tiếng chuông thứ ba thì có người nhận. Chưa kịp mở miệng, bên kia đã tức giận rống lên, "Chu Minh, tốt nhất là cậu có chuyện quan trọng đấy! Tôi đang ở nước ngoài, cậu có biết bên đây là mấy giờ không hả?"

Chu Minh trấn an cậu ta, "Yên tâm đi, tôi là người không biết chửi mắng vậy à? Tôi có chuyện quan trọng mà. Chuyện là vậy, tối qua vợ tôi tặng cho tôi một sợi dây chuyền, đăng ảnh lên nhóm rồi đấy, cậu nhớ vào xem nhé."

Bạn anh cúp điện thoại cái "Rup."

Chu Minh ngẩng đầu nhìn cô vợ đang nhìn mình chăm chú, "Thằng này cũng không tốt lành gì."

Nhiếp Thanh Anh nhẹ giọng hỏi anh, "Anh nhất định phải đi quấy rối từng người vậy hả? Không sợ có người đánh anh ư?"

Chu Minh suy nghĩ một lát rồi nói, "Không có gì, bọn họ là cả ở quán bar cả đêm, không đánh lại người có quy luật làm việc và nghỉ ngơi lành mạnh như anh đâu." Chu Minh thừa cơ lấn tới, "Đây đều là nhờ vào Anh Anh cả đấy. Từ lúc kết hôn với em, anh đã cải tà quy chính, sáng đi làm đến tận tối mịt mới về nhà, không hề là cà với bạn bè. Anh Anh, em đã thay đổi anh, em chính là tiểu tiên nữ đã cứu vớt cuộc đời anh."

Nhiếp Thanh Anh: Không không không. Tôi không phải là tiểu tiên nữ, anh mới chính là tiểu tiên nữ. Bạn bè trên mạng đều biết anh là tiểu tiên nữ 16 tuổi.

Nhiếp Thanh Anh đỏ mặt ửng sáng nhìn chồng cô gọi điện khắp nơi khoe khoang. Cô chỉ tặng dây chuyền mà anh đã muốn khoe với cả thế giới, đó là vì anh vẫn chưa biết cô tặng dây chuyền cho anh để dễ nhận dạng. Nhiếp Thanh Anh chợt dạ nên không dám nói nhiều, chỉ cúi đầu im lặng ửng sáng, cảm thấy ngạt thở vì chồng gọi điện khoe khắp nơi.

Nhưng sự vui sướng này đã kết thúc khi Chu Minh đi vào phòng lấy túi xách cho Nhiếp Thanh Anh. Chu Minh phải đến công ty gấp, mà cô lại không thuyết phục được Chu Minh không cần phải đưa cô đi làm, cô chỉ đành ăn tạm vài miếng rồi đứng dậy đi theo anh.

Chu Minh đi vào phòng lấy đồ cho cô, vô tình thấy một sợi dây chuyền trong túi xách của cô.

Chu tam thiếu giật mình, vì sợi dây chuyền này giống y đúc sợi anh đang đeo.

Tiếng Nhiếp Thanh Anh từ bên ngoài vọng vào, "Chu Minh, anh xong chưa?"

Đầu óc Chu Minh trở nên hỗn loạn nhưng năng lực phản ứng rất nhanh. Anh chưa kịp suy nghĩ kỹ thì đã lấy điện thoại chụp lại sợi dây chuyền, sau đó nhét nó lại vào chỗ cũ, rồi mang túi xách ra ngoài cho Nhiếp Thanh Anh.

...

Trước cuộc họp sáng, thư ký Trần biết chuyện phiền não của giám đốc nhà mình. Trách nhiệm của thư ký chính là giải quyết nỗi buồn cho sếp của mình, đặc biệt là trong lúc công ty đang dầu sôi lửa bỏng như thế này, sau khi Trần Linh suy nghĩ cho tương lai sau này, quyết định giao cả sinh mạng của mình cho giám đốc. Cho nên bây giờ cô phải toàn tâm toàn ý lấy lòng Chu Minh.

Đứng bên ngoài ban công phòng nghỉ, Chu Minh tựa vào lan can hút thuốc. Thư ký Trần nghiên cứu mấy tấm ảnh trong điện thoại của sếp mình thì nói, "Dây chuyền đẹp nè, ngoại trừ khác màu ra thì giống hệt sợi dây chuyền của anh đó. Trông giống dây chuyền tình nhân lắm. Giám đốc, xem ra cô Nhiếp có ý với anh đó."

Chu Minh nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp.

Thư ký Trần nhạy cảm, "Không phải hả?"

Chu Minh, "Nếu là dây chuyền đôi thì cô nói xem tại sao cô ấy lại không đeo? Tôi qua nhìn cô ấy không có dáng vẻ gì là muốn tặng cho tôi, nếu không phải vì vụ tuyên truyền thất bại. Hơn nữa, tôi không thấy chi khác mỗi màu thôi đâu. Nhìn thế nào cũng thấy sợi của cô ấy còn đẹp hơn cả cái của tôi."

Thư ký Trần ngơ ngác, nghĩ thầm có phải giám đốc lẫn lộn trên thương trường lâu quá nên đầu óc phức tạp quá hay không. Đây không phải là cô gái đang lưỡng lự trước tình yêu hay sao, sao vào miệng anh lại trở nên cô quái thế hả?

tll, "Vậy anh tính sao?"

Đôi mắt Chu Minh tối lại, thấp giọng đáp, "Tôi thấy không chừng sợi dây này mới là hàng gốc, cô ấy muốn tặng nó cho người nào đó. Đồ tôi đeo chỉ là đồ thừa mà thôi. Cô ấy ngại mở miệng từ chối nên mới tặng nó cho tôi."

tll chật vật, "... Vậy ý của cô Nhiếp là gì?"

Chu Minh nhả ra một làn khói, trầm mặc một lát.

tll nheo mắt, nhận ra anh thật sự đang phiền lòng, chứ không hề giỡn chơi như bình thường. Anh nhủ chặt hàng chân mày, giọng nói trầm thấp, "... Cô nói xem, liệu cô ấy có ngoại tình ngay sau khi kết hôn hay không?"

tll, "... Tôi thấy anh nghĩ nhiều rồi, Nhiếp Thanh Anh không phải là người như thế đâu. Hơn nữa hai người vừa mới kết hôn..."

Anh cất giọng hồ hững, "Sao lại không thể. Cô ấy lại không thích tôi."

Anh nói "Cô ấy không thích tôi." với giọng điệu đầy chắc chắn, giống như chưa bao giờ anh nghĩ rằng cô sẽ thích anh. Hồi cấp 3 anh ra sức theo đuổi cô như thế nhưng cô vẫn thờ ơ thì bây giờ làm sao cô có thể thích anh cho được. Chuyện tình cảm của nữ thần chưa bao giờ có khoảng trống*, anh đối với Nhiếp Thanh Anh chẳng qua chỉ là liều thuốc xoa dịu nỗi đau thất tình của cô mà thôi.

*空窗期: chỉ khoảng thời gian từ sau khi chia tay đến khi bắt đầu một đoạn tình cảm mới.

Thư ký Trần ngơ ngác nhìn một bên mặt của anh. Ngay tại lúc này, cô bỗng nhiên nhận ra rằng, dù Chu Minh có mạnh mẽ, tài giỏi thế nào, dù anh kiên nhẫn tiến lại gần, cưới được vàng trắng sáng của anh đi nữa thì anh vẫn không tự tin, vẫn nghĩ rằng rồi sẽ có một ngày Nhiếp Thanh Anh rời khỏi anh. Anh cố gắng lấy lòng cô gái ấy nhưng chính bản thân anh cũng không biết kết cục của mình rồi sẽ ra sao...

Đồng thời, Chu Minh là một người có tính chiếm hữu rất cao.

Anh giả vờ giả vịt trước mặt Nhiếp Thanh Anh, cố gắng duy trì mối quan hệ này. Nhưng trước mặt thư ký của mình, Chu Minh mới thật sự lộ ra bản chất của mình - anh lo sợ vợ sẽ rời khỏi mình, sợ vợ mình có bí mật gì đó mà mình không biết.

Chu Minh khẽ gảy điều thuốc trên tay, tàn thuốc rơi xuống, anh nói: "Tra đi."

tll cẩn thận hỏi lại, "Nếu cô Nhiếp thật sự... Anh sẽ đổi mặt chất vấn cô ấy sao?"

Chu Minh kinh ngạc, "Chất vấn vợ tôi làm gì? Cô ấy chắc chắn bị lừa. Trên đời này đàn ông khôn nạn nhiều lắm, vợ tôi lại ngây thơ như thế, sao có thể đối phó được chứ? Nếu vợ tôi thật sự lỡ bước thì cũng là do thằng đó quá thâm. Tôi sẽ giết thằng đó, không để nó quấy rầy đến vợ tôi đâu."

Thư ký Trần:... Được, tiêu chuẩn kép của giám đốc đúng là...

...

Cùng ngày hôm đó, thư ký Trần tan làm sớm, len lén cầm hai tấm hình đi điều tra, vừa tra xem Nhiếp Thanh Anh mua ở cửa hàng nào, vừa tìm mối liên hệ giữa hai sợi dây chuyền. Dù cô dựa vào cảm giác của người phụ nữ mách bảo cô rằng đây là dây chuyền đổi, nhưng sếp của cô lại lấy trực giác của đàn ông ra thề rằng sợi dây chuyền còn lại đẹp hơn của anh, có khả năng Nhiếp Thanh Anh có người bên ngoài, thư ký Trần không muốn người khác biết chuyện nhà của sếp nên đành phải đích thân ra tay.

Hôm nay Nhiếp Thanh Anh không có buổi diễn nên Chu Minh đang trên đường đi đón cô.

Anh vừa chạy xe ra khỏi bãi xe thì Nhiếp Thanh Anh nhắn tin đến, "Ông xã, hôm nay không cần đón đâu. Tôi đang dọn dẹp, có đồng nghiệp giúp đỡ nên tối nay sẽ đi nhờ xe cô ấy về là được."

Chu Minh hí hóp đôi mắt lại... gian tình!

Nhiếp Thanh Anh không cho anh đến, anh nhất định phải đến!

Anh nhắn lại cho cô một câu, "Anh biết rồi vợ." nhưng vẫn theo ý mình chạy xe đến nhà hát. Anh chạy thẳng vào trong, quả nhiên nhận được tin Nhiếp Thanh Anh đã rời khỏi. Nhưng lúc cô ra cũng không có đồng nghiệp nào bên cạnh, nghe thấy thế, chân mày anh nhíu chặt, cố gắng áp chế sự bức bối trong lòng. Anh hỏi lại xem cô đã đi đâu, cũng may cô xinh đẹp nên dễ thu hút sự chú ý của mọi người. Chu Minh tặng bảo vệ hai gói thuốc lá rồi hỏi xem Nhiếp Thanh Anh đã đi hướng nào.

Chu Minh nghĩ liền biết Nhiếp Thanh Anh đi đâu. Anh lái xe đến chung cư của cô, dừng xe trong khuôn viên, im lặng ngồi trong xe, đối diện là tòa nhà Nhiếp Thanh Anh từng ở. Từ góc độ của Chu Minh vừa hay nhìn thấy ánh đèn bên trong.

Nhiếp Thanh Anh quả thật đã đến đây.

Ngồi trong xe, Chu Minh chần chờ: không lẽ mình thực sự muốn đi bắt gian? Đánh thẳng gian phu thì không sao, nhưng lỡ làm mất mặt vợ thì phải làm sao?

Chu Minh phiền não rút thuốc ra, bật lửa lên kéo vài hơi thì điện thoại của thư ký Trần gọi đến, "Giám đốc, tôi đã hỏi rõ ràng rồi! Anh đúng là suy nghĩ nhiều, đó chính là dây chuyền đổi! Dù tôi không biết tại sao cô Nhiếp không đeo nhưng chắc chắn cô ấy sẽ không tặng nó cho người khác, vì sợi dây chuyền kia là kiểu của nữ!"

Chu Minh ngây ngẩn cả người, ngón tay mém xiu nữa đã bị tàn thuốc làm bỏng.

Lúc anh đang sừng sờ thì Nhiếp Thanh Anh đi xuống lầu, cô xách thùng rác đi về phía này. Chu Minh âm thầm mảy mẩn vì hôm nay mình đi bắt gian nên đã đổi sang xe khác, Nhiếp Thanh Anh không biết. Cô chậm rãi bước đến gần, Chu Minh luống cuống tay chân đập tắt điều thuốc rồi cúi thấp xuống né ra khỏi tầm nhìn của cô. Chu Minh nhỏ giọng nói với tll, "Suyt! Biết rồi, nhỏ giọng lại..."

Nhiếp Thanh Anh là một người rất đúng mực, đi đường không bao giờ nhìn nghiêng ngó dọc,

Cô đổ rác, không nhìn về chiếc xe thể thao đang đậu bên cạnh. Nhưng khi cô vừa liếc sang thì trông thấy một món đồ quen thuộc. Nhiếp Thanh Anh bước lên vài bước, trong đầu đang nhớ lại mình vừa thấy cái gì...một sợi dây chuyền.

Hồi sáng Chu Minh còn khoe nó với cô.

Nhiếp Thanh Anh nghĩ nghĩ một lát, lại quay trở về, cô cúi người quan sát một lúc mới gõ gõ cửa xe.

Chu Minh ngồi trong xe như muốn nín thở, "..."

Anh muốn giả điếc, bên ngoài cửa xe, Nhiếp Thanh Anh nhẹ giọng hỏi, "Chu Minh? Anh làm gì ở đây thế?"

Nhiếp Thanh Anh đợi một hồi, nghi ngờ nhìn vào, thấy cửa kính xe hạ xuống, về mặt Chu Minh hiện ra với nụ cười lúng túng, anh lấy lòng hỏi, "Có câu "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ"... anh nói mình đi ngang đây em tin không?"

Khói từ trong xe mù mịt bay ra, Nhiếp Thanh Anh bị sặc, ho vài tiếng. Cô nhú mày, khó hiểu nhìn anh.

Trong điện thoại của Chu Minh truyền ra tiếng phụ nữ, cô không nghe rõ nhưng vẫn có thể nghe loáng thoáng. Cô nhìn sang điện thoại anh, Chu Minh lại càng hoảng hơn. Anh vội vàng cúp điện thoại, ngón tay kẹp điều thuốc bóng cả tay. Chu Minh hét lên, điện thoại rớt cái "bộp" xuống đất. Cô đang định cúi xuống nhặt giúp anh thì Chu Minh hoảng hồn, sợ cô phát hiện ra mình bảo tll điều tra cô.

Anh hét lên, "Không được nhúc nhích!"

Nhiếp Thanh Anh giật mình, cô ngồi xồm trên đất, nhìn Chu Minh mở cửa xe bước xuống, vội vàng nhặt điện thoại lên.

Nhiếp Thanh Anh híp mắt, "Rốt cục anh đang làm gì vậy hả?"

Chu Minh cổ trắn định bản thân, cắn răng quyết tâm nói, "Anh đang xem phim người lớn!"

Nhiếp Thanh Anh, "... Anh nói cái gì?"

Chu Minh cố gắng hắt nước bắn lên người mình, khó khăn mở miệng, "Anh... ở trong xe coi phim người lớn! Âm thanh em nghe thấy là từ đó phát ra, thối hư tật xấu của đàn ông giống anh vậy nè. Anh là thằng bi ổi, đã có vợ rồi mà vẫn còn xem phim người lớn. Vợ ơi em mắng anh đi!"

Nhiếp Thanh Anh đứng như trời trồng, cô cứng họng, ngơ ngác nhìn anh: Chuyện này... thất kính, thất kính quá.

Editor: Chu Minh nói: "Thanh Anh không sai, thằng quynh rũ cô mới sai" =))))

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Chu Minh nói dối, trong đầu bắt đầu tìm đủ thứ lý do. Lúc Nhiếp Thanh Anh ngồi xồm trên mặt đất nhìn anh bằng một ánh mắt kỳ quái, anh mới lấy lại tinh thần, giả vờ đưa điện thoại cho cô xem, "Em có muốn kiểm tra xem điện thoại anh có phim người lớn hay không?"

Nhiếp Thanh Anh vội đứng dậy, xấu hổ lùi lại nói, "Không, không cần đâu."

Mặc dù anh đang nói dối nhưng thái độ lại rất chắc nịch, Nhiếp Thanh Anh và anh là vợ chồng nhưng lại không thân quen, cô rất dễ bị anh lừa. Chấn động do phim người lớn mang lại quá lớn khiến Nhiếp Thanh Anh hồn vía lên mây. Cô cố gắng bình tĩnh lại một chút, rồi hỏi anh, "Sao anh lại ở đây?"

Chu Minh thở dài, nở nụ cười đắng chát, đôi mắt nhìn cô thật sâu, "Sau khi kết hôn anh đã quen với việc trong nhà có thêm một người rồi, đột nhiên vợ không về nhà nên anh lo lắng. Anh chỉ lái xe đi dạo mà thôi... ai ngờ đâu duyên trời lại cho chúng ta gặp nhau. Vợ ơi, hôm nay đúng là ngày may mắn đây!"

Anh dừng lại, vỗ trán nói tiếp, "Ây, may mắn thế này, chi bằng anh đi mua vé số thử vận may xem sao."

Vợ anh không cấm sừng anh, còn mua dây chuyền tình nhân, bất cứ lúc nào cũng có thể đeo cho anh xem! Anh suy nghĩ một chút, chi cần vượt qua cửa ải này của vợ, vụ xem phim người lớn cũng dễ tha thứ hơn chuyện mình đi điều tra cô ấy... Chu Minh vui mừng hơn hờ, còn nghiêm túc đánh giá trước mặt vợ, bắt đầu tìm mua vé số.

Anh còn quay sang hỏi cô, "Anh mua cho em một tờ nhé?"

Nhiếp Thanh Anh nhìn anh xử lý mọi chuyện vô cùng tự nhiên mà kinh ngạc, im lặng cả buổi trời mới đáp, "Không, không cần đâu."

Nhờ Nhiếp Thanh Anh ngây thơ, không thích so đo với người khác nên Chu Minh mới có thể thoát nguy dễ dàng như thế. Hai người cùng nhau lên lầu, Nhiếp Thanh Anh nói với anh cô đến đây dọn dẹp đồ để mang sang nhà anh, rồi sẵn tiện trả phòng luôn. Chu Minh nghe thấy thế thì vui vẻ hẳn lên, anh xắn tay áo lên, trở về dáng vẻ nhiệt tình như xưa, ân cần giúp Nhiếp Thanh Anh dọn dẹp đồ đạc. Nhưng lúc hai người dọn dẹp đồ trong thùng giấy, Nhiếp Thanh Anh luôn yên tĩnh, thỉnh thoảng nhìn Chu Minh như có điều suy nghĩ.

Ánh mắt của cô vô cùng quái dị.

Nhiếp Thanh Anh là một người luôn co rút trong thế giới của mình, hậu tri hậu giác trở nên chậm lụt, chuyện trên đời cô có thể tiếp thu được chính là tính trách nhiệm, đến hôm nay khi nghe thấy Chu Minh xem phim người lớn, cô mới chợt nhận ra rằng mối quan hệ giữa hai vợ chồng cô thật sự không bình thường. Cô và Chu Minh cưới chui, cả hai không quen biết nhau. Sau này biết chuyện anh thầm mến cô hồi cấp 3, nhìn thái độ và hành động của anh, cô đoán anh vẫn còn có chút tình cảm với mình. Nhiếp Thanh Anh mang theo thái độ thuận theo tự nhiên, cô không quan tâm người khác có ghét mình hay không, cũng không bài xích chuyện người ta thích mình. Cô chỉ cảm thấy có hơi áy náy...

Sau khi cô gả cho Chu Minh, cô vẫn như trước, chưa từng thực hiện nghĩa vụ của một người vợ.

Mặc dù đây là vì hai người họ không có cơ sở tình cảm.

Nhưng hôm nay thấy anh lên xem phim người lớn sau lưng cô, Nhiếp Thanh Anh cảm thấy xót xa cho chồng mình. Cô thấy mình thật có lỗi với anh, đàn ông hai mươi mấy tuổi rồi, kết hôn rồi mà vẫn phải xem những thứ này.

Trong lòng Nhiếp Thanh Anh áy náy, càng nghĩ càng thấy xấu hổ. Lúc dọn dẹp phòng, cô nghiêng đầu nhìn chăm chú sườn mặt Chu Minh, âm thầm nghĩ xem mình có nên làm chút gì đó để xứng đáng là một người vợ hay không. Chu Minh vừa dọn dẹp vừa quan sát khắp phòng. Anh lấy ra một quyển sổ nhỏ trong hộp gỗ, bìa sổ nhìn rất quen mắt, Nhiếp Thanh Anh đi qua định giật lại, "Cái này không cần dọn, tôi định vứt nó đi."

Lúc nói đến từ "vứt", giọng nói của cô rất nhỏ, khác hẳn với lúc bình thường.

Ban đầu Chu Minh không để ý lắm, bị thái độ kỳ lạ của cô thu hút. Anh không trả lại cho cô, đưa tay lật ra xem thử, "Cái gì đây?"

Bàn tay anh bỗng chốc cứng đờ, vì anh nhìn thấy trong vở kẹp rất nhiều thư tình. Thư tình rơi ra từ quyển vở, từng trang từng trang một hiện lên nét chữ ngay ngắn nắn nót, nét mực vẫn như mới, vẫn chương bay bổng, là chữ của Từ Bạch Dương. Sắc mặt Chu Minh trở nên khó coi, anh im lặng nhặt lại mấy lá thư này.

Nhiếp Thanh Anh càng thêm xấu hổ với chồng, cô vội vàng ngồi xuống nhặt phụ anh.

Lúc anh kẹp thư tình lại vào vở thì bất ngờ phát hiện ra bên trong có một tờ chi chít chữ, trên giấy kẻ rất nhiều vạch ngang, và cả mấy hình vẽ như mấy con nòng nọc. Chu Minh nhận ra đây là chữ của Nhiếp Thanh Anh, anh bèn cầm lên xem thử.

Hóa ra là một bản nhạc phổ của một bài hát. Lời bài hát lấy từ bài thơ, ca khúc do mình tự biên soạn.

Nhiếp Thanh Anh nhìn về mặt kỳ lạ của anh, nghĩ rằng anh đang giận, cô đỏ mặt giật lấy quyển vở trong tay anh. Chu Minh nhanh tay giữ lại, vừa kinh ngạc, vừa ngượng ngùng. "Áy da, thật là, sao em lại giữ lại cái này?"

Nhiếp Thanh Anh không hiểu sao anh lại ngượng ngùng như thế, "Đây là bài hát lúc trước Từ Bạch Dương hát tỏ tình với tôi. Tôi thấy rất hay nên đã viết lại. Không ngờ bây giờ lại... tôi đang định vứt đi."

Chu Minh đứng bật dậy, lần đầu tiên Chu Minh nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng tức giận, vô cùng hung ác. Anh không thể tin được, "Giờ mà Từ Bạch Dương hát cho em? Sao có thể chứ? Cái này rõ ràng là, rõ ràng là..."

Nhiếp Thanh Anh ngום xồm trên sàn nhà ngẩng đầu nhìn anh, con ngươi đen lay láy, yên lặng chờ anh nói tiếp.

Chu Minh đột nhiên ngậm miệng lại.

Anh đỡ trán, giả vờ ra vẻ yếu ớt, "Ày, lâu rồi không ôn lại nhạc lý, ngay cả khuôn nhạc cũng nhìn không hiểu... tốt xấu gì hồi trước Từ Bạch Dương cũng là bạn cùng bàn với anh, không ngờ cậu ta còn có năng khiếu này đây. Vợ ơi em hát lại bài này cho anh nghe đi."

Nhiếp Thanh Anh... Lại bày trò gì nữa đây? Chồng cô muốn nghe bài hát của tình địch, lại còn bày ra dáng vẻ vô cùng mong đợi?

Nhiếp Thanh Anh hơi khó xử, cảm thấy không tốt cho lắm. Nhưng Chu Minh cứ giờ trò đáng thương như thế, cô chỉ biết thở dài, cầm lấy lời bài hát rồi nhẹ nhàng ngân nga. Trong căn phòng yên tĩnh, đồ vật bày la liệt trên sàn nhà, hai người một đứng một ngồi, chìm đắm vào lời ca dịu dàng của Nhiếp Thanh Anh, ánh mắt của cô dâng lên chút ưu tư, đôi mắt Chu Minh lại dần lạnh lẽo. Ký ức mang họ trở về năm đó, nhưng lại là ký ức của riêng từng người...

...

"Trên trời vài đám mây nhỏ lượn lờ, mặt đất vài con gió nhẹ thoảng qua. A! Sự ngọt ngào này cũng giống đêm trăng sáng, dạy anh làm thế nào để không nhớ em..."

Vào năm nhất đại học, khi lá phong rơi đầy cả khoảng sân trường, trong đêm giao lưu tân sinh viên, Từ Bạch Dương đứng dưới ký túc xá của Nhiếp Thanh Anh, vừa đàn ghita vừa hát bài này cho cô nghe. Tất cả nữ sinh có mặt ở đó vô cùng cảm động, bọn họ đều ghé vào cửa sổ nhìn chàng trai đứng dưới lầu. Cậu ta mãi mê hát tình ca, khen cô xinh đẹp động lòng người, tựa như ánh trăng sáng lung linh.

Tất cả các sinh viên đều ra tay giúp đỡ, "Đồng ý đi, đồng ý đi!"

"Thanh Anh, cậu còn chờ gì nữa? Mau xuống đó đi!"

Nhiếp Thanh Anh xuống lầu, tiến về phía Từ Bạch Dương, tiến về phía chàng trai một lòng theo đuổi cô, từ trung học đến đại học. Khi đó, Từ Bạch Dương đứng trên đám lá phong đỏ, mặt mày sạch sẽ luôn nở nụ cười tươi. Anh ta là học sinh xuất sắc, đứng trước tình yêu cũng chỉ là một chàng trai ngây thơ. Nhờ sự kiên trì bền bỉ của anh ta, nhờ vào nữ thần thích bài hát này mà theo đuổi Nhiếp Thanh Anh thành công.

Tình yêu học đường đầy ngây ngô và tươi đẹp, ai ngờ rằng sau khi tốt nghiệp, đôi kim đồng ngọc nữ lại đường ai nấy đi.

...

Chu Minh lại nhớ đến một kỷ ức khác.

Trong nhà anh xảy ra chuyện khi anh học lớp 12, lúc ấy anh chỉ có tâm trạng học hành nào. Anh xin nghỉ học dài hạn, sau đó quay về ký túc xá thu dọn đồ đạc. Khi ấy Từ Bạch Dương ở cùng phòng với anh, lúc anh thu dọn thì anh ta cũng ở đó. Chu Minh tùy tiện nhét đồng thư vào trong ba lô của mình, vì đồ quá nhiều nên không nhét lọt, mấy lá thư bị rơi ra ngoài. Chàng trai cúi đầu nhìn xuống rồi lại hồ hững tiếp tục dọn dẹp.

Từ Bạch Dương nhặt thư lên xem, "Thư tình gửi cho Nhiếp Thanh Anh, chưa viết xong này... cậu không cần nữa hả."

Chu Minh lạnh lùng, "Không cần nữa."

Mẹ anh sắp phát điên rồi, ba thì lúc nào cũng xuất hiện trên báo, hai người chị mới xuất hiện ngày nào cũng đến tìm anh gây sự... Sách còn cầm không nổi thì tâm trạng đâu theo đuổi con gái chứ?

Từ Bạch Dương cầm một tờ giấy lên, khe khẽ thì thầm, "Trên trời vài đám mây nhỏ lượn lờ, mặt đất vài cơn gió nhẹ thoảng qua. A! gió nhẹ thoảng qua mái tóc của anh, dạy anh làm thế nào để không nhớ em..."

Chu Minh bỗng dưng quay đầu lại, đôi mắt vừa tối lại vừa sáng.

Từ Bạch Dương đọc xong thì ngẩng đầu cười với anh một cái, " của Lưu Bán Nông, cậu viết nhạc tặng Nhiếp Thanh Anh hả... Hay thật đấy, mà cậu cũng không cần ư?"

Chu Minh tự giấu cười một tiếng, "Không cần nữa."

Anh không thể theo đuổi nữ thần được nữa.

Từ Bạch Dương, "Không cần hết hả?"

Chu Minh đeo ba lô lên vai, đẩy cửa phòng bước đi, "Bỏ hết."

Lúc ấy anh đâu có ngờ rằng những thứ anh không cần đã được Từ Bạch Dương giữ lại. Từ Bạch Dương yêu Nhiếp Thanh Anh trong miệng Chu Minh, anh ta yêu Nhiếp Thanh Anh qua lời kể của Chu Minh. Dưới sự ủng hộ của bạn thân Nhiếp Thanh Anh - Lộ Khê, Từ Bạch Dương tiếp tục theo đuổi Nhiếp Thanh Anh. Lúc học đại học, anh ta dùng bài hát Chu Minh đã biên soạn, nhận được cái gật đầu của nữ thần.

Đúng là âm kém dương sai.

...

"Chu Minh, sao vậy? Bài hát này có vấn đề ư, anh nghĩ gì thế?" Nhiếp Thanh Anh nhìn Chu Minh thất thần đứng đó, trong lòng lo lắng, "Thôi, để tôi vứt nó đi."

"Đừng vứt!" Chu Minh lên tiếng.

Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt vô cùng kỳ lạ, giọng nói càng thêm cổ quái, "Tốt xấu... tốt xấu gì cũng là kỷ niệm."

Nhiếp Thanh Anh dờ ra... Chồng cô muốn giữ lại thư tình của tình địch làm kỷ niệm? Trò gì thế này?

Chu Minh khàn khàn nói, "Dù gì cũng là bạn trai cũ, dù anh ta là đồ khốn nạn nhưng đây cũng là thanh xuân của em mà. Nếu giữ lại, biết đâu được sau này lại có bất ngờ dành cho em... Anh Anh, đây là thanh xuân, là hồi ức! Em đừng ném nó đi!"

Nhiếp Thanh Anh giật mình vì thái độ kỳ lạ của anh, cô đổ dành anh như đang đổ dành chú chó nhỏ, "Được, được rồi, tôi không vứt nữa, anh đừng kích động."

Sau lưng Nhiếp Thanh Anh, Chu Minh cười lạnh một tiếng -- không kích động?

Anh không nói với cô bài hát này là của anh chẳng qua là do thời cơ không đúng. Bây giờ cô không thích anh, dù anh có nói ra thì cô chỉ cảm thấy bất an, có lỗi với anh, rồi sau đó càng ghét Từ Bạch Dương hơn mà thôi.

Như thế thì có lợi gì cho anh chứ?

Không hề. Anh không cần sự đồng tình của cô, cái anh cần chính là tình yêu của cô. Nếu cô không yêu anh thì những cảm tình khác cũng không cần. Bản quyền bài hát này, anh phải giữ lại đến một lúc nào đó rồi tung ra một chiêu chết người cũng chưa muộn.

Còn Từ Bạch Dương... dám chơi anh như thế, bảo sao cậu ta không thích gặp mặt anh, quan hệ cấp 3 của hai người cũng đâu có đến nỗi. Hóa ra còn có nguyên nhân này.

Được, được lắm

Chu tam thiếu đã sớm không còn là chàng trai thời cấp 3 kia nữa, năm tháng trôi qua anh đã thay đổi rất nhiều, trở thành một người hoàn toàn xa lạ trong mắt bạn bè. Anh không chỉ thích Nhiếp Thanh Anh, anh còn làm rất nhiều chuyện khác sau lưng cô, âm ngoan, không từ thủ đoạn.

Không ngờ rằng, Nhiếp Thanh Anh đột nhiên quay người lại, cô bắt gặp ánh mắt lạnh lùng ấy. Lòng cô khẽ run lên, nhưng Chu Minh đã thu hồi ánh mắt, quay lại về mặt cười hí hờ. Nhưng ánh mắt ấy, và thái độ kỳ quái của anh khi nhắc đến Từ Bạch Dương đã bị cô ghi nhớ thật kỹ.

Chu Minh và Nhiếp Thanh Anh sau khi dọn dẹp xong xuôi thì đi trả nhà, sau đó hai người lái xe về nhà. Nhiếp Thanh Anh không biết rằng, ở nơi cô không nhìn thấy, chồng cô sẽ không vì một bài hát mà đi đối chất với Từ Bạch Dương, nhưng anh sẽ ra tay trả thù trực tiếp.

...

Nhiếp Thanh Anh vẫn luôn giữ chuyện này trong lòng, cô chỉ có một người bạn thân là Lộ Khê, vì thế có chuyện gì cũng nói với cô ấy.

Lúc nói chuyện với bạn thân, nói đến chuyện cô trả nhà, dọn đến nhà Chu Minh thì Lộ Khê thở dài, "Minh cứ nghĩ cuộc hôn nhân này của cậu chỉ đùa vui mà thôi, ai ngờ cưới chui đã được hai tháng rồi mà vẫn chưa ly hôn. Cậu tranh thủ nói với ba mẹ mình đi chứ."

"Chồng của cậu cũng rộng lượng quá đi chứ, còn ủng hộ cậu giữ lại thư tình của bạn trai cũ. Tìm đâu ra ông chồng ngốc như thế hả?"

Nhiếp Thanh Anh hơi ngừng lại.

Cô úp úp mở mở, "Khê Khê, mình thấy chồng mình có gì đó lạ lắm..."

Lộ Khê kinh ngạc, "Trên đời này còn có người kì lạ hơn cậu hả?"

Nhiếp Thanh Anh mặc kệ Lộ Khê trêu chọc, tiếp tục nói, "Mình thấy, chồng mình hình như rất để ý đến Từ Bạch Dương..."

Lộ Khê, "Tình địch mà, chuyện bình thường ở huyện. Chứ cậu nghĩ sao?"

Nhiếp Thanh Anh không biết phải nói thế nào, "Không phải lúc trước cậu hay đọc đam mỹ ư... bọn họ là bạn học cấp 3, cùng bàn, còn cùng phòng. Cùng nhau lớn lên, cùng nhau đến trường, gia đình hai bên cũng quen biết nhau. Nhưng đó giờ Từ Bạch Dương không bao giờ nhắc đến chồng mình, mà hôm qua lúc chồng mình giật lại đồ của Từ Bạch Dương tặng mình... thái độ của anh ấy rất kích động... Cậu bảo anh ấy thích mình từ cấp 3, nhưng sao mình lại có cảm giác người anh ấy thích là Từ Bạch Dương chứ không phải mình?"

Lộ Khê chấn động mạnh, cách một màn hình mà vẫn bị đánh bại bởi lối suy nghĩ của cô bạn thân -- đúng là cô gái bảo bối, hình tượng khó lay đổ.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Lộ Khê cố gắng nói cho Nhiếp Thanh Anh hiểu, đam mỹ là đam mỹ, đời thực là đời thực, không nên nhập hai cái làm một.

Nhiếp Thanh Anh vẫn nghi ngờ, "Nhưng mà..."

Lộ Khê, "Tin mình đi, chồng cậu như thế chắc chắn là có ẩn tình phía sau."

Nhiếp Thanh Anh nghĩ đến biểu hiện ngày thường của Chu Minh, hơi nhíu mày. Cô vẫn thấy chuyện anh tích cực thuyết phục cô giữ lại thư tình của Từ Bạch Dương rất là kỳ lạ.

Lộ Khê, "Mặc dù mình không quen chồng cậu, nhưng nghe cậu miêu tả, anh ấy thích đùa giỡn như thế, liệu sẽ có dáng vẻ cầu mà không được khi yêu người khác ư?"

Nhiếp Thanh Anh cảm thấy thoải mái hơn, "Cậu nói cũng có lý."

Một Chu Minh như thế, khi cầu hôn cũng làm hoành tráng, lễ Thất tịch cũng muốn mua bảng quảng cáo màn hình LED, nếu anh có gì với Từ Bạch Dương, chắc chắn sẽ không tìm tới cô. Được Lộ Khê trấn an một chuyện, Nhiếp Thanh Anh vẫn còn một chuyện khác lo lắng, "Từ lúc kết hôn đến giờ, mình và chồng không được hòa hợp cho lắm, mình thấy anh ấy lên xem phim người lớn nên thấy có hơi bần khoản."

Lộ Khê run lên: Thú vị, cái này còn thú vị hơn vụ đam mỹ lúc nãy nữa.

Lộ Khê trầm hiểu kỳ, mong đợi tình tiết sẽ phát triển như thế nào, "Vậy cậu muốn sao? Bỏ nhào vào anh ấy nhằm bày tỏ sự áy náy của mình?"

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc, "Đương nhiên là không rồi. Mình định mua tặng anh ấy một món quà..."

"Lại tặng quà..." Lộ Khê ngáp một cái, cụp mắt xuống, cảm thấy vở kịch chẳng còn gì hay để xem, vừa lúc có học sinh đến tìm cô nên nói với Nhiếp Thanh Anh, "Thanh Anh, cậu tự chọn quà đi nhé, mình không chọn giúp cậu đâu. Dù sao cậu mua cái gì thì cũng là tâm ý của cậu, đàn ông bọn họ sẽ không từ chối đâu."

Nhiếp Thanh Anh vội vàng nói "Tạm biệt", bạn thân đã log out rồi.

Vì thế Lộ Khê đã bỏ lỡ quá trình cho quà vô cùng "đặc sắc" của bạn học Nhiếp.

Chu Minh nói với Nhiếp Thanh Anh rằng anh phải tăng ca nên sẽ về trễ một tiếng. Vì dạo gần đây tình hình của tập đoàn rất phức tạp cho nên Chu Minh rất bận, nhưng anh vẫn kiên trì báo cho Nhiếp Thanh Anh biết mỗi khi anh có việc bận, sau khi nhận được tin nhắn anh không về ăn cơm tối, Nhiếp Thanh Anh không nghĩ ngợi gì nhiều. Cô không hề biết rằng chồng mình đang hẹn với một người phụ nữ khác.

Chu Minh và Lương Hiểu Bạch hẹn nhau ở một nhà hàng riêng tư. Nếu không nhờ Chu Minh đưa địa chỉ cho Lương Hiểu Bạch, dẫn cô ta đến đây, thì dù Lương Hiểu Bạch đi qua con đường này biết bao nhiêu lần, cũng không hề biết căn nhà đóng cửa suốt ngày, bên trong tứ hợp viện tường trắng ngói đen là một nhà hàng riêng tư.

Bên ngoài cửa sổ là một màu xanh ngắt, tiếng suối chảy rì rầm, khung cảnh xung vốn là một loại hưởng thụ, vui vẻ nhưng Lương Hiểu Bạch ngồi bên cạnh cửa sổ lại rất nghiêm túc, vẻ mặt cô ta trông rất căng thẳng.

Người đàn ông ngồi đối diện thấy cô ta căng thẳng như thế thì nở nụ cười, hồ hững nói, "Tiền lúc trước đã nhận được chưa?"

Lương Hiểu Bạch, "Ừm... cảm ơn Chu tam thiếu."

Chu Minh như cười như không, anh lấy chi phiếu ra viết lên đó mấy chữ rồi đẩy sang trước mặt Lương Hiểu Bạch. Cô ta cúi đầu nhìn xuống, nhiều số 0 như thế, cô ta nhìn mà muốn hoa cả mắt. Trái tim bỗng chốc loạn nhịp, Lương Hiểu Bạch vội ngẩng đầu lên nhìn Chu Minh đang ngồi đối diện với dáng vẻ lười nhác nhìn mình. Nhưng cô ta không dám nghĩ anh như mấy kẻ ăn chơi trác táng ngoài kia, mà anh lại tựa như loài báo săn, lúc bắt động thì vô cùng trầm tĩnh, nhạy bén quan sát con mồi, không bỏ qua bất cứ điểm khác thường nào ở cô ta.

Cổ họng Lương Hiểu Bạch khô khốc, "Tiền lúc trước là 1 vạn 1 ngày đã bàn xong rồi... tam thiếu muốn làm gì?"

Chu Minh, "Có mỗi làm ăn mới muốn bàn với cô."

Ngón tay Lương Hiểu Bạch cong lên, nắm chặt tà váy.

Chu Minh hướng người về phía trước, ánh mắt đen lay láy nhìn thẳng vào Lương Hiểu Bạch, tựa như đang dụ dỗ cô ta rơi xuống vực sâu, "Tôi muốn cô và Từ Bạch Dương xúc tiến tình cảm, kết hôn, sau đó ngay ngày kết hôn, đá anh ta."

Lương Hiểu Bạch đứng bật dậy, "Không thể nào!"

Chu Minh không hề bị ảnh hưởng, "Đã cậu ta, tôi sẽ sắp xếp cho cô ra nước ngoài tu nghiệp. Cô học múa từ nhỏ, vì gia cảnh khó khăn mà phải gãy dựa trong mảnh đất bé tí này. Cô nên mở mang tầm mắt, đến những học viện vũ đạo trên thế giới mà tham khảo, học tập một chút, thậm chí nếu muốn du lịch vòng quanh thế giới thì tùy cô."

"Số tiền này chỉ là tiền đặt cọc. Chờ ngày cô đá cậu ta, tôi sẽ trả hết phần tiền còn lại."

Lương Hiểu Bạch kinh ngạc nhìn anh, anh lại rất nhàn nhã, nở nụ cười nhẹ nhàng, nhưng cô ta lại cảm thấy mình đang giao dịch với ác quỷ, lẽ ra ngay từ đầu không nên gặp anh... Nhưng cô ta lại nhìn chi phiếu trên bàn, nghĩ đến lời hứa của Chu Minh, trái tim không kiềm chế được lại loạn nhịp.

Chuyên tu, xuất ngoại... còn có số tiền lớn này.

Lương Hiểu Bạch ngồi trở xuống.

Trời bắt đầu vào thu, đã cuối tháng 8 nhưng thời tiết vẫn còn rất nóng. Lương Hiểu Bạch ngồi đối diện Chu Minh, mặt mày tái nhợt. Cô ta cụp mắt, nghe Chu Minh đưa ra những điều kiện cũ rích, đặt bút xuống viết một số tiền to, khác hẳn hoàn toàn so với lần trước. Lần trước, Chu Minh nói mình nghèo, lần này lại viết chi phiếu soàn soạt. Có thể nhận ra trong khoảng thời gian này, Từ Bạch Dương đã làm chuyện gì đó kích thích Chu Minh.

Lương Hiểu Bạch đắng chát trong lòng, không kiềm được hỏi, "Rốt cục anh ấy đã làm gì đắc tội anh mà anh ra tay thế này? Không lẽ anh đang trả thù cho Nhiếp Thanh Anh ư? Nhưng mà..." Nếu trả thù cho Nhiếp Thanh Anh, anh giết đây tôi quyền rũ Từ Bạch Dương, đây là trả thù ai vậy? Chẳng phải đây là nguyện vọng của anh sao?

Chu Minh xùy một tiếng, "Tôi chỉ ăn miếng trả miếng mà thôi."

Đều là vì phụ nữ, anh dùng người phụ nữ khác để trả thù. Chu Minh anh đã sớm không phải là người tốt.

Hai người nói chuyện một hồi, sau khi bàn chuyện xong xuôi, Chu Minh lấy hợp đồng ra đưa cho Lương Hiểu Bạch ký tên vào. Trong hợp đồng ghi rõ không được để cho người thứ ba biết, nếu có người biết thì hợp đồng sẽ mất hiệu lực... Hợp đồng không giới hạn thời gian, chỉ cần Lương Hiểu Bạch gả cho Từ Bạch Dương rồi đá anh ta thì cô ta sẽ nhận được tiền ngay. Trước khi nhà họ Từ gây khó dễ cho Lương Hiểu Bạch, Chu Minh sẽ đưa cô ta ra nước ngoài.

Lương Hiểu Bạch từng đi theo Từ Bạch Dương nói với anh ta rằng cô ta không phải vì tiền mới yêu, nhưng hôm nay dưới sự cám dỗ đồng tiền của Chu Minh, cô ta đã cúi đầu. Tình cảm đối với Từ Bạch Dương đã không còn đơn thuần như ngày xưa.

Sau khi bàn bạc xong, ký hợp đồng, xác nhận không có vấn đề gì, Chu Minh mới cười với cô ta, "Món ăn ở đây ngon lắm, cô cứ từ từ mà dùng, đừng lãng phí nhé. Vợ tôi đang chờ tôi ở nhà, tôi phải về thôi."

Lương Hiểu Bạch im lặng, nhin xuống câu nói trong lòng: Anh không từ thủ đoạn như thế, Nhiếp Thanh Anh có biết hay không?

Anh không từ thủ đoạn với người khác, lại chỉ đối xử tốt với một mình Nhiếp Thanh Anh, cộng thêm Từ Bạch Dương dù ngoại tình nhưng vẫn nhớ mãi không quên Nhiếp Thanh Anh... Lương Hiểu Bạch thở dài, cô ta cảm thấy thật hâm mộ Nhiếp Thanh Anh.

...

Mấy chuyện kiện tụng của Chu Minh, Nhiếp Thanh Anh hoàn toàn không hề hay biết. Mỗi ngày, cô chỉ biết chăm chỉ luyện tập, nghiêm túc chuẩn bị phần múa đơn của mình trong vở, tranh thủ cho vị trí múa đầu cho vở. Đạo gần đây Lương Hiểu Bạch nhìn cô rất kỳ lạ, nhưng cô mặc kệ, lúc tập luyện cô ta phạm rất nhiều lỗi, bị biên đạo múa la cho một trận.

Mấy vũ công trong đoàn xi xào bàn tán, Lương Hiểu Bạch cứ phạm sai nhiều như thế thì liệu vị trí múa chính có rơi vào tay Nhiếp Thanh Anh không?

Nhiếp Thanh Anh lạnh lùng, độc lai độc vãng, quan hệ với mọi người trong đoàn chỉ dừng ở mức xã giao bình thường, nên cô không quan tâm đến mấy chuyện bên lề này nhiều. Cô không quan tâm, nhưng mọi chuyện lại truyền đến tai cô Lưu, bà bắt đầu sốt ruột. Cô Lưu làm việc tại vũ đoàn lâu năm, Lương Hiểu Bạch là do chính bà nâng đỡ, bây giờ Nhiếp Thanh Anh lại muốn vượt qua, nhưng tính tình Nhiếp Thanh Anh không tốt lắm... Cô Lưu vẫn thích học trò của bà hơn.

Cô giáo Lưu gọi Lương Hiểu Bạch đến văn phòng mắng cho một trận, lúc đi ra hai hốc mắt Lương Hiểu Bạch ửng đỏ. Cô ta nhìn Nhiếp Thanh Anh một cái, sau đó khi luyện tập cũng bắt đầu tập trung hơn, phong độ lại quay trở về.

Nhiếp Thanh Anh vẫn thờ ơ như cũ.

Lúc không có buổi diễn, thời gian của vũ công trong vũ đoàn không cố định. Sau khi Nhiếp Thanh Anh kết thúc buổi luyện tập, tắm xong rồi quay về nhà, lúc ra tới hành lang thì gặp cô Lưu. Nhiếp Thanh Anh không nhận ra bà ấy, cô chỉ theo thói quen gật đầu chào những người "xa lạ", phán đoán số tuổi của đối phương, rồi cất tiếng chào "cô".

Cô Lưu dừng lại, hòa ái nhìn cô gái cao gầy với khí chất trong trẻo này, bà dịu dàng hỏi, "Thanh Anh về nhà hả?"

Nhiếp Thanh Anh, "Không phải, em đi siêu thị."

Cô Lưu hơi dừng lại, bà không cần biết Nhiếp Thanh Anh về nhà hay đi siêu thị làm gì, cô bé này không biết cách nói chuyện gì cả. Cô Lưu cười tùm tùm, "Vở của em, vũ đoàn đã báo danh vài hạng mục bình chọn. Lễ bế mạc lần này là lần biểu diễn đầu tiên, nếu như thành công, sẽ có thể gặt hái được mấy giải thưởng uy tín trong nước. Đây là tác phẩm mà cô Trì đã chuẩn bị nhiều năm, em phải cố gắng, đừng phụ lòng cô Trì nhé Thanh Anh."

Nhiếp Thanh Anh, "Dạ, cảm ơn cô. Em sẽ chăm chỉ luyện tập."

Cô Lưu, "..."

Vậy là xong rồi hả? Minh nói cho con bé biết tin tức nội bộ chưa công bố, con bé bình tĩnh cảm ơn thế thôi à, không lấy lòng bà một chút ư?

Mất to từng mất nhỏ cả buổi trời, Nhiếp Thanh Anh mới phản ứng lại, chần chờ nói, "Cảm ơn cô, em... mời cô ăn cơm nhé?"

Cô Lưu tức giận khoát tay áo, về mặt có chút rề rà. Dựa vào lan can, bà nhìn Nhiếp Thanh Anh thật lâu, chậm rãi nói, "Vở này giao cho em múa. Em đang bận tối tăm mặt mũi, chỉ bằng vị trí múa chính trong vở em lui một bước, nhường lại cơ hội này cho Tiểu Lương đi?"

Nhiếp Thanh Anh nhìn cô Lưu, con người đen láy, tuy không có nhiều cảm xúc, nhưng đôi mắt ấy trong veo như sao trời, cô Lưu lúng túng cúi đầu nói, "Tiểu Lương và em không giống nhau, điều kiện gia đình cô ấy rất bình thường, em vừa tới đã muốn thay chỗ cô ấy..."

Nhiếp Thanh Anh, "Điều kiện gia đình em cũng rất bình thường."

Cô Lưu thốt lên, "Nhưng chồng em có rất nhiều tiền..."

Nhiếp Thanh Anh, "Có liên quan gì tới em? Chồng em đến giờ chưa từng quỵ tiền cho vũ đoàn để đoàn quan tâm em. Anh ấy chưa từng hỏi đến công việc của em, những thứ em có được bây giờ không có liên quan đến người khác."

Nhiếp Thanh Anh nói tiếp, "Cô có hỏi Lương Hiểu Bạch vì sao em lại gả cho người chồng bây giờ không?"

Cô Lưu nổi giận, "Con bé này nói gì thế?"

Nhiếp Thanh Anh hờ hững nói, "Em biết cô ấy ở trong đoàn lâu hơn em nên cô sẽ thiên vị cô ấy, muốn chăm sóc cô ấy. Nhưng em không làm gì sai cả, thành tích cũng không thua kém cô ấy. Không những thế, giải thưởng em đạt được còn nhiều hơn cô ấy. Em sẽ không chủ động lùi bước trước bất kỳ cơ hội nào, nếu cô muốn dùng chức quyền đẩy em xuống thì em cũng không còn gì để nói. Cô cứ xem mà làm."

"Em không tranh, nhưng cũng sẽ không lùi."

"Tạm biệt cô."

Cô Lưu giật mình, có hơi lo lắng nhìn dáng người mảnh mai kia lướt qua người mình, thản nhiên đi xuống lầu. Người học múa rất có khí chất, chỉ nhìn mỗi dáng vẻ đi đường thôi cũng đã rất đẹp rồi, Nhiếp Thanh Anh lại là người nổi bật trong số đó. Cô xuống lầu rồi cô Lưu mới lấy lại tinh thần, cảm thấy có hơi khó xử.

...

Lúc Nhiếp Thanh Anh về đến nhà thì trong phòng khách tối om, trong bóng tối truyền đến một giọng nói lười biếng, "Em về rồi à? Lúc anh đến đón em bảo vệ bảo em đã về rồi, em đi đâu mà giờ này mới về?"

Nhiếp Thanh Anh mở đèn, thấy Chu Minh đang ngồi trên ghế sofa, ung dung cầm một ly rượu vang. Ánh mắt anh vừa mê ly lại vừa nguy hiểm, nhưng nói chuyện với cô vẫn còn rất tỉnh táo.

Nhiếp Thanh Anh, "Tôi có nhắn tin cho anh mà."

Chu Minh "À" một tiếng, lôi điện thoại ra nhìn, "Điện thoại hết pin rồi."

Lòng anh đang ngập tràn lửa giận, cơn giận này chia vào Từ Bạch Dương, vào chính bản thân anh, vì anh không cách nào không lo lắng đến từng chuyện của Nhiếp Thanh Anh. Nhưng anh lại không thể phát giận lên người cô, chỉ có thể tự mình khui một chai rượu để bình tĩnh lại. Thấy điện thoại hết pin, Chu Minh say khướt đứng dậy đi tìm đồ sạc pin.

Nhiếp Thanh Anh ngăn anh lại, "Đợi đã, tôi có quà muốn tặng anh."

Chu Minh, "...!!!"

Anh lập tức tỉnh rượu, mừng rỡ không thôi, "Có quà tặng anh hả?"

Tâm trạng bỗng chốc giống như trời quang mây tạnh, Chu tam thiếu nhếch môi mỉm cười, ngại ngùng nói, "Ày da, em thật là, sao lại khách sáo như thế... cứ tặng quà cho anh mãi."

Nhiếp Thanh Anh nhìn anh cười cười, sau đó lấy món quà từ trong túi xách ra.

Khóe môi Chu Minh cứng đờ, hóa đá tại chỗ --

Quà vợ anh tặng chính là... máy rung.

Nhiếp Thanh Anh giải thích, "Không phải anh thích xem phim người lớn ư? Tôi cảm thấy thật có lỗi với anh, càng nghĩ càng cảm thấy đây chính là thứ anh cần."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Máy rung này là hàng của Nhật, giá cả không hề rẻ chút nào, chất liệu rất tốt, đúng là Nhiếp Thanh Anh không lừa anh chuyện này. Cô rất nghiêm túc khi

chọn món quà này, cũng cảm thấy cái này rất hợp với anh.

Chu Minh nhìn chằm chằm Nhiếp Thanh Anh không thèm chớp mắt, trong con say chính choáng, trong lòng lại bức tức, càng suy nghĩ xa xôi hơi mọi ngày. Anh bị cô chọc tức đến bật cười.

Đây là kết luận của cô?

Mỗi ngày anh đều tìm móc phôi ra đối xử tốt với cô, nhưng cô không hề nhận ra. Mỗi lúc mỗi nơi anh đều muốn biết rõ hành tung của cô, muốn quan sát nhất cử nhất động của cô, nhưng anh đều cố gắng nhịn xuống... Nếu anh thiếu cái thứ mà cô nghĩ là anh thiếu -- Chu Minh anh còn thiếu đàn bà sao? Còn cần đến cái âm đạo giả này ư?

Con say bốc lên đầu, máu nóng chạy ngược lên não, chỉ trong chốc lát, Chu Minh nhớ lại những kinh nghiệm đau thương khi theo đuổi Nhiếp Thanh Anh hồi cấp 3. Dù anh viết thư tình cho cô, đến xem từng buổi diễn của cô, hay là mặt dày cùng cô chen chúc trên bàn ăn ở căn tin... cô đều lạnh lùng thờ ơ.

Con mẹ nhà nó thờ ơ!

Chu Minh thấp giọng thì thào, "Anh rất thích em, vì nhớ mãi không quên nên mới khiến anh thành cái dạng này đây..."

Phòng khách chỉ bật mỗi một ngọn đèn tường, chàng trai đứng trước sofa, dáng người cao to, hai chân thon dài, cúc áo sơ mi trước ngực đã bị mở bung ra, tay áo bị dính vài giọt rượu được anh tùy ý xắn lên. Trên tay anh cầm một ly rượu đế cao, ánh mắt mơ màng nhìn về phía Nhiếp Thanh Anh. Anh thấp giọng nói ra câu ấy, nhưng vì quá nhỏ nên Nhiếp Thanh Anh không thể nghe rõ.

Cô đi đến bên anh nhẹ giọng hỏi, "Anh nói gì thế?"

Đôi mắt anh đầy lạnh lùng, tối tăm như đáy biển sâu, ẩn giấu cơn bão sắp ập đến. Chu Minh bây giờ khác hẳn so với lúc bình thường, anh không nhất định đã say nhưng lại mụ mị men say mà làm những việc thường ngày không dám làm. Lúc Nhiếp Thanh Anh đi đến chỗ anh, khoe miệng anh khẽ cong lên, đưa tay kéo cô ngã vào lòng anh.

"Xoảng." Âm thanh nặng nề vang lên, cái ly đế cao từ trên tay anh rơi xuống, nện vào mặt thảm, trong nháy mắt, dòng rượu đỏ tươi thấm ướt tẩm thấm dưới chân hai người, thấm vào tận lớp vải bên trong.

Nhiếp Thanh Anh nhẹ giọng, "Anh say rồi... Ừm!"

Mặt cô bị anh khẽ nắm lấy, một tay anh đỡ lấy gương mặt cô, rồi cúi người hôn xuống, tay kia siết chặt eo cô kéo sát vào người anh. Nhiếp Thanh Anh trở tay không kịp lùi về phía sau, lại bị anh ôm lại. Hai người khẽ xô đẩy nhau, từng bước từng bước lùi về phía sau, Chu Minh ôm cô, cùng ngã lên chiếc sofa chừa đầy gối ôm.

Nhiếp Thanh Anh bị anh đè dưới thân, Chu Minh áp cô lên ghế sofa, vô tình đụng trúng ngực cô, Nhiếp Thanh Anh đau đến khẽ hít một hơi. Cả người cô run lên, Chu Minh bỗng cứng đờ.

Mũi anh khẽ chạm vào mũi cô, triền miên hôn lên môi cô, cả khoang miệng đều ngập tràn mùi rượu. Anh hơi lui ra nhìn gương mặt khẽ nhú của cô gái dưới thân, khẽ giọng hỏi, "Làm đau em hả? Để anh xoa xoa cho nhé."

Bàn tay cách một lớp áo phủ lên vị trí vừa bị đụng.

Nhiếp Thanh Anh hơi ngửa về sau, dưới ánh đèn phòng, cái cổ thon dài hiện lên tựa như một khối ngọc hoàn hảo không tỳ vết. Cô đưa tay lên ngăn anh lại, giận dữ kêu lên, "Chu Minh!"

Đôi mắt nóng bỏng của Chu Minh khẽ chớp, nhìn cái cổ đang ngửa về phía sau của cô, thật xinh đẹp, xinh đẹp giống như một nàng thiên nga, anh có thể nhìn thấy mạch máu của cô vô cùng rõ ràng... máu nóng lên đầu, Chu Minh không nhịn được cúi đầu xuống mút mạnh một cái.

Lửa nóng lan ra đồng cỏ.

Lúc đàn ông kích động, phụ nữ làm sao có thể phản kháng?

Từ mặt đến đôi môi rồi lại xuống tới cổ, cổ áo bị kéo xuống, làn da tuyết trắng như ẩn như hiện. Nhiếp Thanh Anh đỏ bừng cả mặt, hô hấp khó khăn, cảm thấy cả người khô nóng. Cô bị anh hôn mãi không dứt, gương mặt tràn ngập hơi thở của anh. Dục vọng của Chu Minh ngày một tăng, càng lúc càng táo bạo, "Thanh Anh..."

"Anh Anh... Anh Anh... Anh Anh..."

"Anh rất thích em Thanh Anh... vì sao em thà chọn Từ Bạch Dương mà không thèm để ý đến anh, em có biết... Em thích anh đi, anh năn nỉ em đó..."

Đầu óc Nhiếp Thanh Anh trống rỗng, trên trán lấm tấm mồ hôi, cô thầm nghĩ mọi chuyện lẽ ra không nên thế này, nhưng lại bị Chu Minh thấp giọng van xin khiến cô lúng túng. Quần áo của cô bị anh kéo xuống bả vai, đang là ngày hè nên cô mặc đồ khá mỏng, bàn tay anh đặt trên eo cô lưu luyến quên cả lối về. Cả người Nhiếp Thanh Anh bị vây hãm dưới ghế sofa, mái tóc dài bung xõa như tảo biển, trái tim cô đập liên hồi, hai tay đánh vào vai anh kêu lên, "... Đau quá!"

Chu Minh dừng lại ngay lập tức, ánh mắt anh dán chặt lên gương mặt cô, nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp ấy, đáy mắt trở nên say đắm, nhưng vừa chớp mắt cả người anh tỉnh táo hẳn.

Anh ôm chặt lấy cô, "Anh Anh, thật xin lỗi, anh đúng là đồ khốn nạn, không nên làm đau em..."

Nhiếp Thanh Anh khẽ run lên, hõm vai của cô bỗng nhiên cảm nhận được một giọt nước ấm nóng.

Cô khó khăn nghiêng đầu nhìn anh, dường như anh đã khôi phục lại lý trí, vội vàng buông vai cô ra rồi lui về một bước. Nhiếp Thanh Anh vội kéo anh lại, nhưng không nắm chặt lắm nên anh lật người ra khỏi sofa té âm xuống sàn nhà. Cô gái quần áo xộc xệch lập tức ngồi dậy, cúi người lo lắng nhìn thì thấy anh lấy tay che mắt, cả người nằm trên tấm thảm trải sàn như ngủ thiếp đi.

Nhiếp Thanh Anh thử gọi anh, "Chu Minh?"

Anh không nhúc nhích.

Nhiếp Thanh Anh mê mẩn, nhưng lại thở phào: Nếu anh cứ tiếp tục thế này, cô không biết phải làm thế nào bây giờ.

Cô rón rén nhảy xuống khỏi sofa, đeo thắt lưng vừa mới bị lột ra. Cô nhìn Chu Minh đang nằm trên thảm, do dự một lúc, cắn răng cúi người kéo ông chồng của mình lên sofa nằm ngủ. Nhiếp Thanh Anh rời đi một lát, lúc quay lại mang theo cái chăn đắp cho anh.

Cô cuộn tấm thảm lại, để sang một bên, đợi sáng mai đi giúp việc đến xử lý.

Cô ngồi ngây ngốc ở đó cả buổi trời, cũng không biết chăm sóc người say thế nào. Nhiếp Thanh Anh rũ mắt xuống, ánh mắt phức tạp nhìn người đàn ông đang ngủ say kia, nhẹ giọng nói, "Ngủ ngon."

Nhưng Nhiếp Thanh Anh lại mất ngủ cả đêm.

Cô gặp ác mộng, trong mơ luôn có cảm giác có một người đàn ông đè cô dưới thân mà hôn. Cô bỗng chốc mở mắt ra, Nhiếp Thanh Anh nhìn chăm chăm vào khoảng tối trên trần nhà, không nhận được lại nhớ đến những lời mà mọi người từng nói --

Quả thật cô thấy Chu Minh có hơi quen mắt. Nhưng cô lại mắc chứng mù mặt nghiêm trọng, nhìn ai đều thấy quen mắt, nhưng lại không nhận ra ai.

Lộ Khê nói, Chu Minh từng theo đuổi cô hồi cấp 3.

Lúc này anh uống say, đau khổ nói mình thích cô rất nhiều.

... Có phải cô đã làm tổn thương anh không?

Nhiếp Thanh Anh luôn dùng thái độ thuận theo tự nhiên để đối xử với tất cả mọi người xung quanh mình, không kháng cự, không cổ vũ, cứ thế mà làm. Cô không bài xích Chu Minh, nên kết hôn với anh. Cô cũng không phải thuộc dạng liệt nữ gì, sau khi kết hôn lại không phát sinh chuyện gì. Cô chỉ là... muốn để mọi chuyện tùy duyên.

Nhưng thái độ lập lờ nước đôi này đã làm tổn thương đến anh.

Lộ Khê nói sai rồi, Chu Minh thích cô không chỉ ở cấp 3, mà rất có khả năng, đến bây giờ vẫn còn thích cô. Nhưng đối với cô, cô chỉ có cảm tình với anh, không ghét, thỉnh thoảng cảm thấy anh rất vui tính. Nhưng đối với một người thích cô mà nói, cô rõ ràng không thích anh mà lại ngầm thừa nhận những gì anh bỏ ra vì cô, chuyện này sẽ càng làm anh đau khổ hơn. Cô cho anh hy vọng, nhưng lại không cho anh một câu trả lời rõ ràng, có lẽ đây mới chính là nguyên nhân khiến Chu Minh mất khống chế?

Trong bóng đêm, Nhiếp Thanh Anh khe khẽ thở dài: Hôn nhân là một canh bạc, cuộc duyên phận, cuộc bọn họ có thích hợp hay không.

Bây giờ nhìn lại, canh bạc này, cuộc hôn nhân này có lẽ là một sai lầm.

...

Sáng hôm sau, Chu Minh bị đánh thức bởi chuông báo đồng hồ. Anh từ ghế sofa ngủ rớt xuống sàn, về mặt u ám đứng dậy, đá văng cửa phòng đi vào tắt chuông báo. Sau đó mới thấy điện thoại đã được sạc đầy pin, điện thoại của thư ký Trần như gọi đòi mạng, "Giám đốc, đã 9 giờ sao anh vẫn chưa đến công ty? Mọi người đang chờ anh đến họp đây."

Chu Minh lạnh lùng đáp, "Xin nghỉ nửa ngày, buổi chiều rồi gọi lại cho tôi."

Không chờ thư ký trả lời, anh đã cúp máy cái rụp.

Anh để chân trần, không một chút hình tượng ngồi dạng chân trên sofa, sau khi say rượu đầu óc mất tỉnh táo, lát sau anh mới nhớ ra một chuyện, anh lập tức nhảy lên, cao giọng hét to, "Vợ ơi! Có phải hôm nay em phải đi làm sớm không, để anh đưa..."

Anh đến phòng Nhiếp Thanh Anh, tiện tay đẩy cửa ra, trong phòng không có một bóng người.

Chu Minh giật mình, sốt ruột tìm khắp nơi cả buổi mới thấy tờ giấy Nhiếp Thanh Anh đặt trên tủ lạnh trong phòng bếp. Cô bảo mình tự nấu cháo ăn rồi, có việc nên cô đi trước. Chu Minh cầm tờ giấy cảm thấy vừa thất vọng vừa mất mát, quay lại ngồi lên sofa, một lát sau, đầu óc nổ tung, anh mới đột nhiên nhớ ra hôm qua mình đã làm gì cô --

Mặt đỏ tới mang tai đây đưa kì kèo, nụ hôn đầy thiên nhiên, anh còn lôi kéo quần áo của cô, sự giả dối bất lực của cô.

Chu Minh, "..."

Sắc mặt anh trở nên trắng bệch.

Anh lấy tay bưng kín mặt, tự phỉ nhổ bản thân: Mày đúng là đồ cảm thụ.

Mày không phải là người.

Mày thế mà lại ép buộc một cô gái.

...

Nhiếp Thanh Anh vẫn đi làm như mọi ngày, nhưng tâm trạng hôm nay của cô có hơi sa sút, lúc luyện múa cũng phạm vài lỗi sai. Bình thường Nhiếp Thanh Anh không bao giờ phạm phải những lỗi sai này, lúc nghỉ ngơi giáo viên có đến hỏi cô có chuyện gì xảy ra, nếu thấy không khỏe chỗ nào thì xin phép về nhà nghỉ ngơi.

So với cô, hôm nay trạng thái của Lương Hiểu Bạch lại rất tốt, lúc cùng tập võ, Lương Hiểu Bạch luôn duy trì phong độ, ép Nhiếp Thanh Anh lui về thế yếu. Mấy thầy cô thấy thế thì gật đầu đầy khen ngợi, Lương Hiểu Bạch có hơi tự đắc quay đầu, ánh mắt ẩn chứa đôi chút ghen tỵ liếc nhìn Nhiếp Thanh Anh.

Nhiếp Thanh Anh vẫn giữ dáng vẻ cao cao tại thượng, hờ hững lạnh nhạt.

Lương Hiểu Bạch hừ lạnh một tiếng.

Lúc nghỉ ngơi, các đồng nghiệp tụ lại một chỗ tám chuyện:

"Vị trí múa đầu của chắc vẫn là Lương Hiểu Bạch nhỉ? Nhiếp Thanh Anh xem ra không được rồi."

"Có lẽ do trước kia cô ta phát huy tốt mà thôi, chứ trình độ sao bằng chị Lương."

"Mấy người biết gì không? Đáng lẽ khách mời trong là trưởng nhóm Lương, Nhiếp Thanh Anh nhờ chồng mình giành vai của Lương Hiểu Bạch, Hiểu Bạch thật đáng thương mà."

Nhiếp Thanh Anh rất xinh đẹp, nhưng lại lạnh lùng, mỗi lần bọn con gái tụ tập với nhau sẽ bắt đầu tám chuyện. Lương Hiểu Bạch đi đến uống nước thì nghe loáng thoáng mấy câu, nghe không rõ nên bỏ ly nước xuống rồi đi ra. Sau khi rời khỏi, cô ta sững sờ nhìn Nhiếp Thanh Anh đang đứng dựa lên tường, hai hàng chân mày nhíu lại, vẻ mặt vẫn hờ hững như cũ.

Lương Hiểu Bạch nhìn không chớp mắt, ánh mắt khẽ chạm nhau, nhưng chưa đầy một phút, Lương Hiểu Bạch lại nhìn cô, nhin không được bèn hỏi, "Khí thế ban đầu của cô đâu rồi? Lúc trước khi cô vừa mới tới, bọn họ xì xào chuyện của cô và Từ Bạch Dương, chẳng phải cô ra mặt xử đẹp bọn họ ư? Tôi và Từ... không phải cô cũng khiến tôi mất mặt ư? Sao bây giờ nghe người ta nhắc chửi cô lại đứng im như thế?"

Nhiếp Thanh Anh sững sờ, cô cup mắt. Thật ra cô không quan tâm cho lắm. Lúc trước là do cô quan tâm đến Từ Bạch Dương, còn bây giờ... khi nghe người ta nhắc đến Chu Minh, Nhiếp Thanh Anh lại nhớ đến chuyện tối qua.

Nhiếp Thanh Anh thở dài, xoa xoa trán, cảm thấy tâm trạng khác thường của mình, cô nói với Lương Hiểu Bạch, "Cám ơn cô."

Lương Hiểu Bạch, "..."

Cô ta khó hiểu nhìn Nhiếp Thanh Anh: Quái nhân này cảm ơn mình làm gì? Bị bệnh à?

Nhiếp Thanh Anh lấy điện thoại ra, cúi đầu gõ chữ nhắn tin cho Chu Minh, "Anh Chu, chi bằng chúng ta ly hôn đi."

Tin vừa được gửi đi chưa đầy một phút thì đã nhận được trả lời, giọng điệu bên kia vô cùng hung hăng, "Ly thì ly! Em chờ đó!"

Nhiếp Thanh Anh có hơi buồn buồn, mặc dù Chu Minh không nhìn thấy nhưng cô vẫn nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng. Cô lưu ý nhìn đoạn nói chuyện phim giữa mình và Chu Minh mà không nở xóa đi. Nhiếp Thanh Anh do dự một lúc rồi thoát khỏi Wechat. Cô nhìn thời gian mà mình sắp xếp luyện múa sắp bắt đầu rồi, bèn tiện tay nhét điện thoại vào túi rồi đi đến phòng tập.

Đến phòng tập múa, lúc cởi áo khoác thì điện thoại rơi ra. Nhiếp Thanh Anh nhìn định thoại, nhìn một chút. Hóa ra lúc này khi nhét điện thoại vào túi, cô lỡ tay ấn mở trình duyệt web, mà trình duyệt trong điện thoại vừa đồng bộ hóa với lịch sử và bộ sưu tập trên trình duyệt trên máy tính trong nhà.

Vừa hay, lúc Nhiếp Thanh Anh đang lướt xem bộ sưu tập trên trình duyệt thì thấy Chu Minh đang lưu lại cái gì đó --

"Vợ tôi muốn ly hôn? Tôi phải quỳ làm sao để vẫn hỏi đây?"

"Tôi không cần thận ôm hôn vợ mình, cái này có là cưỡng dâm trong hôn nhân hay không?"

"Cưỡng dâm trong hôn nhân bị phán bao nhiêu năm vậy?"

<Đàn ông đều xem: tôi thuộc loại đàn ông nào?>

<Đàn ông tốt không dễ rơi lệ>

<Đêm ấy, bị vợ vút bỏ khiến tôi mất ngủ...>

Bạn Nhiếp vừa xem vừa lướt xuống, càng nhìn càng thấy bộ sưu tập liên tục được làm mới, bạn học Chu vẫn còn đang tìm kiếm... Nhìn nhìn một lúc, Nhiếp Thanh Anh khẽ cong khóe môi.

Qua tuần sau (Nếu mì không lười) thì cuộc đời anh nhà sẽ được lật sang trang mới =))) Cùng chờ xem nhé!!!

Ở một chương nào đó:

Nhiếp Thanh Anh dừng bước, quay lại nhẹ ôm lấy Chu Minh.

Cô ngửa đầu, hôn lên cằm anh một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Chu Minh nhìn cô chăm chú, đôi mắt anh bỗng chói bùng sáng

Sau khi phát hiện mấy chuyện này của Chu Minh, mọi ám ức trong lòng cô dần dần biến mất, tâm trạng cũng trở nên vui vẻ hơn. Cô cong môi khẽ nở nụ cười, rốt cục đã lấy lại tinh thần tập múa, mà một khi bắt đầu tập trung tinh thần, tài nghệ thật sự của cô phải khiến người khác kinh ngạc.

Đứng trong phòng tập múa, các vũ công nhảy múa như bay, mấy vũ sư trong đoàn bọn họ có hơi do dự khi so sánh vũ đạo giữa Nhiếp Thanh Anh và Lương Hiếu Bạch. Cô Lưu là người lo lắng nhất, nghĩ một chút liền tranh thủ đề cử học trò cưng của mình, "Mấy cuộc thi của Tiểu Nhiếp đã định hết rồi há? Vẫn nên đề cử cô ấy có thời gian tập luyện cho tốt, nếu thêm nữa thì sẽ làm mất thời gian của cô ấy. Năm nay Tiểu Lương không đăng ký múa đơn, cô ấy có thể đảm nhận"

Cô Trì, người biên đạo vở lại cất giọng nhân nhậ, "Người có năng lực thì nên được trọng dụng. Đây là sự cạnh tranh vị trí múa chính."

Một vũ sư khác đưa ra quan điểm của mình, "Chồng của Tiểu Nhiếp, tập đoàn Chu thị mấy tháng trước đã từng thực hiện tuyên truyền cho chúng ta mà? Sao bây giờ lại không nghe thấy gì?"

"Có phải đã thất bại hay không? Nghe nói tập đoàn Chu thị đang gặp rắc rối vẫn chưa giải quyết được."

Tuyên truyền thực chất vẫn còn trong quá trình thực hiện, bây giờ đang kẹt lại chính là vì cấp trên đang xem xét, mấy vị lãnh đạo của tập đoàn ngồi nghiêm chỉnh không dám hó hé gì. Nhưng vào buổi chiều, lúc bọn họ đang họp thảo luận phương hướng phát triển của công ty, Chu Minh lên tiếng trước tiên vẫn giữ nguyên ý kiến ủng hộ tuyên truyền.

Một người cau mày, "Dự toán quá cao, phía trên còn đang điều tra đấy."

Chu Minh, "Đây là tuyên truyền công ích. Chúng ta và đoàn múa của tỉnh không thiệt hại gì, việc tuyên truyền hướng đến đại chúng, với mong muốn điệu múa truyền thống được phổ cập hóa. Đây mới chính là sự bày tỏ dành cho các lãnh đạo. Đã rất lâu rồi, chúng ta luôn lấy lợi ích đặt lên hàng đầu, vất vả lắm mới có một tuyên truyền công ích hướng đến đại chúng, chúng ta nỡ lòng nào mà giữ nó lại. Các lãnh đạo sẽ nghĩ thế nào? Không phải trong số các ông có người muốn thu tiền chứ?"

Anh cố giấu nụ cười, ngồi trên ghế chủ trì cuộc họp xoay xoay cây bút trong tay, hai mắt khẽ nhắm lại, như cười như không nhìn một đám người ra vẻ tỉnh anh kia.

Có người đứng lên nói, "Tam thiếu chú ý cách dùng từ, bọn tôi cũng chỉ vì suy nghĩ cho lợi ích của tập đoàn mà thôi. Dù sao chúng ta cũng không phải là

nhà từ thiện, lúc trước đề xuất chuyện này tôi đã không xem trọng rồi, bây giờ tập đoàn lại đang gặp khó khăn, chuyện này nên để sau này rồi tính."

Chu Minh, "Tôi không cần biết, lúc trước phương án này giao đến tay tôi, bây giờ tôi phải giải quyết nó cho xong..."

Một người khác vội cắt ngang, "Tam thiếu tích cực như thế, có phải là đang lấy việc công làm việc tư, vì cô Nhiếp hay không?"

Chu Minh nhìn sang, đó là một trợ lý của một quản lý chưa gặp mặt bao giờ, anh ta ánh chừng hai mươi, có lẽ vừa được thăng chức cho nên rất hăng hái, ánh mắt cứ chăm chú nhìn thẳng Chu Minh. Cả phòng họp như rơi vào im lặng, có lẽ mấy vị lãnh đạo kia chưa từng thấy có ai dám khiêu khích Chu Minh như thế. Mặc dù anh chỉ là giám đốc của một bộ phận, nhưng anh vẫn có thân phận, chính là đại cổ đông của tập đoàn đó, anh vẫn là con trai độc nhất của Chu đại gia đó.

Chu Minh khẽ cười một tiếng, "Xem ra tập đoàn chúng ta thay đổi chức vị rất kịch liệt ấy nhỉ, mở thêm vài cuộc họp nữa, ngay cả tôi cũng không thể nhận ra mọi người rồi. Nhưng mà bạn trẻ à, cậu yên tâm đi, dù khách mời tuyên truyền là cậu đi chăng nữa thì tôi vẫn ủng hộ cậu. Hạng mục này, nhất định phải được giải quyết."

Giương mặt cậu ta trở nên đỏ bừng.

Người ngồi bên cạnh mở lời khuyên ngăn, "Tam thiếu, hạng mục này không có lợi nhuận."

Chu Minh từng câu từng chữ phản bác bọn họ, bắt đầu khẩu chiến với bọn họ. Trong lòng anh rất nhạy cảm, biết rõ những cổ đông này đều là lòng lang dạ sói. Mấy tháng trước có ai dám nói những lời này. Bây giờ bọn họ đã bắt tay nhau, thừa dịp phía trên kiểm tra, lật đổ Chu Kiến Quốc. Chu Kiến Quốc thật đáng thương, thân già sức yếu mà còn phải đấu với mấy người này...

Cả phòng họp bắt đầu tranh luận nảy lửa, cửa phòng bất ngờ bị mở ra, một người đàn ông trung niên bước vào với tinh thần phấn chấn, đi sau ông là mấy người thư ký và trợ lý. Ông trầm giọng nói, "nhất định phải tiến hành, dân đất năng lượng tích cực của ngành giải trí, tập đoàn chúng ta không phải cứ đặt lợi ích lên hàng đầu."

Ông đến bất ngờ nên mọi người trong phòng họp vội vàng đứng dậy, mắt tự nhiên hỏi, "Chủ tịch, sao ông lại đến đây?"

"Chủ tịch..."

Chu Minh nhíu mày nhìn đáng vẻ thận trọng, nhiệt tình của bọn họ, "chắc chắn" mấy tiếng, sau đó mới thông thả đứng dậy, lịch sự mời vị chủ tịch này ngồi xuống. Chu Kiến Quốc đã hơn 50 tuổi, vẻ mặt vô cùng trang nghiêm, nhưng khóe mắt lại hiện lên sự mệt mỏi, nhưng điều này vẫn không ngăn được khí chất nho nhã của ông. Chỉ cần nhìn ông bây giờ cũng có thể tưởng tượng ra được lúc trẻ ông là một người đàn ông anh tuấn, phong độ khiến hàng vạn thiếu nữ phải si mê.

Chủ tịch Chu vừa đến, mấy cổ đông còn lại bắt đầu kiềm chế lại. Mấy lão hồ ly này vừa lên sân, mấy người còn lại không ai dám nói gì, bọn họ đấu qua đấu lại nhưng vẫn thua trong tay Chu Kiến Quốc, ông nâng tuyên truyền thành chương trình hội nghị. Mấy cổ đông vội vàng nhìn sang, ai nấy đều hiểu rõ: Chu Kiến Quốc không hề quan tâm tuyên truyền công ích, ông ấy làm như thế chính là đang muốn nâng đỡ con trai của mình.

Mặc dù bên ngoài đều đồn đại quan hệ giữa Chu Minh và Chu Kiến Quốc không tốt, nhưng cả gia đình này đang nắm trong tay một nửa số cổ phần, mấy cổ đông sợ ném chuột vỡ bình cho nên đành cắn răng kết thúc cuộc chiến.

Trận này Chu Minh coi như "ngư ông đắc lợi".

Sau khi tan họp, Chu Minh khép văn kiện lại định rời khỏi thì giọng nói uy nghiêm của Chu Kiến Quốc vang lên từ phía sau, "Chu Minh, chờ một chút."

Chu tam thiếu vốn không để ý đến, nhưng chủ tịch Chu lại thuộc dạng "gừng càng già càng cay", vừa bước mấy bước đã chặn đầu Chu Minh, nghiêm nghị lườm anh một cái. Chu đại gia hạ giọng dạy dỗ, "Lần này giúp con là để an ủi lòng người, con liệu mà bớt phóng túng lại đi. Ba xem cái phương án tuyên truyền của con rồi, công ty là công ty, con đừng vì chơi gái mà lấy mấy thủ đoạn đó ra làm mất mặt ba!"

Chu Minh im lặng nhìn ông.

Chu Kiến Quốc cứ ngỡ Chu Minh sẽ âm ỉ như lúc trước, nhưng anh chỉ nở nụ cười quỷ dị, đôi môi khẽ cong lên, "Chơi gái? Ông đúng là không bằng một góc bà di nhỏ đấy."

Hoàn toàn không biết bất cứ chuyện gì của anh cả.

Bà Chu nhỏ ít ra còn biết anh nhớ mãi không quên một người từ rất lâu, hiểu kì muốn biết Nhiếp Thanh Anh là người thế nào. Chu Kiến Quốc là ba của anh nhưng lại không biết gì. Chu Minh kết hôn, ông lại càng không biết.

Chu Kiến Quốc rất ghét dáng vẻ ngang bướng, cà lơ phớt lơ này của anh, ông nghiêm giọng, "Nói chuyện cho đàng hoàng! Nhìn đáng vẻ này của con là sao, giống mẹ con..."

Chu Minh trừng mắt, lạnh lùng trưng ra vẻ mặt "thử nhắc đến mẹ tôi xem".

Chu Kiến Quốc cứng người, sau đó lại nổi giận, "Ánh mắt mày là sao hả? Tao là cha mày đó! Bộ tao không dạy mày được hả?"

Chu Minh nhìn chằm chằm ông cả buổi, tức giận bỗng chốc bay biến, anh nở nụ cười xấu xa, "Ông già, có thời gian quan tâm tôi thì về nhà nhìn vợ ông đi. Mang thai rồi cũng đừng quên mời bác sĩ khám định kỳ, coi chừng lại sảy thai đó."

Chu Kiến Quốc rất có lòng cảnh giác đối với thằng con trai này, nổi giận đùng đùng, "Mày lại định làm gì hả? Đừng quên mày phải gọi người ta một tiếng "đi" đấy."

Chu Minh cười nhẹ một tiếng, không thèm nói nhiều. Chu Kiến Quốc áy mà lại nghĩ anh muốn đối phó với một phụ nữ mang thai? Sao ông ấy không nhớ đến hai đứa con gái suốt ngày gây chuyện của ông? Suốt ngày cứ đi theo canh anh chằm chằm... Chu Minh mặc kệ, xoay người rồi đi.

Chu Kiến Quốc bị thằng con trai chọc đến tức run người, ông đuổi theo vài bước, "Mày đi đâu nữa hả! Tối nay về nhà ăn cơm, tao có chuyện..."

Chu Minh, "Đi chơi gái! Ông đây không rảnh để ăn cơm với ông."

Đã đi hết một đoạn hành lang, con giận dữ của chủ tịch Chu càng lúc càng dâng cao, "Mày xưng ông với ai đấy hả?"

Chủ tịch Chu tức muốn ngắt xiu, nhóm thư ký đã quen thuộc với cảnh này vội vàng đi đến trấn an ông, nói Chu tam thiếu không phải cố ý. Chủ tịch Chu tức giận quay về phòng làm việc, đuổi hết đám người đó đi, sau đó ông đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa, lộ ra ánh mắt vô cùng mệt mỏi.

...

Tập đoàn Chu thị nâng lên thành chương trình hội nghị, vào chiều ngày hôm đó, các trung tâm thương mại lớn, các đơn vị quảng cáo và truyền thông bắt đầu nhận được thông báo. Khi màn đêm buông xuống, ánh đèn đường dần xuất hiện, các biển quảng cáo lớn đặt ở những nơi dễ thấy, quảng cáo dần được thay thế bởi đoạn tuyên truyền. Đây là một sự kiện tuyên truyền công ích, bắt đầu hiện lên trên màn hình LED quảng cáo, những hình ảnh Nhiếp Thanh Anh chụp hình tuyên truyền lúc trước đã có tác dụng.

Suốt mặt đầy dịu dàng, dáng múa lại vô cùng duyên dáng của cô gái xuất hiện trong màn đêm được rất nhiều người dân thành phố ngẩn đầu trông thấy.

Bọn họ đồng thời cũng nhìn thấy đơn vị làm việc của cô, chính là vũ đoàn múa của tỉnh.

Tối hôm đó, đoàn múa còn đang biểu diễn, điện thoại của mọi người như sắp nổ tung.

Sau khi kết thúc vở diễn, lãnh đạo đều nhất trí cho ra quyết định -- Người múa chính của chính là Nhiếp Thanh Anh.

Lương Hiểu Bạch sắc mặt trắng bệch, vô cùng khó coi, nhưng cô ta không nói gì, chỉ im lặng chuẩn bị phần múa của mình. Nhiếp Thanh Anh thu gọn quần áo xong thì nhận được tin nhắn của Chu Minh, anh bảo anh đến đón cô. Vừa nhận được tin nhắn từ chồng, Nhiếp Thanh Anh liền nghĩ đến máy trang web đang lưu trong máy tính ở nhà...

Nhiếp Thanh Anh cố gắng nín cười.

Hôm nay Chu Minh tan làm rất sớm, trực tiếp chạy thẳng đến chỗ làm của cô. Hai vợ chồng gặp nhau có hơi lạnh nhạt. Nhiếp Thanh Anh đi bên cạnh anh bỗng nhiên mở miệng, "Tôi đón tôi đi làm thủ tục ly hôn hả?"

Chu Minh, "..."

Chu Minh, "Cục dân chính sắp tan làm rồi, em đừng gia tăng gánh nặng cho nhà nước nữa."

Nhiếp Thanh Anh, "Ồ."

Cô cố ý nói thế thôi chứ thật ra cô biết tổng anh đang muốn làm gì. Từ lịch sử trình duyệt, cô biết Chu tam thiếu đang cố gắng làm mặt lạnh không để ý đến cô đã chuẩn bị sẵn một bữa tối dưới ánh nến, sau đó sẽ dẫn cô đi xem ca nhạc, rồi lại ra ngoại ô thả đèn Không Minh... "Chu tiểu tiên nữ" nghe theo đề nghị của cư dân mạng, đã chọn lọc kĩ lưỡng từng cách một, chuẩn bị văn hồi trái tim của Nhiếp Thanh Anh.

Chu Minh thật sự không muốn ly hôn.

Nhiếp Thanh Anh đi bên cạnh anh, thầm nghĩ: Có lẽ cô nên nói chuyện với Chu Minh, nói rõ những vấn đề xung quanh bọn họ.

Cứ như thế, bọn họ đi đến một vườn hoa, vợ chồng Chu Minh bỗng nhiên nghe thấy phía sau vườn hoa có vài người đang nói chuyện.

"Tiểu Lương, cô đừng buồn. Ai bảo Nhiếp Thanh Anh lại gả cho một ông chồng lợi hại chứ?"

Nhiếp Thanh Anh và Chu Minh bỗng nhiên dừng bước.

Mấy người kia vẫn còn đang nói.

"Nếu không phải người ta là thiếu gia của tập đoàn Chu thị thì người múa chính lần này chắc chắn sẽ là cô. Nhiếp Thanh Anh này quá thâm rồi."

"Mấy cô gái bây giờ đều ham hư vinh thế à? Cô nhìn xem, bạn trai cũ của người ta là nhân viên chính phủ, chồng bây giờ lại là thương nhân có tiền. Hết lần này đến lần khác không phải cố ý thì là gì? Không biết tại sao Chu Minh kia lại coi trọng người phụ nữ như thế nữa, không lẽ là do kỹ thuật trên

giường tốt ư?"

Giọng người đàn ông mang theo sự nhạo báng, phụ nữ thì lại ganh ghét nói xỏ nói xiên, Lương Hiểu Bạch lại cúi đầu không đáp lại. Bỗng nhiên, phía bên kia vườn hoa vang lên tiếng hét thất thanh của Nhiếp Thanh Anh, "Chu Minh--!!"

Một giây sau, từ bên kia xuất hiện một người đàn ông mặc tây trang hùng hổ xông đến. Người đàn ông vừa nói câu kỹ thuật trên giường tốt ngẩng đầu lên liền nhận ngay một cú đấm như trời giáng. Chu Minh nắm lấy cổ áo anh ta, nâng người lên đối mặt với mình, giọng nói đầy hung hăng, "Mày vừa nói cái gì?"

Anh quay đầu nhìn Nhiếp Thanh Anh đuổi theo phía sau, tức giận hỏi, "Bình thường bọn họ đều nói em như thế hả?"

Người đàn ông kia, "Anh là ai? Anh..."

Chu Minh lại đấm cho một cái.

Mấy cô gái bên cạnh hét chói tai, mấy người đàn ông còn lại xông lên can ngăn. Chu Minh nhớ đến mấy lời khó nghe kia, anh không đánh phụ nữ, nhưng mấy người đàn ông này, Chu Minh càng đánh càng mạnh tay. Ngay lập tức, nơi đây biến thành hiện trường hỗn loạn. Nhiếp Thanh Anh nhìn mà giật mình, Chu Minh đánh nhau giỏi thật, một mình anh mà chấp hết cả đám.

Cô gọi anh, "Chu Minh!"

Lương Hiểu Bạch đứng một bên không biết phải làm thế nào, "Đừng đánh nữa! Dừng tay lại cho tôi!"

...

Ầm ỉ đến độ khiến bảo vệ phải chạy đến, mấy lãnh đạo trong đoàn phải chạy qua hòa giải mới chịu kết thúc, hiện trường lúc ấy vô cùng thê thảm, một mình Chu Minh mà khiến cho bọn đàn ông kia bầm dập cả người. Từ khoe mắt, khoe môi đều là máu, Chu Minh cũng không tốt hơn bao nhiêu, bị thương không ít, nhưng ánh mắt nhìn bọn họ vẫn ác liệt như lúc đầu. Mấy người kia bây giờ đã biết anh là ai, cả người khẽ run, không ngờ Chu Minh lại đánh nhau giỏi thế này.

Mấy giáo viên trong đoàn, "Điều là hiểu lầm, hiểu lầm cả..."

Nhiếp Thanh Anh bỗng nhiên mở miệng, "Không phải hiểu lầm đâu."

Mọi người đều nhìn cô, Nhiếp Thanh Anh nói tiếp, "Bọn họ đều nghĩ rằng em nhận được vị trí múa chính là dựa vào chồng của em"

Các giáo viên: Cũng không hẳn là sai, nếu không phải vì cái clip tuyên truyền...

Nhiếp Thanh Anh buông tay không đỡ Chu Minh nữa, cô bước sang bên cạnh, nhìn mấy cô gái đối diện mình rồi vươn tay ra, cô biết chắc chắn bên đó có Lương Hiểu Bạch, Nhiếp Thanh Anh không nhớ được người, bây giờ lại càng lười nhớ, cô lạnh lùng nói, "Tôi dựa vào thực lực của bản thân. Cô Lương, chúng ta thì đâu đi."

Chu Minh nhìn cô chăm chú, đôi mắt anh bỗng chốc bừng sáng.

Chu Minh: Đứa nào nói xấu vợ anh bước ra đây =)))

Chương sau: "Chu Minh, em mắc chứng mù mặt, rất rất nghiêm trọng."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Anh bỗng đưa tay ôm cô vào lòng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bị Nhiếp Thanh Anh thách đấu trước mặt mọi người, Lương Hiểu Bạch sao có thể không đồng ý? Cô ta lại tự xưng mình là vũ công giỏi nhất đoàn, trong lòng không tránh khỏi kiêu ngạo, lần trước là do cô ta bối rối khi nhìn thấy Từ Bạch Dương cho nên mới thua trong tay Nhiếp Thanh Anh, chứ cô ta chưa chưa chắc kém hơn Nhiếp Thanh Anh.

Mấy giáo viên nhìn ý chí thách đấu từ hai bên, thấy khuyên không nổi nên đành phải nhường phòng tập cho bọn họ, đoàn người kéo nhau di chuyển sang phòng đấu. Đến phòng tập, mọi người dần tản ra, dựa vào tường, để lại không gian ở giữa cho hai người bọn họ. Vũ sư tự mình ra trận, mở một đoạn

nhạc trong vở lên cho bọn họ.

Hai người đều xuất thân từ múa cổ điển, cho nên muốn thách đấu cũng sẽ thi đấu bằng múa cổ điển. Hai cô gái đứng giữa phòng tập, cả hai đều mặc đồ múa màu đen, đeo ống tay áo thụng*, còi giày cao gót thay sang giày múa.

*水袖: ống tay áo thụng.

Chu Minh không thêm xử lý vết thương trên mặt, anh đứng bên cạnh Nhiếp Thanh Anh, tự mình cúi đầu đeo tay áo thụng cho cô. Anh không biết làm, cô cúi đầu nhẹ giọng chỉ anh. Cả người Chu Minh mang theo khí lạnh, thứ nhất là do đang giận đối Nhiếp Thanh Anh, thứ hai là do chuyện đánh nhau vừa nãy, anh chỉ im lặng cúi đầu nghiên cứu tay áo thụng của cô.

Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu nhìn anh, "Đừng giận mà, để tôi giúp anh báo thù nha."

Chu Minh sững sờ, đôi mắt nhìn thẳng vào mắt Nhiếp Thanh Anh, ánh mắt cô như một hồ nước trong suốt, khiến anh thất thần trong chốc lát.

Trai xinh gái đẹp cứ nhìn nhau như thế, mọi người đứng ngoài nhìn vào không nở rời mắt. Âm nhạc vang lên, Lương Hiểu Bạch lẻ loi đứng một góc không có ai giúp cô ta đeo tay áo thụng cho nên chỉ có thể tự mình làm, nhìn hai người cứ dính lấy nhau bên kia, Lương Hiểu Bạch cảm thấy khó chịu trong lòng, cô ta hừ một tiếng, phát tay áo đi vào giữa phòng, bắt đầu múa.

Cô Trì chọn đoạn nhạc này là do động tác múa có độ khó khá cao. Họ phải thực hiện liên tiếp 20 cái phiên thân, bật nhảy, còn có vài động tác múa Vân Kiều, Nguyên Bảo. Lương Hiểu Bạch múa vô cùng thuần thục như nước chảy mây trôi, dù chỉ mặc bộ đồ múa màu đen chứ không mặc trang phục biểu diễn chính thức, nhưng ai nhìn vào cũng đều cảm thấy cô ta nhảy rất tốt.

Sau khi Lương Hiểu Bạch múa một đoạn, động tác dần thoải mái hơn, khán giả đứng ở đây, ngoại trừ Chu Minh ra thì đều là người trong nghề. Lương Hiểu Bạch từ từ chậm lại, rồi kết thúc, mọi người đều vỗ tay hoan hô, "Giỏi quá!"

"Không hổ danh là nhóm trưởng Lương!"

Đoạn nhạc này rất dài, sau khi Lương Hiểu Bạch múa được một lúc thì bắt đầu lấy lại tự tin, giữa hai hàng chân mày cũng nhíu ý cười tự đắc. Cô ta liếc nhìn Nhiếp Thanh Anh, thấy cô vẫn còn đang mang giày múa, còn mình thì đã múa được một đoạn.

Chu Minh cũng nhận ra Nhiếp Thanh Anh không theo kịp nên anh càng gấp, "Vợ ơi ~"

Nhiếp Thanh Anh không nhanh không chậm, cô mang giày múa cả buổi mà vẫn chưa xong, Lương Hiểu Bạch dừng lại chờ cô, Nhiếp Thanh Anh không hề sốt ruột, cô bỗng đứng dậy, đá văng giày múa ra, trực tiếp đi chân trần đi vào giữa phòng tập. Đôi chân trắng muốt như tuyết giẫm lên sàn nhà bằng gỗ, vừa đi vừa nhón gót, bàn chân khê cong lên cùng hòa theo điệu nhạc.

Động tác giống hệt với động tác của Lương Hiểu Bạch. Tác dụng của ống tay áo cũng không được phát huy mạnh, Nhiếp Thanh Anh nhảy lên, động tác rõ ràng giống nhau, nhưng ánh mắt của mọi người hầu như đều tập trung lên người cô. Bọn họ cảm thấy động tác của cô, thậm chí đáng mê cau mày của cô đều như đang phụ họa cho điệu múa. Âm nhạc dần nhanh hơn, ống tay áo vung lên, uốn cong lượn sóng, từ cánh tay đến đôi chân đều tràn ngập sức mạnh như một ngọn lửa đang bùng cháy.

Chỉ cần so sánh, mọi người đều nhận ra trình độ cao thấp ngay lập tức, tiếng vỗ tay liên tiếp vang lên, "Nhiếp Thanh Anh thật giỏi! Phải luyện tập bao lâu mới được thế này chứ, múa đẹp quá."

Bên tai Chu Minh nghe thấy mấy lời khen ngợi vợ mình từ mọi người xung quanh, ánh mắt lạnh lùng của người đàn ông bây giờ đã nhuộm đầy ý cười, cực kỳ thoải mái ngắm nhìn cô gái như đang phát sáng ở giữa sân tập kia. Lưng cô vừa thẳng lại dài, nhún chân nhảy múa như hoa lúc nở lúc tàn, chỉ khi đứng

trên sân khấu, cô mới là một Nhiếp Thanh Anh xinh đẹp nhất xán lạn nhất.

Lương Hiểu Bạch khẽ cắn môi, vẻ mặt hiện lên vẻ không cam lòng.

Động tác của Nhiếp Thanh Anh chậm dần, rồi kết thúc, Lương Hiểu Bạch lại bỗng nhiên ra sân, ống tay thụng đã bắt đầu có đất dụng võ, khuỷu tay dùng sức, tay áo vung ra bay về phía Nhiếp Thanh Anh. Nhiếp Thanh Anh ngửa ra sau, cả người khẽ xoay, cách một khoảng với Lương Hiểu Bạch. Hai người đều đứng giữa phòng, nhìn nhau rồi vai lướt vai rồi đi.

Ánh mắt Nhiếp Thanh Anh và Lương Hiểu Bạch khẽ chạm nhau, cô luôn lạnh nhạt, tự tin, lúc chạm mắt lại như đang chứa một ngọn lửa bập bùng dữ dội.

Âm nhạc lại vang lên, hai người đồng thời phát tay áo, điệu múa không giống với lúc này, lúc tập luyện cũng chưa bao giờ tập những động tác này. Cô Trì kinh ngạc kêu lên một tiếng, một vũ công trong đám đồng giải thích nghi hoặc của mọi người, "Hai cô ấy định... múa tự do ư? Wa, ghê thật, này giờ chỉ là chuyện nhỏ thôi, bây giờ mới thực sự là thi đấu đây này!"

Mọi người trở nên phấn khích, mọi ánh mắt tập trung lên hai cô gái ở giữa phòng tập.

Tay áo thụng của hai người khác màu, Nhiếp Thanh Anh màu đỏ, Lương Hiểu Bạch màu xanh, hai người như gần lại như xa, khi hợp lại khi tách ra, vũ đạo lúc thì giao nhau lúc lại như tự mình chiến đấu. Động tác sôi động lại mềm dẻo, múa cổ điển lại có thể trở nên đầy mỹ cảm như thế, càng xem bọn họ múa, mọi người cảm giác vô cùng hưởng thụ. Đã là thi đấu thì nên có hạng nhất hạng nhì. Thời gian dần trôi qua, Lương Hiểu Bạch có thể nhận ra mình đã bắt đầu lơ nhịp, Nhiếp Thanh Anh lúc nào cũng bình tĩnh, lạnh nhạt luôn múa trước cô ta một đoạn.

Ánh mắt mọi người dần dần đổ dồn về phía Nhiếp Thanh Anh.

Nhìn cô đưa tay, ống tay áo tung bay, đôi chân trần như đóa sen vừa chớm nở. Trong phòng tập, gương mặt cô vô cùng hờ hững, không nhanh không chậm, từng động tác đều như chứa đựng một ngọn lửa hấp dẫn ánh mắt của người xem. Động tác của cô nhuần nhuyễn, lại xinh đẹp, lúc cánh tay vung lên, ống tay áo bung ra tựa như những cánh hoa.

Mọi người reo hò, "Đẹp quá đi!"

Hai người đối mặt, Lương Hiểu Bạch cắn môi, gương mặt trắng bệch, cô ta không thể chống đỡ "thế công" của Nhiếp Thanh Anh, vài lần bị đẩy lùi đến đường biên.

Âm nhạc càng lúc càng nhanh, Nhiếp Thanh Anh càng lúc càng thoải mái, tự nhiên phóng khoáng, xinh đẹp động lòng người.

Mọi người nhìn ví trí trung tâm, càng vỗ tay to hơn, ánh mắt Chu Minh như đang có một ngọn lửa, không cần nhìn anh cũng nhận ra đâu là Nhiếp Thanh Anh trong hai người ở trước mặt. Cô xinh đẹp như thế, ưu tú như thế, lúc cô múa, toàn bộ linh hồn và thể xác đều tập trung hết lên đó, cả thế giới này chỉ có mình cô như đang phát sáng. Nhiếp Thanh Anh đang thi múa hoàn toàn trùng khớp với hình ảnh của Nhiếp Thanh Anh trong trí nhớ của anh.

Lung linh tỏa sáng, không ai sánh bằng!

Âm nhạc dừng lại, Lương Hiểu Bạch đã bị dồn đến đường biên, cô ta ngoác nhìn sang, Nhiếp Thanh Anh xoay người nhảy vọt lên, kết thúc bằng động tác "tử kim quang"*, chân đá lên, cái eo khẽ cong về phía sau, chân chạm đỉnh đầu. Từ thể xinh đẹp cùng với dáng người uyển chuyển, lúc vũ y trượt xuống làm lộ ra mắt cá chân xinh xắn...cô đã kết thúc bài múa của mình một cách hoàn hảo.

**Đào thích tử kim quan (倒踢紫金冠) là động tác đá hậu đòi hỏi phải đạt yêu cầu như tên tiếng Trung của từ này, tức là phải đá hậu sao cho chân chạm đỉnh đầu, chân làm thành chiếc "tử kim quan" (vương miện vàng).*

Khi Nhiếp Thanh Anh thực hiện động tác kết thúc, cô vẫn hồ hững như trước, vẫn duy trì khí thế mạnh mẽ -- cảm xúc bùng chốc dâng trào!

Đến khi cô từ từ thoát vai mới trở lại bình thường.

Cả căn phòng bỗng nhiên yên lặng, ngay sau đó, tiếng vỗ tay vang lên không dứt. Máy vũ công ban đầu không phục tài năng của cô, và cả những người vừa nãy đánh nhau với Chu Minh, gương mặt bọn họ đều đỏ bừng, xấu hổ không dám hé một câu. Máy giáo viên càng thêm vui vẻ, hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm Nhiếp Thanh Anh.

Mấy đồng nghiệp ào ạt tiến lên vây quanh Nhiếp Thanh Anh, "Thanh Anh, cô múa hay quá. Lúc nào cũng múa giỏi như thế hả?"

"Khó trách cô lại đạt nhiều giải thưởng như thế. Có lẽ lúc trước vết thương của cô chưa khôi phục hoàn toàn nên phong độ không ổn định đúng không? Bây giờ với trình độ của cô, cô chắc chắn là người đứng đầu trong giới múa cổ điển của Trung Quốc rồi."

"Hay quá! Thanh Anh, sau này cô phải nhớ dẫn dắt bọn tôi đấy nhé!"

Lấy tài năng thu phục công chúng, Nhiếp Thanh Anh bị đồng nghiệp vây quanh khen ngợi, cô luôn giữ vẻ mặt hồ hững, nhưng ánh mắt lại có hơi luống cuống, ngỡ ngàng. Cô khẽ nhếch môi, vẫn không thể quen với việc mọi người đột nhiên thay đổi thái độ với mình, nhiệt tình như thế cô không chịu nổi bèn nhìn sang Chu Minh tìm kiếm sự giúp đỡ.

Kết quả, vừa nhìn sang lại lâm vào trầm mặt.

Chồng cô đứng bên ngoài, gương mặt lạnh lùng ấy đang cầm điện thoại quay phim..

Lương Hiểu Bạch mặt mày tái mét, cặp mắt yên lặng cời giầy múa. Có vài người thấy không ổn lắm nên chạy đến khen cô ta nhảy cũng rất tốt. Trong lòng Lương Hiểu Bạch biết rõ, múa tốt, nhưng không bằng Nhiếp Thanh Anh. Cô ta nhìn mọi người nhiệt tình vây quanh Nhiếp Thanh Anh, lại nhìn sang phía mấy vũ sư đang bàn bạc với nhau, ánh mắt lại lướt qua Nhiếp Thanh Anh, rồi nhìn bản thân mình..

Lương Hiểu Bạch biết, từ bây giờ, vị trí đứng đầu trong đoàn múa có lẽ đã chuyển sang Nhiếp Thanh Anh rồi.

Cô ta hoàn toàn bại dưới tay Nhiếp Thanh Anh.

Bờ vai run rẩy, cô ta cúi đầu cắn chặt hàm răng, len lén nhìn Chu Minh đang tích cực quay phim, chụp hình vợ mình, thầm nghĩ: Không sao cả, mình còn có tiền, vẫn còn có tiền... Nhưng cũng chỉ có tiền mà thôi!

...

Khó khăn lắm mới thoát khỏi sự nhiệt tình của đồng nghiệp, Chu Minh và Nhiếp Thanh Anh từ chối sự quan tâm của mọi người, cùng nhau rời khỏi đó rồi tìm một bệnh viện gần đây để xử lý vết thương cho anh. Sau đó hai người không yên lòng, không lái xe mà đi bộ dọc theo đường Khúc Giang về nhà.

Chu Minh vừa giả vờ im lặng tỏ ý mình không vui, vừa lén nhìn Nhiếp Thanh Anh.

Cô cúi đầu, mãi mê suy nghĩ. Đột nhiên, cô dừng bước, ngẩng đầu nhìn Chu Minh, trogn chớp mắt, Chu Minh còn đang mãi mê nhìn lên vợ mình ngay lập tức ngó lơ cô, ra về lạnh lùng.

Nhiếp Thanh Anh nhẹ giọng nói với anh, "Hôm nay tôi hơi mệt, anh cũng bị thương rồi nên chắc không cần bữa tối dưới ánh nến đâu nhỉ?"

Chu Minh, "...!"

Anh bỗng hiểu ra, "Em lén nhìn lịch sử trình duyệt của anh hả?"

Nhiếp Thanh Anh im lặng một lát rồi mới nói, "Không phải. Tôi chỉ muốn anh suy nghĩ thật kỹ xem tôi có đáng để anh làm thế hay không, anh thích tôi, nhưng tôi lại không theo kịp anh, nếu cứ như thế thì sẽ làm tổn thương anh. Ở bên nhau lâu, anh sẽ phát hiện ra rằng tôi là một người không đáng để anh yêu... Vì để anh không đau lòng, suốt ngày nhìn tôi tổn thương anh, ly hôn là cách tốt nhất, đau dài không bằng đau ngắn."

Chu Minh, "Anh mà lại quan tâm cái này ư?"

Nhiếp Thanh Anh cúi đầu, "Không quan tâm sẽ bị tổn thương ư?"

Chu Minh nở nụ cười, tìm anh đã sớm hóa thành kim cương, trình độ của Nhiếp Thanh Anh sao có thể tổn thương được anh? Anh bình tĩnh nhìn cô, xem cô sẽ viện lý do nào để ly hôn với anh, muốn ly hôn, chung quy là do không thích anh, nói không chừng đã thích người khác... Anh đối với cô, luôn có cảm giác lo được lo mất.

Nhiếp Thanh Anh nhìn anh thật lâu, "Vẫn không chịu ly hôn hả?"

Chu Minh nói như đinh đóng cột, "Không là không!"

Khí thế hung hãn, đáng vẻ như muốn đánh nhau một trận với cô.

Nhiếp Thanh Anh khẽ cười, gương mặt cô hơi ửng đỏ. Được một người thích mình như thế, luôn là chuyện vui. Cô nhẹ giọng thì thào, "Em bết bát như thế, anh vẫn thích em ư?"

Chu Minh định phản bác nhưng lại thấy cô bình tĩnh đáp lại, "Được."

Chu Minh ngạc nhiên, không biết cô "được" cái gì. Sau đó lại nghe Nhiếp Thanh Anh nói tiếp, "VẬY em nói cho anh biết, Chu Minh, em mắc chứng mù mặt, rất rất nghiêm trọng."

Chu Minh bỗng chấn động, anh vội lục tìm trong ký ức, nhanh chóng tìm ra những dấu vết để lại vừa khớp với những lời cô nói, Nhiếp Thanh Anh lại cất giọng nhàn nhạt --

"Em không nhận ra người khác. Từ nhỏ đến lớn, có đôi khi ba mẹ em đi trên đường mà em cũng không dám gọi vì sợ mình sẽ nhận lầm. Người gặp rồi gặp lại lần thứ hai cũng chẳng có gì khác khi gặp lần đầu. Từ nhỏ em đã không xem được TV và truyện tranh. Trí nhớ của em rất kém, không phân biệt được tranh vẽ có đẹp hay không, đáng vẻ mình tinh trên TV trong mắt em đều không khác nhau là bao. Em phải cố gắng rất nhiều mới có thể nhớ rõ một người. Từ nhỏ đến lớn, người mà em có thể nhớ mặt không đến mười người."

Khúc Giang về đêm, bóng đèn đường hắt lên mặt sông như tạo ra một dải ngân hà, phía xa xa, bảng quảng cáo màn hình LED đang chiếu, cô gái xinh đẹp ấy lại đang đứng trước mặt người đàn ông, tự vạch trần bản thân.

Chu Minh có thể lờ mờ đoán ra, nhưng cô nói thẳng như thế khiến cho đầu óc anh loạn hết cả lên, "Anh, anh không quan tâm..."

Nhiếp Thanh Anh nở nụ cười tràn đầy tự giễu.

Cô nói, "Em là đầu gối, EQ rất thấp, không biết được ý nghĩa của những lời nói, hành động ẩn ý của mọi người. Chuyện này rất khó đối với em, em không hòa nhập vào tập thể, nhiều người vây quanh em sẽ cảm thấy mất tự nhiên, không thoải mái. Em cố gắng giao tiếp với mọi người, nhưng em, lại không nhận ra người khác, lúc nào cũng có cảm giác nói chuyện với người xa lạ. Cả thế giới đều là người xa lạ, em hoảng loạn nhưng phải cố gắng bình tĩnh. Em giả vờ lạnh lùng nhưng thật ra là do không biết phải làm sao để mọi người thích mình."

"Em là quái nhân, không biết đối nhân xử thế, có cố gắng thế nào cũng không học được, có lúc đắc tội với người khác mà cũng không biết. Nếu không phải nhờ vào năng lực của mình, có lẽ sẽ không tìm được việc. Đồng nghiệp nói đúng, công việc này của em chính là nhờ vào bạn trai cũ, dựa vào chồng em... Em là một người thất bại, không đáng để anh thích. Đây là lần đầu tiên em kết hôn, em không biết làm sao để không làm anh giận, làm anh vui vẻ, làm sao trở thành một người vợ tốt. Em biết anh thích em, nhưng em..."

Lại là gánh nặng của anh.

Những lời muốn nói đều bị nuốt xuống.

Chu Minh nặng nề nhìn cô, nhìn đôi mắt ầng ậng nước như muốn rơi xuống bất cứ lúc nào của cô. Cô xinh đẹp đến nỗi lúc rung rung nước mắt cũng khiến người ta rung động tâm can.

Anh bỗng đưa tay ôm cô vào lòng, sau đó cúi người hôn lên môi cô. Răng môi triền miên, chóp mũi khẽ chạm vào nhau, anh cúi đầu nhìn cô, lấy tay lau đi nước mắt bên khóe mắt cô. Người đàn ông dịu dàng đứng dưới ánh đèn đường, nhẹ giọng nói, "Nói vậy, em không phải đầu gỗ."

"Làm gì có đầu gỗ nào xinh đẹp như em hả?"

"Không hòa nhập vào tập thể cũng không sao. Em hòa nhập vào anh là được."

Lời anh nói nghe cứ quái quái thế nào, Nhiếp Thanh Anh ngơ ngác giương mắt nhìn anh.

Chu Minh chợt nhận ra lời mình mang theo ý khác, có hơi sắc tình, anh vội vã sửa lời, "Đúng vậy, anh cứ tưởng ý của em là... em sẽ không vì lý do này mà ly hôn với anh chứ?"

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Editor lâm nhâm:

Suýt nữa thì chương này không được lên sàn đúng hẹn rồi:((. Tự dung file QT của em bị lỗi mở hoài không lên, chuyển sang máy khác vẫn không được. Cũng may còn có file Word (file này cũng không lưu, may mà Google chỉ cách tìm file chưa lưu). Cứ tưởng tượng mà gõ lại chương này từ đầu chắc chót huhuhu:((

Mà có ai thấy chương này cảm động không, hic hic:((

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Ông xã của Nhiếp Thanh Anh.

Sau khi nói ra, Chu Minh cảm thấy khoảng cách giữa mình và nữ thần đã rút ngắn lại không ít. Anh không muốn giả vờ tức giận nữa, Nhiếp Thanh Anh không khóc nhưng nhìn đôi mắt rung rung ấy anh lại thấy trái tim mình thất lại, không thể thờ nổi. Chu Minh không chịu nổi, chỉ muốn nhẹ giọng dỗ dành cô vui vẻ.

Nhiếp Thanh Anh tuy ít biểu hiện ra ngoài, nhưng ít ra cười vẫn tốt hơn là khóc.

Vì an ủi cô, Chu Minh không tiếc lấy bản thân mình ra làm ví dụ, "Không hòa hợp với mọi người có gì không tốt? Em nhìn anh đi, anh quan hệ xã giao rất tốt, bạn bè ở khắp nơi. Nhưng cũng chỉ toàn là bạn xấu thôi, chơi xã giao là được rồi, có ai lấy chân tình ra trao đổi bao giờ? Con nhà giàu mà, có nhiều người nghĩ anh là thằng phá của, cứ tìm anh để lừa gạt mượn tiền. Qua mấy lần như thế thì đầu óc anh ra hết, anh đối đãi bọn họ bằng chân tình nhưng người ta lại nghĩ anh là đồ ngu! Nên Anh Anh à, em xinh đẹp như thế này, phải làm một nữ thần lạnh lùng kiêu ngạo được người người theo đuổi mới đúng. Minh càng chạy theo năn nỉ xin chút lòng thương thì càng khó chiếm, càng trầm tình yêu quý bản thân mình thì mọi người mới nhìn ra điểm tốt ở em."

"Mọi người đều nói em xinh đẹp, múa giỏi, tính tình tốt. Em có biết người ta nói gì về anh không?"

Nhiếp Thanh Anh hiếu kỳ hỏi anh, "Nói gì?"

Chu Minh im lặng một chút, sau đó cười giễu, "Con trai của Chu đại gia, Chu tam thiếu, thiếu gia con nhà giàu."

Nhiếp Thanh Anh không hiểu chớp chớp đôi mắt.

Vợ của anh đúng là tay mơ trên phương diện đối nhân xử thế, anh đành giải thích với cô, "Tất cả đánh giá về em đều căn cứ vào bản thân em, còn anh thì toàn dựa vào người khác. Anh học tài chính ở Anh, lúc học đại học có mở một công ty cùng với vài anh em, làm từ thiện. Nhưng công ty nhỏ của anh đứng trước đề quốc của Chu Kiến Quốc thì không đáng một đồng. Đến khi anh về nước, vào công ty của ông ấy, vừa vào liền lên làm giám đốc. Mỗi khi nhắc đến anh, mọi người đều nghĩ anh là một thằng ăn chơi, thành tựu anh có được hôm nay đều do Chu Kiến Quốc ban cho, dựa vào anh là con của ông ta. Ha ha, bọn họ thì biết cái đêch gì! Từ lúc học cấp 3 đến giờ, anh chưa đụng đến một đồng của ông ta!"

Nhắc đến Chu đại gia, cảm xúc của Chu Minh trở nên bất ổn, về mặt anh hàm hàm mắng chửi, chế giễu, dễ dàng nhận ra quan hệ của hai ba con không

hề tốt.

Nhiếp Thanh Anh, "Anh không thích ba, vậy tại sao sau khi về nước lại vào công ty của ông ấy?"

Chu Minh dừng lại, cười tí tòn, "Vì tập đoàn của ông ấy có cổ phần của anh và mẹ, sao anh phải để ông ấy hưởng lợi chứ?"

Nhiếp Thanh Anh, "À."

Chu Minh thấy cô tin lời mình răm rắp, đưa tay khẽ chạm vào mái tóc dài của cô, trong lòng thầm than vợ mình đúng là dễ bị lừa. Nguyên nhân quay về nước quá phức tạp, Nhiếp Thanh Anh là một trong những nguyên nhân đó, chuyện này dĩ nhiên không cần phải nói với cô. Chu Minh vào công ty của Chu Kiến Quốc mà không xin vào mấy công ty khác cũng không hẳn là vì cổ phần, một phần là do Chu Minh bây giờ vẫn chưa thể đối địch với Chu Kiến Quốc, vương quốc Chu thị quá mạnh, còn có nguyên nhân là người thừa kế chủ tịch của hội đồng quản trị.

Chu Minh nghĩ thầm, mấy chuyện này để sau này hắn nói với vợ, bây giờ mà nói ra chuyện gia đình phức tạp của anh, chẳng may dọa vợ anh sợ rồi quyết tâm ly hôn với anh thì phải làm sao?

Nhưng ít ra Nhiếp Thanh Anh nghe anh dỗ dành an ủi này giờ nên không có khóc.

Chu Minh nhân cơ hội nắm tay cô, Nhiếp Thanh Anh nghiêng đầu nhìn anh, dưới ánh đèn, những cơn sóng lăn tăn dưới mặt sông hắt lên gương mặt anh tuấn của người đàn ông, cô nhìn anh nhưng anh lại giờ vờ không thấy, cô mấp máy đôi môi, "Ông xã ới."

Chu Minh, "Hả?"

Nhiếp Thanh Anh, "Nhiều người nghĩ anh coi tiền như rác rồi đến lừa anh mượn tiền. Anh bị lừa thật hả? Rồi có ai trả tiền lại cho anh không?"

Chu Minh, "..."

Anh đờ ra, thẹn quá hóa giận quay sang nhìn cô, "Em có thể nào nghe vào trọng tâm có được không hả? Anh nói với em nhiều như vậy là nói cho em nghe chuyện anh bị gạt tiền hả? Anh là đang an ủi em đấy vợ ới, anh lấy bản thân mình..."

Nhiếp Thanh Anh cắt ngang lời anh, "Anh không đòi được tiền đúng không?"

Chu Minh tức giận, "Anh Anh, chú ý trọng điểm!"

Chu Minh bên cạnh ân cần dạy dỗ lại vợ mình, Nhiếp Thanh Anh cười cười: Không ngờ Chu tam thiếu lại có lúc ngây thơ như thế.

Trong lòng cảm thấy có hơi tiếc nuối, thầm nghĩ nếu như mình không bị mù mắt thì tốt rồi, có thể quay lại thời cấp 3 thì tốt biết bao nhiêu. Lộ Khê nói trong số những người theo đuổi cô, Chu Minh là người dễ nhận ra nhất. Cô muốn quay về lúc ấy, muốn nhận ra Chu Minh. Nếu sau này cô và anh kết hôn, cô muốn nhìn xem anh ấy lúc cấp 3 như thế nào, tò mò về ông chồng tương lai của mình, ông chồng có được nhờ cưới chui rốt cục là người như thế nào?

...

Nhiếp Thanh Anh dành cả một đêm để nhớ về thời cấp 3 nhưng ký ức của cô lại rất mơ hồ. Lúc đi học cô đều dành thời gian cho việc múa, bản thân lại sợ giao tiếp, người theo đuổi thì nhiều. Cho dù Chu Minh có đẹp trai nổi bật thế nào thì bạn Nhiếp sợ người lạ cũng sẽ cúi đầu làm lơ mà thôi.

Ngày nghỉ nhiều thì đêm sẽ mơ thấy. Sau khi chìm vào giấc ngủ, Nhiếp Thanh Anh mơ một giấc mơ, đó là lúc cô sau khi thi năng khiếu xong thì quay về trường để thi văn hóa*.

*Sinh viên nghệ thuật phải trải qua hai kỳ thi: thi năng khiếu, thi văn hóa. Đề thi văn hóa là đề thi chung, thi cùng với các thí sinh bình thường.

Lúc ấy, Nhiếp Thanh Anh vừa tham gia lễ tốt nghiệp, quay về trường thu dọn hành lý chuẩn bị thủ tục rời trường. Sau khi thi đại học, cả sân trường vắng đi một nửa, khung cảnh tiêu điều. Ba mẹ đến trường đón cho nên cô đứng trước cổng chờ bọn họ, sau đó cô gặp một chàng trai ung dung bước đến.

Chàng trai mặc đồ theo phong cách punk, anh đá hòn đá dưới chân, không hề hòa hợp với không khí sân trường cho lắm. Chàng trai bất thành linh ngẩng đầu lên, dáng vẻ ngông nghênh không sợ ai.

Đứng trước cổng trường, chàng trai sững sốt khi nhìn thấy cô, ánh mắt anh trở nên phức tạp.

Nhiếp Thanh Anh nhìn thấy anh, do dự một chút rồi mỉm cười chào anh.

Nụ cười của cô khiến chàng trai mở miệng, "Hôm nay em về nhà hả?"

Nhiếp Thanh Anh sững sốt, lúng túng thầm nghĩ người này chắc hẳn là có quen biết với cô nhỉ? Cô nhìn anh hồi lâu nhưng không chắc mình có quen người ta hay không, nhưng vì lịch sự, cô vẫn chủ động trò chuyện với anh.

Dĩ nhiên chàng trai lúc ấy chính là Chu Minh.

Mấy tháng qua vì chuyện gia đình mà tâm trạng anh không được vui, nhưng vì thấy cô nói chuyện với mình, anh bèn nở nụ cười với cô. Điểm tốt của Nhiếp Thanh Anh chính là đây, dù cô không chấp nhận anh nhưng mỗi lần anh nói chuyện cô đều sẽ đáp lại.

Bề ngoài lạnh lùng nhưng bên trong lại vô cùng dịu dàng.

Đây chính là nữ thần của anh.

Hai mắt Chu Minh như bùng sáng, thoải mái đứng trước cổng trường tán dóc với cô cả buổi trời. Anh qua đây để xem bạn bè thi thế nào, anh không có tâm trạng vui đùa gì, nhưng không ngờ lại gặp được cô, đúng là niềm vui bất ngờ. Ba mẹ Nhiếp đến trường học, thấy con gái duyên dáng đứng trước cổng trường đang nói chuyện hăng say với một chàng trai.

Hai ông bà lo lắng: Có phải con gái nhà mình đang yêu sớm hay không?

Nhìn cậu trai kia... Ừ, thằng nhỏ có đẹp trai cỡ nào cũng không thể quyến rũ được Anh Anh đâu.

Ba mẹ Nhiếp gọi một tiếng, cô nhìn sang, Chu Minh lập tức đi theo, nhiệt tình chào cô chào chú. Ba mẹ Nhiếp đều là người trí thức, lịch sự, con gái mình xinh đẹp thế này, nhìn thấy bạn nam nói chuyện với con gái nhà mình thì không vui cho lắm. Nhưng miệng Chu Minh lại quá ngọt, chủ động xắn tay áo giúp bọn họ xách hành lý, nói chuyện trời Nam đất Bắc, sau lại hỏi chú có mệt không, đi có khỏe không... Còn Nhiếp Thanh Anh đứng im bên cạnh anh cứ như khúc gỗ.

Tựa như Chu Minh mới chính là con ruột của ba mẹ Nhiếp.

Từ cổng trường đến ký túc xá nữ, ba Nhiếp lúc đầu còn nghiêm mặt không nói chuyện thì bây giờ hai hàng chân mày đã giãn ra, mẹ Nhiếp thì luôn giữ ý cười bên môi.

Nhiếp Thanh Anh ngỡ ngác, không biết vì sao chỉ gặp một bạn nam đi ngang qua thôi mà có thể nói chuyện hăng say với ba mẹ mình như thế, hơn nữa cậu ta còn không chịu đi... Ba mẹ cũng không đuổi cậu ta đi?

Bạn học Nhiếp Thanh Anh 17 tuổi vẫn mang theo tâm trạng ngỡ ngàng cùng Chu Minh đi chuyển đồ đạc, đến lúc gần đi, Chu Minh còn hỏi ba mẹ cô có muốn ở lại thành phố A chơi vài ngày hay không? Nếu có thì đến nhà anh ở tạm, anh bảo ba mẹ anh đi công tác, chỉ có mình anh ở nhà, anh có thể đưa chú và đi tham quan thành phố A. Ba mẹ Nhiếp do dự một lát rồi lịch sự từ chối -- Dù sao đây là đối tượng yêu sớm của con gái nhà mình.

Đóng cửa xe, ba mẹ Nhiếp vẫn còn nhìn thấy chàng trai nhiệt tình vẫy tay chào mình ở ngoài cửa sổ, "Chú, dì, Thanh Anh, hẹn gặp lại!"

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Cô ngỡ ngác vẫy tay chào anh, ba mẹ Nhiếp cũng thế. Xe dần dần chạy đi, chàng trai đứng trước cửa trường học bỗng chốc trở thành một điểm nhỏ. Nhiếp Thanh Anh quay đầu lại nhìn, trong nháy mắt, cô nhìn thấy sự cô đơn hiện lên trên khuôn mặt anh. Anh bình tĩnh đứng tại chỗ nhìn xe của cô càng ngày càng xa, trong mắt anh giống như có một thứ quan trọng đã rời bỏ cuộc đời mình.

Ba Nhiếp lái xe nhìn thấy con gái cứ quay đầu nhìn chàng trai đứng trước cổng trường, ông tăng hăng một cái, vì ở đây không có người ngoài cho nên ba Nhiếp vờ hỏi cô, "Anh Anh, cậu ta là bạn trai con hả?"

Nhiếp Thanh Anh gạt nài mình, "Không phải đâu. Yêu sớm ảnh hưởng đến việc học, không tốt."

Mẹ Nhiếp khẽ trách cô, "Con bé này nói gì thế? Ba mẹ có trách con đâu, con gái mẹ xinh xắn thế này, nhiều người theo đuổi là chuyện đương nhiên. Con tưởng ba mẹ không biết à? Còn giấu giếm điểm điểm nữa chứ!"

Nhiếp Thanh Anh, "Không có mà!"

Mẹ Nhiếp không tin cô, hỏi tiếp, "Bạn trai con tên gì vậy? Ừm, dáng người cao ráo, con nếu mang giày cao gót vào cũng không khiến cậu ấy thấp đi, con trai tuổi này vẫn có thể cao nữa, nhìn cũng đẹp trai nữa, đôi mắt sáng trong kia nhìn mẹ khiến mẹ ngại ghê..."

Ba Nhiếp xen vào, "Đúng là, sao chỉ nhìn vẻ ngoài hả? Không hỏi thăm gia đình cậu ta ra sao? Nhà có anh chị em gì không? Anh Anh con còn nhỏ, ba nói cho con nghe, con đừng để cậu ta lừa cái gì cũng đồng ý. Cậu ta là con một thì không sao, nếu như có hơn hai người chị thì phải xem xét cho thật kỹ, chẳng may nhà đó trọng nam khinh nữ thì phải làm sao..."

Mẹ Nhiếp ngồi bên cạnh gạt đầu tán thành, "Đúng, đúng, đúng! Anh Anh à, con vẫn chưa nói cho ba mẹ biết bạn trai của con tên gì?"

Nhiếp Thanh Anh, "Con không biết mà. Con chỉ gặp cậu ta đi ngang qua thôi, anh ấy không phải bạn trai con, con không biết anh ấy là ai."

Ba mẹ Nhiếp không hề tin lời cô nói, cho là con gái sợ mình biết chuyện nó yêu sớm. Bọn họ cười cười không nhắc đến chuyện này nữa.

Sau này, sau khi có kết quả thi tốt nghiệp, ba mẹ Nhiếp có hỏi Nhiếp Thanh Anh điểm số của cậu trai kia, hỏi cậu ấy sẽ nộp đơn vào trường nào. Nhưng Nhiếp Thanh Anh không nói một câu, ba mẹ Nhiếp có hơi thất vọng. Mãi cho đến năm nhất đại học, Nhiếp Thanh Anh quen Từ Bạch Dương, ba mẹ Nhiếp mới biết lúc ấy mình đúng là suy nghĩ quá nhiều.

...

Sáng hôm sau, Nhiếp Thanh Anh nhớ lại giấc mộng tối qua, trong lúc nhất thời cũng không biết đây là mộng hay là thật. Nhịp tim cô đập thình thịch, nếu giấc mơ này là thật, vậy chẳng phải cô đã nhớ đến một đoạn ký ức có liên quan đến anh rồi chăng?

Cô vội vàng bước xuống giường gọi "Chu Minh!"

"Ông xã!"

Sáng sớm, cô Nhiếp mặc áo ngủ tóc xõa tung chạy xuống thư phòng ở dưới lầu thì nhìn thấy ông xã mặc Âu phục, mang giày tây. Chưa đến 7 giờ mà Chu Minh đã ngồi vào bàn làm việc, bật máy tính. Dáng vẻ Chu thiếu mang mắt kính, thất cả vạt khác hẳn so với dáng vẻ cả lờ phất phờ ngày thường. Lúc anh làm việc, ngón tay đặt lên bàn phím như đang nhảy múa, ánh sáng từ màn hình máy tính hắt lên gương mặt, mắt kính của anh.

Nhiếp Thanh Anh đi đến, bất chợt bị vẻ ngoài đẹp trai của Chu Minh hấp hồn.

Đại não trống rỗng, cô quên mất mục đích đến đây của mình.

Nhiếp Thanh Anh sững sờ một lát mới nhẹ giọng hỏi anh, "Anh đang làm việc hả? Có phải em quấy rầy anh không? Anh ăn sáng chưa?"

Mắt Chu Minh không rời lấy màn hình, mở miệng nói, "Không gấp. em chờ một lát, anh xuống làm bữa sáng ngay. Vợ ơi em đi luyện múa trước đi, chờ em luyện xong thì bữa sáng đã xong. Đúng rồi, em đến tìm anh có chuyện gì vậy?"

Nhiếp Thanh Anh không biết anh có bận thật hay khoong, chỉ nhẹ nhàng kể lại giấc mơ của mình cho anh nghe, quan sát vẻ mặt của anh, "...Chuyện năm đó, có phải thật hay không?"

Ngón tay đặt trên bàn phím của Chu Minh dừng lại, anh nghiêng đầu nhìn cô, vui vẻ hỏi, "Em nhớ lại rồi hả? Anh biết ngay mà, chuyện cũ ba người, anh nhất định sẽ có tên mà."

Nhiếp Thanh Anh:... Chuyện cũ ba người??

Không muốn nhắc đến Từ Bạch Dương, Nhiếp Thanh Anh yên lặng định rời khỏi phòng, Chu Minh lại gọi cô lại, khoe môi mỉm cười, đuôi mắt khẽ cong lên, giọng điệu trêu chọc, "Đám bạn anh muốn gặp em, em xem lúc nào rảnh để anh hẹn bọn họ?"

Quan hệ hai người đã tiến thêm một bước, Chu Minh cho rằng mình phải giới thiệu chính thức cô với bạn bè của mình. Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc, "Bạn anh hả? Không phải đã gặp ở quán bar rồi ư?"

Chu Minh còn khiếp sợ hơn cô, "Gì? Em nói gì vậy Anh Anh? Em gặp bọn họ có một lần mà đã nhận ra? Gặp trên đường không thấy xa lạ? Anh không phục!"

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Bị Chu Minh chọc cười, cô cảm giác gương mặt mình đang đỏ lên, bấy giờ mới nhận ra ý đồ để cô gặp bạn bè anh. Lúc nói chuyện, Nhiếp Thanh Anh đã đi vào thư phòng, đứng sau lưng anh. Anh trêu chọc cô khiến cô bối rối. Nhiếp Thanh Anh nhìn sang máy tính của anh, nói lảng sang chuyện khác, "Anh đang làm gì vậy?"

Ánh mắt Chu Minh trở nên quỷ dị.

Nhiếp Thanh Anh muốn tránh nhưng lại tránh không thoát. Chu Minh nhiệt tình đứng dậy, đề cô ngồi xuống ghế. Anh nhào người về phía trước, tay đè chặt tay cô lên con chuột, cho cô xem kiệt tác sáng nay của mình. Theo lời giới thiệu của anh, thì ra anh đang tìm người đặt áo đôi.

Trước ngực áo nam in to dòng chữ, "Ông xã của Nhiếp Thanh Anh."

Còn kiểu nữ thì in, "Bà xã của Chu Minh."

Chu Minh hí hửng tưởng tượng viễn cảnh tương lai, "Đến lúc đó chúng ta có thể mặc áo đôi đi hẹn hò, tuyệt lắm đúng không em? Thấy anh quan tâm em không, biết em bị mù mặt, cả đêm trằn trọc nghĩ cách. Em nhìn đi, thế này sẽ không sợ nhận sai chồng rồi, có phải tốt hơn so với tặng dây chuyền hay không?"

Nhiếp Thanh Anh cứng đờ... Chu Minh cũng không hỏi cô, sau khi biết cô nắc chứng mù mặt thì anh đoán ra ngay tác dụng của sợi dây chuyền.

Nhưng chuyện đồ đôi này, áo đôi in hàng chữ to tướng trước ngực kia... Nhiếp Thanh Anh thử tưởng tượng ra cảnh tượng ấy thì say ngất, cô đỏ mặt thì thảo, "Mặt mặt chết được."

Chu Minh rộng lượng nói, "Vậy thì chúng ta in sang tiếng Anh, tiếng Nhật, tiếng Pháp cũng được. Anh dễ lắm, nghe lời vợ hết."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Bạn Nhiếp bình tĩnh rút bàn tay đang bị Chu Minh thừa cơ cầm chuột mà lén lút vuốt ve kia về, "Hay chúng ta bàn xem lúc nào thì hẹn gặp bạn bè anh đi."

Anh lấy bản thân mình làm ví dụ, anh chê bạn anh vậy thôi, chứ mấy ông bạn tốt lắm đó ^^!

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Nếu có người không kiềm chế được mà đi quyến rũ vợ tôi thì sao?

Nắng tháng 9 rực rỡ cả một góc trời, lá phong đỏ bắt đầu xuất hiện thay thế cho hoa lục đã tàn, người đi đường dần dần khoác lên mình những bộ trang phục dành cho mùa thu, tiết trời mát mẻ bao phủ cả thành phố A - thành cổ phương Bắc.

Đạo này Nhiếp Thanh Anh khá rảnh rỗi, chuyện công ty của Chu Minh cũng đã dần trở nên tốt hơn, hai vợ chồng chọn một ngày để hẹn bạn bè, trước khi ra khỏi nhà, Nhiếp Thanh Anh hỏi anh, "Chẳng may em không nhận ra bạn của anh thì sao?"

Chu Minh vừa khoác áo vừa đẩy vai cô bước ra, "Em yên tâm, ngay cả người đẹp trai ngồi ngồi như anh đây mà em còn không nhận ra, thì không nhận ra bọn nó là chuyện bình thường. Không nhận ra thì thôi, mấy đứa vợ va vợ vắn, không đứng đắn ấy thì có gì hay mà nhớ. Anh Anh, em đừng để ý, tội nó không dám trêu em đâu."

Đứng trong thang máy, Nhiếp Thanh Anh nghe anh nói xấu bạn mình, cô im lặng một lát rồi nhẹ giọng phản kháng, "...Anh đừng như thế, em chỉ muốn để lại ấn tượng tốt với bạn anh thôi."

"Khỏi cần, trong lòng tội nó, không có ai tốt hơn em cả. Anh nói thật, em luôn luôn là nữ thần trong lòng bọn anh. Lúc học cấp 3, bọn con trai trường anh rất thích sang trường bên để ngắm em. Ngồi trên tường, nhìn lên khán đài, nhìn em eo thon, chân dài, đúng là một loại hưởng thụ... khụ khụ, anh không phải biến thái đâu, ý anh là, có thể cưới được em, bọn họ không ai dám tin, chỉ nghĩ anh lừa cưới. Em có biết không? Cả đám tỉnh trưởng lên nào ấy chỉ chờ ngày anh ly hôn thôi."

Nhiếp Thanh Anh bật cười, "Em biết chứ."

Chỉ cần Nhiếp Thanh Anh đi đến chỗ nào, nam sinh đều đổ dồn ánh mắt về phía cô, mái tóc dài bay trong gió, eo thon chân lại dài, múa đẹp, xinh đẹp hơn hẳn các nữ sinh khác, tính tình lại lạnh lùng, đi đến đâu cũng trở thành tiêu điểm.

Bạn của Chu Minh có mua một trang viên rượu vang ở ngoài ngoại ô, một đám giết dây Chu Minh đòi muốn gặp vợ anh, chọn nơi đây làm địa điểm gặp mặt. Chu Minh đã đổi một chiếc SUV Touareg mẫu mới nhất của năm nay, màu đen, tính năng việt dã, động cơ, động lực đều tuyệt vời, hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ ngang ngược, thích đom đóm của Chu Minh. Chiếc xe này đang là "chuyên sủng" của anh, Nhiếp Thanh Anh lâu rồi chưa thấy chiếc Lexus cũ kia. Bây giờ, Chu thiếu lái xe chở vợ đi đến chỗ hẹn, ngón tay gõ gõ lên vô lăng, nói chuyện với cô.

Chu Minh muốn chính thức giới thiệu cô với bạn bè của anh, cho nên cô có chút hồi hộp, dấn lưng vào ghế ngồi, dáng người thẳng băng.

Ngay sau đó, Chu Minh bắt đầu giờ trò, anh thừa dịp dừng đèn đỏ, cứ như đang làm ảo thuật lôi ra hai cái áo đưa đến trước mặt Nhiếp Thanh Anh. Cô như ngừng thở khi nhìn thấy mấy hàng chữ bằng tiếng nước ngoài mà cô không nhận ra trên ngực áo. Tuy cô không hiểu nội dung nhưng cô có thể mò mẫm đoán ra... Quả nhiên, Chu Minh búng tay một cái "tách" rồi hỏi cô, "Bất ngờ chưa? Áo đôi anh đặt đã được giao đến rồi nè. Lát nữa tới đó tội mình mặt áo đôi nhảy một vũ điệu nóng bỏng cho tội nó xem, phá tan tin đồn ly hôn, em thấy sao?"

Hai mắt Nhiếp Thanh Anh nhìn chăm chăm cái áo anh đưa tới, ngón tay đặt trên đầu gối, kiên định lắc đầu, "Em không muốn đâu."

Cô không muốn mặc cái áo mặt mặt này đâu.

Chu Minh thất vọng thờ dài. Anh đặt áo xuống, mở dây an toàn rồi sắp lại gần cô, khoe môi chứa đầy ý cười, sau đó anh trộm hôn một cái lên gương mặt đang nhăn nhó của vợ mình, yên lặng quan sát phản ứng của cô, thấy cô chỉ sững sờ rồi che mặt lại, không hề có ý kháng cự, Chu Minh mới thở phào nhẹ nhõm: xem ra nữ thần đã bắt đầu quen với việc đụng chạm rồi.

Chu Minh cúi người, nhìn thẳng vào mắt cô, sâu thẳm, đen láy nhưng lại rực rỡ như những vì sao trong đêm. Trong không gian nhỏ hẹp, khuôn mặt của cô như tranh vẽ, mắt đen, môi đỏ, trong sáng như một cô bé con, mùi hương thoang thoảng bên cổ cô khiến cho lòng anh tê dại, đôi mắt Chu Minh tối lại, anh khàn giọng hỏi cô, "Vợ ơi, sao em lại thơm thế..."

Nhiếp Thanh Anh cúi đầu ngửi ngửi, sau đó nói với anh, "Mùi sữa tắm hả? Trước khi đi em có tắm gội. Nếu không thì chắc là mùi dầu gội, em không có xịt nước hoa."

Chu Minh đang định trêu cô, sau khi nghe cô nói xong thì cạn lời, "..."

Anh co vai, buồn cười nhìn cô vợ không hiểu phong tình của mình, anh tìm cơ quay lại chủ đề áo đôi và khiêu vũ lúc này, "Không muốn mặc áo đôi, nhưng mà muốn nhảy với anh hả?"

Nhiếp Thanh Anh sững sốt một hồi, sau đó lắc đầu đầy kiên định.

Chu Minh giật mình, ánh mắt khê tối lại, anh cup mắt, nở nụ cười tự giễu, rồi thắt lại dây an toàn, anh không muốn tự mình rước lấy nhục lần nữa.

Nhưng không ngờ Nhiếp Thanh Anh lại nói, "Không muốn nhảy với anh đâu, anh sẽ kéo chân em mất."

Chu Minh... Cô không hề ghét anh, chỉ là chê anh nhảy dở mà thôi?

Hai mắt Chu Minh sáng lên. Đèn tín hiệu đã hiện xanh, dòng xe bắt đầu di chuyển, Chu Minh nghiêng đầu khê huyết sáo với bạn học Nhiếp với vẻ mặt điềm tĩnh kia, "Anh mà nhảy dở á? Là do em chưa thấy thôi! Đương nhiên là anh không thể so với mấy người chuyên nghiệp, nhưng lúc học cấp 3, mềm tí nữa là anh vào viện múa rồi đấy. Em nghĩ là anh có biết nhảy không hả?

Chu Minh bắt đầu ba hoa anh nhảy giỏi thế nào, Nhiếp Thanh Anh bị anh chọc đến nổi bật cười. Cô tò mò nhìn sườn mặt của anh, nghe anh kể chuyện thời cấp 3 của mình. Suốt đường đi, Chu Minh nói liên tục không nghỉ, Nhiếp Thanh Anh chỉ ngồi yên lắng nghe, có đôi khi bị anh chọc cười khiến cho tâm trạng lo lắng của cô đã biến mất tăm.

Cô nghe mà thấy thật hâm mộ anh.

Chồng cô chắc chắn là nhân vật nổi bật của trường trong truyền thuyết, đi đến bất kì chỗ nào, chỉ cần vung tay lên đều có bạn bè khắp nở. Người như anh mà lại thâm mến cô? Đúng là không thể ngờ.

...

Trang viên ở ngoại ô là do anh em tốt của Chu Minh - Hàn Đạt bỏ tiền ra mua.

Dưới tầng hầm chứa rượu vang, trong trang viên có sân golf, chuồng ngựa. Ở lối vào, một hàng xe sang được đỗ thành một hàng dài, Chu Minh và Nhiếp Thanh Anh vừa xuống xe đã có quản gia chạy đến đón hai người vào nhà. Trên đường, người giúp việc, người pha chế rượu, nhân viên gặp bọn họ đều dừng lại cúi đầu chào, lưng khom xuống như muốn quỳ xuống luôn vậy.

Nhiếp Thanh Anh có hơi không quen, cô nhích lại gần Chu Minh.

Anh nhú mày, la lên, "Hàn Đạt làm gì mà khoa trương vậy? Không biết nhiều người quá làm cho vợ tôi ngại, dọa đến vợ tôi thì sao hả? Bảo Hàn Đạt tới đây ngay, dẹp hết mấy trò mèo này ngay."

Thật ra mấy kẻ có tiền như bọn họ đều quen với mấy trò phô trương như thế này, Chu Minh cũng không cảm thấy nó không có gì không tốt. Nhưng anh thấy phản ứng của Nhiếp Thanh Anh thì ngay lập tức dẹp hết mọi thứ, tránh để vợ lưu lại ấn tượng "phá của" của mình. Hàn Đạt bên kia nghe thấy Chu Minh đang phàn nàn thì tự mình đến xin lỗi, quan trọng là, anh ta nghiêm túc giới thiệu bản thân với Nhiếp Thanh Anh.

"Chắc em đâu không nhớ anh đâu nhỉ? Anh là bạn nối khố của Chu Minh, em muốn nghe chuyện xấu của cậu ta thì cứ đến tìm anh, anh bảo đảm biết gì nói đó!"

Chu Minh ném qua một ánh mắt như chứa dao.

Nhiếp Thanh Anh khách sáo bắt tay cùng mọi người. Lúc đầu cô có hơi lo lắng, không biết làm thế nào để nói chuyện với nhiều người xa lạ như thế này. Nhưng mà đúng như lời Chu Minh nói, đám bạn này của Chu Minh ai nấy đều rất thích Nhiếp Thanh Anh. Dáng vẻ ăn chơi lúc trước của bọn họ đứng trước Nhiếp Thanh Anh đã thu lại rất nhiều. Lần trước ở quán bar, vì quan tâm cô mà một đám đàn ông ngoan ngoãn gọi nước ép trái cây, lần này vì chăm sóc cô mà không ai dẫn bạn gái đến, chỉ có bọn họ tụ tập và những bạn gái đã xác định, hôn thê, vợ chính thức.

Lúc bọn họ rủ Nhiếp Thanh Anh cưỡi ngựa, ai cũng lo lắng tựa như sợ cô không đồng ý đi cùng.

Nhiếp Thanh Anh có hơi hoảng hốt.

Chu Minh đã lập đi lập lại nói với cô rằng đừng lo lắng, bạn anh ai cũng thích cô cả. Nhưng cô không dám tin, mấy năm trước khi cô quen với tbd, cũng đã từng gặp bạn của anh ta. Bạn bè tbd đa số đều tự cao tự đại, mỗi khi nói chuyện với cô đều dùng ánh mắt khinh miệt nhìn cô. Bọn họ thường hay hỏi tbd: Một nữ vũ công, ngoại trừ xinh đẹp ra thì không còn gì, cưới cô thì được gì? Cha mẹ cậu sẽ không đồng ý đâu.

Nhiếp Thanh Anh luôn bị bạn bè tbd bắt bẻ, nhưng khi tiếp xúc với bạn bè Chu Minh lại được người người yêu thích.

Một người đàn ông vất vả lắm mới đi đến bên cạnh cô sau khi hẹn được Nhiếp Thanh Anh đánh golf nhưng cô lại không nhớ mặt, trông anh ta rất vui, hình như uống rất nhiều rượu, khóe mắt anh ửng đỏ nhớ lại chuyện cũ:

"Anh nhớ hồi cấp 3 bọn anh đều đi cùng Chu Minh sang trường nhìn em. Em từ trên lầu bước xuống, cả người như có một tầng sáng vây quanh, vô cùng xinh đẹp. Bọn anh nhìn mà ngây người, đứa nào cũng điên cuồng huyết sáo! Đáng tiếc, có lẽ em nghĩ bọn anh là lưu manh cho nên nhìn cũng không thèm nhìn, không thèm để ý đến bọn anh."

"Bạn anh rất thích em, rất thích ngắm em!"

"Aiz, ai ngờ sau này em lại cùng Từ..." Chưa nói hết câu đã bị người đứng bên cạnh thúi cho một cái khiến anh ta lảo đảo, sau khi phản ứng lại vội vàng cấp cứu, "Ai ngờ sau này em lại gả cho Chu Minh! Vận may của thằng Chu Minh này, thật đáng hâm mộ mà!"

Nhiếp Thanh Anh rù mắt, được khen đến đỏ mặt. Đúng là hồi cấp 3 cô không hay nhìn người, biết trường học kể bên đều là con nhà giàu mới vào được, nên cô không muốn dính dáng gì đến bọn họ, cộng thêm chứng mù mắt cho nên không thêm để ý đến. Bao nhiêu bức thư tình đều được trả về nơi gửi.

Nhiếp Thanh Anh bị mọi người vây quanh đến tận buổi chiều, cô đã quen dần với chuyện này. Mặc dù không nhớ rõ mặt nhưng nói chuyện với bọn họ đã trở nên thoải mái hơn rất nhiều. Mọi người ở đa phần là bạn học với Chu Minh cho nên họ đều biết đến sự tồn tại của Nhiếp Thanh Anh. Bọn họ đều là người thừa kế sản nghiệp của gia đình, năng lực xã giao đều được tôi luyện từ những cuộc vui chơi như thế này. Thấy nữ thần yên tĩnh, mấy người am hiểu xã giao vẫn có thể khiến nữ thần vui vẻ.

Lúc chiều, bọn họ bắt đầu tụ tập lại ca hát, Nhiếp Thanh Anh luôn miệng nói với Chu Minh, "Bạn anh thật tốt."

Chu Minh trả lời, "Ha ha, giả vờ cả đấy, bọn họ thích em mà. Mà nhớ là kiềm chế bản thân đừng có mà thay lòng đổi dạ."

Nhiếp Thanh Anh bị mấy người lôi đi nói chuyện. Còn Chu Minh có lẽ là đã kết hôn cho nên không thích chơi đùa như trước. Anh ngồi một bên, ung dung pha rượu, sau đó nói với Hàn Đạt đang đi qua đây, "Hôm nay đủ rồi, bọn tôi về đây."

Hàn Đạt, "Sao lại về? Khương Dục về rồi, cậu có biết không? Lâu rồi không gặp cậu ấy, mình bảo cậu ấy đến thẳng đây luôn, thuận tiện gặp vợ cậu luôn."

Hàn Đạt và Khương Dục là hai người bạn thân nhất của Chu Minh. Nghe nói thế, Chu Minh lại ngồi xuống, "Ồ, người mất tích nay đã trở về?"

Hàn Đạt cười cười rồi thông báo tin tức này cho mọi người biết.

Nửa tiếng sau, người đàn ông với gương mặt trắng trẻo, đeo cặp kính râm vừa xuống sân bay đã nhận được điện thoại của Hàn Đạt. Hàn Đạt mời anh, "Tối đây chơi đi, mọi người lâu rồi không gặp nhau. Khó khăn lắm Chu Minh mới về nước, cậu cũng đã về rồi thì mau mau tới đây."

Khương Dục từ chối, "Lần này tôi dự định ở lại lâu cho nên không gấp. Tôi còn đang bị lệch múi giờ, với lại cũng không có hứng thú với việc tụ tập của mấy cậu. Thôi tôi không đi đâu, thay tôi chào một tiếng với Chu Minh."

Hàn Đạt nóng nảy, "Chu Minh lấy vợ rồi, cậu không muốn tới xem hả?"

Người đàn ông anh tuấn, thân hình thẳng tắp đầy hành lý đi trong sân bay thu hút bao nhiêu ánh mắt của mọi người. Nghe Hàn Đạt nói, anh đẩy mắt kính, một vệt sáng xẹt qua trên kính anh, Khương Dục hứng thú hỏi, "Sao cậu ta lại lấy vợ thế? Đám cưới thương mại, khuất phục cha cậu ta rồi à? Chu Minh phải thừa kế tập đoàn hả? Đáng tiếc thật."

Hàn Đạt nở nụ cười thần bí, "Đương nhiên không phải rồi. Cậu qua đây đi, vợ của cậu ta, khả khả, chắc chắn sẽ khiến cậu giật mình."

Khương Dục khẽ cười, "Giật mình đến cỡ nào? Không lẽ cậu ta lấy Nhiếp Thanh Anh à?"

Hàn Đạt, "..."

"Tít." một tiếng, điện thoại bị cúp ngang.

Khang Dục, "..."

Anh khẽ nhún mày, cảm thấy bắt đầu có hứng thú với chuyện này.

...

Một tiếng sau, Khương Dục xuất hiện tại trang viên, hành lý được quản gia kéo vào giúp. Người đàn ông thông thả bước vào, đến nơi rồi vẫn chưa đi chào bạn bè. Trước tiên, anh lên lầu hai cất hành lý, lúc xuống lầu bỗng nhiên trông thấy một cô gái bước ra từ nhà vệ sinh.

Cô gái trong sáng, dịu dàng lại xinh đẹp, không hùng hổ dọa người nhưng lại vô cùng rực rỡ. Cô đứng ở hành lang, yên lặng khẽ lau cái trán, đôi mắt đen lay lay lại lộ vẻ ngơ ngác, có lẽ là nhà quá to nên cô không biết phải đi hướng nào.

Khương Dục vội thốt lên, "Đàn chị."

Nhiếp Thanh Anh không phản ứng lại.

Khương Dục cười, vịn cầu thang, gọi thêm một tiếng, "Đàn Chị Nhiếp, chị Nhiếp, hoa khôi Nhiếp, Nhiếp Thanh Anh."

Lần này Nhiếp Thanh Anh rốt cục quay đầu lại, cô ngẩng đầu lên nhìn về phía cầu thang, thấy một người đàn ông nhả nhặn đang chống tay trên lan can nhìn cô. Anh đi xuống, đến khi đứng trước mặt cô, Nhiếp Thanh Anh mới chần chờ cất tiếng, "... Xin chào, anh cũng là bạn của Chu Minh hả?"

Khương Dược, "..."

Anh nhẹ giọng đáp, "Chị vẫn thế, không thay đổi gì."

Nhiếp Thanh Anh, "...?"

Đôi mắt Khương Dược lấp lánh ý cười, khẽ bắt tay với cô rồi giải thích, "Chị không nhớ em hả? Em là Khương Dược, là em của Khương Minh Tích. Hồi cấp 3, mỗi khi chị em và chị đi chơi thường hay dẫn em đi đó. Em còn học ở trường sát bên trường mấy chị mà."

Anh nói thế này Nhiếp Thanh Anh mới "A" lên một tiếng rồi nhớ lại, "Cậu là Khương Dược à."

Khương Minh Tích là bạn học cấp 3 của cô, sau khi học đại học thì ra nước ngoài, vốn dĩ cũng không thân lắm nên bọn họ không liên lạc thường xuyên. Không ngờ ở đây lại có thể đụng mặt em trai của bạn học.

Khương Dược mỉm cười bắt chuyện với cô.

Phía sau, Chu tam thiếu ngồi với Hàn Đạt pha rượu ở quầy bar, anh buồn chán nhìn đồng hồ một cái, bực bội đứng dậy, "Nãy giờ không thấy vợ tôi, tôi phải đi tìm cô ấy đây."

Hàn thiếu uể oải hỏi, "Cậu chưa dứt sữa hả? Động tí là chạy đi tìm vợ, cậu yên tâm đi, ở nhà của tôi thì có thể xảy ra chuyện gì chứ."

Chu Minh quay đầu, nửa thật nửa giả cười cười, "Vây cũng chưa chắc. Vợ nhà tôi xinh đẹp như thế, nếu có người không kiềm chế được mà đi quyến rũ vợ tôi thì sao?"

Thế là anh quay đi tìm Nhiếp Thanh Anh.

Hàn Đạt nghĩ nghĩ rồi cũng đi theo.

Đi vào biệt thự, vòng một vòng dưới lầu, Chu Minh liếc sang phía cầu thang, Nhiếp Thanh Anh đang nói chuyện với một người đàn ông quay lưng về phía anh. Đôi mắt cô vô cùng dịu dàng, không biết đối phương nói gì mà cô mỉm môi nở nụ cười. Đầu óc Chu Minh trống rỗng, bước nhanh tới, đưa tay nắm lấy cổ tay cô rồi kéo cô vào lòng mình, tuyên bố chủ quyền, "Anh Anh, anh mới là chồng em nè! Đừng có nói chuyện với đàn ông xa lạ chứ!"

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Người đàn ông đưa lưng về phía Chu Minh xoay người lại để anh nhìn rõ mặt.

Khương Dược nhìn anh, khẽ hừ một tiếng, "...Cậu bị ngu hả?"

Hàn Đạt đi tới chứng kiến kịch vui bỗng chốc hóa thành buổi gặp mặt, say ngất.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Chu Minh ôm chặt Nhiếp Thanh Anh, thấy đối phương là Khương Dược thì hơi kinh ngạc, nhưng vừa nghe Khương Dược hỏi, "Cậu bị ngu hả?" thì vẻ mặt Chu Minh liền trầm xuống. Hàn Đạt đứng bên ngoài thấy hai người này vừa gặp nhau lại tràn ngập mùi thuốc súng thì vội vàng đi qua hòa giải, "Khương Dược sao cậu lại im im mà tới thế này? Nào lại đây chào hỏi mọi người đi. Nhiếp Thanh Anh và Chu Minh chính là..."

Khương Dược cắt ngang lời anh ta, " Là vợ chồng, tôi có thể nhìn ra được."

Hàn Đạt thở phào nhẹ nhõm, may là Khương Dược thông minh, biết tin Chu Minh kết hôn, lại gặp Nhiếp Thanh Anh ở đây, sau lại nhớ đến giọng điệu kỳ lạ trong điện thoại vừa nãy của Hàn Đạt, không cần nói thì anh đã đoán được Nhiếp Thanh Anh chính là vợ của Chu Minh, chỉ có thể nên Chu Minh mới đi khoe khoang khắp nơi.

Khương Dược được cả đám hoan nghênh chào đón. Nhiếp Thanh Anh bị Chu Minh ôm chặt ngồi bên cạnh anh, nhìn người đàn ông vừa mới đến đã bị mọi người mời rượu. Khương Dược lịch sự, nhã nhặn lại anh tuấn, hoàn toàn khác hẳn với mấy người Chu Minh, ngược lại lại rất giống với đám người Từ Bạch Dương, nhưng mà Khương Dược lại chơi thân với bọn Chu Minh hơn.

Nhiếp Thanh Anh ngẩng lên nhìn trần nhà đến gần ngấn người, cô nhớ lại dáng vẻ hồi cấp 3 của em trai Khương Minh Tích...

Trường học bọn cô theo dạng nội trú, chỉ có những lúc cuối tuần mới có thể ra ngoài chơi. Lúc ấy vài cô gái hẹn nhau cuối tuần đi dạo phố, Khương Minh Tích kéo em trai học trường bên cạnh đi theo để làm lao động miễn phí, xách đồ cho các chị.

Trong ấn tượng của Nhiếp Thanh Anh, Khương Dược là một cậu trai yên tĩnh, ngoan ngoãn, không bao giờ giận dỗi, lúc nào cũng đi sau bọn cô.

Sau đó Khương Minh Tích vào học viện kỹ kịch Thượng Hải, tốt nghiệp rồi thì liên hôn với một đại gia. Nhiếp Thanh Anh và cô ấy cũng không còn liên lạc thường xuyên, càng không biết Khương Dược thế nào.

Hàn Đạt đi đến bên người Nhiếp Thanh Anh, chỉ chỉ Khương Dược, "Cậu ta là luật sư, lúc trước có mở một văn phòng, cũng coi như ăn nên làm ra. Nhưng ba cậu ta không đồng ý để cậu ta lẫn lộn làm luật sư nhỏ nhoi này, nghe đầu lần này cậu ta về luôn không đi nữa. Đám bọn anh nhiều năm cứ phân phân hợp hợp, không ngờ cuối cùng có thể đoàn tụ, đúng là không dễ dàng gì!"

Hàn Đạt cứ ghé vào bên người nữ thần nói mãi không dứt, bị Chu Minh thị cho mấy phát. Chu Minh nhìn Nhiếp Thanh Anh cứ nhìn Khương Dược chăm chú, cảm thấy thật đáng ghét, lại có hơi lo lắng. Anh luôn mang theo tâm trạng lo được lo mất đối với mọi chuyện của Nhiếp Thanh Anh, chưa kể dáng vẻ của Khương Dược lại rất giống với Từ Bạch Dương, mà Nhiếp Thanh Anh cứ nhìn người này mãi không thôi... Chu thiếu buồn bã nói với vợ mình, "Anh Anh, em quên là chúng ta đến đây để khoe tình cảm ư?"

Hàn Đạt, "Hai người đến đây để khoe khoang hả?"

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc nhìn anh, "Chúng ta đến đây để khoe tình cảm hả?"

Chu Minh, "..."

Hàn Đạt lại cứ đứng một chỗ không chịu lùi bước, Chu Minh phát giận lên người anh ta, "Cậu im mồm!", rồi lại quay sang dịu dàng với Nhiếp Thanh Anh, "Anh không có nói em đâu, em yêu, em thích làm sao thì cứ làm. Nhưng mà, chồng của em là anh đây cũng đẹp trai lắm đó nha."

Anh ghen ghét, đôi mắt đen láy cúi xuống nhìn cô, "Sao em không nhìn anh?"

Nhiếp Thanh Anh ngửa đầu ra sau, bị anh nhìn chăm chăm, gương mặt lại bắt đầu ửng đỏ.

Bên phía Khương Dược, mọi người đang ôn lại chuyện thời cấp 3, nói đến cấp 3 thì bắt đầu nhắc đến Nhiếp Thanh Anh. Một người đột nhiên nhớ ra, quay đầu sang nói với bạn Nhiếp đang nhỏ giọng trò chuyện với chồng, "Nữ thần à, em có biết không? Lúc Chu Minh theo đuổi em ấy, bọn con trai bên trường em không đồng ý, bảo hại bọn anh phải đánh nhau một trận đấy!"

Chu Minh lúng túng nhớ đến chuyện lúc ấy, anh vội nhìn sang vợ mình, mắt tự nhiên đáp lại, "Được rồi, được rồi, chuyện lâu rồi đừng nhắc lại nữa..."

Chắc chắn Nhiếp Thanh Anh không nhớ đâu, thế nào anh cũng bị tổn thương lần nữa cho xem.

Ai ngờ cô lại gạt đầu, nhìn anh một chút rồi cất giọng dịu dàng, "Em biết." Lộ Khê đã từng kể với cô.

Hô hấp Chu Minh như ngừng lại, con ngươi co rút, anh nhìn chăm chăm sườn mặt của cô, nắm chặt bàn tay đang đặt trên đầu gối của cô. Trong nháy mắt, dòng máu trong cơ thể anh như đang ngược dòng, trong lòng nổi lên từng cơn bão táp, không thể nào ngớt tới.

Người bạn kia không nghi ngờ gì, tiếp tục kể chuyện, ngón tay lại chỉ sang Khương Dược, "Thật đấy, lúc ấy bọn anh giúp Chu Minh đánh nhau với trường em, thì thằng nhóc này, có lẽ là do chị gái cậu ấy học trường của em cho nên đã kéo nó sang đó. Ấy thế mà Khương Dược lại giúp đám con trai trường em quay sang đánh bọn anh! Đúng là không đáng mặt anh em mà!"

Khương Dược cười cười, anh uống cạn ly Whisky, lúc mọi người đang hi hi ha ha cười đùa, anh ngược nhìn, cặp mắt hoa đào ẩn sau đôi mắt kính, anh ngược nhìn Nhiếp Thanh Anh phía bên này. Nhiếp Thanh Anh cảm nhận được sức lực trên tay mình càng thêm xiết chặt, chưa kịp suy nghĩ đã nghe Khương Dược nói, "Không phải tôi giúp chị mới đánh nhau với các cậu đâu, năm đó tôi giúp bọn con trai trường chị Nhiếp là do lúc ấy tôi thà mền chị ấy."

Một đám người, "...!"

Chủ trang viên - Hàn Đạt trong nháy mắt phun rượu, trái tim đập loạn xạ. Tiêu rồi, cái thằng Khương Dược trời đánh này! Bảo sao thằng này lại tới đây tham gia nào nhiệt, hóa ra là chạy theo Nhiếp Thanh Anh. Kỳ này chết rồi! Thằng này không lẽ định cùng Chu Minh tranh Nhiếp Thanh Anh ư?

Nữ thần lập gia đình rồi mà đường tình vẫn tốt như thế.

Hai người đàn ông tranh nhau một người phụ nữ, đoạn phim kinh điển chiếu giờ vàng - 8 giờ tối đây mà.

Nam chính hung hăng độc tài, nam phụ lịch sự, dịu dàng lại xấu tính... Trên phim toàn diễn thế cả.

Hàn Đạt gấp sắp chết rồi, Chu Minh và Khương Dược đều là bạn thân của anh ta, nữ thần vẫn là nữ thần của ngày xưa, hai người bạn thân vì cô mà đánh nhau, anh ta không biết nên giúp ai đây. Anh ta đứng đây, muốn đi lên hòa giải, ai ngờ đôi vợ chồng này lại đồng lòng đến thế --

Nhiếp Thanh Anh, "Có hả?"

Chu Minh, "Có hả?"

Chỉ là một người ngập ngừng, một người lại khiếp sợ.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Khương Dược lại bật cười, anh uống vài hớp rượu, nghiêng đầu nhìn đôi vợ chồng mới cưới kia, "À, hóa ra trong mắt hai người tôi không có cảm giác tồn tại đến thế cơ à?"

Nhiếp Thanh Anh ngại ngùng, "Xin lỗi..."

Chu Minh lại cười tủm tỉm, "Không có cảm giác tồn tại! Có anh mày ở đây, thì mày là gì chứ?"

Nhìn Khương Dược không giống như có tình ý với Nhiếp Thanh Anh, bạn bè xung quanh thở phào nhẹ nhõm, Hàn Đạt vừa đứng bật dậy lại ngồi xuống. Bọn họ đúng thật không biết hồi cấp 3 Khương Dược từng thích Nhiếp Thanh Anh, dù sao chuyện của Chu Minh quá ư là oanh liệt làm lu mờ hạt giống Khương Dược này. Vật đổi sao dời, mọi người quay sang ồn ào với Khương Dược, "Nói nghe chút coi, kể lại quá trình thăm mền nghe coi."

Khương Dược nghe lời kể lại, "Có gì đâu. Lúc đó tôi thăm mền chị Nhiếp nên thường xuyên mượn quan hệ của chị gái để tiếp cận với đàn chị Nhiếp. Thấy Chu Minh theo đuổi cô ấy mạnh mẽ quá, tôi lại bắt đầu lo lắng, sợ cô ấy sẽ bị Chu Minh lừa đảo. Thế là tôi giật dây đám con trai trường bên bảo vệ chị Nhiếp, đừng để Chu Minh đoạt mất."

Chu Minh nhún mày, "À, hóa ra trận đánh lúc đó là do cậu khởi xướng."

Khương Dược cười cười, "Hết cách rồi, lực uy hiếp của cậu quá lớn, nếu không ra tay thì sao đầu lại cậu được."

Mọi người đều nở nụ cười, Nhiếp Thanh Anh bỗng nhiên nhớ ra điều gì, cô nghiêng đầu nhìn Chu Minh thật lâu.

Trong lúc trò chuyện, mọi người đều cảm khái khi nhắc đến chuyện năm xưa. Ngay cả Khương Dược nói từng thăm mền cô lúc cấp 3, tất cả đều không thoát khỏi hai chữ Chu Minh. Chu Minh, Chu Minh... sự tồn tại của người này quá mạnh mẽ, e là ngoại trừ cô ra thì mọi người xung quanh đều biết Chu Minh theo đuổi cô.

Anh quay sang nhìn vàng sáng rực rỡ trong đôi mắt cô thì cười một tiếng, nắm chặt lấy tay cô.

Khương Dược cầm ly rượu trong tay, im lặng một hồi, rồi lại cảm thán, "Lúc ấy tôi cảm thấy mình thua kém Chu Minh, không theo đuổi chị ấy được, thế là từ bỏ. Từ đó, tôi luôn nghĩ rằng, Chu Minh nhất định sẽ cưới được đàn chị. Chỉ cần nhìn thấy Chu Minh theo đuổi cô ấy đều sẽ có cảm giác hai người bọn họ sẽ đến với nhau. Hai người sẽ yêu nhau từ cấp 3, sau đó bước vào lâu đài hôn nhân, con trai con gái đầy đủ. Mặc dù bên trong có xảy ra chút sai lầm. Nhưng nếu tình yêu thế này vẫn không có kết quả thì trên đời này chắc chỉ còn lại bi kịch mà thôi."

Anh rót thêm một ly rượu, nâng ly lên, "Tam thiếu, đàn chị, em kính hai người!"

"Chúc hai người trăm năm hạnh phúc, hôn nhân mỹ mãn!"

Tất cả bạn bè đều đứng lên nâng ly, chúc bọn họ, "Đúng đúng đúng, trăm năm hạnh phúc!"

...

Trước khi ra về, mọi người đến xin số của Nhiếp Thanh Anh, ban đầu Khương Dược không định đi, không ngờ Nhiếp Thanh Anh lại là một người nghiêm túc. Sau khi cô đem đầu người xong liền chạy đến xin Wechat của Khương Dược. Anh uống hơi say, kinh ngạc nhìn cô một lát, sau đó bật cười rồi đưa số cho cô.

Chu Minh hồ hững đứng đó, như có điều suy nghĩ nên không nói gì.

Buổi tối sau khi về đến thành phố, hai vợ chồng quyết định tản bộ để tỉnh rượu. Giày giẫm lên vài phiến lá khô vang lên âm thanh vui tai, gió lạnh lướt nhẹ qua khiến bầu không khí trở nên mát mẻ. Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu nói với anh, "Hồi đó anh thích em lâu lắm hả?"

Chu Minh ho khan một tiếng. Thật ra anh cũng không muốn nói về mấy chuyện trước đây, khi đó hăng hái là thế, nhưng rốt cục cũng là một thằng thất bại. Anh không thích nhắc đến, nhưng mọi người xung quanh đều nhớ rõ. Chu Minh đành phải nói, "Đúng vậy, anh rất rất thích em đó."

Nhiếp Thanh Anh cụp mắt, nở nụ cười đắng chát, "Lần đầu tiên em thấy có người thăm mền mà lộ liễu như thế. Mọi người xung quanh anh ai cũng biết anh thích em, không đúng, người bên cạnh em cũng biết anh thích em. Ông xã à, sao anh làm được hay vậy?"

Cô thấp giọng nói, "Nhưng em lại không hay biết gì. Chắc là anh vất vả lắm nhỉ? Chắc là anh tủi thân lắm? Có phải em đã cho anh ăn rất nhiều bánh "bo", không thêm đề ý đến anh hay không? Mọi người đều cảm thấy anh thật đáng thương, ai cũng nhớ đến anh, chắc chắn anh đã phải cố gắng rất nhiều..."

Chu Minh chột dạ, "Ày..."

Cái này thì đúng là không phải thế.

Chuyện anh thăm mền đến độ cả thế giới đều biết chủ yếu là do anh thích chơi nổi mà thôi.

...

Sau cái nhìn thoáng qua ở phòng tập, từ đó nhớ mãi không quên. Sau khi Chu Minh thích Nhiếp Thanh Anh, anh đặc biệt đi tìm tất cả các tư liệu, giải thưởng, ảnh chụp từ các góc độ khác nhau của cô. Mà khi anh gặp người khác thì sẽ móc ảnh ra khoe bọn họ, "Nào anh bạn, cho cậu xem bảo bối này. Ảnh đẹp đúng không? Tôi cho cậu biết, người thật còn đẹp hơn nhiều! Cô ấy tên là Nhiếp Thanh Anh, là bạn gái tương lai của tôi đấy!"

Sau đó lại kéo một người tới, "Nào, cho các cậu xem bạn gái tương lai của tôi."

Hồi cấp 3, Chu Minh đi khắp nơi khoe khoang về bạn gái tương lai của anh, động thời tỏ thái độ -- khen! Các cậu phải khen cho tôi!

Đi cô vũ cho bạn gái tương lai của tôi nào!

Chu Minh chơi nổi đến cả trường đều biết, Từ Bạch Dương cùng bàn anh biết, anh em trong nhóm biết, học sinh toàn trường biết, ngay cả giáo viên cũng biết luôn... Thế là, Chu Minh chưa kịp nói một câu với nữ thần đã bị gọi phụ huynh rồi.

Khi ấy mẹ anh lên trường gặp giáo viên, bà Lâm Quân Yến nhà dương cầm nổi danh cả nước. Bà Lâm Quân Yến nổi tiếng trong giới cả trong và ngoài nước, nhưng tính cách thì... một lời khó nói.

Bị gọi lên văn phòng, sau khi nghe vì chuyện gì mà con trai mình phạm sai, Lâm Quân Yến rất bình tĩnh đáp lại, "Mấy đứa con trai cấp 3 hơi ngốc, hormone bùng nổ, không những nổi mụn mà còn không biết xấu hổ làm lớn bụng con nhà người ta. À, không phải tôi nói Chu Minh đâu, con trai tôi rất biết tôn trọng bạn học nữ."

Chủ nhiệm lớp: Làm lớn bụng con nhà người ta???

Chu Minh đứng bên cạnh nghe dạy bảo, thấy mẹ mình nói thế thì bật cười.

Cô giáo chủ nhiệm mới hai mấy tuổi mặt đỏ bừng bừng, "Cô Lâm à, cô là nhà nghệ thuật nổi tiếng, xin cô chú ý cách dùng từ!"

...

Đoạn ký ức thời cấp 3 gọi nhớ đến mẹ anh, về mặt Chu Minh có chút đau khổ. Lúc ấy ba mẹ anh vẫn chưa ly hôn, mẹ vẫn chưa xuất ngoại, đã bao nhiêu năm rồi không chịu gặp anh... Thời gian qua đi, những món đồ quý giá đã từng mất đi của cuộc đời anh, bây giờ chỉ có Nhiếp Thanh Anh là quay trở về.

Nhiếp Thanh Anh dừng bước, cô quay lại nhẹ ôm lấy anh.

Cô ngửa đầu, hôn lên cằm anh một cái.

Toàn thân Chu Minh chấn động, vui mừng quá đổi, linh hồn như muốn bay lên trời, "...!"

Ngay lập tức, anh quyết định, không cần phải nói cho vợ biết chuyện mình thầm mến cô ấy khiến toàn thể giới đều biết là do mình chơi nổi, cứ để vợ thương hại anh đi. Cảm giác được người ta thương hại cũng tốt lắm.

Đêm đó, Chu tiểu tiên nữ lên Weibo xấu hổ đăng một trạng thái mới: "Tôi đã quay lại với mối tình đầu rồi [Mặt đỏ]."

Fans hâm mộ bình luận bên dưới.

"Ông trời ơi, cô gái mới mười mấy tuổi đầu đã yêu đương, chia tay rồi tái hợp, thế mà tôi vẫn chưa có một mối tình vắt vai."

"Mấy cô bé 10x bây giờ bạo thế hả?"

"Cô bé à, phải biết bảo vệ bản thân đấy, đừng để "móng heo" kia được lợi đấy."

**Móng heo: dùng để chỉ những tên con trai thay lòng đổi dạ, cũng có thể chỉ những người đàn ông "đầu gỗ", không hiểu tình cảm.*

Chu Minh cười cười xem hết bình luận của mọi người, Weibo này anh chỉ tiện tay đăng ký cho vui, là nơi anh giải phóng bản thân, dĩ nhiên không phải là tài khoản chính. Chu Minh chơi đã rồi thì tắt điện thoại, hài lòng chìm vào giấc ngủ. Phòng bên cạnh, Nhiếp "móng heo" không ngủ được, nửa đêm bật dậy, nhắn tin cho Khương Dược, "Vì sao cấp 3 cậu lại từ bỏ việc theo đuổi tôi? Có liên quan đến chồng tôi hả? Tôi muốn biết thêm nhiều chuyện về anh ấy."

Hai giờ sáng, vậy mà Khương Dược vẫn chưa ngủ, anh nhanh chóng nhắn tin trả lời, "Hẹn hôm nào nhé. Tôi có video làm chứng."

Nhiếp "móng heo", "..."

Bạn bè Chu Minh sao toàn kỳ nhân thế này? Đã là chuyện mười năm về trước rồi mà Khương Dược còn quay lại ư?????

*Đến chương này chúng ta có thể thấy Chu thiếu đã bước được 999 bước trong cuộc tình này rồi, bước còn lại dành cho Nhiếp *móng heo* nhé! Cùng chờ đón chương sau nhé. Bùng nổ! Bùm! =))*

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Cô vươn tay ôm lấy cổ anh, khoe mắt rung rung, hôn anh thật sâu

Trước khi vào họp buổi sáng, giám đốc Chu bước vào văn phòng, mặt mày u ám ngồi xuống ghế, hai tay đỡ trán, nhủ chặt hàng chân mày.

Tiếng gõ cửa vang lên, thư ký Trần ôm một chồng tài liệu cao cỡ nửa người bước vào, tài liệu rất nặng nhưng cô vẫn có thể bước đi một cách nhẹ nhàng uyển chuyển động lòng người. Sau khi báo cáo lịch trình công việc hôm nay xong, Trần Linh Linh mỉm cười chờ chỉ thị của giám đốc. Cô đứng cả buổi, Chu Minh mới ngẩng đầu lên.

Vừa ngẩng lên đã thở dài một tiếng, vẻ mặt không chút cảm xúc, "Sao đây? Tôi phải làm thế nào bây giờ?"

Thư ký xuất sắc sẽ giải quyết mọi khó khăn cho giám đốc, hướng chỉ tài sản và tính mạng của mình đều nằm trong tay của sếp. Trần Linh Linh hơi khom người, nụ cười bên môi càng thêm chân thành, "Dạ?"

Chu Minh, "Tôi lại nghi ngờ vợ tôi ngoại tình, làm sao bây giờ?"

Trần Linh Linh, "..."

Nụ cười trên môi thư ký Trần cứng đờ, lập tức chuyển sang "kênh cá nhân", nhiều chuyện hỏi, "Anh hỏi vợ anh ngoại tình, anh phải làm sao, vậy còn bệnh đa nghi của anh ngày càng nghiêm trọng thì phải làm sao bây giờ?"

Chu Minh lườm cô, "Cô thấy sao?"

Trần Linh Linh, "Mặc dù tôi cảm thấy cô Nhiếp xinh đẹp như hoa, nhân phẩm lại tốt, chắc chắn sẽ không làm chuyện này. Nhưng nếu là thật... Trước thi ly hôn, sau thi tôi đề nghị anh nên đến bác sĩ tâm lý. Tôi nói thật, bệnh đa nghi của anh quá nặng, cá nhân tôi cho rằng lịch sử thăm men nhiều năm của anh đã khiến tâm lý anh vặn vẹo, người bình thường không hiểu được đâu. Anh nên đi khám bác sĩ tâm lý đi, tôi có quen một bác sĩ, để tôi giới thiệu cho anh. Anh ấy rất kín miệng, bảo đảm sẽ không đi nói chuyện với người khác."

Chu Minh nổi giận đập bàn, "Cô ấy ngày ngày lén lút liên lạc với bạn thân lâu năm của tôi, cô còn thấy tôi bị bệnh hả? Đây là vấn đề do tôi ư?"

Trần Linh Linh nhìn anh một lát, Chu tam thiếu khô khan tuần tú, khí thế hơn người. Cô thương hại nhìn anh, "Sao anh lại biết người ta lén lút liên lạc với bạn anh? Không phải là do anh giám thị nhất cử nhất động của người ta sao? Giám đốc, tôi nói thật, phụ nữ xinh đẹp ai mà không có một đám người theo đuổi chứ, cái thái độ lúc nào cũng sợ vợ mình ngoại tình thế này chính là không tin tưởng đối phương. Nếu cô Nhiếp mà biết được, thế nào cũng sẽ ly hôn với anh thôi."

Chu Minh im lặng chớp mắt, đôi mắt đen kịt nhìn chằm chằm Trần Linh Linh, ánh mắt trầm xuống, như vực sâu không đáy, bình tĩnh đến đáng sợ.

Thư ký Trần đề phòng lùi về sau một bước.

Chu Minh không hề nổi giận mà chỉ đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, mệt mỏi nói, "Tôi biết... tôi có bệnh tâm lý... Không phải tôi nghi ngờ cô ấy ngoại tình, đây là vấn đề của riêng tôi. Thật ra Khương Dược là bạn thân từ nhỏ của tôi, nên cậu ấy sẽ không làm chuyện gì có lỗi với tôi đâu. Thanh Anh lại là người đơn giản, nếu cô ấy thích người khác thì sẽ trực tiếp ly hôn ngay mà không cần phải làm ra mấy chuyện như ngoại tình này. Nhưng chỉ cần cô ấy không nằm trong tầm mắt của tôi dù chỉ một phút thôi, tôi cũng cảm thấy bất an..."

"Cô không hiểu cảm giác này đâu. Vì rất muốn có được, nhưng bao nhiêu năm qua vẫn không chiếm được, còn phải quan tâm đến cái nhìn đạo đức. Mỗi ngày tôi phải tự thôi miên bản thân, nói mình không phải là cảm thú; mấy năm ở nước ngoài, tôi cứ suy nghĩ làm cách nào để đánh chết Từ Bạch Dương, đoạt Nhiếp Thanh Anh về tay mình. Sau khi về nước, tôi không dám đến thủ đô gặp cô ấy, chính là sợ mình không khống chế được mà phạm pháp, chạm vào ranh giới đạo đức... Nhưng mà bây giờ kết hôn rồi..." Chu Minh cười tự giễu, "Đêm nào tôi cũng nằm mơ, mơ thấy mọi chuyện đều là giả. Có khi tôi lại mơ, mình đang ở nước ngoài, nghèo rớt mùng tơi, nợ thì ngập đầu, bị mafia đuổi bắt, quay đầu nhìn lại thì toàn thấy gái tây, không thấy người trong lòng đâu cả..."

Trần Linh Linh nghiêm túc đề nghị, "Giám đốc à, tôi nói thật đó, anh đi khám đi, tin tưởng y học, tiếp nhận điều trị đi."

Chu Minh, "..."

Chu tam thiếu khít mũi coi thường đề nghị của Trần Linh Linh, nhưng sau khi thư ký đưa cho anh một tấm danh thiếp, anh suy nghĩ thật lâu, sau đó quyết định đến thử một chuyến. Bác sĩ là một chàng con lai đẹp trai, mắt xanh da trắng. Chu Minh đứng nhìn người ta cả buổi, anh nghĩ ngờ không chừng anh ta dựa vào quan hệ "chim cò" mới được thư ký Trần đề cử.

Bác sĩ đẹp trai: "Chào anh, xin hỏi anh tên gì?"

Chu Minh, "Thích gọi gì thì gọi, tôi không quan tâm."

Bác sĩ dò người, nhận ra thái độ của bệnh nhân không được tốt cho lắm. Anh ta quan tâm nói tiếp, "Được rồi, cô Trần đã nói đại khái về tình trạng của anh cho tôi biết. Ba mẹ ly dị khiến anh mất niềm tin vào hôn nhân, dẫn đến nghi ngờ lung tung; đúng lúc đó đối tượng thâm mến của anh cũng rời xa anh, sau này sinh sống ở nước ngoài nhiều năm, vẫn chưa hòa nhập được với cuộc sống bên đó, cô độc tịch mịch. Tất cả tích tụ lại khiến anh hình thành tính cách bài xích với thế giới bên ngoài... Anh à!"

Bác sĩ chưa phân tích xong thì Chu Minh đã đứng bật dậy, vẻ mặt đầy lạnh lùng. "Xin lỗi, tôi thấy anh không chuyên nghiệp tí nào. Có lẽ tôi đã đến nhầm chỗ rồi, hy vọng sau này không gặp lại nữa."

Anh nói xong thì xoay người rời đi.

Vừa ra khỏi cửa, Chu Minh đã cảm thấy hối hận, bác sĩ chó má gì không. Anh chỉ muốn biết vợ mình có ngoại tình hay không, tự nhiên khi không lại ngồi ở đây nghe thằng cha này lải nhải cả buổi, đúng là có bệnh.

Ra khỏi phòng khám, Chu Minh vút ngay danh thiếp, tinh thần sáng khoái. Chuyện theo đuổi vợ này cứ dựa vào bản thân là tốt nhất.

...

Nhiếp Thanh Anh cũng không dễ chịu là bao.

Vì Chu Minh không thích nhắc đến chuyện hồi cấp 3, nhưng Nhiếp Thanh Anh lại muốn biết tất cả. Cô giấu chồng lén liên lạc với Khương Dược, Chu Minh nắm rõ lịch trình làm việc của cô cho nên muốn nói dối chồng cũng rất khó.

Khương Dược quay về nhà một chuyến, cuối cùng cũng kiếm được cái clip mình cất đã lâu. Sau khi Nhiếp Thanh Anh và anh hẹn ngày gặp mặt xong xuôi thì cô xin phép đoàn múa cho nghỉ một ngày. Đạo này cô rất bận, định trong giờ làm việc sẽ chạy đến gặp Khương Dược, sau khi tan làm sẽ chạy về vũ đoàn, chờ chồng đến đón. Nhiếp Thanh Anh không hề hay biết, cô vừa bước chân ra khỏi vũ đoàn, chồng cô đã biết ngay.

Chu Minh ngồi trong phòng làm việc mà lòng bực bội, ngồi im hơn 10 phút mà vẫn không thể tĩnh tâm, anh đứng bật dậy cầm áo khoác đi ra ngoài. Lúc đi ngang qua một dãy bàn làm việc, thư ký, trợ lý vội vàng đứng dậy, ai nấy đều kinh ngạc, "Giám đốc..."

Chu Minh vừa đi vừa mặc áo khoác, áo dài phất lên, người đàn ông cao ngất, thẳng thắn dứt khoát. Anh nói với thư ký Trần, "Tôi ra ngoài một lát, mọi người cứ làm việc đi."

Chu Minh lái xe đến một câu lạc bộ tư nhân, chỗ này anh chưa từng đến, lúc định tiến vào thì có người hỏi, "Xin hỏi anh tên gì?"

Chu Minh dừng lại, "Hành tẩu giang hồ, biệt hiệu: Nicolas Triệu Tứ."

Cô nhân viên xinh đẹp ngăn cả người, Chu Minh nhân cơ hội đó đi thẳng vào trong, cô ấy vội vàng đuổi theo, "Xin lỗi, anh Triệu Tứ, chỗ chúng tôi phải đặt trước, không nhận khách thường. Xin anh đặt chỗ trước ạ..."

Chu Minh không thèm đếm xỉa.

Nhân viên phục vụ gấp đến khóc, "Anh Triệu Tứ! Anh Triệu Tứ. Xin anh đừng vào, anh không thể vào mà..."

...

Đẩy cửa bước vào, Nhiếp Thanh Anh ngăn cả người.

Nơi đây được trang trí rất đơn giản, ghế sofa, bàn trà, TV đều theo phong cách gia đình, Nhiếp Thanh Anh vô cùng bất ngờ, cô chỉ định hẹn một mình Khương Dược, nhưng khi cô đẩy cửa bước vào, một hàng người ngồi trên sofa quay sang nhìn cô khiến mắt cô hoa hết cả lên.

Nhiếp Thanh Anh chớp chớp mắt.

Động tác này của cô khiến bọn đàn ông trong phòng bật cười, bọn họ vui vẻ chào cô, "Đàn em (nữ thần) tới rồi hả, mau vào mau vào đi đừng ngại."

Nhiếp Thanh Anh nhìn bọn họ rồi nhẹ giọng đáp, "Thật ra em không ngại đâu, dù sao đây cũng là nơi em hẹn gặp, mọi người có về... cũng không ngại nhì?"

Mấy người đàn ông ngồi trên sofa, "..."

Khương Dược ngồi ở giữa đứng dậy, bất đắc dĩ nói với cô, "Ngại quá, anh cãi nhau với người nhà cho nên ở tạm nhà Hàn Đạt. Lúc anh hẹn với em thì

không cần thận để bọn họ biết được, cứ một hai bắt anh dẫn theo."

Hàn Đạt cười cười, "Bọn anh cũng muốn xem mà. Thăng Khương Được này trọng sắc khinh bạn. Vụ nó giữ clip chỉ nói với em mà không nói với tụi anh, tụi anh quen nhau bao năm trời mà không hề hó hé một câu."

Một người bạn khác xen vào, "Đúng đó, đúng là quá bất công mà! Bọn anh cũng muốn xem, xem xem Chu Minh nó mất mặt thế nào."

Khương Được nhìn Nhiếp Thanh Anh, "Em có đề ý không?"

Nhiếp Thanh Anh nghĩ nghĩ rồi lắc đầu. Cô muốn xem Chu Minh làm thế nào để theo đuổi cô, bạn bè của anh đều biết hết rồi, có xem cũng chẳng sao. Hơn nữa cô không muốn để lại ấn tượng "lạnh lùng", "kiêu ngạo", khó ở chung" với bạn bè của anh.

Được Nhiếp Thanh Anh cho phép, cả đám vô cùng vui vẻ, giục Khương Được mở clip lên. Khương Được bị đồng bọn trêu chọc, mở màn hình lên. Anh bảo anh tìm cái clip này rất lâu, khó khăn lắm mới chuyển sang điện thoại di động, cũng lâu quá rồi, với lại một vài nguyên nhân thay đổi định dạng cho nên chất lượng video không còn rõ như trước.

Mọi người tò mò không sao cả, miễn có thể xem Chu Minh mất mặt là được.

Màn hình chiếu lên mặt tường trắng xóa, video trong điện thoại của Khương Được cũng hiện lên bức tường màu trắng. Sân trường quen thuộc, hình ảnh học sinh chơi bóng rổ trên sân, tiếng mọi người đọc bài đều như hiện trở về. Một cánh cửa mở ra, cả đám cười hi hi ha ha nhìn lên màn hình, cánh cửa hồi ức mở ra chào đón bọn họ.

Video được quay bằng máy DV, năm đó Khương Được có một cái máy kiểu mới nhất, ngày nào cũng cầm trên tay khoe khoang, gặp ai cũng quay, bạn bè của anh đều biết chuyện này. Video lúc đầu có hơi rung rung, sau khi hình ảnh dần dần rõ ràng thì mọi người nghe thấy có tiếng đàn du dương vang lên bên tai.

Mọi người nhìn kỹ thì nhận ra đây là phòng học nhạc, thiếu niên đứng ở trước cửa giờ máy DV về phía chàng trai đang ngồi trước đàn dương cầm. Người đó chính là Chu Minh, lúc ấy anh khoảng 16, 17 tuổi, anh ngồi dưới ánh mặt trời, rèm cửa phòng học thì thoáng bị gió cuốn bay lên khẽ quét qua mặt anh. Ánh nắng chiếu xuống sườn mặt anh, khắc họa lên dáng vẻ của một chàng trai thanh tú, trầm tĩnh, hoàn toàn khác hẳn so với Chu Minh bây giờ.

Thì ra Chu Minh cũng biết đánh đàn dương cầm.

Bạn bè anh bây giờ mới nhớ ra mẹ của anh chính là nhà dương cầm nổi tiếng, nhưng từ khi ba mẹ anh ly hôn thì Chu Minh cũng không còn đàn nữa.

Giai điệu quá hay, dịu dàng lại lưu loát.

Nhiếp Thanh Anh ngồi trên sofa, bả vai kéo căng, cả người dần dần hướng về phía trước, ánh mắt khe khẽ gọn sóng. Giai điệu này, đoạn nhạc này, chính là . Đây, đây không phải là bài tình ca Từ Bạch Dương viết tặng cô ư? Âm nhạc lại truyền đến, giai điệu ẩn chứa tình cảm nồng nàn, chính vì tình cảm nồng nàn ấy nên cô mới bị Từ Bạch Dương làm cảm động. Nhưng vì sao cô lại nhìn người ngồi trước đàn dương cầm này trông quen đến thế, là Chu Minh?

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc nhìn chàng trai trong video --

Âm nhạc như đang nhảy múa dưới bàn tay của anh, anh tạo ra một vương quốc trong khu rừng rậm đầy đặc sương mù, một tòa lâu đài pháp thuật. Một tòa lâu đài không bao giờ ngủ, ẩn náu trong làn sương mù, yên lặng chờ vị khách thần bí ghé thăm. Anh đã chuẩn bị sẵn giày thủy tinh, cầu thang trong suốt với lang can được làm từ kim cương. Anh đã chuẩn bị chiếc váy dạ hội có thể tỏa sáng lung linh, đã phải chú nai xinh đẹp nhất nghênh đón công chúa giá lâm.

Chờ đợi một bữa tiệc tráng lệ, một vũ hội lộng lẫy.

Tiếng đàn dần dừng lại, mọi người mới nhận ra mình vừa nghe một ca khúc tuyệt mỹ đến dường nào, không nhận được mà vỗ tay khen ngợi. Nhưng trên video lại truyền đến giọng nói của Khương Được, khiến bọn họ nhớ ra mình đang theo dõi video, "Nghe hay đấy, là ca khúc mới của mẹ cậu hả? Cậu lấy ra đàn như thế liệu có sao không?"

Chu Minh hừ một tiếng, nhìn về phía người đang quay phim, hàng chân mày nhíu lên đầy kiêu ngạo, "Không phải của mẹ tôi, là tôi tự sáng tác đó. Bài này dành tặng cho Nhiếp Thanh Anh. Tôi định sinh nhật lần này sẽ mời cô ấy đến, sau đó đàn tặng cô ấy ca khúc này. Phối hợp với lời thơ . Đến lúc đó, oa! Lãng mạn quá! Cậu nói xem cô ấy sẽ đồng ý làm bạn gái của tôi chứ?"

Chu Minh trong video mỉm cười thật tươi, đôi mắt bùng sáng, trông anh tràn ngập nhiệt huyết của tuổi trẻ.

Khương Được cầm máy quay đáp lại, "A, tuyệt quá! Con gái thường thích mấy chuyện lãng mạn thế này, cô ấy chắc chắn sẽ đồng ý thôi."

Chu Minh, "Cô ấy đương nhiên sẽ đồng ý rồi. Tôi viết thư tình thì cô ấy sẽ chê chữ tôi xấu, tôi đánh đàn, có khi nào cô ấy nghĩ tôi viết nhạc dở quá hay không? Aiz, tôi cũng muốn nhảy lắm chứ, nhưng mà ba tôi sẽ đánh gãy chân tôi mất, hết cách rồi."

Ở bên ngoài, Hàn Đạt khẽ mỉm cười, "Đậu xanh!"

Nhiếp Thanh Anh khó hiểu quay sang nhìn anh, Hàn Đạt lạnh mặt không nói gì, một người khác giải thích cho Nhiếp Thanh Anh hiểu, "Nhưng mà năm

đó Chu Minh không có tổ chức sinh nhật."

Tiệc sinh nhật không được tổ chức. Bởi vì người vợ bị ba Chu Minh vứt bỏ nhiều năm dẫn theo 2 đứa con gái từ dưới quê lên, từ đấy, Chu thiếu trở thành Chu tam thiếu, tất cả mọi thứ đều trở thành trò cười. Không có tiệc sinh nhật, nữ thần cũng không hề xuất hiện.

Vừa dứt lời, về mặt mấy người bạn của anh đều trầm xuống, không còn tí tôn cười đùa như ban đầu. Bọn họ yên lặng nhìn Nhiếp Thanh Anh, chỉ thấy cô đang nhìn chăm chăm vào màn hình, chuyên tâm, yên tĩnh, ánh mắt lấp lánh ánh nước. Cả đám bọn họ thở dài một hơi, bỗng dưng nghĩ đến một câu, "Cảnh còn người mất".

Trong không gian yên lặng, tiếng đàn lại vang lên lần nữa, chàng trai trong video đang luyện tập. Theo tiếng nhạc du dương, Chu Minh ngồi trước đàn thấp giọng, nhẹ nhàng nói một câu.

Nhiếp Thanh Anh và một đám bạn ngồi ở mười năm sau đều nghe không hiểu, Khương Dược ngồi bên cạnh phiên dịch giúp, "Cậu ấy đang nói tiếng Thụy Điển. Nghĩa là: Cô băng qua cái hồ trong mộng của tôi giữa màn đêm, bên bờ hồ nơi tôi từng thấy các vị gia thần đang sai bước, tòa thành pháp thuật của tôi bay lên từ nơi sâu thẳm giữa lòng hồ."

Đây là video đầu tiên do Khương Dược quay lại, đến video thứ hai, Khương Dược nói không phải do anh quay, là anh tải từ trên mạng xuống, lượng người xem rất cao. Đoạn video thứ hai, chính là cảnh Từ Bạch Dương tỏ tình với Nhiếp Thanh Anh hồi năm nhất đại học, anh ta đứng dưới lầu gây đàn guitar hát cho cô nghe. Năm ấy có người có mặt tại chỗ quay lại rồi đăng lên mạng, gây xôn xao một đoạn thời gian, không chỉ vì sự lãng mạn của đàn trai, mà đàn gái cũng rất xinh đẹp, vừa vào học đã trở thành hoa khôi của khoa múa. Năm đó, rất nhiều người trên mạng nói rằng đây là một chiêu trò, cô gái xinh đẹp thế này nhất định sẽ dần thân vào showbiz, nhưng đã qua nhiều năm, vẫn không thấy tin cô ấy gia nhập làng giải trí.

Đoạn video này đăng trên mạng thì không có gì.

Nhưng Khương Dược lại tìm thấy nó, rồi đăng phía sau video của Chu Minh. Cả đám bọn họ trở nên xôn xao, "Gi thế? Bài hát này không phải của Chu Minh hả?"

"Không không không, nếu mà nghe kỹ thì có hơi khác xú... DM! Từ Bạch Dương bị bệnh hả! Đây gọi là đạo văn hay là ăn cắp đây!"

Mấy người bạn xem video nổi giận đùng đùng, chỉ có Nhiếp Thanh Anh vẫn yên lặng ngồi xem.

Sau khi đoạn video này kết thúc, Khương Dược lại chuẩn bị thêm một đoạn video thứ ba. Đây là do một người qua đường quay lại. Khương Dược tiến Chu Minh ra sân bay, hai người bịn rịn chia tay nhau. Đã từng là một Chu Minh vô cùng hăng hái, sôi nổi, nhưng lần này ra nước ngoài chỉ mang theo một túi xách, người tiễn anh cũng chỉ có một mình Khương Dược. Trước cửa kiểm tra an ninh, Chu Minh tỏ ra không sao cả, "Đừng nói cho mọi người biết. Anh em chơi với nhau, tôi không muốn để bọn họ nhìn thấy đáng vẻ nghèo túng này."

Khương Dược im lặng một chút rồi nói, "Nghe nói Nhiếp Thanh Anh đồng ý làm bạn gái của Từ Bạch Dương rồi."

Chu Minh nở nụ cười, nhìn sang hướng khác, giống như đang nói với người qua đường, "Cô gái à, đừng quay nữa. Hai người đàn ông nói chuyện với nhau thì có gì hay ho?"

Khương Dược không để ý anh ngắt lời mình, hỏi anh, "Cậu còn thích Nhiếp Thanh Anh không?"

Chu Minh im lặng rồi đáp, "Thích chứ."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Thì cứ thăm mền thôi chứ biết làm sao. Thăm mền chắc sẽ không phạm pháp đâu nhỉ? Tôi thăm mền cô ấy một năm thì cũng có thể thăm mền cô ấy mười năm. Không sao hết... Có điều hơi tiếc thật, bây giờ tôi không thể cho cô ấy cái gì. Thăm mền cũng tốt, không thể để nữ thần đi theo tôi chịu khổ được. Cô ấy và Từ Bạch Dương... cũng xứng đôi phết."

...

Nhiếp Thanh Anh xem video, im lặng thật lâu.

Cả đám đàn ông trong phòng cùng xem với cô, lúc đầu còn có tâm trạng giận dữ, mắng yêu, nhưng đến cuối cùng, cả căn phòng đều chìm trong yên lặng. Năm tháng dài đằng đẵng, từ mười lăm tuổi, mười sáu tuổi, mười bảy tuổi, đến hai mươi lăm tuổi, hai mươi sáu tuổi, hai mươi bảy tuổi. Chu Minh lẻ loi ở sân bay vẫy tay chào tạm biệt Khương Dược, cả người cao gầy khoát ba lô đồ đi vào cửa kiểm tra an ninh, cách Khương Dược ngày càng xa, cũng cách quá khứ của anh ngày càng xa.

Cuối cùng anh quay đầu lại, về mặt không có cảm xúc gì, nhìn về phía bên này.

Vượt qua khoảng cách mười năm, ánh mắt cuối cùng của anh lại vô cùng cô đơn và tĩnh mịch.

Trong phòng không ai lên tiếng nói chuyện.

Bỗng nhiên, phía bên ngoài truyền đến tiếng của nhân viên phục vụ, "Anh Triệu Tứ, anh chờ một chút!"

Cửa phòng bao của bọn họ bị đá văng, "Anh Triệu Tứ" khí thế hùng hăng đứng ngay cửa ra vào.

Ban đầu, gương mặt Chu Minh trầm xuống, nhưng khi nhìn một lượt cả phòng, cũng thấy được video đang chiếu trên màn hình kia. Đó là hình ảnh anh đi qua cửa hải quan... Nhiếp Thanh Anh đứng lên, quay đầu nhìn anh.

Chu Minh bỗng chốc xấu hổ, "Ày... mọi người ở trong đây xem phim à..."

Nhiếp Thanh Anh nhìn anh, hốc mắt đỏ lên, đôi mắt ầng ậng nước. Chu Minh run rẩy, anh cau mày nhìn đoạn video vẫn chưa chiếu hết. Tất cả bạn bè đều quay lại nhìn anh, mắt ai cũng ửng đỏ. Chu Minh đứng ngốc ở cửa, nhìn Nhiếp Thanh Anh bỗng nhiên đi về phía anh.

Cô vươn tay ôm lấy cổ anh, khóe mắt rung rung, hôn anh thật sâu.

Mọi người ở phía sau đều đứng dậy. Mắt bạn bè đều đỏ hoe, đứng dậy nhìn hai người bọn họ. Căn phòng yên tĩnh, đôi mắt cảm động như muốn chúc phúc, nói rằng đã từng yêu --

Trong màn đêm, cô xuyên qua giấc mộng của anh, đứng bên bờ hồ, anh như nhìn thấy các gia thần đang dạo bước, mà ở giữa mặt hồ, lâu đài pháp thuật của anh dần dần hiện lên.

Cô băng qua cái hồ trong mộng của tôi giữa màn đêm, bên bờ hồ nơi tôi từng thấy các vị gia thần đang rải bước, tòa thành pháp thuật của tôi bay lên từ nơi sâu thẳm giữa lòng hồ.*

Cô bước trên nấc thang mộng ảo, xông vào thành Bát Dạ của tôi. Từ đó, thế giới của tôi không còn say ngủ, khắc cốt ghi tâm

** Câu nói của tác giả người Thụy Điển Selma Lagerlöf, với tác phẩm nổi tiếng Cuộc phiêu lưu kỳ diệu của Nils. Gia thần (tumtê) trong chuyện cổ Bắc Âu là những vị thần rất bé, hay giúp người trong các gia đình thần ở.*

**

Editor có lời muốn nói:

Ban đầu mình thấy cái tên cũ nó hơi củ chuối nên muốn đặt lại. Sau đó tác giả có nói muốn đổi tên truyện thành (tạm dịch), với lại tâm trạng của anh nhà ở mấy chương đầu cũng đang cố gắng quên chị nhà, thêm N+1 lý do nữa, thế là chốt: Ngừng Nhớ Về Em ra đời. Chắc là có nhiều bạn bị lừa tình bởi cái tên này lắm nhỉ? Đây là một bộ truyện hài, hài đến chương cuối cùng luôn ạ ^^! Hy vọng các bạn sẽ thích nó.

Chu Minh có lời muốn nói với Từ Bạch Dương, "Em trai, tiền bản quyền của anh là ba trăm!" =)))

Chương này cảm động quá huhu hic hic:((

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Có nằm mơ cũng không ngờ tới, vợ anh lại là người tỏ tình trước

Dưới ánh nhìn của bạn bè, được Nhiếp Thanh Anh chủ động ôm hôn, Chu Minh có hơi ngơ ngác. Nhưng video của Khương Dục được thiết lập tự động chiếu lại. Thật ra sau khi bước vào phòng, nhìn thấy video đang chiếu, anh đã đoán được đôi chỗ. Sau đó đoạn nhạc do anh đàn lại nổi lên, nhìn thấy hình ảnh thời niên thiếu của mình, Chu Minh liền hiểu rõ bạn bè anh đang xem cái gì.

Không sao cả.

Anh chỉ có hơi cô đơn, bức rút, cũng không phải không muốn cho người khác biết, vì chuyện đã qua lâu rồi, anh cũng đã hoàn toàn thay đổi, không còn là chàng thiếu niên ngày xưa. Những chuyện khó khăn hơn anh cũng đã vượt qua thì mấy chuyện khác... chẳng là gì cả.

Nhưng vành mắt của đám bạn anh đều đỏ bừng.

Nước mắt Nhiếp Thanh Anh ướt đầm hai gò má, từng giọt nước mắt rơi xuống như những viên ngọc trai.

Nhân viên phục vụ đuổi theo thì thấy cảnh tượng bên trong phòng, sau khi sững sốt, nhận ra đây toàn là khách quen thì biết điều lui ra ngoài, còn quan tâm giúp bọn họ đóng cửa lại. Chu tam thiếu vừa xông vào cảm thấy xấu hổ. Cảnh tượng đầu đầu mà mình tưởng tượng trước khi tông cửa xông vào không hề xuất hiện, khí thế hùng hổ trên người anh dần xẹp xuống. Anh như bỗng trở thành một chàng thiếu niên không biết phải làm thế nào, Nhiếp Thanh Anh

hôn anh, anh chỉ biết ôm lấy cô theo bản năng rồi hôn đáp trả. Đôi mắt đen lấy nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh ánh nước, hơi thở nóng rực, triền miên.

Quyến luyến và xúc động.

Nhiếp Thanh Anh khóc càng lúc càng dữ dội, hôn cũng không hôn nổi nữa.

Chu Minh ôm vai cô, vụng về an ủi, "Được rồi, đều là chuyện đã qua cả, không phải em đã sớm biết chuyện anh thầm mến em ư? Không sao cả."

Nước mắt Nhiếp Thanh Anh vẫn rơi như mưa, cô thầm nghĩ: Cô đã sớm biết anh thầm mến cô, nhưng cô lại không hề biết quá trình ấy lại sâu nặng như thế. Cô chưa từng cảm thấy chuyện anh thầm mến cô có thể khiến cô động lòng, nhưng sau khi xem video này xong, cô cảm thấy áy náy không thôi, không thể phản bác được một câu.

Cô đã phụ lòng anh.

Chu Minh cười cười, nói đi nói lại, "Đừng khóc nữa mà, có gì đâu mà khóc..."

Bạn bè xung quanh đều bước tới, ai cũng an ủi cô, "Được rồi, không có gì đâu nữa thần, cuối cùng em vẫn gả cho Chu Minh mà. Chỉ cần em không ly hôn với cậu ta thì Chu Minh vẫn đạt được ước muốn mà."

Khương Dược ngồi trên sofa, nở nụ cười nhìn Nhiếp Thanh Anh nghiêm túc nói lời hứa hẹn, "Em sẽ không dễ dàng ly hôn đâu."

Cô vừa nói, ý cười trong mắt Chu Minh càng sâu.

Khương Dược sắc mặt một cái, bỗng nói, "Đúng rồi, Chu Minh, sao cậu lại xông vào đây, đã vậy còn đập cửa mà vào, cậu muốn làm gì hả?"

Dưới ánh mắt ngăm ngăm của bạn bè, cộng thêm ánh mắt nghi ngờ của Nhiếp Thanh Anh bay đến, Chu Minh thầm mắng Khương Dược cả trăm lần. Anh "A" lên một tiếng, bình tĩnh đáp lại, "Tôi có hẹn với khách hàng ở đây, đi nhầm phòng ấy mà."

Khương Dược định nói tiếp nhưng lại bị Chu Minh lườm đầy cảnh cáo, anh chỉ cười ha ha. Vì giữ lại mặt mũi cho Chu Minh nên không vạch trần anh nữa.

...

Đám bạn bè ép hai vợ chồng Chu Minh ở lại ăn cơm, sau đó lại lôi kéo đi hát karaoke, quây cả một đêm. Lúc không có ai, Hàn Đạt hỏi nhỏ Chu Minh, "Từ Bạch Dương đúng là đồ chẳng ra gì, có muốn anh em giúp cậu một tay..."

Chu Minh cắt ngang, "Không cần đâu, tôi có hậu chiêu rồi. Nhưng dạo này hạnh phúc cứ ập đến tới tấp, mỗi ngày anh anh em em với bà xã vui quá nên đã quên nghe ngóng xem cậu ta dạo này đang làm gì? Máy cậu có tụ tập với nhau không?"

Hàn Đạt khinh bỉ cái phong cách khoe khoang tình cảm mọi lúc mọi nơi này của Chu Minh, "Cậu đã cướp bạn gái nhà người ta rồi, còn cậu ta vốn xem thường mấy thằng con nhà giàu bọn mình, sao có thể tụ tập với bọn mình chứ? Tụ lại để kéo bè đánh nhau à? Chúng ta đều biết rõ cậu ta ngoại tình, nhưng đều là đàn ông cả, cậu cũng hiểu mà."

Trong giới bọn họ, đàn ông chỉ ngoại tình một lần giống như "Con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng". Có người còn thấy Nhiếp Thanh Anh không chịu tha thứ đúng là không biết điều.

Hàn Đạt cảm thán, "Cậu cũng may đấy! Nếu không phải vì tính cách của Nhiếp Thanh Anh như thế thì cô ấy sẽ không chia tay Từ Bạch Dương để cậu được lợi thế này đâu. Lúc ấy, cậu có nọ góc tường cỡ nào cũng vô dụng thôi."

Cô ấy chỉ sống trong thế giới của bản thân, suy nghĩ đơn giản lại ngây thơ, một lòng một dạ, không hề động lòng bởi bất cứ chuyện gì. Nữ thần chỉ biết chuyên tâm vào bản thân như thế quá lạnh lùng, khó theo đuổi, đàn ông bình thường không "hold" nổi đâu.

Chu Minh nở nụ cười chế nhạo.

Anh chưa kịp nói lại thì người bạn ngồi bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện liền xen vào, "Từ Bạch Dương ấy hả? Máy bữa trước tôi đi chơi với một cô em thì gặp cậu ta, hình như cậu ta đang quen với một cô em xinh đẹp khác đấy. Sau khi về nhà, tôi với mẹ hỏi thăm thì mới biết, nghe nói cậu ta vừa chia tay bạn gái thì có người khác theo đuổi ngay. Nghe đâu là vũ công, cùng đoàn với nữ thần luôn. Bà Từ giận muốn điên người, kể khổ với mẹ tôi cả buổi trời."

Chu Minh mỉm cười, ỉh à, anh biết.

Khương Dược ngồi bên cạnh không uống rượu cũng không lên hát. Anh vẫn còn lèch mũi giờ, nên chỉ nhìn bọn họ chơi đùa, trông anh cứ như một người siêu phẩm thoát tục. Khương Dược quay đầu hỏi Chu Minh, "Cậu tính ở lại công ty ba mình làm việc à, đẩy ba cậu ngã rồi mình lên hưởng thụ hay sao? Mà tôi thấy ba cậu vẫn còn rất khỏe mạnh, không lẽ cậu chờ ông ấy về hưu ư? Cậu tính sao?"

Chu Minh uống một hớp rượu, ung dung nói, "Dùng chút âm mưu thôi."

Khương Dược sớm đã đoán ra, anh nói "Nếu không bị ba cậu phát hiện thì chắc đã xong từ lâu rồi. Cậu có nghĩ đến chuyện tự lập nghiệp không? Vừa

hay tôi ở nhà rảnh rỗi, hai chúng ta hùn vốn mở công ty, cậu thấy sao?"

Hàn Đạt không chịu thua nói, "Hai cậu muốn mở công ty? Thêm tôi vào nhé. Nhưng tôi chỉ hùn vốn chứ không quản lý đâu. Có chuyện gì cũng không cần tìm tôi, chỉ cần chuyển tiền lãi theo cổ phần cho tôi là được."

Trong lòng Chu Minh bỗng chốc lóe lên một tia sáng, anh nhìn sang chàng trai đeo mắt kính rất ra dáng nhà trí thức kia. Khương Dược này thật xấu xa, nghe thì cứ tưởng cậu ta tùy ý ra ý kiến, nhưng không biết đã trăn trở trong lòng bao lâu rồi. Chu Minh đang suy nghĩ thì Nhiếp Thanh Anh cuối cùng đã được đám bạn mình thả ra, anh vội vàng kết lại, "Chuyện này chúng ta bàn sau."

Khương Dược khẽ cười, anh biết Chu Minh đã động lòng.

...

Sau khi tụ tập ăn cơm với bạn bè xong, Chu Minh và Nhiếp Thanh Anh đi dọc theo quảng trường Tần Hán Đường trở về nhà. Xem màn biểu diễn trên không đầy long trọng, lại ngâm mình trong gió lạnh một lát, Chu Minh nhìn sang Nhiếp Thanh Anh đang đi cạnh mình, mặt cô vẫn còn đỏ, có lẽ lúc nãy uống hơi nhiều.

Anh len lén nhìn cô, cô từ từ quay lại, gương mặt trắng nõn, đôi mắt to tròn đen lay lay, trong bóng đêm lại càng xinh đẹp động lòng người.

Anh siết chặt tay cô, yết hầu trượt lên trượt xuống, đoạn phim đặc sắc bỗng hiện lên trong đầu anh. Chu Minh thầm mắng bản thân cảm thú, yên lặng dò mắt sang chỗ khác. Nhiếp Thanh Anh ngược lại cứ nhìn anh chăm chú, ánh mắt như rơi vào hư không, nhìn anh mà lại như không nhìn.

Giọng nói dịu dàng của cô cất lên, "Ông xã, vì sao lại không nói cho em biết chuyện thăm mến, chuyện Từ Bạch Dương ăn cắp bài hát của anh? Nếu không nhờ Khương Dược giúp đỡ, anh cứ định không nói thế hả?"

Chu Minh im lặng rồi cười khẽ, "Anh là loại người làm việc tốt không chịu lưu danh à? Anh không phải muốn giấu diếm. Anh chỉ chờ đến khi chúng mình 80 tuổi, chờ khoảnh khắc con cháu đầy đàn, lúc nhớ lại thời vàng son, anh sẽ vờ lơ đãng nhắc đến chuyện này, xem em sẽ cảm động thế nào."

Nhiếp Thanh Anh, "Vì sao lại không nói bây giờ?"

Chu Minh không nói gì, chỉ nắm tay cô bước đi.

Nhiếp Thanh Anh nhẹ giọng nói, "Anh nói ra em sẽ cảm động mà."

Chu Minh lắc lắc đầu.

Anh dừng bước, chậm rãi quay người, đặt tay lên vai cô, cúi đầu đối mặt với cô, anh cất giọng hồ hững, "Anh cần sự cảm động này để làm gì?"

Nhiếp Thanh Anh khẽ giật mình.

Chu Minh nở nụ cười, "Anh Anh, em vẫn không hiểu anh, không biết chồng em là người thế nào. Anh đã sớm không còn là chàng trai 17 tuổi ấy nữa... Em đừng xem anh như chàng thiếu niên năm nào. Anh thích em, thời gian ở nước ngoài, anh rất nhớ em, anh đã cố thử để quên đi em. Thậm chí khi về nước, anh đã cố gắng tự kiềm chế bản thân không được thích em như thế."

"Anh cứ ngỡ mình đã từ bỏ được rồi. Nhưng bữa tiệc hôm ấy, định mệnh đã cho anh gặp lại em. Anh nói thật, đã bao năm rồi, anh đã gặp rất nhiều phụ nữ xinh đẹp, nhưng anh chỉ thấy em là xinh đẹp nhất. Anh cũng đi xem buổi biểu diễn của em... Anh cảm giác được hơi ức đẹp để ấy đã quay trở lại, anh vẫn thích em như thế."

"Đúng, anh muốn theo đuổi em. Nhưng thái độ của anh rất rõ ràng, anh đã là chồng của em rồi, không thể nào có thêm một thân phận mới. Điều anh muốn chính là, em cũng thích anh giống như anh thích em. Nói cho em biết chuyện năm ấy anh đã từng theo đuổi em điên cuồng như thế thì được gì? Nói với em chuyện Từ Bạch Dương ăn cắp bài hát của anh thì được gì? Em sẽ ấy vậy, cảm động, cảm thấy có lỗi với anh, nhưng sẽ không vì thế mà thích anh."

"Anh Anh, cái anh muốn là tình yêu, chứ không phải cảm động."

Nhiếp Thanh Anh giật mình, ngẩng đầu nhìn anh. Người đàn ông trước mặt vô cùng trầm tĩnh, mỗi lần nhìn cô, ánh mắt ấy luôn tràn ngập một tình yêu sâu như biển. Nhưng Chu Minh lúc nào cũng cả lơ phất phơ, mấy câu tâm tình của anh giống như những câu bông đùa. Nhiếp Thanh Anh chỉ cảm thấy miệng lưỡi anh trơn tru, nghịch ngợm, đáng yêu. Nhưng hôm nay, anh lại phá vỡ ấn tượng của mình đối với cô. Hóa ra Chu Minh cũng có vẻ mặt nghiêm túc thế này.

Chu Minh cúi đầu, tỉa trán mình lên trán cô, lặp lại một lần nữa, giọng nói tràn ngập tình cảm lưu luyến, "Anh Anh, cảm động không phải là yêu, yêu, chính là yêu."

Từ trước đến giờ anh không hề muốn cái gọi là cảm động, anh muốn chính là tình yêu của cô.

Chu Minh nhẹ giọng nói với cô, "Vợ ơi, hỏi thật, em thấy anh thế nào? Có thể yêu anh được không? Chúng ta có thể yêu sau cưới được không?"

Người qua đường đi ngang qua nghe thấy thế thì sững sờ, nhìn sang cặp đôi đang tình cảm này: Ngất, lần đầu tiên nị mới nghe cách nói "Yêu sau cưới"

này đó.

Nhiếp Thanh Anh chậm rãi nói, "Em... em cảm thấy mặc dù anh không có ưu điểm gì, nhưng lại rất tốt với em, rất nặng tình, ừm..."

Thời gian cô "ừm" khá lâu.

Chu Minh kinh ngạc, "Em nói gì? Anh không có ưu điểm gì? Mỗi ngày anh đều thể hiện trước mặt em không phải là ưu điểm ư?"

Nhiếp Thanh Anh, "... Anh toàn làm lỗi thôi."

Chu Minh chấn động, "Ngoại trừ nặng tình ra em không tìm được ưu điểm khác của anh hả? Chúng ta ở bên nhau mỗi ngày, em không tìm ra được một cái ưu điểm nào của anh nữa hả? Vợ ơi, anh không tin, em cố gắng nhớ lại đi, nhớ lại đi!"

Tựa như anh không chịu được sự buồn nôn, cứ mỗi lần nghiêm túc thổ lộ xong anh lại bày trò. Nhiếp Thanh Anh đang cảm động muốn rơi nước mắt, lại bị anh chọc đến bật cười.

Bạn học Nhiếp thấy thật mệt mỏi, giận dỗi nói với anh, "Đồ đáng ghét. Mỗi lần em đang cảm động thì anh lại phá game."

Chu Minh nhủ vậy, nhưng anh chưa kịp nói gì, Nhiếp Thanh Anh đã đưa tay nắm lấy tay anh. Cô dịu dàng nhìn anh mà nói, "Sau này anh không cần thăm mền em nữa."

"Chào anh Chu, em tên là Nhiếp Thanh Anh, mặc dù hai chúng ta không quen thân lắm, nhưng em đã là vợ của anh rồi. Cũng đành chịu thôi..." Nói đến đây, mặt Nhiếp Thanh Anh ửng đỏ, hàng mi run rẩy. Hiếm khi cô có dáng vẻ hoạt bát thế này, ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy xấu hổ, "Chúng mình yêu nhau đi."

Chu Minh nhìn dáng vẻ cúi đầu thẹn thùng của cô, trong phút chốc, anh tựa như thấy được khoảnh khắc năm 17 tuổi và năm 25 tuổi như chồng lên nhau. Cô gái nhảy múa như bay trên sân khấu bước xuống đài, rồi cục đã đi về phía anh. Anh đưa tay kéo cô ôm vào lòng, giọng nói khàn khàn, quay mặt sang chỗ khác nhằm che giấu giọt nước mắt nóng hổi, "Được."

- - Có nằm mơ cũng không ngờ tới, vợ anh lại là người tỏ tình trước.

Chương sau:

Chu Minh ôm bả vai vợ mình, "Nào nào nào, để chồng dạy cho em. Thật là, đọc sách làm gì, để chồng em dạy em cách yêu đương, làm thế nào để trở thành phụ nữ!"

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Nhiếp Thanh Anh kể sơ với Lộ Khê chuyện bên này, cao trào hết đợt này đến đợt khác. Không chỉ bại lộ chứng mù mắt, đôi vợ chồng nhỏ còn quyết định tạm thời không ly hôn nữa. Từ chuyện Khương Dược về nước, sau đó vạch trần chuyện xưa thời cấp 3, Từ Bạch Dương ăn cắp bài hát của Chu Minh, Nhiếp Thanh Anh quyết định hẹn hò với Chu Minh, thử một chút xem sao.

Lộ Khê, "... Khương Dược về rồi hả?"

Nhiếp Thanh Anh thấy lạ khi Lộ Khê hỏi thăm Khương Dược, nhưng vẫn trả lời đầy đủ, "Ừ. Nghe ông xã mình nói hình như Khương Dược muốn về nước mở công ty nên chắc có lẽ sau này anh ấy sẽ ở lại thành phố S. Đúng rồi Khê Khê, anh ấy nói hồi cấp 3 có thích mình, cậu có biết chuyện này không?"

Lộ Khê ở bên màn hình bên kia nở nụ cười, "Biết chứ, nhưng hồi đó nhiều người thích cậu lắm, cậu không biết gì hả? Cậu không nhắc thì mình cũng không nhớ nữa. Anh ấy thế nào?"

Nhiếp Thanh Anh kỳ quái nhìn cô, "Không có gì, là bạn thân của ông xã mình, nên nói ít thôi. Nói về ông xã mình đi."

Lộ Khê im lặng nuốt lại những lời muốn nói, "..."

Nhiếp Thanh Anh mang theo tâm trạng áy náy phân tích bản thân mình với bạn thân, "Tuy nói cảm động không phải là tình yêu, nhưng sự cảm động này lại khiến mình cảm thấy có lỗi với ông xã. Lúc trước mình chưa từng nghĩ đến tương lai của mình và Chu Minh sẽ ra sao, bây giờ mình muốn đặt cược một chút, liệu sẽ có tình cảm, có tương lai hay không. Mình muốn yêu thêm một lần nữa."

Lộ Khê thấy vui thay cho cô, trước mặt cô cũng không dám nhắc đến Từ Bạch Dương vì sợ cô buồn. Bây giờ Nhiếp Thanh Anh đã quyết định tập trung vào cuộc tình mới này, Lộ Khê vội vàng khích lệ cô vài câu, sau đó lại lo Nhiếp Thanh Anh sẽ yêu đương mà không quan tâm tới đáng về của chồng mình, cô hỏi, "Cậu định yêu thế nào? Giống như trước..."

Chuyện tình của Nhiếp Thanh Anh và Từ Bạch Dương khá thất bại. Ngoại trừ nguyên nhân Từ Bạch Dương ngoại tình ra thì còn có nguyên nhân nữa chính là Nhiếp Thanh Anh chỉ sống trong thế giới của bản thân, không quan tâm đến bạn trai. Nhiều lần Từ Bạch Dương phản nản với Lộ Khê, rõ ràng Nhiếp Thanh Anh là bạn gái mình nhưng anh ta cảm thấy Nhiếp Thanh Anh không biết cách yêu. Sau này, mỗi lần nói chuyện, Lộ Khê luôn cẩn thận chỉ ra cho Nhiếp Thanh Anh thấy những nguyên nhân này và cô cũng tiếp nhận.

Nhiếp Thanh Anh đã sớm kiểm điểm bản thân, cô tính sẵn hết rồi, đôi môi mấp máy, "Lần này sẽ không thất bại đâu, vì mình đã mua sách rồi."

Miệng Lộ Khê không khép lại được, "Hả?"

Nhiếp Thanh Anh lấy hóa đơn mua sách ra cho bạn mình xem...

, "" .

, , <Đàn Ông Đến Từ Sao Hòa, Đàn Bà Đến Từ Sao Kim>.

, , , .

Lộ Khê, "..."

Nhiếp Thanh Anh. "..."

Lộ Khê, "..."

Nhiếp Thanh Anh, "?"

Lộ Khê lấy tay che tim mình, cười gượng, "Cô Vợ Nhà Giàu Bị Ruồng Bỏ? Cô Vợ Chạy Trốn Của Tổng Giám Đốc? Anh Anh, tin mình đi, hàng sách cuối cùng không có tác dụng với cậu đâu."

Nhiếp Thanh Anh nói, "Không biết nữa, mình chưa xem, mấy cái này là đồng nghiệp mình đề cử đó. Dù gì cũng mua rồi nên cứ đọc đã."

Lộ Khê chăm chú nhìn cô một lát, chân thành nói, "Cô gái bảo bối à, chúc chồng cậu may mắn nhé."

...

Sau khi tan làm, Chu Minh hẹn một vị cổ đông công ty dùng cơm, biết được ba anh vì chuyện của công ty mà than vãn với mấy ông bạn già này nhiều lần. Vị cổ đông này thờ ơ, "Không phải là do ba cậu không tốt. Nhưng mà ba cậu già rồi, người ngoài nhìn vào thì cứ tưởng tập đoàn Chu thị như mặt trời ban trưa, nhưng nội bộ đều biết lợi nhuận của công ty ngày càng thấp, năm nay lại trượt dốc không phanh. Cha cậu quá chuyên quyền độc đoán, già mà cố chấp, không thềm nghe ý của của bọn tôi. Chúng tôi dù gì cũng là cổ đông của công ty, đương nhiên muốn đổi một CEO có chí hướng, có thể đưa tập đoàn lên một tầm cao mới."

Nói xong, ánh mắt ông ta sáng rực, nhìn Chu Minh đầy ám chỉ.

Chu Minh lại không đáp lại ông ta, chỉ nhẹ nhàng cười, "Hóa ra mọi người đều nghĩ thế, vậy thì tốt, tôi còn tưởng rằng mấy chú muốn ra ngoài phát triển chứ. Tập đoàn Chu thị có thể không có Chu Kiên Quốc, nhưng không thể thiếu mấy chú."

Đối phương cười khỏ, "Thằng nhóc này đúng là... Ý chú là..."

Chu Minh cắt ngang lời ông, "Tôi định từ chức."

Đối phương, "...!"

Chu Minh, "Định ra ngoài làm ăn với bạn thân, lúc trước khi đi du học tôi từng mở công ty, nhưng chỉ chơi cho vui thôi, không có thành tựu gì. Nhưng làm việc lâu rồi, tôi muốn trải nghiệm một chút, muốn mời bác làm cố vấn cho bọn tôi."

Đối phương nhìn Chu Minh cả buổi, thấy anh đứng là không có hứng với vị trí CEO của tập đoàn, ít ra là tạm thời không có ý muốn đoạt quyền ba mình. Đối phương thờ dãi một hơi, hỏi, "À, cậu muốn định hướng thế nào?"

Chu Minh, "Ngành giải trí. Kiếm lợi nhiều nhất. Mà tôi cũng có chút tài nguyên có thể dùng..."

Nâng ly chúc mừng, trò chuyện say sưa. Chu Minh nửa thật nửa giả cùng với vị cổ đông ấy thăm dò ranh giới cuối cùng của nhau, mang một bụng tính toán quay về nhà. Sau khi mở cửa, anh lướt tầm mắt sang phòng tập múa. Bởi vì mỗi khi Nhiếp Thanh Anh ở nhà cô đều ở trong phòng tập múa. Nhưng hôm nay lại rất kỳ lạ, phòng tập múa không thấy sáng đèn. Chu Minh có hơi kinh ngạc, anh đi tìm khắp nhà. Lúc anh đẩy cửa thư phòng ra thì thấy một chồng sách đang đặt trên cái bàn chuyên dụng chỉ thuộc về một mình anh, còn bạn Nhiếp thì đang vùi đầu đọc sách, còn nghiêm túc ghi chú lại.

Chu Minh dựa vào cửa, chăm chú nhìn cô. Anh nhìn không được cảm điện thoại lên chụp cho cô một tấm, sau đó đăng lên weibo khoe khoang mọi người.

Ánh đèn flash làm cô gái giật mình, Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu lên nhìn anh, "Em thấy bàn đọc sách ở đây trông nên sử dụng. Sao anh nhìn em như thế? Em không thể dùng thư phòng của anh hả?"

Chu Minh, "Không, không, không, chỉ là lúc trước thấy em múa mà chưa bao giờ diện kiến đáng về đọc sách của nữ thần. Thần kỳ quá!"

Dưới ánh đèn, gương mặt Nhiếp Thanh Anh trắng như sứ, mềm mại lại dịu dàng. cô đáp, "Anh nói cứ như em bị mù chữ ấy, làm như xưa giờ không bao giờ đọc sách vậy... Anh cười gì? Có phải lại đăng lên mạng khoe bạn bè rồi không?" Cô đưa tay che mặt, "Anh đừng chụp lên em nữa! Bọn họ đang chửi anh đấy biết không hả!"

Chu Minh cười ha ha, anh đã đăng lên tường nhà, thành công thu hoạch một rổ phần nộ, mắng chửi của bạn bè. Sau khi cắt điện thoại vào, anh bước đến kéo tay Nhiếp Thanh Anh, cúi người hôn lên trán cô một cái rồi cười tủm tỉm nói, "Bọn họ ghen tỵ vì em xinh đẹp đó, kệ đi. Để anh xem em đang đọc sách gì? Vũ công bọn em thật là cao cấp, bây giờ còn yêu cầu phải đọc sách hả? Có phải thi gì không? À, lễ bế mạc của bọn em sắp bắt đầu rồi, có phải em đang chuẩn bị không?"

Nhiếp Thanh Anh kiên nhẫn giải thích, "Bọn em không có thi. Dân không chuyên muốn làm vũ công mới thi để lấy giấy chứng nhận. Nội bộ thi không cần. Cuộc thi đó quá đơn giản so với chúng em."

Chu Minh không nói gì, vì anh đang chấn động khi thấy Nhiếp Thanh Anh đang đọc -- .

Chu tam thiếu: "..."

Anh im lặng, lật vài bìa sách đang đặt trên bàn. Cho dù là người không sợ trời không sợ đất như Chu thiếu cũng phải khó thở khi nhìn thấy đồng sách này, gì mà <, cái gì mà <Đàn Ông Đến Từ Sao Hỏa, Đàn Bà Đến Từ Sao Kim>, là sách quý gì... Cái đồng lộn xộn này là sao?

Trong thư phòng anh thế mà lại xuất hiện mấy loại sách này.

Nhiếp Thanh Anh nói, "Em muốn làm một người vợ tốt."

Chu Minh nhìn cô cả buổi, thấy mình không nên đã kích thích thần tích cực của vợ, anh vỗ tay "bốp bốp", "Tốt lắm! Vợ ơi ráng học cho giỏi, học xong rồi nhớ áp dụng lên người chồng em nhé!"

Anh khoa trương như thế khiến Nhiếp Thanh Anh bật cười. Sau đó, cô đuổi anh ra ngoài để tập trung đọc sách.

Chu Minh ra ngoài dạo một vòng quanh nhà, cảm thấy hơi cô đơn. Hồi cấp 3 anh có hơi lêu lổng, nhưng khi ra nước ngoài anh đã tập thói quen với chế độ làm việc và nghỉ ngơi hợp lý, anh chưa bao giờ mang công việc về nhà làm. Anh thả lỏng ca ở công ty, khi tan làm cùng bạn bè đi đến quán bar ngồi chơi chứ không để trộn lẫn việc công và tư. Cho nên sau khi về nhà, Chu Minh chỉ muốn chơi với vợ, dỗ vợ vui vẻ. Nhưng bây giờ vợ anh lại muốn chăm chỉ đọc sách, anh lại chẳng có chuyện gì làm

Chu tam thiếu đứng trong phòng khách một hồi thì đi vào bếp xắt một đĩa trái cây mang vào thư phòng cho Nhiếp Thanh Anh giải khát. Sau đó, Chu Minh tùy tiện cầm một cuốn sách lên, cứ lẩn quanh lẩn quẩn bên người Nhiếp Thanh Anh. Một lát sau.

"Vợ ơi, em khát không? Anh đi rót nước cho em nhé? Em muốn uống gì nè?"

"Đói bụng không em? Vợ chồng mình làm đồ nướng ăn nha?"

"Hình như tối nay TV có chương trình giải trí, tụi mình cùng xem nhé?"

Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu, im lặng nhìn anh, ý tứ trong mắt vô cùng rõ ràng.

Chu Minh nín thở, cầm quyển sách bước ra phòng khách. Một lát sau, Nhiếp Thanh Anh nghe thấy tiếng TV phát ra, cô nhẹ nhàng thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng Chu Minh không quấy rầy cô nữa. Nhưng cô chỉ mới đọc được 5 phút, điện thoại để trên bàn vang lên. Nhiếp Thanh Anh cầm điện thoại lên xem thì giật mình, vì cô nhận được tin nhắn wechat từ ông chồng đang ngồi xem TV ngoài phòng khách.

"Lúc trước em cũng thế này với tiền nhiệm của mình hả?"

Tiền nhiệm của cô chính là Từ Bạch Dương.

Nhiếp Thanh Anh dừng lại một chút, cô nghiêng đầu nhìn ánh đèn le lói từ ngoài cửa truyền vào. Cô suy nghĩ một chút, tuy không hiểu gì nhưng vẫn nhấn tin trả lời, "Là sao?"

Chu Minh, "Không quan tâm đến chồng, không chủ động nhắn tin cho chồng, không làm nũng với chồng em. Không nói lời nào, không giận dỗi, không chửi vãn. Không quan tâm chồng em đang làm gì, đi đâu, gặp ai, có còn yêu em hay không. Em mặc em, anh mặc anh. Em không có hứng thú với thể giới của anh, không muốn xem, còn khinh bỉ."

Sau khi Chu Minh nhận tin xong thì tắt máy. Mặt hầm hầm tiếp tục xem TV. Anh không đành lòng nổi giận với cô. Bình thường anh cũng rất thương thức khí chất khoan thai của vợ mình, nhưng mà...anh cưới vợ rồi mà sao cứ như chưa cưới thế này?

Chu Minh đảo mắt nhìn phòng khách trống trọi, chưa nhận ra căn phòng trước khi kết hôn như thế nào. Anh bỗng phát hiện ra một sự thật kinh dị, căn nhà này không hề có bất cứ dấu vết nào của Nhiếp Thanh Anh. Cô chưa bao giờ đụng vào đồ anh, không đụng đồ cá nhân của anh, máy tính anh mở sẵn cô cũng không thèm ngó, vật dụng hằng ngày trong phòng tắm cũng vậy, cô dùng của cô, anh dùng của anh, hai người bọn họ phân chia rõ rệt. Cô ở phòng ngủ riêng của mình, đóng cửa lại là thế giới của cô, còn anh lại không thể đi vào.

Chu Minh không khỏi hoài nghi, đây là mình cho khách thuê phòng miễn phí hả? Hay là khách ở trọ có lối sống nề nếp không để cho chủ nhà than phiền?

Không được, không thể để như thế được!

Âm lượng TV rất lớn, nhưng Chu Minh không nghe lọt câu nào. Anh đứng bật dậy, định vào thư phòng nói chuyện cho rõ ràng với Nhiếp Thanh Anh. Nhưng khi anh vừa đứng dậy thì thấy cô đang đứng trên cầu thang. Anh đứng yên một chỗ, nhìn cô bước xuống cầu thang rồi đi đến trước mặt anh.

Lúc đối mặt với nữ thần, khí thế hùng hổ ban nãy bỗng biến mất tăm, thậm chí mình phải dịu dàng dỗ dành cô, thế là hạ giọng nói, "... Anh Anh đọc sách xong rồi hả em? Đói bụng chưa? Em muốn ăn gì chồng em làm cho nè!"

Đôi mắt đen lay lay chăm chú nhìn anh, cô nhẹ nhàng nói "Em xin lỗi."

Chu Minh híп mắt đầy cảnh giác, "... Xin lỗi làm gì? Có chết anh cũng không ly hôn đâu!"

Nhiếp Thanh Anh đang xấu hổ mà bị anh chọc cho bật cười, khóe môi khẽ cong lên. Cô cố gắng không để anh ảnh hưởng, nói rõ suy nghĩ của mình, "Em không phải không có hứng thú với thế giới của anh, không phải em không muốn xem, em cũng không hề khinh bỉ em. Chỉ là em... ở phương diện này không tốt lắm, em không biết phải làm sao cả."

"Cho nên em mới đọc sách để tham khảo, nhưng không ngờ cách này cũng không đúng."

Chu Minh nhìn cô cả buổi, cố gắng áp chế cơn ghen hờn cô, "Lúc trước em ở cùng Từ Bạch Dương cũng không hề hỏi chuyện của cậu ta?"

Nhiếp Thanh Anh, "Ừm, không có hỏi."

"Cậu ta không nhắn tin trả lời em cũng không thèm cãi nhau với cậu ta?"

Nhiếp Thanh Anh lắc đầu.

"Lúc ở chung một phòng, hai người ai làm việc nấy không quấy rầy nhau?"

Nhiếp Thanh Anh không phải đồ ngốc, cô nghiêng đầu nhìn anh, nhẹ giọng hỏi, "Anh muốn em quấy rầy anh hả?"

Chu Minh, "Đương nhiên rồi!"

Nhiếp Thanh Anh, "Xem ra em quả thật không biết cách yêu đương."

Chu Minh nở nụ cười quỷ dị, nụ cười khiến cô khó hiểu.

Trong lòng anh bây giờ rất vui, mặc dù không nói ra nhưng anh rất để bụng chuyện cũ giữa Nhiếp Thanh Anh và Từ Bạch Dương. Bây giờ biết nữ thần lạnh lùng, đối xử với Từ Bạch Dương cũng chỉ như thế... Chu Minh ôm bà vai vợ mình, "Nào nào nào, để chồng dạy cho em. Thật là, đọc sách làm gì, để chồng em dạy em cách yêu đương, làm thế nào để trở thành phụ nữ!"

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc, "Anh dạy em làm thế nào để trở thành phụ nữ?"

Chu Minh suy nghĩ một chút, búng tay một cái "tách", "Đúng vậy!"

Nhiếp Thanh Anh chấn động, "Anh dạy em làm thế nào để trở thành phụ nữ???"

Chu Minh, "Không có chuyện gì cũng làm nũng, mắng yêu chồng "Đáng ghét." Lúc ăn trái cây thì bắt chồng cắt cho em ăn, tay chồng em để không để làm gì? Xem TV cũng kêu chồng xem cùng, rồi thảo luận kịch bản phim với anh. Theo đuổi ngôi sao... À, dù sao vợ anh cũng không nhớ mặt người, cái này bỏ qua. Bình thường rảnh rồi phải nhắn tin cho chồng, không được bàn công việc, lấy điện thoại ra, nhắn cho chồng em mấy cái nhắn dán. Còn nữa, em xinh đẹp thế này, sao lại không biết cách liếc mắt đưa tình là sao? Nào, lại đây học theo anh nè..."

Chu tam thiếu khí thế bừng bừng, ôm lấy vai Nhiếp Thanh Anh đang chóng mặt vào lòng mình. Anh ôm cô cùng xem TV, vui vẻ trò chuyện với cô. Chu Minh nói đến độ Nhiếp Thanh Anh xây xẩm mặt mày, sau đó lên lầu tìm sách của mình. Chu Minh ôm cô cùng đọc sách, vừa "chặc chặc" phát biểu, vừa nhân cơ hội huênh hoang. "Em nhìn xem, trong sách nói dạng đàn ông này là "gia trưởng"*. Nhưng chồng em không giống nhé! Anh đây rất rất ủng hộ sự nghiệp của em! Còn không mau ban thưởng cho chồng em đi! Lúc này anh dạy cái gì em quên rồi hả?"

*直男癌: những người đàn ông theo chủ nghĩa gia trưởng, bảo thủ, áp đặt suy nghĩ của mình lên mọi người xung quanh.

"À à à." Bạn học Nhiếp luống cuống tay chân viết lại mấy lời vàng ngọc của chồng mình, sau đó dưới sự thúc giục của Chu Minh, tranh thủ hôn lên môi anh một cái.

Chu Minh mỉm cười ôm vợ: Ha ha ha, chơi vui quá, Anh Anh thật dễ dãi!

Nhiếp Thanh Anh không thể không thừa nhận: Ông xã đúng là có tư cách dạy mình làm thế nào để trở thành phụ nữ.

Sau này phải học hỏi Chu Minh thật tốt. Chu tam thiếu mở tài khoản ở trên mạng bao năm nay mà vẫn không bị lộ vai đúng là có nguyên nhân cả. Chu tiểu tiên nữ, groom quý không cùn, danh bất hư truyền, uy chấn giang hồ.

Có bạn nào đăng ký khóa học "Làm thế nào để trở thành phụ nữ" của thầy Chu không? =)))

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tình cảm "hoa nhựa"; đúng là danh bất hư truyền

Quy luật làm việc và nghỉ ngơi mỗi ngày của Chu Minh chính là: bảy giờ rưỡi thức dậy, đánh răng rửa mặt xong xuôi sẽ bắt đầu làm bữa sáng, sau đó dọn dẹp rồi đi làm.

Ngày hôm nay cũng thế. Nhưng lúc anh đi xuống lầu làm cơm thì bỗng ngửi thấy mùi thơm từ phòng bếp bay ra. Anh chậm chậm bước vào, Chu Minh nhìn thấy bóng lưng xinh đẹp đang bận rộn trong phòng bếp, hóa ra là cô vợ xinh đẹp của mình. Mỗi ngày anh đều thầm khen ngợi sự xinh đẹp của Nhiếp Thanh Anh. Không chỉ gương mặt, thời gian tập múa khá lâu đã tặng cho cô dáng vẻ đoan trang, lưng thẳng eo thon, đứng ở góc độ nào cũng cảm thấy như đã qua một tầng lọc kính.

Chu Minh ung dung lấy điện thoại ra chụp cho vợ mình một tấm, sau đó đăng lên tường nhà, "Sáng sớm vừa thức dậy đã được thưởng thức bữa sáng tình yêu do chính tay vợ mình làm. Cười vợ như thế, chồng còn mong gì hơn. [ôm tim]."

Anh đặt điện thoại xuống, chạy vào phòng bếp cầm lấy tay cô. Nhiếp Thanh Anh bị anh làm cho hết hồn, còn anh thì đau lòng nói, "Để anh, để anh! Anh đã nói rồi mà, bàn tay xinh đẹp này là để làm nghệ thuật, tuyệt đối không được để khói lửa nhân gian làm bẩn nó được."

Nhiếp Thanh Anh lắc lắc đầu, "Không được. Tối qua em đọc sách thấy mấy cô vợ hiền đều làm bữa sáng. Em cũng muốn thử mà."

Cô cúi xuống, đôi mắt to tròn nhìn tròng chiên trong chảo. Chu Minh đứng cạnh đẩy cô mấy lần mà cô vẫn không chịu rời đi. Nhiếp Thanh Anh còn giục anh đi đánh răng rửa mặt, chờ anh sửa soạn xong thì bữa sáng của cô cũng hoàn thành. Thế là, Chu Minh đi đánh răng trong tâm trạng lảng lảng, trái tim ngập tràn hạnh phúc.

Thật ra thì anh chỉ tự làm bữa sáng mà thôi, bình thường bữa trưa bữa tối đều có đi giúp việc đến nấu. Lâu lâu có dịp thì đôi vợ chồng nhỏ tự mình làm thêm thức ăn. Rất ít khi Chu Minh tự mình nấu cơm, Nhiếp Thanh Anh lại càng hiếm hơn. Hôm nay, Nhiếp Thanh Anh thay đổi cứ nặng nề đòi tự mình làm, chuyện này khiến Chu Minh cảm nhận được cô đang quyết tâm trong cuộc hôn nhân này.

Nhanh chóng đánh răng rửa mặt, Chu Minh đứng tựa vào cửa phòng bếp, mỉm cười nhìn cô vợ đang bận rộn của mình.

Ánh mắt sáng rực, chăm chú của anh làm Nhiếp Thanh Anh mất tự nhiên, mấy lần làm sai trình tự, "Anh ra ngoài chờ chút đi, anh cứ ở đây làm em căng thẳng."

Chu Minh nhất quyết không đi.

Không những không đi, anh còn đi vào ôm lấy cô từ phía sau, cười nói, "Vợ chồng với nhau cả, em căng thẳng làm gì? Quen là tốt thôi."

Hơi thở của anh cứ phả vào cổ cô, không khí sớm mai mang theo làn gió mát lạnh khiến cô nổi cả da gà. Chỉ cần nhìn là có thể thấy, cả cổ và tai cô đều đỏ ửng, cả người cô cứng đờ, sau lại thả lỏng, thúc cùi chỏ đẩy Chu Minh ra, "Đừng quấy nữa."

"Anh có quấy đâu." Chu Minh nghiêm túc nói, "Nếu muốn học thật giỏi thì em phải đọc sách chăm chỉ vào, vợ à. Trong sách viết sao hả? Mỗi một buổi sáng đều phải có một nụ hôn chào buổi sáng, sau đó nói một câu "Chồng ơi, em yêu anh." Đó là cách để duy trì tình cảm vợ chồng đó. Em xem em đã làm được chưa? Không có nụ hôn chào buổi sáng, lại càng không nói "Chồng ơi em yêu anh." Em bỏ gốc lấy ngọn, chạy vào phòng bếp làm cơm là sao?"

Chu Minh đau lòng không thôi, "Nấu cơm là chuyện em cần quan tâm hả?"

Nhiếp Thanh Anh, "..."

-- Sụp đổ -- Mới sáng sớm mà Chu thiếu lại lên con rồi. Ngày nào cũng thế, bộ anh không định để người ta nghỉ ngơi một bữa hả?

Anh quần lấy cô không buông, mặt Nhiếp Thanh Anh đỏ rực như ánh chiều tà, dịu dàng nói, "Cái đó chắc không cần đâu ha? Em thấy nó già quá, làm gì có vợ chồng nào làm như thế mỗi ngày."

Chu Minh phản bác ngay lập tức, "Em chưa thấy thì không có nghĩa là không có nha. Anh Anh, con gái phải biết nhiều. Biết nhiều sẽ không bị mấy thằng đàn ông hư bắt cóc."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Cô nhỏ giọng nói, "Em thấy anh mới đúng là đàn ông hư đấy."

Đến đây để lừa bịp cô.

Chu Minh dừng một chút, quyết định giả vờ như không nghe cô nói. Anh tiếp tục đi theo con đường của mình, "Chồng em đây là một người có lễ nghi, làm cái gì cũng phải có nghi thức. Nào, vợ làm một nụ hôn chào buổi sáng nào."

Giống như thần lễ nghi vậy.

Nhiếp Thanh Anh bó tay với anh, vì anh ôm cô từ phía sau nên cô không động đậy được, muốn nấu một bữa cơm thôi mà cũng cực khổ với anh nữa. Thái độ Chu Minh quá kiên quyết, Nhiếp Thanh Anh do dự một hồi, sau đó cô nghiêng đầu, chạm lên môi anh một cái. Đôi mắt Chu Minh như ngậm ý cười, ánh mắt của cô như muốn vờ vì sao đang lấp lánh. Cô đúng là một cô gái thật thà. Anh sợ cô xấu hổ nên không yêu cầu gì thêm, ngược lại cô thành thật nhỏ giọng nói một câu, "Chồng ơi, em yêu anh."

Vừa nói xong, bạn học Nhiếp vội quay mặt sang chỗ khác, không giấu được vành tai đỏ ửng kia.

Lòng Chu Minh mềm nhũn: Sao cô lại đáng yêu thế này? Trông cô lạnh lùng, không để ý đến mọi người xung quanh, có ai mà ngờ cô lại dịu dàng như thế, ngay cả anh cố tình gây sự mà cô vẫn chiều theo.

Chu Minh thầm mừng mình thích khi để vợ một trận, sau đó anh buông tay ra không giỡn nữa, để lại không gian cho cô tập trung làm cơm.

Ăn xong bữa sáng, hai vợ chồng nhỏ chuẩn bị đi làm. Lúc Chu Minh dọn dẹp chén đĩa, Nhiếp Thanh Anh quay về phòng thay quần áo. Khi cô kéo ngăn kéo tủ ra thì thấy bên trong có một hộp hình vuông. Đó chính là sợi dây chuyền kiểu nữ mà đợt trước cô mua một cặp để tặng cho Chu Minh. Nhiếp Thanh Anh ngồi trên giường nhìn sợi dây chuyền cả buổi. Sau khi do dự một lúc, cô im lặng đeo nó lên.

Cô đã quyết tâm yêu thương Chu Minh thật tốt.

Nữ thần xưa nay chưa bao giờ làm chuyện khiến người khác chú ý quyết định đeo nó vì cô nghĩ sẽ chẳng có ai nhìn thấy.

Đáng tiếc, cô đã đánh giá thấp khả năng quan sát của chồng mình. Một ngày 24 tiếng, Chu Minh để ý đến cô ít nhất là 20 tiếng. Nhiếp Thanh Anh xuống lầu, Chu Minh đứng ở huyền quan nhìn thấy sợi dây chuyền trên cái cổ trắng ngần của cô thì hai mắt bừng sáng. Anh chờ ngày hôm nay đã lâu lắm rồi. Lúc nhìn thấy nó, sợi dây trên cổ anh bỗng dưng nóng rực như muốn bỏng cả da.

Anh nhìn Nhiếp Thanh Anh, nở nụ cười sâu xa.

Nhiếp Thanh Anh quay đầu sang chỗ khác, vờ như không nhìn thấy nụ cười đầy ám chỉ của anh.

Đôi mắt Chu Minh chứa ý cười, anh cười mặc áo vest, cười khi đổi giày, cười cười cầm cặp táp lên. Sau đó, Nhiếp Thanh Anh bỗng nhiên hét to, "Ông xã! Anh có sao không??"

Bởi vì Chu Minh cứ mãi lo nhìn cô cho nên vừa quay đi liền đâm đầu vào tường một cái "rầm". Khung cửa quá chắc, Chu Minh đâm vào mà nỗ đom đóm mắt kêu lên một tiếng. Nhìn ánh mắt lo lắng lại đầy phức tạp, khóe môi anh run lên.

Sặc, ló đến tai bay vạ gió.

...

Ông xã làm lỗi quá.

Chuẩn bị đi làm đầu lại bị đụng sừng lên một cục. Hôm qua Nhiếp Thanh Anh vừa học được cách phải quan tâm đến ông xã thế là trong lúc làm việc bỗng nhớ đến phải quan tâm nhắc nhở anh trưa nay nhớ thoa thuốc. Nhưng cũng chỉ nhắc có một lần, sau đó vì quá bận rộn mà cô đã quên mất.

Hôm nay cô có rất nhiều chuyện phải làm.

Tiết mục mở màn của lễ bế mạc liên hoan phim đã mời đoàn múa của tỉnh biểu diễn. Tiết mục đầu tiên là bài múa nhóm, và bài múa đón. Một bài là

Nhiếp Thanh Anh múa chính, một bài là Nhiếp Thanh Anh múa đơn. Vì vũ công nổi tiếng Tôn Đình Hồng tham gia lễ bế mạc liên hoan phim nên Nhiếp Thanh Anh càng tập trung chuẩn bị.

Trong phòng trang điểm ở hậu trường, giáo viên hướng dẫn vội vàng chạy đến nói với bọn họ, "Mọi người cố gắng làm cho tốt nhé, có tin tức vừa thông báo xuống, lãnh đạo ở trung ương bỗng nhiên muốn sang đây xem thử, có cả chủ tịch tập đoàn Chu thị nữa. Chúng ta không thể mắc lỗi đấy."

"Quao!" Mọi người trong phòng bỗng phần chấn hấn lên.

Ban đầu được nhìn thấy cô Tôn Đình Hồng, được chụp ảnh, được xin chữ ký của các ngôi sao điện ảnh bọn họ đã vui lắm rồi. Bây giờ lãnh đạo phía trên còn muốn sang đây, có thể xuất hiện trước mặt bọn họ, thật vinh hạnh biết bao nhiêu.

Mấy cô gái trong phòng hậu trường vui vẻ, ai cũng cảm thấy có động lực. Sau đó giáo viên hướng dẫn đến chỗ Nhiếp Thanh Anh nhắc nhở cô, "Tiểu Nhiếp, em là người múa chính, tuyệt đối không được mắc lỗi. Cố gắng múa, biểu hiện cho thật tốt. Ba em mà vui vẻ thì sẽ quyền góp vũ đoàn. Nếu mấy lãnh đạo khác thích, nói không chừng sẽ đầu tư cho viện của chúng ta. Nếu mà được như thế thì điều kiện vật chất của vũ đoàn chúng ta sẽ được cải thiện tốt hơn."

Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu, khó hiểu nhìn cô, "Ba em?"

Giáo viên hướng dẫn đang đặc ý vì vũ đoàn đã để Nhiếp Thanh Anh lên múa chính, âm kém dương sai, vừa hay có thể xuất hiện trước mặt Chu đại gia, để ông ấy cảm thấy vũ đoàn xem trọng con dâu của mình. Có ai ngờ Nhiếp Thanh Anh lại ngờ ngác không biết gì. Giáo viên hướng dẫn đành phải nhắc nhở, "Chủ tịch tập đoàn Chu thị, đại gia của tỉnh ta - Chu Kiến Quốc. Ông ấy không phải là ba của chồng em, ba chồng em hả?"

Nhiếp Thanh Anh giật mình đáp lại, "A, đúng vậy."

Cô khá chậm lụt trong quan hệ xã giao. Nếu không có ai nhắc cô sẽ không nhớ được. Giáo viên hướng dẫn nói thế, bạn học Nhiếp cũng bắt đầu căng thẳng -- Đây là lần đầu tiên cô gặp mặt ba chồng.

Thật muốn xin sự trợ giúp từ ông xã...

Nhiếp Thanh Anh cố gắng kiềm chế để không gọi điện nhờ chồng giúp. Từ trước đến giờ cô vẫn không quen làm phiền người khác. Trước khi lên sân khấu, chả hiểu sao tim lại đập nhanh thế này. Cô tập múa đã nhiều năm, ngoại trừ lần lên sân khấu đầu tiên thì đây là lần thứ hai tim cô đập nhanh đến vậy --

Cô sắp gặp ba chồng rồi. Lúc trước cô chỉ thấy ông qua tin tức. Ba Chu Minh sẽ thích cô chứ? Nếu biết cô và Chu Minh cưới chui, ông ấy tức giận thì phải làm sao?

...

Chu đại gia hoàn toàn không hề biết vũ đoàn đã chuẩn bị tí mĩ như thế. Lễ bế mạc liên hoan phim này, ông chỉ đi cùng với vài vị lãnh đạo. Nghiệp vụ của tập đoàn có liên quan khá lớn, phía trên đã để mất từ lâu rồi, bây giờ còn lộ ra mấy chuyện tham ô, sa đọa. Chu đại gia vừa phải gấp rút thu gọn nghiệp vụ, đốc thúc nhân viên làm việc, vừa phải biểu hiện tốt trước mặt lãnh đạo, bày tỏ tấm lòng của mình.

Đến dự lễ bế mạc liên hoan phim chỉ là một phần của hành trình.

Ông Chu và vài vị lãnh đạo ngồi dưới hàng ghế VIP xem biểu diễn. Thành phố A là cố đô của mười ba triều đại*, nền văn minh thời nhà Đường vẫn còn lưu lại hơi thở, mỗi lần có tiết mục đều liên quan đến đề tài Thịnh Đường. Lúc tiết mục lên sân khấu, khung cảnh tráng lệ vừa xuất hiện, lãnh đạo ngồi xem điệu múa mừng cảnh thái bình thì gật đầu liên tục.

*Đây chắc là thành phố Tây An, thuộc tỉnh Thiểm Tây – Trung Quốc. Tây An là một trong 4 kinh đô của lịch sử Trung Hoa, kinh đô của mười ba triều đại bao gồm Chu, Tần, Hán, Đường.

Chu đại gia vừa xem múa vừa bắt chuyện với vị lãnh đạo kế bên, "Cô bé múa chính này khá đấy."

Lãnh đạo gật đầu, "Ừm, múa rất đẹp."

Đoàn trưởng ngồi bên cạnh cười càng thêm tươi, nghĩ rằng Chu đại gia đang nể tình con dâu nhà mình.

Người thực hiện bài múa đơn vẫn là cô bé múa chính của , hai phong cách hoàn toàn tương phản nhau. là múa nhóm, thể hiện sự uy nghiêm của Đại Đường thái bình thịnh thế, người xem đều cảm thấy hoa mắt. Còn lại là khung cảnh khi kết thúc công việc, cô đơn, tĩnh mịch lại yên lòng đến lạ lùng.

Vũ công chuyên nghiệp - Tôn Đình Hồng thấy thế thì gật đầu khen ngợi, "Khá lắm."

Lãnh đạo và Chu đại gia lại khen thêm vài câu.

Lễ bế mạc kết thúc một cách viên mãn. Lúc mọi người đang định rời khỏi thì gặp chút chuyện. Mấy lãnh đạo chú ý đến cô gái múa chính cho nên dạo diễn đã dẫn cô đến gặp bọn họ. Nhiếp Thanh Anh thay đồ diễn ra rồi mới đến. Cô mặc một cái áo khoác dài làm tôn lên làn da trắng trẻo cùng với cái eo thon gầy. Cô gái xinh đẹp đã tẩy đi lớp hóa trang lại càng lung linh tỏa sáng. Thấy ánh mắt hài lòng của mấy vị lãnh đạo, bên phía vũ đoàn cũng vui không kém -- Tiểu Nhiếp chính là chiêu bài của vũ đoàn bọn họ.

Nhiếp Thanh Anh lạnh lùng chào lãnh đạo. Đến khi được giới thiệu với Chu đại gia, nhìn ông đang mỉm cười lịch sự, cô chần chờ một chút. Sau khi chào xong, cô nhỏ giọng kêu một tiếng, "Ba."

Trưởng đoàn không nói gì, dù cảm thấy EQ cô gái này hơi thấp, sao lại gọi ba vào lúc này. Nhưng gọi thì cứ gọi vì đây đâu phải là bí mật gì.

Mấy vị lãnh đạo lại bất ngờ, ánh mắt nghi ngờ nhìn Chu đại gia.

Cả người ông Chu run lên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Bên trên xuống đây kiểm tra thì chắc chắn họ đã nắm rõ mọi chuyện về ông rồi. Nhìn cô gái trẻ lại xinh đẹp gọi ông là Ba, ông Chu cau mày, nghiêm khắc nhìn Nhiếp Thanh Anh, "Cô gái à, đừng có ra ngoài nhận thân lung tung như vậy. Tôi không có con gái, lại càng nói không với mối quan hệ lộn xộn trong giới giải trí. Tôi tuyệt đối không bao giờ đi theo phong trào nhận con gái nuôi như người ta."

Chu đại gia thể hiện lòng quyết tâm với lãnh đạo, "Tôi không có "con gái nuôi". Chuyện này chúng ta phải điều tra thật mạnh tay vào."

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc, "..."

Mấy lãnh đạo của đoàn nghệ thuật muốn ngắt, "..."

Ngay cả con dâu mình mà cũng không nhận ra. Tình cảm "hoa nhựt" của Chu đại gia và Chu tam thiếu đúng là danh bất hư truyền mà.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Giám đốc bá đạo ở sát vách

Tin tức bên lề lúc trẻ của Chu đại gia lại trở nên nóng hổi. mấy vị lãnh đạo bắt đầu suy nghĩ, ánh mắt nhìn Chu Kiến Quốc hết sức phức tạp, khó mà nói thành lời. Chu Kiến Quốc cố gắng vắt hết óc ra mà suy nghĩ xem có phải đối thủ cạnh tranh đang muốn đập đổ tập đoàn Chu thị nên cố ý hãm hại mình hay không.

Trong đầu ông tính toán kế hoạch, nhưng ngoài mặt lại rất bình tĩnh, "Cô gái, cô tên gì? Ai bảo cô chạy đến đây gọi tôi là "ba"? Đoàn trưởng, đây là người trong vũ đoàn các anh hả? Sao lại không biết điều như vậy?"

Đoàn trưởng không biết phải nói sao cho phải.

Nhiếp Thanh Anh không lướt web, cũng không đọc mấy tin giải trí, cho nên mãi đến một lúc sau cô mới biết Chu đại gia đã hiểu lầm từ "ba" mà cô đã gọi ông. Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc, quan sát người đàn ông trung niên vẫn còn rất phong độ trước mặt mình. Không ngờ ông lại không hề biết mình là ai. Nhiếp Thanh Anh giải thích, "Không phải con gọi ba là "ba nuôi"."

Chu đại gia nhìn sang một vị lãnh đạo đứng kế mình, "Ông xem, tôi biết ngay đây là hiểu lầm mà..."

Nhiếp Thanh Anh nhỏ giọng nói tiếp, "Con gọi ba là "ba", là vì..."

Chu đại gia vừa nghe thấy từ "ba" liền đầu đầu, vội vàng nói, "Cô bé này làm sao vậy..."

Nhiếp Thanh Anh nói hết câu, "Con là vợ của Chu Minh!"

Chu đại gia đang chứng minh mình trong sạch với lãnh đạo, "Ông thấy không, tôi biết..." Mọi lời nói bỗng dừng bị mắc nghẹn trong họng. Ông trừng to mắt, sợ hãi nhìn về phía cô gái đang đứng. Nhiếp Thanh Anh gật đầu chào ông, dịu dàng lại xinh đẹp.

Ánh mắt của Chu Kiến Quốc khi nhìn cô đã trở nên khác thường.

Kính sợ, nghi ngờ, mê mang, tức giận, xấu hổ, hài lòng, khó hiểu, không hài lòng... Tất cả cảm xúc xuất hiện cùng lúc thông qua một ánh mắt.

Chu Kiến Quốc vươn tay bắt tay con dâu mình, "Chào cô*"

*Ở đây ông Chu dùng 您好, dùng để chào hỏi những người bề trên, biểu thị sự kính trọng.

Dưới ánh mắt ngỡ ngàng của mấy lãnh đạo bên cạnh, bạn học Nhiếp bình tĩnh đưa tay, "Chào ba."

Mấy vị lãnh đạo chỉ đành cười cười, chữa cháy bằng vài câu xã giao, "Hiểu lầm thôi.". "Hóa ra là người một nhà à.", "Lão Chu này, sao ông không chịu giới thiệu hả?". Sau đó quay sang hỏi chuyện Nhiếp Thanh Anh, biết tiết mục của cô hôm nay đã được đưa đi bình chọn thì lại khen vài câu. Không phải

lãnh đạo coi trọng cá nhân Nhiếp Thanh Anh mà là do cái danh con dâu của Chu đại gia nên mới nói chuyện với cô. Chỉ bấy nhiêu đó thôi đã khiến cho mấy người bên vũ đoàn hải lòng không thoải.

Vì mấy vị lãnh đạo và Chu đại gia phải đi chỗ khác kiểm tra. Trước khi đi, ông Chu cứ ngoái đầu lại nhìn Nhiếp Thanh Anh bằng ánh mắt đầy phức tạp, muốn nói rồi lại thôi. Ngại có người ngoài ở đây nên ông đành mang một bụng nghi ngờ, lưu luyến rồi đi.

Sau khi ông Chu đi rồi, Nhiếp Thanh Anh không đi gặp cô Tôn Đình Hồng mà mình luôn mong ngóng nữa. Cô cứ thấp thỏm không yên. Lần đầu tiên cô nhắn tin với chồng mà lòng lại bất an thế này, cô báo cáo với chồng, "Chu Minh, em vừa gặp ba của anh. Hình như em làm ba giận ngay từ lần đầu gặp mặt rồi, làm sao đây anh?"

Mọi hôm anh Chu luôn trả lời nhanh chóng nhưng hôm nay bỗng dưng không có hồi âm gì, Nhiếp Thanh Anh mất mác cật điện thoại vào, điều chỉnh lại tâm trạng rồi đi tìm cô Tôn Đình Hồng nhờ cô nhận xét vũ đạo của mình.

Chu Kiến Quốc vẫn còn đang tiếp mấy vị lãnh đạo đi kiểm tra. Chờ đến khi tiễn bọn họ lên xe, ông nhiệt tình vẫy tay, "Hẹn mọi người vào ngày mai nhé. Tôi đã đặt một bữa tiệc, mọi người nhất định phải đến dự đấy!"

Mấy vị lãnh đạo cười chào tạm biệt, nụ cười trên môi Chu Kiến Quốc như gió xuân ấm áp. Sau khi lãnh đạo vừa đi, ông quay lại nhìn trợ lý mình, vẻ mặt khiếp sợ không thôi, "Chu Minh có vợ rồi hả? Cái thằng khi gió đó lấy vợ hồi nào vậy?"

Nhóm trợ lý:... Tốc độ trở mặt của chủ tịch còn nhanh hơn cả bánh trắng.

Trợ lý cẩn thận trả lời, "Vừa nãy tôi có tra qua, Chu tam thiếu... kết hôn đã được ba tháng rồi. Nhưng mà chủ tịch cứ yên tâm đi! Mặc dù cậu ấy cười chui nhưng không phải tùy tiện kết hôn đâu, nghe nói cậu ấy thâm mến cô Nhiếp từ lâu rồi."

Chu đại gia, "...!!!!"

Cười chui! Ba tháng! Từng câu từng chữ như đâm thẳng vào đầu của ông.

Chu Kiến Quốc chỉ tay vào trợ lý của mình, ngón tay run rẩy, máu nóng như muốn xông thẳng lên đầu, không nói nên lời. Ông chỉ tay vào trợ lý, nhưng lại càng muốn chỉ thẳng vào mặt thẳng con trời đánh của mình. Lần trước gặp nó ông hẹn nó về nhà ăn cơm nhưng nó lại cự tuyệt. Tính ra thì khi đó Chu Minh đã kết hôn được hai tháng rồi. Lúc làm việc, họp hàng tuần, họp cuối tháng đều có mặt chủ tịch là ông đây tham gia. Ít nhất một tuần Chu Kiến Quốc sẽ gặp thẳng con ông 1 lần một tuần để giải quyết công việc, nhưng đến giờ Chu Minh vẫn không hề nói chuyện nó kết hôn cho ông biết.

Chu đại gia tức muốn học máu, "Ai cho nó kết hôn! Nó dám kết hôn tùy tiện thế hả! Vì sao kết hôn lại không báo cho tôi! Muốn làm tôi tức chết ư! Mấy người còn giúp nó giấu tôi ư? Nó nghĩ nó là ai? Trong mắt nó còn có người ba này hay không? Mau gọi điện cho nó! Gọi ngay cho tôi!"

Trợ lý phát rầu, thầm nghĩ bình thường toàn là chủ tịch giận đối cậu chủ, có thêm nói chuyện với cậu ấy đâu, bọn tôi cũng không dám quan tâm đến cậu ấy. Cứ nghĩ Chu Minh chơi bời lêu lổng ở bên ngoài thôi, ai mà ngờ cậu ấy lại đột nhiên cưới chui thế này. Trợ lý gọi điện cả buổi trời mà không có ai bắt náy. Cậu ta bất lực nhìn Chu đại gia, "Có lẽ Tam thiếu đang bận nên không nghe máy."

Chu Kiến Quốc tức tối lấy điện thoại mình ra tự gọi cho anh, bên kia bảo là số không có thực.

Chu đại gia, "..."

Trợ lý bên cạnh nhỏ giọng nói, "Chủ tịch, chuyện này, hình như Tam thiếu kéo chủ tịch vào sổ đen rồi."

Chu Kiến Quốc lườm cậu trợ lý lăm mồm, "Bộ tôi không biết chắc?"

Dưới ánh mắt chết chóc của chủ tịch, cả người trợ lý run lên, yên lặng lui về sau. Chu đại gia im lặng một lát, nghiêng răng nghiêng lợi bấm một dãy số khác, bên kia cũng báo số không có thực giống hệt khi gọi cho Chu Minh.

Chu Kiến Quốc hết chịu nổi, quay đầu phát giận lên người trợ lý, "Gọi cho mẹ nó ngay."

Trợ lý vội vàng ấn số, lúc đưa điện thoại cho ông Chu, ông nghe thấy giọng nói cách cả một đại dương, tâm thần hoảng hốt. Giọng nữ cất lên từ bên đầu dây kia, "Alo, xin hỏi ai vậy?"

Chu đại gia hắng giọng, "Tôi đây."

"Tút TUT TUT." Điện thoại bị ngắt ngay lập tức.

Chu đại gia, "..."

Trợ lý, "..."

Mặt Chu Kiến Quốc xanh mét, vô cùng đặc sắc, một hồi sau ông mới nói, "Gọi lại."

Lần này là do trợ lý gọi, điện thoại được kết nối lần nữa. Ông Chu vội vàng đoạt lấy cơ hội cúp điện thoại của đối phương, nhanh chóng nói, "Tôi cho bà biết, con bà kết..."

"Tút tut tut" Điện thoại lại bị cúp ngang.

Ông Chu không tin, lại lấy điện thoại của trợ lý khác, tự mình nhập số điện thoại. Nhưng lần này điện thoại không hề đổ chuông, bên kia đã tắt máy.

Chu đại gia, "..."

Ông im lặng, vừa nãy còn đang nổi giận đùng đùng thì bây giờ bỗng nhiên nở nụ cười tự giễu. Trả điện thoại cho trợ lý, ông quay đầu rồi đi mà không nói một lời. Ngồi lên xe, ông mở xem tấm hình được lưu trong điện thoại. Ánh nắng khẽ lướt qua hàng cây bên phía ngoài cửa sổ, ông ngồi xem hình cả một lúc lâu. Ánh mắt chứa đầy hoài niệm.

Mấy người trợ lý nhìn nhau, có mấy người mới vào làm nên không biết chuyện xưa. Người trợ lý lâu năm thốn thức không thôi: Người mà chủ tịch vừa gọi điện đến chính là vợ trước của ông, nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng - bà Lâm Quân Yến.

Chủ tịch trải qua ba cuộc hôn nhân. Cuộc hôn nhân đầu tiên là do cha mẹ quyết định, ở quê cưới chui chứ không hề đăng ký kết hôn. Sau khi Chu Kiến Quốc lên đại học, ông quen bà Lâm Quân Yến, đây là lần đầu đăng ký kết hôn, sau lại sinh con trai là Chu Minh, được ba vợ giúp đỡ nên sự nghiệp của ông không ngừng phát triển. Về sau, người vợ bị ông vứt bỏ dưới quê dẫn theo con gái lên đây tìm ông, Lâm Quân Yến ly hôn với ông rồi ra nước ngoài sống, đoạn hôn nhân thứ hai cứ thế mà kết thúc. Mấy năm sau, bà vợ đầu tiên qua đời vì ung thư, Chu Kiến Quốc lấy người vợ thứ ba, chính là bà Chu nhỏ bây giờ, sinh được một cô con gái.

Ông có bốn người con, bà Chu nhỏ lại đang mang bầu một đứa, nhưng ông Chu chỉ có một đứa con trai là Chu Minh. Ông muốn bồi dưỡng anh... Đáng tiếc, Chu Minh lại không nghĩ thế.

...

Dù là tin nhắn Wechat của vợ hay điện thoại từ ba, Chu Minh đều không nhận được. Vì điện thoại của anh đã hết pin. Chu Minh hẹn Khương Dục gặp nhau nên anh tan làm từ sớm. Anh về nhà sạc điện thoại, vẫn chưa tới giờ hẹn, mà Khương Dục là ngược luôn đúng hẹn từ trước đến giờ nên sẽ không đến sớm. Một mình ở nhà quá chán nên anh đi dạo một vòng quanh nhà, tiện tay lấy một cuốn sách của Nhiếp Thanh Anh ra xem,

Một đồng sách đều là nội dung mà anh không có hứng thú. Chu Minh chọn cả buổi trời, sau đó lấy cuốn . Nhìn trang bìa, khoe môi Chu Minh khẽ giật, anh trẻ môi ghét bỏ. Nhưng để giết thời gian, thế là anh cầm nó ngồi xuống sofa bắt đầu đọc.

Đọc một hồi, hàng mày Chu Minh khẽ nhếch lên, có vẻ thú vị đây.

Thời gian trôi qua từng phút, Chu Minh vẫn ngồi bất động. Anh ngồi gác chân trên sofa, nghiêm túc đọc sách. Tin nhắn từ Wechat không nghe thấy, điện thoại gọi đến cũng không hay, Chu Minh như đắm chìm vào thế giới tiểu thuyết, say mê không về, lưu luyến không quên.

Anh nhanh chóng đọc hết quyển sách, thế nhưng mà phát hiện ra nó vẫn chưa kết thúc.

Chu Minh kinh ngạc, "Sách dày thế này cũng hơn ba mươi vạn chữ mà vẫn chưa kết thúc là sao? Loại sách thế này mà cũng cho xuất bản ư?"

Anh nghĩ mãi mà không ra, nhưng lại ngửa ngáy vì nội dung đoạn cuối trong truyện, thế là không cam lòng quay lại thư phòng, anh thất vọng khi vợ chỉ mua có một cuốn. Chu Minh đành phải tự thân vận động, rút điện thoại vừa sạc đầy ra rồi vội vàng lên mạng tìm truyện này.

Sau đó, anh phát hiện ra truyện này có hơn ba trăm vạn chữ.

Anh bấm vào kết quả tìm kiếm đầu tiên trên Baidu thì gặp quảng cáo "tình yêu", bấm vào mấy trang liền vẫn thấy quảng cáo đó. Vất vả lắm anh mới vào được một trang có giao diện khá sạch sẽ, tìm được tên truyện này, Chu Minh khiếp sợ, "Mẹ nó, chữ nhiều thế sao mà viết được hay vậy. Ba trăm vạn chữ, còn phải mua mới đọc được? Bà tác giả này nghèo đến phát điên rồi ư?"

Truyện này vừa máu chó, lại phi logic, lúc thì ma giới, lúc thì sát thủ đệ nhất thế giới, lát lại là Mary Sue. Có vậy thôi mà viết đến ba trăm vạn chữ.

Chu Minh xem cả buổi, quyết định bấm vào đọc, "Để tôi xem loại tiểu thuyết rách nát này còn có thể nát bao nhiêu."

Sau đó, Chu tam thiếu thản nhiên ngồi xuống, cầm điện thoại tải phần mềm đọc truyện về, lật từng trang từng trang để đọc...

...

Đến khi Khương Dục gõ cửa nhà Chu Minh, anh vẫn chưa thỏa mãn, thậm chí còn không muốn bàn chuyện làm ăn gì cả.

Khương Dục nhìn đáng vẻ như vừa mới tỉnh ngủ của anh, im lặng hỏi, "Cậu ở nhà một mình làm gì vậy? Cứ như bị người ta hút khô vậy?"

Chu tam thiếu cười tủm tỉm, "Lại đây tôi giới thiệu cho cậu một món mới. ."

Khương Dục không hiểu mô tê gì, "Tiểu thuyết ngôn tình năm trăm vạn chữ? Sao hôm nay cậu lại đọc ngôn tình thế này? Bộ hay lắm hả?"

Chu Minh, "Cũng không hay lắm. Nhưng mà lại ghen tuông khắp nơi, máu chó xô xô chấu chấu. Mới có hai mươi vạn chữ thôi mà nữ chính đã phá thai ba lần, sinh một đứa con thiên tài, thay thận, bán máu cho nữ phụ, nhảy lầu hai lần. Đến nổi tù mà cũng vào được một lần rồi. Thế mà thím nữ chính ăn

ngon ngủ khỏe, sống vẫn tốt lắm. Tôi đang muốn xem sau này thế nào, thằng nam chính cận bã thế này mà nữ chính vẫn cứ dây dưa. Tôi muốn xem thêm tác giả này làm sao mà viết đủ năm trăm vạn chữ. Mấy cô gái trên mạng bây giờ đúng là ý tưởng phong phú ghê, tôi đây xách dép chạy theo cũng không kịp. Học tập khiến chúng ta tiến bộ, tôi đang cố gắng tiến bộ đây."

Đúng vậy, Chu Minh thấy bộ Giám Đốc kia không đủ đô, thế là Chu tiểu tiên nữ tung hoành ngang dọc trên mạng toại nguyện tìm được một bộ hợp gu với mình trong một rừng tiểu thuyết vài trăm vạn chữ. Nhiếp Thanh Anh chắc chắn không ngờ rằng, cô còn chưa đọc đến tiểu thuyết thì chồng cô không những đọc say sưa mà còn "học một biết mười", lên mạng tìm thêm tiểu thuyết để đọc. Chu tam thiếu đúng là có một trái tim thiếu nữ không ai có thể địch lại được.

Khương Dược, "..."

Cơ mặt anh khê co rút, dù đối mặt với Chu Minh bao nhiêu lần thì anh vẫn rất phục Chu Minh, "Cậu... đúng là vẫn ưu tú như ngày nào."

Khương Dược, "Để điện thoại xuống đi, chúng ta bàn chuyện hợp tác cho xong rồi cậu hãy đọc tiếp, được không hả Tam thiếu?"

Minh đã tìm thấy anh cùng cha khác ông nội với Chu Minh rồi =))) Xin giới thiệu lệnh chủ của Phạm Hành Sát Thổ - Bạch Chuẩn, siêu bá mợ, siêu mặt dày. Đặc biệt là truyện này đã hoàn rồi nha mọi người ơi =))) Huyền Trung Mị nha ^^!

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Mày bị bệnh hả?

"Cô Tôn, cô Tôn!"

Trong bãi giữ xe, Tôn Đình Hồng đi cùng mấy học trò đến chỗ đậu xe. Nghe thấy có người gọi tên mình, bà quay đầu lại. Người phụ nữ đã hơn năm mươi, vẻ ngoài xinh đẹp, đáng vẻ tao nhã, lúc quay đầu, cái cổ xoay theo tạo nên đường cong là lướt. Năm ngoái bà đã tổ chức một concert của riêng mình vô cùng thành công.

Thấy một cô gái từ xa chạy về phía mình, Tôn Đình Hồng tháo kính mát xuống, bà nhận ra đây chính là cô gái múa chính lúc này. Cô gái chạy tới, mái tóc đen bóng xõa tung, dáng người mảnh mai chạy đến khiến hàng mi khẽ run theo. Làn da trắng muốt nổi bật dưới tầng hầm bãi xe như một dòng suối mát lạnh. Mấy người học trò của Tôn Đình Hồng không tự chủ dán mắt theo bóng hình của cô, có vài học trò nam lặng lẽ đổ bưng cà hai tai.

Đến khi cô gái đứng trước mặt mình, bà bỗng hỏi, "Em có phải là Nhiếp Thanh Anh không? Hồi tháng mười, lúc đăng ký dự thi cuộc thi múa toàn quốc có phải em cũng đăng ký đúng không?"

Tôn Đình Hồng chính là một trong những giám khảo của cuộc thi múa toàn quốc vào tháng mười.

Nhiếp Thanh Anh ngờ ngác một chút, sau đó mới trả lời, "Dạ đúng. Nhưng em không đến đây tìm cô để đi cửa sau." Cô mấp máy đôi môi, căng thẳng giới thiệu bản thân, "Chào cô, em tên là Nhiếp Thanh Anh..."

Tôn Đình Hồng, "..."

Bà sững sờ một lát rồi bật cười, vẻ mặt lạnh lùng trở nên dịu dàng hơn, cảm thấy cô gái này rất thú vị. Tôn Đình Hồng chậm rãi nói, "Cô biết em, Lúc em mười sáu tuổi đã được giải thưởng Đào Lý - giải thưởng múa cổ điển giành cho thanh thiếu niên, năm thứ hai lại nhận được giải thưởng "Hoa Sen". Lúc hai mươi tuổi lại nhận thêm giải thưởng Đào Lý... Trong giới múa của thanh thiếu niên, có ai mà chưa nghe qua tên Nhiếp Thanh Anh chứ? Cô đúng là nghe danh đã lâu."

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc, sau đó lại nở nụ cười ngại ngùng. Đúng là cô nhận rất nhiều giải thưởng, mấy lần được bình chọn khen thưởng đều có tên của cô Tôn Đình Hồng. Bà ấy biết cô cũng là chuyện bình thường.

Tôn Đình Hồng bỗng hỏi cô, "Năm ngoái đài truyền hình quốc gia có tổ chức cuộc thi múa, sao cô lại không thấy em?"

Nhiếp Thanh Anh, "Lúc đầu em có đăng ký, nhưng sau đó chân lại bị thương nên đành từ bỏ."

tdh cúi đầu, nghiêm nghị nhìn đôi chân của cô, "Chân bị thương? Luyện tập quá vất vả? Nghiêm khắc với bản thân cũng phải có mức độ thôi chứ. Trong cái nghề này, nếu em muốn múa cả đời thì phải bảo vệ thân thể mình thật tốt. Nếu không đến ba mươi tuổi, bệnh tật đầy mình, dù em không muốn xuống sân khấu thì khán giả cũng sẽ buộc em phải xuống thôi."

Nhiếp Thanh Anh khiêm tốn tiếp nhận ý kiến.

tdh nhìn sang, chỉ thấy vẻ mặt hồ hững của cô, có lẽ là ý vào tuổi trẻ cho nên không biết trân trọng bản thân, cô gái trẻ tuổi thế này chỉ muốn thắng tiến, theo đuổi cánh giới của nghệ thuật, khiến chiến cực hạn của cơ thể mình. Bọn họ vẫn chưa có khái niệm phải giữ gìn sức khỏe bản thân.

thd không nói gì, sau lại hỏi cô, "Lúc trước không phải em ở Vũ đoàn thủ đô ư? Sao bây giờ lại chuyển đến đây?"

Nhiếp Thanh Anh, "Chồng em ở đây."

tdh gật đầu. Bà hy sinh vì sự nghiệp nên không lấy chồng sinh con, nhưng không vì thế mà ghét chuyện này.

Nhiếp Thanh Anh nhìn bà, nhẹ giọng hỏi, "Cô ơi, em muốn nhờ cô chỉ đạo vũ đạo cho em..."

tdh kinh ngạc, "Kỹ thuật của em rất thành thạo, thân vận lại tốt nhất trong những người cùng lứa. Em múa rất giỏi, rất đẹp rồi, cô chỉ sợ không giúp gì được cho em."

Nhiếp Thanh Anh lắc đầu, "Vẫn chưa giỏi ả."

tdh lại nhìn cô, sau đó bật cười. Bà nói, "Được. Cô sắp đến thủ đô đảm nhận vai trò giám khảo của cuộc thi múa toàn quốc, chắc em cũng sẽ đăng ký tham gia đúng không? Vừa hay Hiệp hội vũ đạo có cuộc họp, cô sẽ ở thủ đô khoảng hai tháng. Nếu em được giải nhất thì cô sẽ nhận lời em."

Khỏe môi Nhiếp Thanh Anh nhẹ nhàng cong lên.

thd cười, "Xem ra cô Nhiếp chưa thi đấu đã tự tin thế này. Tốt lắm, vậy cô sẽ chờ tin tốt từ em. Hẹn gặp em ở thủ đô nhé."

Nhiếp Thanh Anh bình tĩnh nhìn cô tđh cùng học trò của mình rời đi. Sau khi tiễn cô, Nhiếp Thanh Anh lấy điện thoại ra xem một chút thì có hơi bất ngờ khi phát hiện ra Chu Minh vẫn chưa nhắn tin trả lời cô. Có lẽ là anh bận việc. Nhiếp Thanh Anh không có thói quen chất vấn hành tung của chồng, vì thế cô thu dọn đồ đạc, định bụng quay về rồi nói sau.

...

Sau khi Chu Minh không dụ dỗ được Khương Dược đọc tiểu thuyết với mình, anh không cam lòng ngồi xuống bắt đầu bàn chuyện làm ăn với cậu bạn. Khương Dược nói ra suy nghĩ của mình, "Theo tình hình trong nước, nhiều ngành đều bị phân hóa vốn, bây giờ chúng ta có tiền vào thì cũng không thu được bao nhiêu. Mà mấy năm gần đây, ngành giải trí rất phát triển, nhưng lại không có ai có gan làm lớn. Tôi đã nghiên cứu rồi, cậu có thể xem tư liệu này."

Chu Minh "Ừ." một tiếng, nhìn Khương Dược đưa sang một sấp tư liệu dày mấy chục trang. Bình thường Chu Minh thoải mái không gò bó, nhưng khi nói chuyện làm ăn thì anh vô cùng cẩn thận, hoàn toàn biến thành người khác. Anh không vì Khương Dược là bạn thân nhiều năm mà tin tưởng một cách vô điều kiện, mặc cho đối phương quyết định. Đây cũng là nguyên nhân Khương Dược chọn Chu Minh để hợp tác chứ không phải Hàn Đạt.

Chu Minh gõ tay lên bàn trà, châm một điếu thuốc. Hút mấy hơi lại dụi tàn thuốc. Chu Minh nói, "Tôi lại có một chút tài nguyên trong giới. Nhưng mà mình tính bây giờ toàn tìm những công ty lớn để hợp tác. Bồi dưỡng mấy người ít nổi tiếng thì lại quá tốn sức. Bây giờ, chính sách quốc gia thay đổi rất nhanh, chúng ta muốn làm gì cũng kiếm tiền rất nhanh. Để mấy người tuyển mười tám ra mặt thì hơi khó."

Khương Dược chỉ một đoạn trên tư liệu, "Người nổi tiếng trên mạng, trò chơi, đồ ăn ngon, trực tiếp chỉ mới nổi lên mấy năm gần đây. Tôi nghĩ..."

Chu Minh vừa ngẩng đầu lên, đồng thanh nói, "Công ty chuyên về mảng trực tiếp!"

Khương Dược cười, đẩy gọng kính, "Cứ tích vốn đã, bắt đầu từ cái nhỏ trước vậy. Nhưng mà đây là lần đầu tiên dấn thân vào showbiz, vẫn còn bờ ngỡ lắm cho nên mong Chu thiếu chỉ dẫn. Tôi nghĩ bước đầu tiên chúng ta cần làm chính là tạo nền tảng thật tốt, lấy lương cao để mời mấy người có danh tiếng về trấn giữ. Nhưng chuyện này cũng cần phải nắm bắt cho tốt. Đạo này nhà nước bắt đầu chỉnh đốn, cho nên chúng ta muốn làm thì ngay từ đầu phải có quy tắc. Nhưng mà hot girl mạng thì chọn thế nào, a..."

Chu Minh hồ hững đáp, "Chuyện này có gì khó đâu, da trắng, ngực to, mông cong, mặt hút người xem, biết làm trò, hoạt bát, dễ nói chuyện, EQ cao là được. Khán giả thích kiểu thế này, cứ để tôi chọn cho."

Khương Dược do dự, "Hình như không được tao nhả cho lắm..."

Chu Minh cười, "Giải trí thôi thì cần gì tao nhả hả? Nhà tư bản chỉ muốn phục vụ người xem, mà bọn họ thì thích vậy đấy."

Chu Minh đã tính toán kỹ càng. Tốt xấu gì anh cũng chìm nổi nhiều năm ở tập đoàn Chu thị, cũng đã tìm hiểu sơ qua ngành giải trí, cho nên anh đã nắm vững tình hình bên trong. Khương Dược vừa đưa ra suy nghĩ hợp tác, trong đầu anh đã bắt đầu vạch ra phương hướng hợp tác. Chuyện chọn người nổi tiếng trên mạng đơn giản này không cần phải suy nghĩ gì nhiều.

Khương Dược nhìn anh, nửa lo lắng, nửa nhắc nhở, "Cậu đừng lấy vợ mình ra làm tiêu chuẩn chọn người nhé?"

Dù sao thẩm mỹ của Chu Minh vẫn chung thủy như thế. Nhiếp Thanh Anh vừa xinh đẹp lại có khí chất, bao năm rồi mà Khương Dược chưa gặp được người thứ hai.

Chu Minh nhún mày, "Làm gì có? Vợ là vợ, công việc là công việc. Khán giả thích xem gì thì tôi cho bọn họ xem cái đó."

Mất chọn vợ và mất chọn người nổi tiếng trên mạng của anh khác nhau hoàn toàn. Dưới ánh mắt nghi ngờ của Khương Dược, Chu Minh chặc một tiếng sau đó lấy điện thoại ra mở phần mềm trực tiếp cho Khương Dược xem thẩm mỹ tiêu chuẩn của hot girl mạng. Người được chọn mỗi người một vẻ, có người xinh tươi như làn gió mát, có người trang điểm nhẹ nhàng, đều là tiêu chuẩn của hot girl mạng, ngực to, mông cong... Khương Dược im lặng nhìn Chu Minh bằng ánh mắt đầy phức tạp.

Tiêu chuẩn thấp thế này, đúng là rất nhanh.

Bọn họ bàn bạc xong xuôi, đến lúc dọn dẹp tài liệu, Khương Dược nửa đùa nửa thật: "Sắp tới có lẽ thành phố A sẽ có tin đồn Chu tam thiếu thích hot girl mạng."

Đạo hạnh Chu Minh đâu phải hạng vừa, anh như cười như không, "Bảo tôi thích đàn ông cũng chả sao cả."

Lúc ra khỏi cửa, Khương Dược hắng giọng một cái, gương mặt đỏ bừng bừng, "..."

Không hổ danh là Chu tam thiếu, co được dân được, mắt thẩm mỹ có thể đổi xoành xoạch, khi cao khi thấp.

Nói chuyện với Khương Dược đến 2 - 3 tiếng đồng hồ, bọn họ coi như đã thống nhất quy tắc hợp tác mở công ty, vui vẻ quyết định kế hoạch sơ bộ. Sau khi tiễn Khương Dược, Chu Minh ngồi xuống tự pha cho mình một tách cà phê. Anh đưa mắt nhìn căn phòng rồi tung trước mặt. Vì lúc này đọc tiểu thuyết nên anh kéo rèm cửa lại, không khí trong phòng không được tốt; Sau lại bàn chuyện công việc, hút thuốc, uống rượu, dụ dỗ Khương Dược đọc ngôn tình mà cậu ta không chịu đọc... Cả căn phòng bây giờ vô cùng lộn xộn. Chu Minh lấy điện thoại ra gọi cho người giúp việc đến dọn dẹp.

Anh gọi điện xong rồi rút một tách cà phê, ngồi xuống cạnh cửa sổ sát đất. Ánh đèn đêm từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, Chu Minh ngồi đọc tiểu thuyết ngôn tình vô cùng say sưa bỗng chốc trái tim bỗng đánh rơi một nhịp. Anh cảm thấy cuộc sống vẫn chưa hoàn chỉnh, thiếu thiếu cái gì đó, là lạ ở đâu đó. Anh suy nghĩ cả buổi, bỗng chốc phát hiện ra nguyên ngày hôm nay mình không liên lạc với vợ yêu... Chu tam thiếu sợ đến cong đuôi, vội vàng mở điện thoại ra xem thì nhìn thấy tin nhắn của Nhiếp Thanh Anh gửi đến. Vì đọc tiểu thuyết say sưa mà quên mất phải trả lời tin nhắn cho cô, Chu Minh ngáy dại.

Anh thế mà lại làm lơ vợ yêu!

Vợ yêu sẽ không giận anh chứ?

Ngón tay Chu Minh run rẩy nhắn tin trả lời. Nhưng anh vừa gõ được mấy chữ thì bỗng nghe thấy tiếng chìa khóa tra vào ổ "cạch cạch". Chu Minh cứng đờ cả người, ngẩng đầu nhìn cánh cửa dần dần mở ra. Điều đáng sợ chính là, người ấy lại là Nhiếp Thanh Anh chứ không phải là dì giúp việc anh gọi đến. Chết cha rồi! Không những không trả lời tin nhắn cho vợ, mà còn để vợ nhìn thấy dáng vẻ lộn xộn của mình thế này!

Về mặt Chu Minh đầy khiếp sợ, anh đứng dậy đón cô, chột dạ hỏi, "Em, sao em lại về sớm thế?"

Nhiếp Thanh Anh nghi ngờ hỏi anh, "... Sớm hả?"

Đã mười một giờ đêm rồi mà vẫn còn sớm hả???

Chu Minh chạy đến huyền quan, nịnh nọt cầm dép lê giúp vợ, vừa vuốt đuôi, "Em này, sao em lại không gọi anh đến đón? Đêm hôm khuya khoắt một mình đón xe ở ngoài nguy hiểm lắm."

Nhiếp Thanh Anh kỳ quái nhìn anh, sau lại giải thích bên vũ đoàn có xe đưa đón. Cô vừa thay dép bước vào nhà thì giật mình. Phòng khách vô cùng lộn xộn... Ngoại trừ chỗ gần cửa sổ sát vách thì mấy chỗ khác đều được rèm che lại, sách quăng đầy đất, tàn thuốc vurun vãi đầy bàn. Cô khẽ nhìn sang Chu Minh... đầu tóc rối bời, cà vạt kéo xộc xệch, áo sơ mi nhăn nhúm, đôi mắt đầy tơ máu. Anh mất nhìn cô vừa mơ màng, vô tội, vừa mang theo bất an, sợ hãi...

Có thể đọc hết những cảm xúc trong mắt anh, Nhiếp Thanh Anh có hơi chần chừ.

Cô nghiêm túc nhìn chồng, Chu Minh bị cô nhìn càng thêm chột dạ, mắt tự nhiên. Khi anh mất tự nhiên thì ánh mắt lại càng tránh né, "Anh Anh đừng nhìn anh thế, người ta ngại lắm."

Nhiếp Thanh Anh nhẹ giọng hỏi anh, "Em... muốn hỏi là... tài chính công ty anh xảy ra vấn đề hả? Sắp phá sản?"

Chu Minh giật mình, "..."

Nhiếp Thanh Anh thấy anh không nói gì, sợ làm tổn thương trái tim mỏng manh của ông xã, bạn học Nhiếp tốt bụng hạ giọng dịu dàng nói, "Không sao, phá sản thì em nuôi anh. Nhưng mà anh đừng sa ngã nhé."

Chu Minh yên lặng nhìn cô, đôi mắt u ám, nhưng anh không nói, cô lại nghĩ rằng anh đang tuyệt vọng. Nhiếp Thanh Anh buồn vì EQ của mình quá thấp, không biết phải nói sao để an ủi anh. Sau khi vắt nát óc, Nhiếp Thanh Anh nói thẳng, "Tục ngữ có câu, "Cưới vợ dưỡng già". Em sẽ không ly hôn với anh đâu."

Chu Minh im lặng nhìn cô cả buổi, nhìn dáng vẻ cố gắng an ủi mình của cô, trong lòng bỗng thấy ấm áp, vui vẻ hẳn lên. Nhiếp Thanh Anh ngạc nhiên khi bị anh ôm vào lòng. Anh cười nhẹ bóp bóp mặt cô, "Anh không phá sản. Vợ, xem ra em chẳng biết gì về tài sản của anh cả."

"Nào, để chồng cập nhật cho em biết chồng em có bao nhiêu tiền... Chờ đến ngày hai vợ chồng ta thiếu tiền, chỉ cần bán một căn hộ nhỏ thôi cũng đủ tiền tiêu rồi."

...

Nhiếp Thanh Anh bị Chu Minh cải tạo tam quan của mình. Cô sớm biết chồng mình là con trai của Chu đại gia, anh cũng rất biết cách kiếm tiền. Nhưng sau khi bị Chu Minh ép cô đến tham quan tài sản của mình, cô hoàn toàn khiếp sợ. Hóa ra mình đúng là đã gả cho đại gia.

Chiều ngày hôm đó, cô và đồng nghiệp cùng nhau đi dạo phố. Có một đồng nghiệp chỉ vào tòa nhà của Chu thị mà cảm thán, thỉnh thoảng cứ liếc sang nhìn cô, hâm mộ nói, "Thanh Anh, chồng cô làm việc ở đây hả. Là thiếu phu nhân của Chu thị, cô mau nói cho chúng tôi biết bên trong đó có gì đi."

Nhiếp Thanh Anh, "Tôi... không biết."

Đồng nghiệp kỳ quái, "Sao lại không biết? Cô chưa đến công ty chồng mình bao giờ à?"

Nhiếp Thanh Anh im lặng cúi đầu. Từ trước đến giờ cô luôn hờ hững, lạnh lùng. Thấy cô như thế, bọn họ cũng không nói gì. Chỉ là sau khi chia tay với bọn họ, Nhiếp Thanh Anh bèn quay lại, cô ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao cao này rồi quyết định đi vào. Cô muốn tìm hiểu công việc của Chu Minh.

Nhưng bạn học Nhiếp hoàn toàn không ngờ rằng, lần đầu tiên mình đến thăm công ty của chồng thì chồng mình muốn từ chức.

Chu Minh ngồi trong phòng làm việc của mình hứng chịu lửa giận của chủ tịch. Cửa phòng đóng kín nên người bên ngoài không nghe thấy hai cha con họ đang cãi nhau. Chu Kiến Quốc nổi giận đùng đùng. "Mày còn không chịu nói cho rõ chuyện kết hôn đi! Lúc nào mới chịu mang Nhiếp Thanh Anh đến đây gặp ba mày! Lúc nào mời ba mẹ con bé đến ăn cơm hả!"

"Ây gu, ba biết hết rồi hả? Ăn cơm, gặp mặt thì không được. Thế này đi..." Chu Minh uể oải, đưa tay đỡ trán như đang suy nghĩ thật kỹ, sau đó ngẩng đầu đưa ra phương án, "Hai chúng ta đoạn tuyệt quan hệ?"

Chu đại gia, "...!!!!"

Chu Minh cười khê, "Đừng lo, tôi chỉ đùa thôi, tôi muốn từ chức. Chủ tịch à, không cần ông quan tâm!"

Anh kéo ngăn kéo lấy tờ đơn xin nghỉ việc đưa cho ông.

Chu Kiến Quốc co rúm mặt mày, "... Mày bị bệnh hả?"

Ông chỉ mới hỏi thăm có một chút, trong lòng còn mong chờ được gặp con dâu, sau đó gia đình hai bên hẹn nhau ăn cơm một lần... Thậm chí ông còn định sau khi gặp mặt con dâu rồi sẽ tặng cho nó một món quà nhỏ. Kết quả chẳng con trời đánh lại lấy việc từ chức ra uy hiếp ông? Chẳng này nó bị bệnh hả??

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Con kết hôn? Chuyện này mẹ biết trước hay là Chu Kiến Quốc biết trước?

"Từ chức? Chỉ vì ba mày muốn gặp con dâu? Chu Minh, mày trưởng thành xú đi được không? Ba gặp con dâu là vì ai hả? Mày kết hôn đã mấy tháng rồi mà không thèm nói với ba, trong mắt mày có còn người ba này hay không? Ba mày đã không muốn so đo với mày, cũng không ép mày liên hôn mà? Mấy năm nay ba cũng có ép mày làm gì đâu? Bây giờ ba chỉ muốn người lớn hai nhà gặp nhau rồi tìm hiểu mà mày giám lấy việc từ chức ra uy hiếp ba mày hả?"

Chu Minh chuyển cái bật lửa sang tay khác, chậm rãi nở nụ cười, anh vốn dĩ không quan tâm con giận của ba mình. Lúc ông đổi sang chiến lược lấy tình cảm ra nói, anh uể oải nhìn ông, "Lừa ai vậy? Gia đình vợ tôi thế nào sợ là ông đã điều tra cả rồi mà còn giả vờ không biết?"

Chu đại gia dừng lại, ông híp mắt nhìn Chu Minh, "Đúng, đương nhiên ba đã điều tra rồi. Chẳng lẽ ba không được quyền điều tra hả? Con trai giấu ba chuyện chung thân đại sự, ba đi điều tra thì có gì sai? Chu Minh, hẹn ba mẹ vợ con để mọi người cùng nhau gặp mặt."

Chu Minh lắc đầu, "Không được, ông không xứng."

Ánh mắt Chu Kiến Quốc như muốn nứt ra, tim như ngừng đập. Ông đứng không vững phải lùi về sau vài bước. Lời nói nhẹ nhàng của con trai lại khiến ông như bị sét đánh, toàn thân đau đốn, cả người lạnh buốt, "Chu Minh, con nói gì thế!"

Bên ngoài phòng làm việc, thư ký Trần đang nghênh đón Chu thiếu phu nhân lần đầu đến công ty. Nhân viên công ty đã sớm nghe nói giám đốc đã kết hôn, bà chủ lại còn rất xinh đẹp. Cho nên lúc Nhiếp Thanh Anh và Trần Linh Linh nói chuyện trong phòng thư ký, nhân viên bên ngoài giả vờ đi qua đi lại chỉ để chiêm ngưỡng dung nhan của Nhiếp Thanh Anh cách một lớp cửa kính.

Ngồi trong văn phòng, Nhiếp Thanh Anh nói, "Tôi tới thăm chồng tôi, có tiện hay không?"

Trần Linh Linh giữ vừng nụ cười chuyên nghiệp trên mặt nhưng trong lòng lại thầm nói, chồng cô và ba chồng cô đang cãi lộn ầm trời, cô không thích hợp nhập cuộc cùng bọn họ đâu. Thư ký có tâm luôn biết khi nào nên tiến nên lùi, Trần Linh Linh nhẹ nhàng cười, "Giám đốc đang báo cáo công việc với chủ tịch, có lẽ không thể kết thúc ngay bây giờ. Hay là tôi dẫn cô đi tham quan công ty một vòng nhé? Mọi người ở đây ai cũng hiểu kỹ về cô cả."

Nhiếp Thanh Anh lúng túng.

Cô và Chu Minh cưới chui là do muốn đoạn tuyệt quan hệ với Từ Bạch Dương. Lúc ấy cô chỉ cần Từ Bạch Dương biết mình đã kết hôn rồi buông tha cho cô cho nên không muốn công bố mình đã kết hôn với mọi người. Nhưng ngược lại, chồng cô lại đi khoe khoang khắp nơi.

Nhân viên trong tập đoàn đều biết chuyện Chu Minh kết hôn... Chỉ bấy nhiêu thôi cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ rêu rao của anh, "Này này, có thấy chiếc nhẫn trên tay tôi không? Sao? Mấy người không biết cái này có ý nghĩa gì hả? Không sao cả, để tôi tới phổ cập kiến thức cho mấy cậu biết. Đeo nhẫn trên ngón vô danh có nghĩa là đã kết hôn. Để tôi giới thiệu cho mấy người biết, chiếc nhẫn này là..."

Trần Linh Linh quay đầu lại hỏi, "Cô Nhiếp, cô đang cười gì thế?"

Nhiếp Thanh Anh mím môi khẽ lắc đầu.

Buổi chiều hôm ấy, lúc gần tan làm, thư ký Trần Linh Linh nổi tiếng là hoa khôi của công ty đã dẫn Nhiếp Thanh Anh đi tham quan từng bộ phận của công ty mà không sợ làm phiền người khác. Tập đoàn Chu thị đã thành lập hơi hai mươi năm, diện tích trụ sở chính rất rộng. Thư ký Trần vừa xinh đẹp, trí nhớ lại tốt, mỗi một tin đồn, mỗi một chuyện vui của từng bộ phận cô đều thuộc lòng, vui vẻ kể lại cho Nhiếp Thanh Anh nghe.

Nhiếp Thanh Anh khó hiểu, tự dừng lại kể cho cô nghe làm gì nhỉ? Nhưng bạn học Nhiếp rất lịch sự vì thế không hỏi nhiều.

Thư ký Trần đang cố tình câu giờ. Nhưng mỗi lần cô quay đầu nhìn Nhiếp Thanh Anh yên tĩnh thì lại cảm thấy thật xấu hổ. Cô cứ có cảm giác Nhiếp Thanh Anh đã nhận ra mọi chuyện nhưng vì lương thiện nên không nói gì.

Trần Linh Linh tận lực dẫn Nhiếp Thanh Anh đi tham quan khắp nơi, nhưng đi một vòng rồi mà vẫn còn dư thời gian. Sau khi bọn họ quay lại phòng thư ký, Nhiếp Thanh Anh nhìn dáng vẻ hơi do dự của Trần Linh Linh thì lên tiếng hỏi, vừa giống như hiểu ý vừa giống trêu chọc, cô muốn xem cô ấy trả lời thế nào, "Có phải muốn dẫn tôi đi tham quan lần hai không?"

Trần Linh Linh phản ứng nhanh nhạy, "Dĩ nhiên là không rồi. Chắc là giám đốc đã báo cáo xong rồi, chúng ta đi gặp anh ấy nào."

Phòng của Trần Linh Linh ở ngay phía ngoài văn phòng của Chu Minh. Lúc cô ấy bước vào phòng thì vội vàng nhìn khắp phòng, mấy trợ lý ngồi trong phòng đau khổ nhìn cô lắc đầu. Trần Linh Linh than khổ trong lòng: Giám đốc và Chủ tịch vẫn còn đang chiến với nhau, sao mà chưa xong nữa? Bây giờ cô nên tìm cớ gì để ngăn Nhiếp Thanh Anh lại, không cho cô ấy nhìn thấy hai người kia cãi nhau đây?

Quay lại phòng thư ký, Trần Linh Linh ân cần rót nước cho Nhiếp Thanh Anh. Hai cô gái nhìn nhau cả buổi, Nhiếp Thanh Anh ngẩng lên nhìn thư ký Trần đang do dự trước mặt.

Thư ký Trần nhanh chóng quyết định, tùm tùm cười, "Cô Nhiếp à, tôi là thư ký của giám đốc Chu, mọi chuyện của anh ấy tôi đều biết cả. Cô sẽ không vì thế mà đề phòng tôi chứ? Có muốn nghe tôi kể một vài chuyện xưa của giám đốc hay không?"

Nhiếp Thanh Anh, "Tôi không thích nghe chuyện xưa... Mà cô muốn kể làm hả?"

Trần Linh Linh ghen hờn, phong cách nói chuyện của Nhiếp Thanh Anh đối với những người EQ cao như Trần Linh Linh thì có hơi khó tiếp thu. Nhưng nhờ thư ký Trần da mặt dày, khi Nhiếp Thanh Anh hỏi cô muốn kể làm hả, cô vội vàng bày ra vẻ mặt như gặp được tri âm. Thư ký Trần nhích lại ngồi sát bên cạnh Nhiếp Thanh Anh, cong môi cười nhẹ, đôi mắt xinh đẹp khẽ chớp chớp.

Cô nhỏ giọng tiết lộ một bí mật với Nhiếp Thanh Anh, "Thật ra hồi đầu giám đốc mới vào công ty, tôi đã rung rinh vì vẻ đẹp trai ngời ngời của giám đốc. Lúc ấy, tôi mãi mà vẫn chưa được thăng chức nên đã định đi đường tắt, phát triển một mối tình công sở với cấp trên. Nếu được làm bà chủ, thì quá tuyệt rồi."

Nhiếp Thanh Anh sùng sốt, sau đó nghiêng đầu đánh giá cô. Mặc dù Nhiếp Thanh Anh mù mắt, nhưng lúc cô nhìn một người vẫn có thể nhận ra người đó có xinh đẹp hay không, chỉ có điều là sau đó sẽ không nhớ rõ mặt người ta mà thôi. Cô nhìn Trần Linh Linh, phải thừa nhận là cô thư ký này vô cùng xinh đẹp, quyến rũ lại khôn khéo, đúng là một mỹ nhân.

Trong lòng Nhiếp Thanh Anh khẽ nói, yên lặng một lát rồi hỏi nhỏ, "Thành công không?"

Trần Linh Linh, "..."

"Đương nhiên là không rồi!"

Nhiếp Thanh Anh khó hiểu.

Trần Linh Linh thôi không cười, không thèm duy trì dáng vẻ một thư ký chuyên nghiệp nữa. Cô suy nghĩ một hồi, quay đầu nói, "Cô Nhiếp à, tôi không biết ở nước ngoài giám đốc sống thế nào. Nhưng sau khi về nước, mặc dù bên cạnh anh ấy luôn có người đẹp vây quanh nhưng chưa bao giờ anh ấy vượt quá giới hạn. Lúc ấy tôi còn chưa biết đến sự tồn tại của cô, tôi chỉ cảm thấy anh ấy quá lạnh lùng. Có biết bao người đẹp bên cạnh anh ấy, nhưng hôm trước anh ấy còn nói nói cười cười với người ta, sau khi bàn xong công việc liền ném người sang cho tôi, trở mặt như không quen biết. Người ta đồn giám đốc bao nuôi mình tinh, quen biết với hot girl mạng, tất cả đều là giả cả. Tôi có thể chắc chắn một điều, ngoại trừ công việc, giám đốc không hề có hứng thú với phụ nữ. Vì bản tính của anh ấy... quá độc ác."

"Sau này biết đến sự tồn tại của cô, tôi mới biết được, loại người như giám đốc thế mà cũng có lúc nặng tình như thế."

Nhiếp Thanh Anh hỏi, "Loại người gì?"

Trần Linh Linh, "..."

Nhiếp Thanh Anh, "Cô nói Chu Minh là loại người gì?"

Trần Linh Linh: Tôi nói nhiều như vậy mà cô Nhiếp đây chỉ bắt đúng điểm đó thôi hả? Cô bị sao thế... Đây là gu của giám đốc ư? Khó trách cô Nhiếp lại có thể nên vợ thành chồng với giám đốc thần kinh của mình mà đến nay vẫn chưa chịu ly hôn. Hóa ra cấu tạo não của hai người đều khác người bình thường.

Trần Linh Linh mập mờ nói, "Giám đốc lợi hại lắm. Đây là tôi kể chuyện xưa của tôi đó! Tôi muốn cùng giám đốc phát triển mối quan hệ yêu đương công sở nhưng lại không có kết quả. Có lần tôi khủng hoảng vì sợ mất việc. Lúc ấy tôi bị cấp trên ăn hiếp, nếu tôi mà đắc tội người kia thì chắc chắn sẽ bị mất việc. Tôi học hành bao năm mới vào được Chu thị, gia đình luôn tự hào về tôi, sao tôi có thể ra đi nhảm nhí như thế? Tôi luôn cố gắng giao thiệp khắp nơi, ranh giới cuối cùng như muốn lung lay sắp đổ... Sau lại có một lần bị người ta lừa đến khách sạn, bị bỏ thuốc, không ngờ lại gặp giám đốc ở ngoài hành lang."

Trần Linh Linh còn đang nhớ lại, "Lúc ấy hình như giám đốc đang đi cùng bạn bè. Tôi bị người kia ôm vào lòng... Cô Nhiếp có lẽ không biết, trong công việc, phụ nữ muốn thăng tiến rất khó, giữa các cấp trên luôn có sự ăn ý, chính là họ không quan tâm đến ai cả. Xui cái là trước ngày hôm đó, vì làm sai mà tôi bị anh ấy mắng một trận rồi đuổi ra khỏi phòng. Gã cấp trên kia muốn ép tôi... Tôi nghĩ nếu giám đốc có thấy thì chắc chắn cũng sẽ mặc kệ tôi mà thôi."

Nhiếp Thanh Anh nhẹ giọng nói, "Anh ấy vẫn giúp cô đúng không?"

Trần Linh Linh chớp mắt đôi mắt ngấn nước, tím tím nói, "Đúng vậy, từ đó về sau, tôi trở thành trợ thủ đắc lực của anh ấy..."

Cô ấy đang nói thì cửa phòng làm việc bỗng nhiên bị đẩy ra, bên trong còn truyền đến giọng nói đầy giận dữ, "Mày cút cho tao! Đừng có vác mặt về đây nữa!"

Người đàn ông im lặng đi ra khỏi phòng làm việc.

Trần Linh Linh và Nhiếp Thanh Anh vội vàng đứng dậy. Về mặt Chu Minh đầy lạnh lùng, nhưng khi vừa nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh, anh ngăn cả người. Cô tưởng mình đến quấy rầy công việc của anh nên có hơi mất tự nhiên, "Em đến xem thử công việc của anh thế nào..."

Chu Minh nở nụ cười, "Ày, thật ngại quá. Lần đầu tiên vợ đến thăm lại gặp cảnh chồng em từ chức."

Anh thấp thòm rồi nhỏ giọng hỏi, "Em sẽ không giận vì anh từ chức chứ? Anh Anh, anh đã suy nghĩ kỹ lắm rồi, lúc đầu anh định nói với em, nhưng mà..." Chưa kịp nói đã bị Chu Kiến Quốc vào phòng làm việc mắng đến ngu người.

Nhiếp Thanh Anh lắc đầu, "Không sao, em sẽ luôn ủng hộ anh."

Lòng Chu Minh như muốn nở hoa, anh bước tới ôm vợ vào lòng rồi dịu dàng nói với cô, "Vợ ơi, em thật tốt..."

Anh vừa dứt lời thì Chu Kiến Quốc đã bước ra, mặt ông hầm hầm lửa giận, giống như muốn tìm anh đánh nhau. Chu Kiến Quốc bị Chu Minh chọc tức chết, ông vốn không nhìn xung quanh, chỉ bước nhanh đến nắm lấy cổ áo con mình, nắm đấm run run như muốn đánh người, "Thằng khỉ này, mày muốn tạo phản hả..."

Nhiếp Thanh Anh thất thanh kêu lên, "Ông xã!"

Chu đại gia nghe thấy giọng của con dâu thì giật mình, ông vừa nhìn sang thì thấy có một cô gái chạy tới nắm lấy tay Chu Minh. Chu đại gia ngơ ra một lúc, sau lại thấy Nhiếp Thanh Anh nhìn mình với thái độ thù địch, cả người ông run lên. Sao ông có thể để lại ấn tượng tàn bạo với con dâu mình cho được?

Thế là Chu đại gia hít một hơi thật sâu, cố nặn ra một nụ cười miễn cưỡng. Ông dịu dàng nhìn con trai cao lớn trước mắt, giúp anh vuốt lại vết nhăn trên âu phục, hiền hòa đáp, "Từ chức ư, không sao cả, ba luôn ủng hộ con. Ba rất thích dã tâm của con, có chí khí, không dựa vào gia đình, tự gây dựng sự nghiệp, ba rất tự hào về con, con trai ạ."

Chu Minh không nhận được bật cười chế giễu.

Chu đại gia nguyền anh một cái.

Rốt cục Chu Minh cũng không làm mất mặt ba mình trước mặt Nhiếp Thanh Anh, anh ôm vai cô, khẽ cười, "Đi thôi vợ, nếu em tới rồi thì giúp anh dọn đồ đi. Sau này chúng ta không đến đây nữa."

Nhiếp Thanh Anh gật đầu, được Chu Minh dắt vào phòng làm việc của mình. Ở phía sau lưng, Chu Kiến Quốc chăm chú nhìn bóng lưng cô, nhưng tiếc là con dâu đã bị thằng con của mình bắt cóc, không thêm liếc nhìn ông lấy một cái.

Chu đại gia thầm mắng thằng con bất hiếu.

Thư ký Trần Linh Linh đứng bên cạnh nghe hết mọi chuyện thì ngáy ra: Cái gì? Giám đốc từ chức rồi? Còn cô thì sao? Sao đây, sao đây? Trước khi rời khỏi giám đốc cũng không sắp xếp gì cho cô ư?

Vì ngài chủ tịch đang lườm nguyền cửa phòng của giám đốc nên thư ký Trần cố gắng dằn lại cảm xúc muốn tông cửa chạy vào ôm giám đốc khóc lóc kể lể.

...

Chu Kiến Quốc đã biết chuyện con trai mình kết hôn.

Nhiếp Thanh Anh do dự không biết có nên ngả bài với cha mẹ mình hay không. Giấu giếm ba mẹ bấy lâu nay, cô sắp hết ý tưởng để bịa chuyện tiếp rồi.

Chu Minh cũng do dự. Anh do dự là vì ba đã biết chuyện mình kết hôn nhưng mẹ thì không, như thế là không công bằng. Nhưng Chu Minh lại sợ vợ không vui nếu mình lại đi bép xép nữa. Trừ trừ một hồi lâu, thế là đêm hôm khuya khoắt, Chu Minh lên gọi cho mẹ mình.

Bên kia nhanh chóng nhận điện thoại.

Lâm Quân Yến cất giọng lưu loát, "Gọi làm gì? Chu Kiến Quốc chết rồi nên muốn mẹ về chịu tang hả? Ly hôn rồi không cần khách sáo thế đâu?"

Chu Minh im lặng.

Anh hạ giọng nói, "Không phải! Ông ấy sống vẫn tốt chán!"

Chu Minh, "Mẹ, mẹ đang rửa ông ấy à?"

Lâm Quân Yến có hơi mất mát, sau đó vội điều chỉnh lại tâm trạng, "Không, chỉ là tối qua nằm mơ thấy ông ấy chết rồi, hại mẹ tốn hai giọt nước mắt cá sấu. Nay con gọi điện thoại tới làm mẹ tưởng mộng đẹp thành thật. Thôi bỏ qua đi, con có chuyện gì thế?"

Mộng đẹp thành thật!

Chu Minh ho khan một tiếng, anh cứ như mấy cậu nhóc xấu hổ, không biết phải nói gì, "À, chuyện là, con muốn báo mẹ một tin, con đã kết hôn rồi."

Bên kia, "..."

"Tút TUT TUT." Điện thoại đã bị ngắt.

Chu Minh ngạc nhiên, thầm nghĩ mẹ mình hận ba khiến mình bị liên lụy không được gặp mẹ thì thôi đi. Nhưng mẹ lại tuyệt tình đến nỗi điện thoại của anh mà bà nhẫn tâm cúp ngang thế này?

Chu thiếu chưa kịp thất vọng thì bà Lâm Quân Yến đã gọi lại. Anh vừa bắt máy thì bà hỏi ngay, "Con kết hôn? Chuyện này mẹ biết trước hay là Chu Kiến Quốc biết trước?"

Chu Minh hắng giọng một cái rồi nói, "Chuyện này không quan trọng..."

Lâm Quân Yến, "Chu Kiến Quốc biết trước hả? Sao ông ấy lại biết trước mẹ? Có phải ông ấy ép con kết hôn, lợi dụng hôn nhân của con để đổi chác có đúng không? Sao ông ấy lại xấu xa thế? Đến chết vẫn không chịu thay đổi?"

Cách cả một đại dương, bà Lâm Quân Yến bắt đầu ác ý suy đoán về Chu Kiến Quốc, mà Chu Minh chỉ yên lặng lắng nghe, không cắt ngang lời bà nói. Chờ đến khi bà trút hết lửa giận thì anh mới có cơ hội nói với bà vợ mình là ai.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Chồng em đau lòng chết đi được. Đau chết luôn!

Lâm Quân Yến: "Gửi hình vợ của con qua cho mẹ."

Đến lúc này rồi mà bà thà xem con dâu qua hình ảnh chứ không muốn nói chuyện trực tiếp qua video với con trai. Bà đã từng bị tổn thương, chuyện này cũng không vì tính cách lạc quan mà giảm bớt đi phần nào. Bà hận Chu Kiến Quốc, đến nỗi con trai cũng bị liên lụy vì quá giống ông hồi còn trẻ, mỗi lần bà nhìn Chu Minh thì không thể nào chịu được.

Chu thiếu hơi thất vọng, nhưng lúc gửi hình cho mẹ, anh lại lén gửi một ảnh Nhiếp Thanh Anh chụp chung với mình.

Tấm hình này là do anh kéo cô lại chụp. Hai người đứng trên đường lớn, sau lưng là rừng phong đỏ rực. Trong tấm hình, người đàn ông với hàng mày sắc bén, đôi mắt sáng bừng, nụ cười trên môi mang theo sự nghịch ngợm. Còn cô gái thì đứng bên cạnh người đàn ông, mái tóc dài được cột lên, gương mặt xinh đẹp, mắt tự nhiên nhìn vào ống kính, nhưng vẻ mặt hồ hững cũng không che giấu được vẻ đẹp của cô, khí chất như lan lại như sương.

Bên bờ bên kia đại dương đang là ban ngày, bà Lâm Quân Yến đang ngồi trong vườn hoa nhà mình, mấy vòi nước tự động đang phun nước tưới khắp nơi. Trên lối đi được xây một cái cầu nhỏ, Lâm Quân Yến ngồi trên cầu, móng tay đỏ thắm lưu luyến khẽ chạm vào hình dáng con trai của mình qua màn hình điện thoại. Bà chớp mắt, đôi môi mím lại, thầm nghĩ cái tật xấu này của thằng con mình giống hệt với phong cách làm việc của ông ba không biết mất mặt kia.

Ngắm con trai một lúc lâu, bà mới dời mắt sang người con gái xinh đẹp đứng bên cạnh Chu Minh.

Bà "A" lên một tiếng.

Sau đó bà lại nói với Chu Minh, "Mất thẩm mỹ của con bao năm rồi mà vẫn không thay đổi, cứ dừng lại ở thời cấp 3 thế à? Trông cô gái này giống hệt cô bé mà con thích hồi cấp 3 đó. Không lẽ chuyện ba mẹ ly hôn lại ảnh hưởng tới con lớn vậy hả, khiến cho cuộc sống của con cứ dừng mãi ở cấp 3 không trưởng thành được ư? Con có muốn đi gặp bác sĩ không? Hay là con ly hôn đi, có bệnh phải trị chứ, đừng làm lỡ dở con gái nhà người ta chứ. Chu Minh, mẹ thất vọng về con quá."

Chu Minh dờ người.

Lúc nói chuyện với người khác, ngoại trừ vợ mình ra thì ít khi nào anh bị người ta làm cho ghen hờn thế này. Đa số toàn là anh làm người ta cảm nín. Nhưng lúc nói chuyện với mẹ, anh luôn bị mẹ nói đến nín thinh.

Chu Minh cố gắng sắp xếp lời nói, dờ khóc dờ cười, "Mẹ, mẹ nói gì vậy? Mất thẩm mỹ của con bình thường, cô ấy là người con thích hồi cấp 3! Là Nhiếp Thanh Anh đó! Cuối cùng con cũng cưới được cô ấy rồi."

Lâm Quân Yến sững sốt một hồi, sau đó nhanh chóng đáp lại, "Thật sao? Tốt quá rồi! Hai đứa con đúng là trai tài gái sắc, một đôi trời sinh. Tình yêu kiên trì bao năm nay của con không ai lay đổ được, mẹ thấy tự hào vì các con đó!"

Chu Minh say ngất.... Vừa nãy mẹ có nói thế đâu, suy nghĩ của mẹ cũng nhanh quá rồi đó!

Nhưng đây là mẹ anh, anh cũng đành bó tay thôi.

...

Sau khi hai mẹ con nói chuyện với nhau thì cũng buông bỏ được phần nào. Anh đã bị ba mình đá ra khỏi công ty, chẳng cần quan tâm đến quan hệ xã giao. Chu Minh nghĩ một lúc rồi gọi cho kd, bắt đầu bàn chuyện lập nghiệp với kd. Vì Chu Minh từ chức quá đột ngột nên hai người chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng, chỉ nắm bắt thời gian rồi hẹn nhau chọn một chỗ để khảo sát rồi nói tiếp.

Khoảng thời gian này anh còn bận hơn cả lúc đi làm.

Có khi bận rộn cả ngày, đến giờ Nhiếp Thanh Anh tan tầm mà anh lại có hẹn với người khác nên không có thời gian đến đón vợ về. Thật ra, cô không đồng ý chuyện anh lúc nào cũng đưa đón cô, không phải cô cảm thấy ý kiểm soát của anh quá mạnh, cô không có khái niệm về vấn đề này, cô chỉ đơn giản nghĩ rằng thời gian làm việc của mình không cố định, Chu Minh tới lui đưa đón cô cả ngày thì cực lắm. Ông xã bận việc không đến đón được nhưng bạn Nhiếp lại mừng thầm, khiến anh chồng buồn lắm.

Lúc ra khỏi cổng, Nhiếp Thanh Anh thầm nghĩ mình cũng nên học lái xe rồi mua một chiếc, cô không muốn để Chu Minh lái tới lái lui thế này. Cô cũng không hề biết rằng chuyện đưa đón cô mỗi ngày có thể làm cho Chu Minh vui thế nào.

Cô vừa đi vừa suy nghĩ, mắt thì nhìn thẳng phía trước chứ không hề thất thần, hoàn toàn bỏ qua người đàn ông trung niên mặc vest đen đứng bên đường.

Chu Kiến Quốc, "..."

Ông há hốc mồm nhìn cô con dâu không thêm để ý tới mình, cứ thế mà lướt ngang qua ông. Chu Kiến Quốc nghĩ, con dâu của ông lạnh lùng thế. Mấy cô gái xinh đẹp bây giờ ai cũng tùy hứng thế à?

Ông vờ ho khan một trận hồng hồng để khiến con dâu chú ý tới mình.

Bạn học Nhiếp vẫn không quan tâm.

Chu Kiến Quốc đành phải: "Này, Nhiếp... à... Nhiếp... Thanh Anh! Thanh Anh!"

Lúc này Nhiếp Thanh Anh mới quay đầu nhìn sang.

Trên mặt ông lộ ra nụ cười "nghe nghiệp" mà mình thường dùng mỗi khi đối mặt với cấp dưới, nhưng lần này ông chờ lâu thiệt lâu mà cô gái kia chỉ ngo ngắc đáp lại, "... Xin chào!"

Chu Kiến Quốc lập nghiệp nhiều năm, ông rất giỏi trong việc đoán ý qua nét mặt, lòng ông lạnh xuống, thầm nghĩ Chu Minh cưới vợ kiểu gì thế này, "Tôi là ba của Chu Minh."

Mặt Nhiếp Thanh Anh đỏ bừng, vẻ mặt mất tự nhiên. Cô quay lại xin lỗi, "Con xin lỗi ba. Con không giỏi nhận người cho lắm nên vừa nãy không nhận ra ba."

Lúc này Chu Kiến Quốc mới kêu căng nở nụ cười nhìn Nhiếp Thanh Anh rồi "ừ" một tiếng.

Nhiếp Thanh Anh xin lỗi nhìn ông.

Hai người nhìn nhau cả buổi.

Chu Kiến Quốc: "Hết rồi hả? Thế là hết hả?" Chỉ xin lỗi ông rồi thôi hả? Con dâu nhà người ta không nhận ra ba chồng thì sau khi xin lỗi đều sợ hãi lấy lòng vài câu ư? Con dâu ông tuy lạnh lùng nhưng một câu cũng không thêm nói luôn hả? Đây... cũng ít nói quá rồi đấy.

Chu Kiến Quốc không những không tức giận mà ánh mắt còn lộ ra sự hứng thú. Đời này ông đã gặp biết bao nhiêu người phụ nữ, ông không tin mình không qua được cửa của Nhiếp Thanh Anh.

Nhưng ông không hề biết, con của ông cũng nghĩ như thế.

Ông dịu dàng nói với con dâu mình, "Lên xe đi. Có Chu Minh ngăn đón nên hai ba con mình khó có dịp nói chuyện với nhau. Mà cũng có gì đâu, là do nó lo ba làm không tốt. Nhưng người một nhà cả thì quan tâm cái này làm gì! Nó cẩn thận quá rồi, thằng nhóc này sợ ba mệt, sợ ba vất vả. Mẹ nó rồi đi đã bao nhiêu năm, đều do một tay ba chăm sóc nó đó! Thằng nhóc này hiền lành thế đấy."

Nhiếp Thanh Anh ngồi lên xe, nghe ông nói thế cũng không đáp lại.

Chu Kiến Quốc biết cách đoán ý người khác qua vẻ mặt, "Có gì thì con cứ nói, đừng giấu. Sau khi mẹ Chu Minh xuất ngoại thì chỉ còn mỗi ba, có gì con cứ nói với ba, đừng ngại."

Nhiếp Thanh Anh liền nói thẳng, "Anh ấy không cho con và ba gặp nhau không phải là do quan hệ giữa hai người quá xấu ư?"

Chu Kiến Quốc như muốn tắt thở, "..."

Ông ngồi ở ghế phụ, quay đầu nhìn chằm chằm Nhiếp Thanh Anh, chân thành nói một câu, "Tiểu Nhiếp à, con không nói gì thì tốt hơn."

Cô gái không biết cách nói chuyện như cô đúng là hiếm thấy.

Nhiếp Thanh Anh cup mắt, vừa lúc nhìn thấy tin nhắn của Chu Minh gửi đến. Ngày nào cũng vậy, anh cứ như nhân viên kiểm soát bám theo cô, mà cô cũng chả thấy điều này có gì sai, chồng hỏi thì cô trả lời thật. Nhiếp Thanh Anh cúi đầu nhắn tin với ông xã, trấn an bảo Chu Minh không sao hết, ba chồng tốt với cô lắm. Chu Kiến Quốc thấy cô cứ cúi đầu thì không biết có phải do mình quá nghiêm khắc nên đã làm cô buồn hay không.

Nói thật, ông đã từng sắp xếp cho Chu Minh biết bao nhiêu cuộc xem mặt, ban đầu từ mấy mối liên hôn đến sau này ông chỉ cần người Chu Minh thích là phụ nữ là được. Ông từng nghĩ Chu Minh là người chỉ muốn đi qua vạn bụi hoa nhưng lại không muốn kết hôn. Cả ngày anh cứ đi theo một đám bạn ăn chơi liêu lổng thì làm sao có tiền đồ? Bây giờ con trai đã lấy vợ, gia đình vợ tuy không giàu sang phú quý nhưng cũng thuộc tầm trung, con gái nhà người ta được ba mẹ cưng chiều từ nhỏ, ông rất hài lòng, nên không muốn cản trở hôn nhân của con mình.

Chu Kiến Quốc lại mở miệng, "Hồi cấp 3 con học ở thành phố A đúng không? Bây giờ mới về đây nên có muốn thăm thú vài nơi xem xem có gì thay đổi hay không? Mấy năm gần đây thành phố A phát triển lắm đó."

Nhiếp Thanh Anh, "Cấp 3 con không đi chơi nên không biết có thay đổi gì."

Chu Kiến Quốc, "..."

Con dâu lại giết chết bầu không khí nữa rồi.

Chu Kiến Quốc không tin, thế là ông không ngừng tìm chủ đề để nói với Nhiếp Thanh Anh. Nhiếp Thanh Anh không biết nó chuyện, là người thích yên tĩnh, nhưng ông phát hiện ra rằng chỉ cần mình hỏi thì cô nhất định sẽ trả lời, dù cô không biết phải nói gì. Ông lại càng hài lòng, dù EQ con dâu thấp nhưng lại xinh đẹp, dịu dàng, tốt bụng rất xứng đôi với thằng con trai thích làm lớn của mình. Vừa hay, Nhiếp Thanh Anh có thể kiểm chế được Chu Minh.

Ông dẫn Nhiếp Thanh Anh đến một hội sở cấp cao dùng cơm. Nhiếp Thanh Anh chưa từng tới đây bao giờ, nhưng cả đường cô đều im lặng, không hề rụt rè, từ đầu đến cuối luôn tỏ ra hồ hững. Chu Kiến Quốc lại càng thêm hài lòng, lấy thân phận của Chu Minh thì sau này khẳng định sẽ tham gia rất nhiều bữa tiệc, vợ có thể bình tĩnh như thế thì rất có lợi cho anh.

Chu Kiến Quốc không có chỗ nào chê với con dâu mình. Lúc ăn cơm, ông bắt đầu nhớ lại những chuyện đắng cay lẫn ngọt ngào, nói với Nhiếp Thanh Anh mình đã khổ cực nuôi Chu Minh nên người ra sao. Nhiếp Thanh Anh có hơi nghi ngờ, ở bên Chu Minh, cô luôn nghe thấy anh bảo hai cha con anh bất hòa ra sao, Chu Minh không chịu nhận ông là ba mình. Nhưng bây giờ nghe Chu Kiến Quốc kể, Nhiếp Thanh Anh lại thấy ông rất thương con trai mình, dù trách cứ nhưng trong lời nói đều mang theo sự yêu thương.

Chu Minh lại nhắn tin giục Nhiếp Thanh Anh, "Em còn đang nói chuyện với Chu Kiến Quốc hả? Đi về mau! Hai người thì có chuyện gì mà nói. Anh Anh, nghe lời, ông xã đến đón em nhé?"

Nhiếp Thanh Anh chậm rãi gõ chữ, "Không đâu. Anh đừng tới. Có tới em cũng không đi với anh đâu. Nghe lời đi, ông xã."

Cô muốn nghe chuyện Chu Minh lúc còn nhỏ.

Chu Kiến Quốc thao thao bất tuyệt kể chuyện con trai từ nhỏ đã thích nghịch ngợm gây sự, thông minh nhưng không chịu học, chỉ cần đủ 60 điểm chứ không muốn cố gắng để đạt 100 điểm. Anh chỉ cần đủ điểm chứ không muốn phí sức. Mỗi khi rảnh rỗi toàn đi chơi lêu lổng khắp nơi, suốt ngày chọc giận ba mẹ. Mẹ anh thì rất bình tĩnh, luôn cưng chiều con trai, chỉ có Chu Kiến Quốc đau đầu nhức óc, cứ lo con trai mãi chơi thế này thì sẽ không có tương lai.

Nhiếp Thanh Anh muốn nói lại thôi.

Chu Kiến Quốc hiểu vì sao cô lại ngờ ngác như thế, ông tự giễu cười cười, "Mặc dù ba có 5 đứa con, nhưng... chỉ có mỗi Chu Minh là ba nhìn nó lớn lên, là ba nắm tay dạy nó, chỉ nó, ba tốn rất nhiều công sức vào nó. Nói một câu khó nghe chính là, ba chỉ thừa nhận một đứa con trai này thôi. Nếu ba không còn nữa, toàn bộ Chu thị, tài sản của ba chỉ để lại cho nó. Cuộc sống riêng tư của ba không tốt, nhưng ba tự thấy mình đối xử với nó rất tốt. Thế mà bây giờ nó lại không chịu bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện với ba, vừa mở miệng là chọc ba tức chết giống hệt mẹ nó vậy... Lâu dần, ba cũng không muốn chủ động rước bực vào người. Cho nên mới không biết nó đã kết hôn."

Nhiếp Thanh Anh trầm nghĩ, ba của Chu Minh đúng là một người bạc tình. Hai đứa con gái của vợ trước đến, ông chỉ cho tiền chứ không chịu bỏ ra tình thương của một người cha. Sau đó lại lấy vợ, vợ mới qua lời kể của Chu Minh thì không có gì bất bẻ, còn chịu sinh con cho ông. Nhưng ông lại có bệnh đa nghi nặng, cảm thấy vợ còn trẻ, lại chưa bao giờ cùng ông vượt qua khó khăn, ông chưa bao giờ nguyện ý tin tưởng người vợ mới cưới của mình.

Ông có lỗi với biết bao nhiêu người, nhưng lại rất quan tâm với Chu Minh.

Người đàn ông này đúng là một người phức tạp.

Chu Kiến Quốc phàn nàn, "Chu Minh có ý chọc tức ba, rõ ràng kết hôn rồi mà không nói cho ba biết. Ba chỉ muốn ăn một bữa cơm với thông gia, tâm sự chuyện hai đứa con thôi mà. Mấy đứa còn trẻ nên sẽ không hiểu hôn nhân không đơn giản như vậy đâu. Không lẽ Chu Minh có tiền thì ba không cho tụi con cái gì, cứ để bọn con dốt sức làm việc thế ư? Ba thật không hiểu tại sao nó lại không cho ba gặp ba mẹ con..."

Nhiếp Thanh Anh bất an, nhỏ giọng nói, "Ba, cho con cắt ngang lời ba một chút được không? Không phải Chu Minh không chịu mà là do con... Lúc trước con không muốn để hai nhà hai bên biết chuyện bọn con kết hôn. Ba mẹ con vẫn chưa biết con đã kết hôn..."

Chu Kiến Quốc, "..."

Lần này ông thật sự chấn động. Ông có thể tra cả nhà Nhiếp Thanh Anh từ trên xuống dưới nhưng lại không biết được chuyện Nhiếp Thanh Anh không muốn cho hai nhà biết chuyện cô và Chu Minh kết hôn.

Chu Kiến Quốc cẩn thận hỏi lại, "Vì sao không muốn nói cho ba mẹ biết? Con... không lẽ con không hài lòng với con trai ba, không thích nó nên muốn ly hôn với nó hả?"

Chu đại gia lập tức chữa cháy, "Con trai ba không kém cỏi như ba nói đâu. Không phải nó thích gây sự, cũng không phải không biết trời cao đất dày. Ba nói bấy thôi, chỉ tùy tiện nói thế nên con đừng tin thật. Nó vừa giỏi vừa thâm tình, không giống ba chút nào. Về phương diện này thì nó giống mẹ nó hơn là ba, con không cần phải lo nó sẽ..."

Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu lên.

Chu đại gia bất giác quay đầu thì nhìn thấy cửa phòng bao mở rộng, con trai ông mặt đen như đất nòi đang đứng đó.

Chu Minh, "Nghịch ngợm gây sự, không biết trời cao đất dày? Ông nói tôi thế à? Tôi mà ly hôn là do ông hại đấy!"

Chu Kiến Quốc nghẹn họng nhìn anh, tự dưng lại bị con trai chụp mũ.

Chu Minh ngoác ngoác, "Vợ ơi, sao em còn không qua đây? Ăn cơm với một ông già mà không thèm quan tâm đến chồng em, chồng em đau lòng chết đi được. Đau chết luôn! Chết rồi là em không còn chồng đâu đấy!"

Thằng con trời đánh này lại nói lung tung.

Chu Kiến Quốc thăm nghĩ thế, sau đó kinh ngạc nhìn cô con dâu điềm tĩnh của mình đứng dậy ngoan ngoãn đi tới cạnh Chu Minh. Anh lập tức ôm lấy vai cô, cúi đầu dịu dàng hôn lên mặt cô một cái. Con giận trong lòng cũng nguôi ngoai, ôm vợ rồi quay đầu cười khiêu khích với ba mình.

Mặt Chu Kiến Quốc trầm xuống: Mày khiêu khích cái gì! Ông đây cướp vợ mày chắc!

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Dạo gần đây tôi và Anh Anh đang lên kế hoạch có con

Hai người cùng nhau đi vào thang máy. Chu Minh cố nhìn rất lâu nhưng lúc mở miệng vẫn không giấu được mà phàn nàn, "Sao em lại đi gặp ông ta? Ông ta cáo già lắm, bán em đi hồi nào không hay đấy."

Nhiếp Thanh Anh, "Không đâu, ba tốt lắm." Cô nhìn chồng, "Ba nói với em ba rất muốn quan tâm đến anh nhưng anh lại không thèm đếm xỉa tới ông ấy."

Lần này, Chu Minh im lặng rất lâu. Cánh cửa thang máy phản chiếu gương mặt đầy phức tạp của anh, một lát sau, Chu Minh thần thờ nói, "Anh không biết... Ông ta bạc tình quá, sinh hoạt cả nhân quá loạn, còn dám ăn hiếp mẹ anh, anh hận ông ta. Nhưng ông ta lại đối xử rất tốt với anh... Giống như lần này anh tự thành lập công ty, ngoài miệng ông ta mắng anh nhưng chắc chắn sẽ âm thầm tìm bạn bè giúp đỡ cho anh... Anh không biết nữa."

Chu Kiến Quốc quá phức tạp, tất cả những điểm tốt và xấu đều tập trung lên người ông. Chu Minh khó mà nói ra được cảm giác của mình đối với ông nên đành im lặng.

Trong hội sở, con dâu bị con trai dẫn đi nhưng Chu đại gia không hề tức giận, chỉ bảo trợ lý đưa điện thoại mới cho mình, hùng hồn gọi cho vợ trước của mình, "Chắc bà chưa biết con mình đã kết hôn đâu nhỉ?"

Lâm Quân Yên: "..."

Lần này bà không cúp điện thoại ngay mà cười chế giễu, giọng nói mang theo sự tự hào, "Tôi biết từ lâu rồi, ít ra biết còn sớm hơn ông. Nghe đâu con trai tôi cưới chui, không có làm lễ cưới? Còn nghe nói chồng trước là ông đây từng nhận làm con dâu của tôi? Chắc chắn, mười năm rồi mà cận bã vẫn hoàn cận bã."

Chu Kiến Quốc nổi giận đùng đùng, "Đương nhiên là tôi sẽ tổ chức hôn lễ, cần bà nói chắc? Còn chuyện nhận làm thì chỉ là hiểu lầm mà thôi. Bà coi chừng cái giọng bà đó! Xem xem bà dạy con ra sao hả, không có chút phép tắc nào, giống hệt bà vậy đó! Tôi muốn gửi thư mười vạn chữ lên án bà!"

Lâm Quân Yên: "Đồ điên!"

"Bộp" Điện thoại lại bị cúp ngang.

Trợ lý cứ tưởng rằng chủ tịch sẽ nổi giận khi bị cúp điện thoại, nhưng lúc anh ta run rẩy nhận lại điện thoại thì phát hiện Chu đại gia vô cùng bình tĩnh, không hề tức giận. Đáy mắt của ông còn lộ ra sự lưu luyến, hoài niệm, nhưng khi anh ta nhìn lại thì chủ tịch đã trở lại như bình thường, bảo anh ta lái đến bữa tiệc sắp diễn ra.

Chu Kiến Quốc đã sớm biết bữa cơm với con dâu sẽ không thành công vì thằng con của ông nhất định sẽ đến phá đám.

Ông quay đầu dặn dò trợ lý, "Có phải Chu Minh đang định thành lập công ty không?"

Trợ lý mới đến run lên, "Phá... phá bỏ ạ?"

Chu Minh trừng mắt, "Đồ người ta quan tâm một chút! Sao tôi lại đập đổ công ty của con trai mình hả? Tương tôi cũng bệnh như nó chắc?"

Trợ lý co rụt bả vai, thăm nghĩ giang hồ đồn đãi quan hệ cha con hai người kém không ai bằng. Lúc Chu thiếu ở nước ngoài thành lập công ty, ngài đây vì muốn ép anh ấy về nước mà chen ép công ty của Chu Minh khiến anh ấy phá sản. Giang hồ ai cũng nói thế cả đấy.

...

Công ty mới thành lập của Chu Minh và kd tên là "Tập đoàn Dược Minh" người đầu tư chủ yếu là Chu Minh và kd, Hàn Đạt và vài người bạn trong nhóm đều góp vốn, thế là công ty mới được thành lập. Bắt đầu gây dựng sự nghiệp nên Chu Minh bận tới mất tới mũi, hết tham dự bữa tiệc này lại được mời đến bữa tiệc khác. Cả ngày quay như chong chóng ở ngoài đường, anh bận đến nỗi không có thời gian quan tâm đến vợ mình.

Hiếm khi được về với vợ, vừa bước vào nhà Chu Minh đã giật mình vì thấy giữa phòng khách đặt một cái vali to đùng. Nhiếp Thanh Anh mặc một bộ đồ ở nhà đang ngồi xôm sắp xếp quần áo. Chu Minh đứng ở huyền quan, sắc mặt lập tức thay đổi, "Em làm gì thế? Trốn nhà đi bụi hay muốn ly hôn? Anh

chỉ mới bận có mấy ngày không quan tâm đến em thôi mà... Hay là anh từ chức, ở nhà với em nhé?"

Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu, "... Em chỉ đi diễn ở tỉnh khác thôi mà."

Chu Minh hiểu ra nên "à" một tiếng. Lúc trước, Nhiếp Thanh Anh mới đến vẫn chưa được đảm nhiệm vị trí múa chính, hơn nữa chân cô còn bị thương nên vũ đoàn quan tâm không để cho cô đi lưu diễn. Bây giờ cô đã có giải thưởng, chắc chắn sẽ phải lộ diện nhiều hơn.

Vừa nói xong thì anh beiesn sắc, Nhiếp Thanh Anh vội vàng trấn an bảo anh mình đã là múa chính, lưu diễn toàn quốc, múa chính có thể xuất hiện trên vài buổi diễn đã tuyệt lắm rồi. Nhiếp Thanh Anh không đi công tác thường xuyên, nhưng có đôi khi vũ đoàn sẽ hợp tác với tỉnh thì lúc đó có khả năng cô sẽ đi vắng nhà trường kỳ.

Chu Minh nghe cô nhẹ giọng giải thích quy tắc ngầm của vũ đoàn, nghe vợ nói cô chỉ đi lưu diễn chứ không phải trốn nhà đi bụi nên sắc mặt anh dịu xuống đôi chút. Nhưng anh vẫn không muốn xa cô, cứ thấy bức bối trong lòng. Anh không chịu được khi cô không nằm trong tầm mắt của mình, ở thành phố A thì anh có thể nắm rõ hành tung của cô bất cứ khi nào, nhưng ra khỏi đây rồi thì sẽ bị hạn chế. Nếu Nhiếp Thanh Anh xảy ra chuyện gì anh cũng không thể biết được.

Chu Minh cố gắng khống chế tâm trạng của mình rồi hỏi cô, "Em đi mấy ngày?"

Nhiếp Thanh Anh, "Khoảng 4 - 5 ngày gì đó."

Vẫn còn được, không lâu lắm.

Chu Minh thở phào nhẹ nhõm, anh đi tới ngồi xổm xuống kéo lấy bàn tay đang bận rộn xếp đồ của vợ lại. Nhiếp Thanh Anh nhếch môi nhìn anh. Anh để Chu lại bắt đầu nhập vai, "Anh Anh à, anh không nhớ để em đi. Em đi rồi, ngôi nhà này cũng không còn là nhà nữa, chỉ còn là một ngôi mộ lạnh lẽo mà thôi. Anh ngày nhớ đêm mong trong ngôi mộ này đây vò mỗi đêm không thể say giấc. Từng cái nhủu mày, từng nụ cười của em..."

Nhiếp Thanh Anh, "Ông xã, đợi chút..."

Cô rút tay ra nhưng anh không chịu buông mà còn chơi xấu, cô không khống chế được lực ở tay nên bị anh kéo ngã nhào vào lòng. Sau đó, anh hôn lên trán cô, lên tóc cô, lên gương mặt xinh đẹp của cô, dịu dàng và triền miên, hai tay ôm chặt eo cô không chịu buông. Hô hấp Nhiếp Thanh Anh trở nên dồn dập, cô bật cười vì nhột, hai gò má ửng đỏ, tim đập thình thịch, vừa thẹn thùng lại vừa vui vẻ.

Cô đẩy anh, "Anh đừng lộn xộn nữa, em có điện thoại."

Chu Minh lưu luyến không buông, cô thoát khỏi lòng anh rồi lấy điện thoại đang rung trong túi quần ra. Chu Minh nhìn sang thì thấy một dãy số gọi đến. Số điện thoại quen quen, Chu Minh nổi tiếng có trí nhớ tốt cũng phải giật mình vì nhớ ra chủ nhân của số điện thoại này. Ấy thế mà cô lại nhận, "Alo, xin hỏi ai vậy ạ?"

Người đàn ông bên kia im lặng một hồi mới cất giọng, "Quả nhiên em đã chặn anh rồi."

Là giọng của Từ Bạch Dương.

Tay cầm điện thoại của Nhiếp Thanh Anh khẽ run lên, sau đó cố gắng bình tĩnh đáp lại, "Xin lỗi, anh gọi lộn số rồi."

Nói xong liền cúp điện thoại.

Đặt điện thoại xuống, Nhiếp Thanh Anh tiếp tục sắp xếp quần áo của mình. Chu Minh ở bên cạnh bỗng đứng lên tiếng, "Tiền nhiệm hả?"

Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu nhìn anh, "Em không để ý đến anh ta đâu."

Chu Minh định nói thì thấy điện thoại của cô lại sáng lên, dãy số vừa nãy lại gọi tới. Nhiếp Thanh Anh do dự một chút, nghĩ có nên kéo anh ta vào danh sách đen hay không thì Chu Minh bên cạnh không nhịn được mà nói, "Nhận đi, lỡ như có chuyện gì gấp thì sao?"

Nhiếp Thanh Anh suy nghĩ một lát thì trả lời anh, "Anh nói cũng đúng."

Chu Minh, "..."

Sao vợ anh không nhận ra anh đang nói lấy thế. Dám nhận điện thoại luôn! Chu Minh nuốt ngum máu trở về, trừng mắt nhìn cô, tức chết đi được.

Anh lẳng tai nghe thì nghe thấy vợ mình nói chuyện với bạn trai cũ vô cùng dịu dàng, "Có chuyện gì vậy?"

Từ Bạch Dương cười, "Không có gì, chỉ là lâu rồi không gặp nên định hẹn em ra ngoài ăn cơm."

Nhiếp Thanh Anh, "Xin lỗi anh nhưng tôi..."

Từ Bạch Dương nói, "Vừa nãy ba mẹ em gọi cho anh, hỏi hai đứa mình khi nào kết hôn. Bộ em chưa nói với họ em và Chu Minh đã kết hôn hả?"

Nhiếp Thanh Anh sùng sốt một chút rồi xin lỗi, "Thật xin lỗi, làm phiền anh rồi. Tôi..."

Từ Bạch Dương than nhẹ, "Khách khí với anh làm gì? Chỗ ba mẹ em, anh đã giúp em qua cửa rồi. Dựa vào việc này thì chắc mời em một bữa cơm thì không vấn đề gì chứ?"

Nhiếp Thanh Anh, "Được."

Cúp điện thoại, Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu nhìn thấy chồng mình đang cau mày nhìn chăm chăm mình. Cô sững sờ, sau đó giải thích với anh nội dung của cuộc điện thoại vừa rồi. Chu Minh tức muốn nổ phổi nhưng vẫn ra vẻ rộng lượng, anh vung tay tỏ vẻ ủng hộ vợ mình, "Đi đi, chỉ một bữa cơm thôi mà, chồng em không nhỏ mọn thế đâu! Dù mỗi ngày em đi ăn với bạn trai cũ anh cũng không để tâm đâu."

Nhiếp Thanh Anh, "À..."

Chu Minh lập tức nói tiếp, "Anh thuận miệng nói chơi thôi! Không phải bảo em ra ngoài ăn cơm với bạn trai cũ mỗi ngày đâu nha! Anh Anh, em nghe giọng anh đi, đừng có để ý nội dung làm gì!"

Nhiếp Thanh Anh bật cười nhìn anh, đôi mắt lấp lánh ý cười, trông cô rất hoạt bát, "Em biết chứ. Em chỉ đùa với anh thôi."

Chu Minh giật mình, "Cô gái hư thái này, còn dám đùa anh nữa chứ! Xem xem chồng em xử em thế nào!"

Hai vợ chồng lại bắt đầu âm ỉ.

...

Buổi chiều ngày thứ bảy trước khi đi công tác, Từ Bạch Dương và Nhiếp Thanh Anh hẹn nhau ra ngoài ăn cơm. Lúc nhận được địa chỉ, Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc vì đây là địa chỉ tiệm cơm nổi tiếng gần trường trung học của bọn họ. Học sinh rất thích đến đây ăn, tiệm cơm cũng rất đông khách. Nhưng với thân phận hiện giờ của Từ Bạch Dương, đây là lần đầu tiên anh ta hẹn cô ở một nơi bình dân thế này.

Đến tiệm cơm, ở đây không hề có phòng bao cao cấp gì, bàn này nối tiếp bàn kia, thấy Từ Bạch Dương vẫy tay thì cô bước tới. Lâu rồi không gặp bạn trai cũ, trông anh ta vẫn phong độ như trước, Nhiếp Thanh Anh bỗng nhiên hoảng hốt. Ngược lại, Từ Bạch Dương thất thần khi gặp lại bạn gái cũ. Xưa giờ cô không thiếu người theo đuổi, sau khi chia tay thì lập tức cưới chui, đến bây giờ vẫn chưa ly hôn.

Chu Minh thích cô từ hồi cấp 3, sau khi kết hôn, chắc anh đối xử với cô rất tốt? Nhìn cô đứng trước cửa nhìn tới nhìn lui, dáng vẻ cố gắng nhận ra những người lạ mặt xung quanh như một cô gái ngây thơ. Nếu không được chồng cưng chiều thì làm gì có cô gái nào có thể duy trì được sự đơn thuần này?

Từ Bạch Dương nở nụ cười tự giễu, đưa menu sang cho cô, "Hồi cấp 3 bọn anh hay đến tiệm này ăn lắm. Bánh bao nhân thịt ở đây là món ngon nhất thành phố A mà anh từng ăn đó. Anh còn nhớ mỗi lần tan học, mọi người ai cũng đổi theo bóng dáng em cả."

Nhiếp Thanh Anh không nói gì, cô nhìn dáng vẻ dịu dàng lịch sự, giọng nói êm tai kia, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Chu Minh ngồi bên đàn piano trong phòng nhạc. Bài hát Chu Minh đã chuẩn bị bằng cả tấm lòng lại bị anh ta ăn cắp. Từ Bạch Dương và cô quen nhau bao năm mà anh ta vẫn không hề nhắc tới Chu Minh lấy một lần. Cô cứ tưởng quan hệ hai người không tốt, Chu Minh không phải là người đứng đắn, nhưng bây giờ cô đã rõ, Từ Bạch Dương mới là người quân tử...

Từ Bạch Dương bật cười, "Sao lại nhìn anh như thế?"

Nhiếp Thanh Anh, "Tôi thấy tôi chưa bao giờ hiểu anh, không biết anh là người thế nào?"

Anh ta nhẹ giọng đáp, "Có thể là người thế nào? Chỉ là một người yêu em mà thôi."

Nhiếp Thanh Anh khẽ giật mình.

Từ Bạch Dương cất giọng hờ hững, "Em kết hôn nhanh chóng, đến cả một cơ hội nhỏ nhoi cũng không cho anh. Em có biết dạo này anh trôi qua thế nào không? Anh muốn tìm em, nhưng mà... Anh muốn chờ đến ngày em ly hôn nhưng em lại không hề có ý định ly hôn. Thanh Anh à, gặp em thật khó. Nếu không nhờ lần này ba mẹ em gọi đến thì có lẽ em sẽ không hẹn anh đâu nhỉ?"

Anh ta cúi đầu, "Em không thích Chu Minh đâu nhỉ? Thanh Anh, anh sai rồi, sai rất nhiều, có nói gì cũng vô ích. Anh chỉ là, chỉ là... chúng ta không còn cơ hội sao em? Lần này anh hứa sẽ không làm tổn thương em nữa đâu..."

Từ Bạch Dương hạ thấp giọng, trong tiệm cơm ồn ào, giọng anh ta réo rắt như đàn Cello. Anh ta cúi đầu, dịu giọng năn nỉ. Từ Bạch Dương bỗng ngẩng đầu nhìn Nhiếp Thanh Anh chăm chăm, sau đó, ánh mắt bỗng cứng đờ.

Nhiếp Thanh Anh ngồi thẳng lưng, như nhận ra điều gì. Cô đang định quay người lại thì phía sau có một cánh tay đặt lên vai cô, tiếng cười của một người đàn ông vang lên trên đầu, "Ồi chào, trùng hợp thế. Tôi hẹn bạn đến đây ăn cơm, không ngờ gặp hai người ở đây. Vợ ơi, có ngại anh ngồi chung không?"

Nhiếp Thanh Anh thầm mắng anh trong lòng: Biết rõ người ta hẹn cô ở đây mà anh còn giả vờ.

Nhưng gặp được chồng, Nhiếp Thanh Anh vui vẻ ngẩng đầu nhìn anh. Từ Bạch Dương không hề có cơ hội phải đối, chỉ thấy Nhiếp Thanh Anh lắc đầu rồi Chu Minh lập tức ngồi xuống sát bên Nhiếp Thanh Anh, hai người cùng chen chúc ở một bên. Chu Minh nhìn Từ Bạch Dương cười tủm tỉm, "Bạn học cũ lâu rồi không gặp, thật là vô ý quá. Chỉ hẹn vợ tôi mà không thèm hẹn tôi, chuyện gì đấy?"

Về mặt Từ Bạch Dương lạnh lùng hẳn.

Anh ta cố gắng duy trì phong độ, gọi nhân viên phục vụ đến, "Lấy thêm một bộ chén đĩa tối, cảm ơn."

Từ Bạch Dương thuận miệng hỏi Chu Minh muốn uống gì.

Chu Minh, "Tôi không uống rượu đâu."

Từ Bạch Dương, "..."

Thắng điện.

Anh ta biết Chu Minh nhiều năm rồi nhưng đây là lần đầu tiên anh ta thấy Chu Minh không uống rượu.

Từ Bạch Dương không thèm quan tâm Chu Minh đang lên con điên gì, trong lời nói như có kim, "Vậy cậu uống Coca đi."

Chu Minh lại đáp, "Tôi cũng không uống Coca đâu."

Gân xanh trên trán Từ Bạch Dương như muốn đứt ra, anh ta kiên nhẫn nhìn Chu Minh, rồi lại nhìn sang Nhiếp Thanh Anh. Cô cũng ngờ ngác nhìn Chu Minh, hiển nhiên cũng không biết Chu Minh đang giờ trò gì.

Chu Minh cười cười, sau đó nghiêm túc nói, "Tôi không uống Coca vì Coca sẽ giết tinh trùng."

Từ Bạch Dương, "..."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Chu Minh quay sang hôn lên tai Nhiếp Thanh Anh một cái, rồi lại nhìn Từ Bạch Dương, "Cậu không biết à? Đạo gần đây tôi và Anh Anh đang lên kế hoạch có con. Thế nên tôi đã ngưng uống rượu và Coca, cai thuốc luôn rồi. Tôi đây đang rất mong chờ cục cưng khỏe mạnh của tôi và Thanh Anh chào đời."

Khóe miệng Từ Bạch Dương khẽ giật.

Nhiếp Thanh Anh yên lặng không nói gì nhìn Chu Minh: Chuẩn bị, chuẩn bị mang thai???

Cô mất trí nhớ hay anh mất trí nhớ vậy? Bọn họ đã lên giường đâu??

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.